

ITTIFAK SERİSİ - II

KING

S J TILLY

Evet, randevuya çıktığım adamın evli olmadığını varsaymak benim hatamdı.

Onu bir arkadaşımın evine akşam yemeğine götürmek de öyle çünkü bu sayede arkadaşımın onun karısıyla da arkadaş olduğunu öğrendim. Bu da randevuya çıktığım adamın evli olduğu anlamına geliyordu. Ve karısı, o "iş yüzünden mesaide olduğu için" arkadaşının evindeydi.

Kafanız mı karıştı? Benimki de!

Beklendiği gibi, randevumun karısı, kocasının onu aldatan bir pislik olduğunu öğrendiği için çok kızgındı.

Bunu tabii ki anlayışla karşılamıştım.

Sözde randevuda olduğum adamın karısının yanında oturan biri vardı. King. Görünüşe göre kadının kardeşiydi ve ismine yakışan bir duruşu vardı. Ve randevum ikiyüzlü bir pislik olduğu için, King'e hayran hayran bakmaktan rahatsızlık duymamıştım, özellikle de onu bir daha görmeyeceğim için.

En azından öyle planlamıştım.

Ama binlerce olası sonucu listelemek zorunda kalsaydım bile, randevumun cinayetine tanık olmak, onun katili tarafından kaçırılmak ve sonra süper çekici ama açıkça deli bir suç patronuyla evlenmeye zorlanmak bingo kartımda yer almazdı.

Ama ne yazık ki... işte buradaydım.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİRİ

Ninova

KING

İTTİFAK SERİSİ 2. KİTAP

Özgün Adı: King

S. J. TILLY

Çeviren : Semahat Orhan
Editör : Z. Hilal Kahraman
Düzeltili : Kemal Tokgöz
Son Okuma : Aslıhan Yayla, Funda Gül
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Tasarım : Sidem Zelal Edin

Türü: Yetişkin & Romantik

Kitap No: 2821

1. Baskı: Aralık 2025

ISBN: 978-625-366-261-5

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright© S.J. Tilly

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Two Daisy Media, LLC. aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C

Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43087

KING

S J TILLY

Çeviren: Semahat Orhan

Düzenleme
Ny.özlem

Şöyle bir deyiş var:

Derler ki iki kez ölürsünüz. İlki sizi mezara gömdüklerinde. İkincisiyse birisi adınızı son kez andığında.

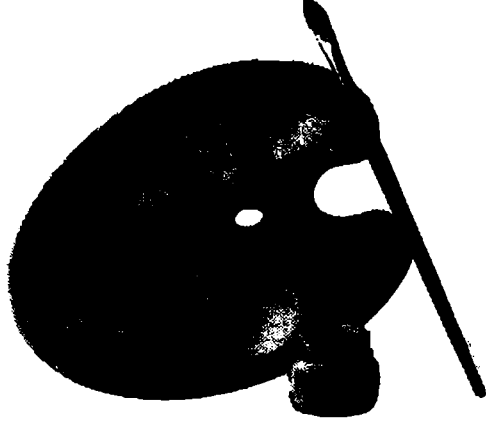
Bu yüzden bu kitap benim tatlı Laney'ime ve kalplerimizden parçalar götüren tüm köpeklere adanmıştır çünkü bu şekilde biri adınızı okuduğu sürece sonsuza dek yaşayacaksınız.

İÇERİK UYARISI

Birini doğruca kaçırırsanız, uzun süre gizlice takip etmenize gerek kalmaz.

Bu kitap çarpıcı, bazen kanlı, şiddet içerikli ölüm sahneleri içermektedir. Kaçırma, şantaj ve zorla hapsetme. İsteği dışında evlendirilen bir kadın. Bazı şüpheli rıza durumları. İnsan kaçakçılığı. Genel olarak da bir sürü kötü davranışa sahiptir.

Tıpkı Nero gibi, King de iliklerine kadar bir *red flag*. Bu yüzden lütfen, her zaman olduğu gibi bilerek ve dikkatlice okuyun.

BİRİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

“Onu bırakıp benim eve dönmek istemediğine emin misin?” Lee bana bakarken trafik lambası yeşile dönünce ayağını frenden çekti. “Akşam yemeği için biraz erken.”

Kucağımdaki soğumuş lazanya tepsisine baktım, üzerindeki folyo avucumda buruşmuştu. “Erken olduğunu biliyorum ama oraya gider gitmez yemek yiyecek değiliz ya.” Yemeklerimi denemek istememesini kişisel algılamamaya çalıştım. “Mandi’nin ameliyatının üzerinden o kadar zaman geçmedi, o yüzden muhtemelen erken yatıyordur.”

Lee parmaklarıyla direksiyonda ritim tuttu. “Bulaşıcı bir şey taşımıyor, değil mi?”

Ağzım açık kalınca cevap vermem için bir süre geçti. “Düştüğü için belinden ameliyat olmak zorunda kaldı.”

Sakarlık bulaşıcı değilse hayır, öyle bir şey taşımıyor, diye

eklemek istedim. Ama yönelttiği bıkkınlık dolu bakış beni susturmaya yetti.

Dudaklarımı birbirine bastırarak pencereden dışarı baktım ve Lee'nin GPS'in sesli komutlarını takip ederek arkadaşımın evine gitmesine izin verdim.

Geçen ay tanıştığımızda entelektüel, mesafeli kişiliği bana çekici gelmişti. Sofistike görünüyordu ve yakışıklı bir adam benimle açıkça flört etmeyi uzun zaman olmuştu.

Cazibesini, bir su birikintisine düşen çorap gibi emmiştim. İlk randevumuzda çok düşünceliydi. İkinci buluşmamızda da çok nazikti. Ama bugün bana kapıyı açtığından beri ilk kez biraz göt gibi davranmıştı.

Üçüncü randevuda seks olayının sadece sözde olduğunu düşünüyordum. Ama biraz... mızımız davranıyordu. Yatacağımızı düşündüğü için mi böyle davranıyor diye merak ediyordum.

Oysa bu çok aptalcaydı. Çünkü bu o tür randevulardan değildi. Üstelik bugün benimle gelmek isteyen oydu. Muhtemelen bunu, ona yarın boş olduğumu söylediğimde sinsice bugün gelmenin bir yolunu bulduğu gerçeğini işaret olarak kabul etmeliydim.

Parmaklarımla folyonun sağlam olup olmadığını kontrol ettim.

Aramızdaki ilişki ciddileşene kadar Lee'yi kimseyle tanıştırmayı planlamamıştım. Şimdi de ciddileşmeyeceğimizi söyleyebileceğimi düşünüyordum. Onu bir daha görmeye niyetim yoktu. Bu davranış hiç çekici değildi.

Ayrıca ona Mandi'nin iki omurundan ameliyat olduğunu daha önce söylediğimi biliyordum.

Bulaşıcı bir şey taşıyor mu?

Bunu kim sorardı ki?

Lee, Mandi'nin sokağına dönmek için yavaşlayarak sinyal verdi.

"Takılmak istemezsen anlarım," dedim teklifimi kabul edeceğini umarak. "Sadece beni bıraksan da olur."

"Hayır." İç geçirdi. "Geleceğimi söyledim ve sözümü tutarım. Gelmezsem arkadaşının gözünde nasıl görünürüm?"

Dişlerimi altdudağıma bastırdım. Bu ona Mandi'ye kendisinden bahsetmediğimi çünkü gerçekten geleceğinden emin olmadığımı söyleme şansımı.

Ama kaba görünmek ve önümüzdeki birkaç saati daha da tuhaf hale getirmek istemiyordum.

İşaret etmek için elimi kaldırdım. "Sarı ev. Arka tarafta garaj yolu var ama sanırım sokağa park etmekte bir sakınca yok."

Minneapolis'ten çok da uzak olmayan hoş, orta sınıf bir mahalledeydik. Olgun ağaçlar sokağı gölgede bırakarak bizi sıcak temmuz ayı güneşine karşı koruyordu.

Lee arabasını sokaktaki boş yerlerden birine paralel park etti. Ben de kemerimi çözüp kapımı açmadan önce motoru kapatmasını bekledim.

Lazanyayı kucağıma dökmeden alçak spor arabadan inmek biraz manevra gerektirdi ama başardım.

Kaldırımda yanıma gelmek için arabanın arkasından dölaştığında yemeği ona uzattım. "Şunu bir saniye tutabilir misin?"

Yorum yapmadan aldığında neredeyse şaşırdım, bu yüzden kıyafetlerimi düzeltmek için hiç zaman kaybetmedim.

Bugün için kıyafet seçmek zor olmuştu. Lee'yi sadece iki kez, tanıştığımız geceyi de sayarsak üç kez gördüğümünden dolayı hâlâ *etkilemek için giyinme* aşamasındaydım. Ancak arkadaşım yeni belinden ameliyat olmuştu, yani evde yiyeceği erken bir akşam yemeği için şık giyinmesi çok olası değildi.

Bu yüzden yıpranmış kot şort, göğüs dekoltemi gösteren çiçek desenli, kolsuz bir bluz ve altın rengi babetlerle denge sağlamaya çalışmıştım.

Şort otururken çok fazla yukarı çıkmıştı, bu yüzden kumaşı tekrar düzeltmek için biraz kıpırdanmam ve çekiştirmem gerekti. Şirin bir şorttu ve objektif olarak bakılırsa iyi görünüyordu ancak bacaklarımı oldum olası sevmezdim -her zaman *fazla iri* görünüyorlardı-, bu da bu şortu giymek istemeyeceğim anlamına geliyordu çünkü çok fazla düşünecektim. Bu durum da beni strese sokacaktı. Oysa uyluklarımın birbirine sürtünmesini engelleyecek kadar uzun olması hoşuma gidiyordu. Çünkü hayal kırıklığı yaşatan bir erkeğin eşliğinden daha acı verici tek şey, sürtünmeyle oluşan tahrişti.

Ellerimi bluzumun ön kısmında gezdirirken başımı iki yana salladım. Koyu renkli desenler bazı... dalgalanmalarımı görsel açıdan düz göstermeye yarıyordu.

Otuz iki yıl boyunca -ailemin deyimiyle- *iri kemikli biri* olarak nasıl giyineceğimi bildiğimi sanırdınız. Ama ben hâlâ bunu çözmeye çalışıyordum. Bu yılın başlarında sosyal medyada bulduğum bazı harika beden olumlama hesapları sayesinde daha dar ve açık kıyafetler giyerek kıvrımlarımı benimsemeye uğraşıyordum. Sözde bu durum, vücudumu her zaman saklamak yerine cinselliğimi kucaklamanın bir yoluydu. İyi gidiyordu ama bu bir süreçti. Lee'den aldığım tuhaf hisler de şu an kendimi fazla açıkta kalmış gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Lazanyayı bana doğru uzattı. Benim için eve kadar taşımak istemediği belliydi.

Dilimin ucunda ona gitmesini söylemek vardı ama bunun yerine ağzımdan *teşekkürler* çıktı.

Lee bir kolunu kaldırıma doğru uzattı. "Önden buyurun, leydim."

Yanından geçerken dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Tamam, belki de bugün ona çok sert davranıyordum.

Ön kapıya ulaştık, Lee zili çalmak için yanımdan uzandıktan sonra yan yana olacağımız şekilde durdu.

Kapının açılıp arkadaşımın görünmesi -beklendiği gibi- birkaç dakika sürdü.

“Savannah?” Mandi’nin yüzünü, kafası karışmış gibi duran bir gülümseme kapladı.

“Selam!” Ona sırtarak devam ettim. “Şu kalkıp yürüyene de bakın!”

Burnundan homurdanıp yürütecini hafifçe salladı. “Doktorlar hareketli kalmam gerektiğini söylüyorlar.”

“Harika görünüyorsun.”

“Teşekkürler.” Gözlerinin Lee’ye kaydıktan sonra tekrar bana dönmesini izledim. “Biriyle görüştüğünü bilmiyordum.” Yanımdaki adamın her şeyi duyabildiğini bildiği için yalandan fısıldamıştı.

Onu kim olarak tanıştıracığımdan emin olamadığımdan, “Bu Lee,” diyerek ellerim hâlâ dolu olduğu için başımla işaret ettim.

Mandi bana dönmeden önce tokalaşarak klasikleşmiş hoşbeş cümleleri söyledi. “Özür dilerim, dikkatim dağılıyor. Ne...” Gözleri elimdeki her an daha da ağırlaşan lazanya tepsisine kaydı. “Aman Tanrım, o bugün müydü?” Avucunu alnına vurdu. “*Gelecek* cumartesi geleceğini sanıyordum.”

“Ah, hayır!” Boynuma bir sıcaklık yayıldı. Bizi gönderirse utancımдан erirdim. “Büyük ihtimalle karıştıran benim.” *Son dört günde mesajlarımızı dört kez kontrol edip tarihin doğru olduğunu teyit etmeme rağmen bunu söylüyorum.* “İstersen dondurucuya atabilirsin.” Yemeği biraz havaya kaldırdım. “Başka bir gün için sakla. Ya da gelecek hafta sonu için.”

“Hayır, hayır.” Başını iki yana salladı. “İçeri gelin, lütfen.”

Geri çekildi. “Başka bir arkadaşım kardeşiyle birlikte burada. Bu bahar bir etkinlikte beraber çalışmıştık, o da beni kontrol etmek istemiş.”

“Çok nazik bir davranış.” Mandi’yi evin içine doğru takip ettim. “Yanında da erkek kardeşini mi getirmiş?” Nedense bu kıs kıs gülmeme neden oldu.

Mandi yüzünü sadece benim görebileceğim şekilde ayarlayıp gözlerini irileştirdi ve eliyle yüzünü yelpazeledi.

Görünüşe bakılırsa bu erkek kardeş yakışıklıydı.

Halihazırda ağırlamakta olduğu misafirlerinin arasına dalmak muhtemelen tuhaf olacaktı ama biraz göz ziyafeti çekmekten zarar gelmezdi. Özellikle de yarından itibaren erkeklerden vazgeçeceğim için. Çünkü Lee hâlâ tepsiyi elimden almamıştı ve kollarım kopacakmış gibi hissediyordum.

Mandi hızlandı ve evin arka tarafında bulunan oturma odasına doğru ilerledik. Koridor boyunca sanat eserleri sergileniyordu.

Arkadaşım birkaç sanat galerisini yönetiyordu -zaten bu şekilde tanışmıştık- ve zamanını burası ile Chicago arasında bölüştürüyordu, bu yüzden anlaşılır şekilde harika bir koleksiyonu vardı.

Oturma odasına yaklaşırken hafif mırıltıları duyabiliyordum.

Yavaşlayarak odaya önce Mandi’nin girmesine izin verdim ve omuzlarımı gevşetmeye çalıştım.

“Hey, umarım arkadaşım Savannah ve erkek arkadaşının bize katılmasının sakıncası yoktur.”

Lee’den erkek arkadaşım olarak bahsettiğini duyduğumda yüzümü buruşturmamak için çaba sarf etsem de düzeltmeye değmezdi.

Odaya son adımımı attım ve Mandi’nin diğer arkadaşının kanepede oturduğunu gördüm. Yanında da bahsedildiği gibi bir adam vardı.

Artık yürümüyordum bile ama yine de neredeyse düşecektim.

Çünkü Tanrı aşkına, *ne adam ama!* Mandi'nin yüzünü yelpazelemesi, bu adamın ne kadar ateşli olduğu konusunda yeterince uyarıcı değildi.

Hafta sonu için fazla güzel giyinmişti. Aslında üzerinde takım elbise vardı ama ceketini yoktu. Sanki sıcaklayınca çıkarıp kenara atmış gibiydi. Üzerine oturan beyaz gömleğinin üstten iki düğmesi açıktı ve kolları kıvrılmıştı. Ayrıca arkasına yaslanarak dizlerini iyice açmıştı, bu da pantolonunun kumaşını sonuna kadar germişti... Yüce Tanrım, işine yarıyordu.

Kız kardeşininkiyle aynı renkteki koyu kahverengi saçlarının yanları kısa kesilmişti, uzunluğu sakalıyla aynıydı. Başının üzerindeki saçlarsa biraz daha uzundu. Genelde mükemmel şekilde geriye taradığına bahse girebilirdim ancak diğer her şeyi gibi saçları da biraz dağılmıştı.

Gözlerim yukarı doğru hareket edip onunkilere kilitlendiğinde bir adım geri çekildim.

Orada bir şey vardı.

Vahşi bir şey.

“Merhaba.” Olağanüstü adamın yanındaki kadın kibarca el salladı.

Dikkatimi dağıttığı için mutlu olarak elimdeki tepsiyi selamlama niyetiyle biraz kaldırdım.

Lazanyayı hâlâ elimde tuttuğumu neredeyse unutmuştum. Şimdi fark ettiğimden parmaklarım karıncalanmaya başladı.

Kol gücüm üzerinde gerçekten çalışmam gerekiyor.

“Biraz davetsiz gelmiş olduk, kusura bakmayın.” Gülüşüm, hissettirdiği kadar doğallıktan uzaktı. “Takvim karışıklığı oldu da.”

Kadının yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. “Hepimizin başına gelmiştir.”

Ona gerçekten inanmayarak omzumu silktim. En az erkek kardeşi kadar şık giyinmişti. Gösterişli bir etek kombini vardı ve hiç de yanlış yerde ya da zamanda ortaya çıkacak biriymiş gibi görünmüyordu.

Yani benim öyle bir şey yaptığımdan değil bu arada.

Mandi, yüksek arkalıklı açık sandalyelerden birine doğru ilerlerken ben ayakta durmaya devam ettim, rahatsız edici sessizlikte ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verip duruyordum.

Lee'nin ayak seslerinin yaklaştığını duyduğumda biraz yana kaydım.

Sanat eserlerinden bazıları dikkatini dağıtmış olmalıydı -ki genelde bunu takdir edebilirdim- ama bizden sonra içeri girmesi her şeyi daha da tuhaflıyordu.

Dirseğimle işaret ettim. "Millet, bu Lee." Yanlış söylenmiş unvanı atladığımda, kardeşlerin isimlerini de henüz öğrenmediğimi fark ettim.

Tam Lee köşeyi dönerken kadın, "Tanıştığımıza memnun..." diye söze girdi ama aniden durdu ve sanki biri suratına içki fırlatmış gibi başını geriye attı. "Leland?"

Lee yanımda kalakaldı. *Öylece kaldı.* Sanki duvara çarpmıştı.

Kadın önce bana, sonra tekrar Lee'ye baktı. "Ne oluyor lan?"

Birbirlerini nereden tanıdıklarını merak ederek gözlerimi ikisinin üzerinde gezdirdim. Bir de neden ona Leland dediğini merak ediyordum.

"Aspen..." Kelime Lee'nin ağzından boğuk bir sesle çıktı. Kadının adı mıydı?

Hızla ayağa kalkan kadının çenesini sıkmasını izledim. "Bugün yapmak zorunda olduğun iş *bu* muydu?" Kırmızı oje- li parmağıyla beni işaret etti.

Olamaz.

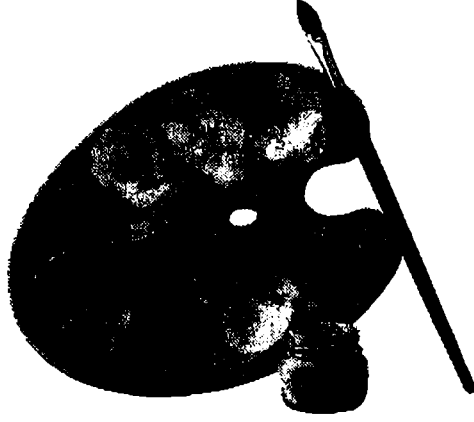
Ah, hayır, hayır, hayır!

Ani bir korkuya kapılmama rağmen yanımda duran adama, “Lee, neler oluyor?” diye sordum.

“Onun adı *Leland*,” dedi kadın -Aspen- öfkeyle. “Ve o benim yalancı, aldatan, şerefsiz kocam.”

Düzenleme

Ny.ozlem

İKİNCİ BÖLÜM

KING

Eh, bugün çok daha ilginç bir hal almıştı.

Rahat pozisyonumu bırakarak dik oturdum.

Leland kadar sevmediğim çok az insan vardı. Adi herifin tekiydi.

Maalesef Aspen bunu hiç görememişti. Yakın zamana kadar...

“Sana inanamıyorum be!” dedi Aspen tükürür gibi.

Çok yakın bir zamana kadar...

Leland’ın yüzü hangi duyguyu göstereceğine karar veremedi, bu yüzden ağzı açık bocalama ifadesinde takılıp kaldı. Klasikleşmiş o trajik cümleyi söylemeden önce dudakları inkârla şapırdadı. “Göründüğü gibi değil.”

Aspen odanın diğer ucuna hamle yapacakmış gibi gerildiğinde uzanıp kolunu kavradım.

Şiddete başvurmasına gerek yoktu.

Ben bunun için vardım.

Leland'dan bir dakika önce odaya giren kadın ondan birkaç adım uzaklaştı. Şaşkına dönmüş bakışları herkesin arasında gidip geliyordu.

Güzel kahverengi gözlerinin benimkileri bulmasını bekledim ve ilk seferden yarım saniye daha uzun süre bakışlarını bende tuttuğunda memnun oldum.

Leland'm yapmacık cazibesine kapılacak kadar aptal olması çok yazıktı. Onun yapışkan elleri için fazla güzel ve yumuşak görünüyordu. Yine de işte buradaydı. Büyük memeleri çiçek deseniyle kaplıydı. Parlak sarı saçları nazik bukleler halinde şekillendirilmişti ve resmen komşu kızımıymış gibi kot şort giyyordu.

Kız kardeşim bağırarak bir şey daha söylediğinde kadının irkilmesini izledim.

“Benim hiç...” Bir şey söylemeye çalıştı ama Aspen sözünü kesti.

“Sana sormadım, sürtük!”

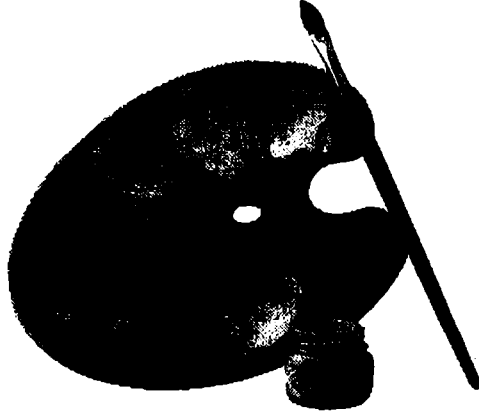
Parmaklarım Aspen'in dirseğini sıkıca kavradı. Kadının bu yavşağın evli olduğunu bilmediği belliydi. Ama kız kardeşim hiçbir zaman zor öfkelenen biri olmamıştı.

Sonunda taşaklarını yerden toplayan Leland tekrar konuşmak için ağzını açtı. “Belki de her zaman böyle soğuk bir kaltak olmasaydın, ben de...”

Of, aptal orospu çocuğu...

Ayağa kalktım.

O da o sikik çenesini kapattı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SAVANNAH

Adam ayağa kalktığında nasıl nefes alındığını unuttum.

İriydi. Gerçekten iriydi. Şeyden daha uzundu... Ne bile-yim işte. Benim bir elli üçlük boyumdan çok daha uzundu. Bir seksen boyundaki Lee'den *-Leland-* daha uzundu. Bir de kasları...

Dudaklarımı yaladım.

Kasları kollarının kumaşını zorluyor, gömleğinin neredey-se rahatsız görünmesine neden oluyordu.

İleri doğru bir adım attığında kalp atışlarım daha da hız-landı.

Onun yapabileceklerinden mi yoksa kız kardeşinin kolunu bırakmış olmasından mı daha çok korktuğumu bilmiyordum. Çünkü kadın çıplak elleriyle Leland'ı -ve beni- öldürmek isti-yormuş gibi görünüyordu.

"Leland." Adam iç geçirince sesinin açıkta kalan tenimin

her santiminde gezindiğini hissettim. “Düşündüğümde de aptalmışsın ki, bu çok şey anlatıyor. Kız kardeşimi aldatıp bir de bunun için onu suçlayamazsın.” Duraksadı. “Üstelik *ben* tam burada dururken.”

“Biz...” demeye çalıştım ama yarım bıraktım çünkü kimse beni dinlemiyordu.

Kendi iyiliğim için hiç yatmadığımızı bilmelerini istiyordum. Ama bu durum bir fark yaratmıyordu. Seks olsun ya da olmasın, eşinin ona öfkelenmek için her türlü sebebi vardı.

Lee eşinin kardeşinden bir adım uzaklaştı. “Bunun seninle hiçbir ilgisi yok, dostum.” Sesinde korku titreşimleri vardı. “Bu olay Aspen’le benim aramda.”

Lee daha sözlerini bitirmeden iri adam başını iki yana sallamaya başladı. “İşte bu konuda yanılıyorsun. Bunun benimle çok ilgisi var çünkü az önce *benim aileme* kazık attın.” *Benim aileme* derken sesi hırıltıya dönüştü.

Ses tonunun ağırlığı resmen mideme çöktü.

Bu insanların kim olduğunu bilmiyordum ama durum birden tehlikeli gelmeye başlamıştı. Kızgın bir eşten boşanmaktan daha tehlikeli...

Lee’den biraz daha uzaklaşarak hâlâ şaşkın halde oturan arkadaşım Mandi’ye baktım.

Aspen bir adım öne çıkarak kardeşinin yanında durdu. “Alyansını nereye koyduğunu bilmiyorum ama orada bırak-san iyi olur. Çünkü aramızdaki her şey bitti.”

“Güzel!” Leland geriye doğru giderken ellerini kaldırdı. “Senin boktan ailenle ve işlerinle ilgili hiçbir alakam kalsın istemiyorum...”

“DEFOL!” İri adamın haykırışı ağzımdan bir ciyıklama kaçmasına neden oldu. Kimsenin bana baktığını görmeden gözlerimi ellerimde titreyen lazanyaya diktim.

En son ne zaman birinin sesini böyle yükselttiğini, bu ka-

dar agresifçe bağırdığını duyduğumu hatırlamıyordum ama kalp atışlarımı hızlandırmıştı.

Leland'ın aceleyle koridora dönerken ayaklarının fayans döşeli zeminde kaydığını duydum. Saygınlığım ve buraya geldiğim araç aynı anda gitmiş oldu.

Kardeşler birbirlerine bir şeyler söylüyordu ama damarlarım hücum eden kan kulaklarımı uğuldatıyordu.

Başka bir yerde olmak istiyorum.

Başka bir yerde olmayı çok istiyorum.

“Çok özür dilerim.” Mandi'nin sesi kendime acıma baloncugumu patlattı.

Neden özür dilediğini anlamamıştım. Buradaki tek masum taraf Mandi'ydi.

“Hayır, ben özür dilerim.” Aspen'in ses tonu sahte bir sakinlikteydi. “Yakında eski kocam olacak adam yavşağın teki olmasaydı, en başta senin arkadaşını becermezdi.”

Zeminde ayak sesleri duyulduğunda başımı kaldırıp gerçeği söylemek için cesaretimi toplamaya çalışıyordum ki, bir omuz kabaca benimkine çarptı.

Öfkeli enerjisine rağmen kadının bana gerçekten temas etmesini beklemiyordum. Bu yüzden hazır değildim. Kollarım zaten efordan dolayı titrerken, tepsinin elimden kayışını ve ayak parmaklarımın iki santim ilerisinde gürültüyle yere düşüşünü izledim. Ağır seramik, sert yüzeyle buluştuğu noktadan parçalandı ve lazanya kırık taraftan sıçrayarak yere saçıldı.

Gözlerim bir süredir yaklaşmakta olan yaşlarla dolmaya başlarken geri çekildim.

Yemek olmaz.

“Dağınıklık için özür dilerim.” Adamın pes sesi dikkatimi yukarıya çekti. Mandi'ye bakmasını bekliyordum ama bana bakıyordu.

Bakışları bir kalp atışı boyunca benimkilerde kalırken altın rengi, aslanlarınkine benzeyen gözleri beni delip geçti. Sonra çenesini eğdi ve yanımdan yürüyüp geçti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SAVANNAH

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak bir nefes verdim ve sade, tuğla binaya bakmak için başımı kaldırdım.

Bugün Lee'nin dairesine ilk kez gitmiştim. Sadece birkaç saat önce olmasına rağmen gece göğü binayı çevrelemiş, burada dururken üzerinden bir ömür geçmiş gibi hissediyordum.

Lee'nin daha önce yaptığı gibi beni almayı teklif etmesinin biraz garip olduğunu düşünmüştüm. Ama şu anda bildiklerimi ve buradayken ondan aldığım tuhaf titreşimleri bildiğimden her şey mantıklı geliyordu.

Çünkü burası onun garsoniyeriydi*.

Ön kapıya yaklaşırken alçak sesle, "Pislik," diye homurdandım.

Yaşanan felaketten sonra bütün akşamı Mandi'yle tembel-

* Bazı erkeklerin evlilik dışı ilişkiler için kendi evlerinden ayrı olarak tuttıkları özel konut. (ç.n.)

lik ederek geçirmeye karar vermiştim. Dışarıdan yemek sipariş etmiştik -çünkü yemeğim, tepsisi ve her şeyiyle birlikte çöpe gitmişti- ve utanç verici hikâyelerimizi paylaşarak bugünü daha az felaket gibi hissettirmeye çalışmıştık. Bana şarap teklif etmişti ama ağır kesici ilaçları yüzünden içemediği için dayanışma amacıyla ben de istememiştim. Gerçi şu anda bundan büyük pişmanlık duyuyordum.

Mandi özür dileyip durmuştu ama bunun için ortada bir sebep yoktu. Hiçbirimiz bugünün böyle olmasını planlamamıştık. Ayrıca benim zararına bile olsa, en azından Lee eşini aldatan biri olarak yakalanmıştı. Böyle şeyler olduğunda sonrasında yaşananlar asla eğlenceli olmazdı ama Aspen'in bunu bilmesi daha iyiydi. Hiç değilse destek olmak için yanında erkek kardeşi vardı.

Onlar gittikten sonra arka kapının kapandığını duyar duymaz tabii ki adamın kim olduğunu sormuştum.

King. * O adam için ne kadar mükemmel bir isimdi. Kraliyet havasına kusursuz uyuyordu.

Onlar gittikten sonra neden arka kapıdan çıktıklarını anlamam biraz zamanımı almıştı. Çünkü garaj yoluna park etmişlerdi. Dürüst olmak gerekirse, öyle yaptıkları için Tanrı'ya şükreliyordum. Arabayı evin önünde durdurduğumuzda Lee eşinin arabasını görseydi ne tür tuhafıklar yaşanacağını düşünmek bile istemiyordum. Ya da adamın arabasını. İçeri girmek istememesini nasıl açıklardı? Beni kapıdan dışarı itip bir daha aramaz mıydı? Yoksa inmeme izin vermeden sürmeye devam mı ederdi? Ki bu çok korkutucu olurdu. Kaçırıldığımı düşünürdüm.

Bu ürkütücü düşünceyi zihnimden uzaklaştırıp derin bir nefes verdim.

Onları bir daha düşünmek için hiçbir sebebim yoktu.

* (İng.) Kral. (ç.n.)

Anahtarlarımı geri alır almaz da Lee benim için ölü biri olacaktı. Aspen beni bir daha görürse muhtemelen boğmaya çalışacakmış gibiydi ve King de beni o kadar aşan bir tipti ki, var olduğunu bile unutsam iyi olurdu.

Yani evet, bana ilgiye benzer halde bakmıştı ama bu büyük ihtimalle kız kardeşinin kocasıyla yattığımı düşündüğü için meraktan kaynaklanmıştı. Ancak öyle bir şey olmasaydı bile gerçek krallara benzeyen erkekler minivan kullanan, parmak uçları boya lekeli, tuhaf, balıketi kızları çok tercih etmezlerdi.

Sözü açılmışken... Caddenin ilerisindeki güzel, mavi minivanıma bakarak inledim.

Uber'le buraya gelene kadar anahtarlarımın çantamda olmadığını fark etmemiştim. Daha önce geldiğimde yanımda olduklarına göre Lee'nin dairesinde olmalıydılar. Orada uzun süre kalmamıştım ama lazanyayı düşürmemeye çalışırken -ah, ironiye bakın- küçük çantamın tezgâhın üzerine devrildiğini hatırlıyordum, yani o zaman düşmüş olmalıydılar.

Sadece araba anahtarım olsaydı hiç uğraşmazdım. Evde yedeğim vardı ve o yalancı, entrikacı... *palavracıyı* bir daha görmemek için başka bir *Uber* yolculuğuyla birlikte onu kullanmaya değerdi.

Hakaret dağırcığım üzerinde gerçekten çalışmam gerek.

Ama sadece tek bir anahtar değildi. Her şeyimin olduğu anahtarlığım -ev anahtarım, stüdyomun anahtarı, posta kutumunki- bu yüzden öylece bırakıp gidemezdim.

Lee'yi arayıp beni içeri almasını istemek için cesaretimi topluyordum ki, bir grup genç ön kapıdan dışarı fırladı.

Çantamı karıştırıyormuş gibi yaparak başımı eğip adımlarımı hızlandırdım ve kapanmadan hemen önce kapıyı yakaladım.

Bu çok işe yaramıştı.

Kapı arkamdan kapanarak şehrin sesini bastırdı ama yine de hafta sonu akşamında tamamen dolu bir binada olmaktan kaynaklanan hafif uğultu vardı.

Hafızam yön bulma konusunda oldukça kötüydü ama daire numarasını söylediği mesaj hâlâ duruyordu.

Bir kez daha onun yalancı bir piç olduğunu hatırladım.

Lee her zaman çok gösterişli, çok zengin duruyordu. Güzel kıyafetler, lüks araba, saat... Bu binada bir gariplik hissetmiştim çünkü onun tarzına uymuyordu.

Şimdi merak ediyordum da acaba burayı göstermelik olarak doldurmuş muydu, yoksa dolaplar boş muydu? Dairesinde biraz daha zaman geçirseydim bir şeylerin eksik olduğunu fark eder miydim?

Sakinleşmeye çalışarak adımlarımı yavaşlattım ve kendime stres yapmak için hiçbir sebebim olmadığını hatırlattım. Buraya sadece anahtarlarımı almaya gelmiştim. Eşikten adımlarımı bile atmayacaktım.

Koridorun yarısını geçince dairesine geldim. Kapısının önünde durdum, elim havada ve çalmaya hazırды.

Belki de ona mesaj atmalıyım.

Elimi indirdim.

Bu aptalca mıydı? Ya burada bile değildiyse?

Uzun bir an boyunca bunu düşündükten sonra yumruğumu tekrar kaldırdım ve bir adım daha yaklaştım. Mesajı görmezden gelebilirdi ama kapısına dayanmamı gelemezdi.

Kolum kapıyı çalmaya hazır şekilde ilerliyordu ki boğuk bir ses beni durdurdu.

Lee miydi o?

Elim tekrar indi.

Beni gözetleme deliğinden görmüş müydü?

Ama kapı açılmadı.

Aman Tanrım, bu çok saçmaydı.

Kapıyı gerçekten çalmaya hazırlanarak elimi tekrar kaldırdığımda içeriden daha derin bir ses duyuldu.

“...burayı kendi adınla satın almışsın, seni aptal bok herif.”

Donup kaldım.

“Hayır! Yapma...” diye konuşmaya başladı Lee.

Ama söylemek üzere olduğu şey bir pat sesiyle kesildi.

Damarlarımda adrenalin ateşlendi. Anlamadığım ama içgüdüsel olarak kötü olduğunu bildiğim bir sesle savaş ya da kaç refleksim tetiklendi.

Kapının diğer tarafından bir gümbürtü duyulurken artık titreyen elimi indirdim.

Ayaklarım beni geriye, Lee’nin dairesinden uzağa götürdü. Kapının arkasında dönüp duran o karanlık enerjiden uzağa...

Sadece yere düşmüş olmalıydı. Her şey yolundaydı.

İyi olduğuna emindim.

Kalçam duvara çarpınca irkildim ve kendimi durduramadan ağzımdan bir *ahh* çıktı. *Birinin yoluna çıkmış gibi ya da ait olmadığım yerde hissetmeye karşı her zaman verdiğim aptalca bir tepkiydi.*

Dudaklarımı birbirine bastırdım ama çok geçti. Çünkü tam önümdeki kapı birden açıldı.

Bakışlarım göz hizamdaki göğse takıldı ve dairenin zeminindeki manzaraya indi.

Ayaklar. Bacaklar. Yana doğru bükülmüş gövde. Bana dönük yüz. Tam bana bakıyordu. Açık, görmeyen gözler. Lee’nin alnının ortasındaki karanlık daire. Altında yavaşça büyüyen kızgın, koyu kan birikintisi.

Daha önce hiç hissetmediğim bir korku bedenimi kapladı.

Ölmüş.

Ölü bir insana bakıyorum.

“Sen.” Bir yerden tanıdık gelen ses dikkatimi tekrar kapı aralığındaki adama yöneltti.

Katile.

King'e.

Ağzını açtı ama ne söyleyeceğini duymak istemiyordum. Dönüp koşmaya başladım.

“*Siktir.*” King’in ağzından çıkan sinirli kelime bacaklarımı daha hızlı hareket ettirmemi sağladı.

Az önce ölü bir adam gördüm!

Küçük, aptal ayakkabılarım sessiz patırtılarla endüstriyel halıya çarpıyordu.

Daha önce hiç ceset görmemiştim.

Arkamda bir kapı çarparak kapandı. Lee’nin dairesi miydi?

Belki de King -düzensiz nefeslerimin arasında öğürdüm-cinayet mahallini temizlemek için oraya dönmüştü.

Başka bir ilgisiz komşuyu saklayan diğer bir dairenin kapısının önünden geçtiğim anda yanlış yöne koştuğumu fark ettim. İnsanların gelip geçtiği ön tarafa doğru gitmiyordum. Hayır, oradan uzaklaşıyordum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken boğazıma bir hıçkırık takıldı.

Geri dönemezdim. Lee’nin dairesinin önünden tekrar geçme ihtimalim yoktu.

Önümdeki koridorun sonunda, üzerinde *Çıkış* yazan kalm metal bir kapı vardı ama nereye açıldığını bilmiyordum. Binanın yan tarafına çıkıyor olmalıydı ancak oranın neresi olduğunu hatırlamıyordum.

Sadece dışarı çık.

Belki henüz seni takip etmiyordur.

Bilme ihtiyacıyla boynumu çevirerek arkama baktığımda, boğazımda düğümlenen hıçkırık çığlığa dönüştü.

Çünkü King hemen oradaydı. Bana çoktan yetişmişti bile. Alev alev yanan gözleri benden birkaç santim uzaktaydı.

Ciğerlerimin gerilip çığlığımı serbest bırakmak için sıkıştığı anda kocaman bir avuç içi ağzıma kapandı.

King'in iri gövdesi sırtıma çarpmadan önce bile bu temas ayağımı yerden kesmeye yetti.

Çarpmanın etkisiyle göğsümdeki çığlık dışarı fırladı ve ileri doğru uçtum.

Zeminin yaklaştığını görmemek için gözlerimi sıkıca kapatıp düşüşümü hafifletmek amacıyla kollarımı ileri uzattım.

Sonra da... Kaslı bir kolun belime sarıldığını hissettim.

Gözlerim aniden kocaman açıldı.

Belimi saran kol ağırlığımı desteklerken ayaklarım havada sallanıyordu.

Neredeyse hiç yavaşlamamıştık.

Ağzımı kapatan el hâlâ bastırıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu.

Düzenli koşuya falan çıkan biri değildim. Deparla karışık korku beni hiperventilasyonun* eşğine getirmeye yetmişti ve burnumdan nefes almak da yardımcı olmuyordu.

King, sanki beni daha yukarı çıkarmaya çalışıyormuş gibi zıplatırken kolunun sıkışı biraz gevşedi.

"Ağırmış," diye homurdanırken kolu tekrar gerildi.

Piç kurusu.

Hâlâ dehşete kapılmış durumdaydım ama yaptığı boktan yorum beni bu donmuş halden çıkarmaya yetti.

Ağzımı kapatan eli tırmaladım. Törpülenmiş kısa tırnaklarım derisini çizmedi bile.

"Kes şunu." Beni hafifçe salladı. "Ağır severim."

Beni kaçıırıyordu. Beni muhtemelen öldürmek için kaçıırıyordu ama sesi neredeyse sırtıyıyormuş gibiydi.

* Tıpta, gerekenden daha hızlı ve/veya daha derin nefes alma durumu. Genellikle panik atakla birlikte gelen bayılma hissi ve diğer istenmeyen semptomlara yol açar. (ç.n.)

Ayrıca ağır severim... Bu da ne anlama geliyordu? Üzerimde *Kuzuların Sessizliği** mi uygulayacaktı?

Beni saran kol yine o gevşeme-itme hareketini yaptı. “Bacaklar yukarı, tatlım.”

Refleks olarak dediğini yaptım ve azalan gücümle bacaklarımı kaldırdım.

King bir adım için yavaşladı ve ayaklarım kalın, metal kapının ortasındaki çubuğa basıp kilidi açmadan ve King’in bizi doğruca dışarı çıkarmasına izin vermeden bir saniye önce önümdeki manzaraya doğru gözlerimi kırıştırdım.

Az önce *kaçırılmama* yardım mı etmişim?

Dış kapının üzerindeki ışık sarı ve loştu. King aydınlatılmış yarım daireden iki adımda çıktığında yoğun yaz havası her adımda bizi yutuyordu.

King yan sokak boyunca ilerlerken arkamızdaki trafiği duyabiliyordum.

Karanlığa doğru ilerliyorduk.

Bu yaşanıyor olamazdı.

Bu gerçekten yaşanıyor olamazdı.

Çırpınmaya başladım. Panikle çılgınca debeleniyor, ses çıkarmaya çalışıyordum ama şimdi çığlık atan ciğerlerimdi.

Lütfen, atalarım, beni bu durumdan kurtarırsanız kardiyo çalışacağımı söz veriyorum.

King kaldırımdan dönüp hızlandı ve bizi caddenin karşısına, camları karartılmış büyük bir SUV’ye doğru götürdü.

Çabalarımı ikiye katlayarak bacaklarımı daha sert vurmaya başladım. Ayaklarım onun kavalkemiklerini sıyırap geçse de asla istediğim şekilde vurmayı başaramadım.

Sonunda ayağım bir yere denk geldi.

* *Thomas Harris*’in aynı adlı romanından uyarlanan, bir FBI ajanı ile bir psikiyatren yamyamlık yapan ve seri katile dönüşen *Hannibal Lecter*’ı anlatan psikolojik gerilim türünde film. (ç.n.)

Vuruşumu öfkeli bir inilti takip ederken ilerlememiz aniden durdu.

King belinden eğilerek betonun üzerine doğru baş aşağı durmama neden oldu.

Çığlık atmaya çalıştım ama beni bırakmadı. Aksine tutuşu daha da sıkılaştı ve göğsünden sırtıma, oradan da vücudum her santimine yayılan acı dolu iniltisini hissetmemi kolaylaştırdı.

“Savannah.” Adımı hırlar gibi söylediğinde boynuma vuran nefesi omurgamda karıncalanmalara yol açtı.

Bu nasıl vücut?

King doğruldu ve ben onunla siyah SUV arasında sıkışana kadar sendeleyerek iki adım attı. Vücudunun daha fazla kısmını bedenimin daha büyük bir bölümüne bastırdı.

Hâlâ acı dolu sesler çıkarıyordu. Sanırım tekmelerimden biriyle taşaklarına vurmuştum.

Bir yanımda sevindi ama her zaman son derece kibar olmak üzere yetiştirilmiş yanımda kendini suçlu hissetmeye başladı. Bu da beynimin ilk yarısının, ikinci yarısına *adamın az önce birini öldürdüğünü* hatırlatmasına neden oldu. Kibarlık, endişelerimin en küçüğüydü.

King’in önkolu memelerimin alt tarafına çarparak onları daha yukarı itti ve sırtımdaki ağırlığıyla da sert yüzeye doğru sıkıştırdı.

“Ah!” Çığlığım boğucu avucu yüzünden boğuk çıktı.

“Bak,” diye homurdanarak ağırlığımı kaydırды ve şakağını kulağıma bastırdı. “Debelenmeye devam edebilirsin, ben de ellerini, ayaklarını ve ağzını bantlayıp seni *Suburban*’ımın arkasına tıkabilir, bu sırada karşımıza çıkan herkesi vurabilirim. *Ya da* uslu bir kız olup ön koltuğa oturursun ve kimse ölmek zorunda kalmaz.” Duraksadı. “Yani başka hiç kimse.”

Bunu çok sıradan bir şeymiş gibi söylemişti.

Sanki kardeşinin kocasını öldürmek bir hiçmiş gibi.

“Elimi çekeceğim. Çılgılık atma dürtüsü hissedersen, pantolonumun arkasına sıkıştırılmış silahı hatırla. Öldüreceğim kişinin kanının senin ellerinde olacağını unutma. Bir de gürültü olursa, hemen gitmem gerekecek. Bu da senin kafana da bir kurşun sıkılmak anlamına gelir.”

Rahat ses tonu her şeyi daha da kötüleştirerek gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı aklamasına neden oldu.

Parmaklarını esnetti. “Anlaştık mı, tatlım?”

Elimden geldiğince başımı salladığımda en sonunda elini ağzımdan çekti.

Çılgılık atmadım.

Birinin ölümünden sorumlu olamazdım. Bu yüzden orada öylece durdum; avucunun içinde, nefes nefese.

“Aynı şey kaçmak için de geçerli.” Belimdeki kol gevşedi ve ayaklarım tekrar yere değene kadar beni indirdi.

İnce ayakkabılarımdan altında çakıltaşları kayarken dizlerim titredi.

Korkuyordum. Dehşete düşmüştüm. Yine de beni bunca yol boyunca taşımasının ne kadar etkileyici olduğunu düşünmeden edemiyordum. Hem de tek koluyla...

Kolunu yavaşça üzerimden çekti. Ben de nefesimi toparlamaya çalışıp harika bir plan yapmayı umarak sırtımı araca yasladım.

Ama sonra beni dürttü.

“Gidelim.” King’in nefesi bile kesilmemişti. Görünüşe bakılırsa, bir saniye önceki ağır nefes alış verişini sadece acıdandı.

Aklıma harika bir plan gelmediği için beni yolcu kapısına kadar götürmesine izin verdim.

İri avucunu sırtımda tutarken diğeriyle kapıyı açtı.

Bir an bile şortumun kızıma kadar çıktığını ya da bu devasa araca binmenin kalçalarımı onun suratına nasıl dayayaca-

ğını düşünmedim çünkü 20/20'nin* bir yabancıyla asla arabaya binilmemesi gerektiğini hatırlatan her bölümünü aklımdan geçirmekle meşguldüm.

“Emniyet kemerini tak.”

Gözlerimi kırıştırdım ama gözyaşlarım hâlâ görüşümü bulanıklaştırıyordu.

Bunca zamandır ağlıyor muydum?

Omuzları açık kapı çerçevesini dolduran King tekrar, “Kemerini tak,” diye directti.

Şu anda yanımdan biri geçse bile beni göremezdi.

Görürse de...

Birinin benim yüzümden ölmesine izin veremem.

Ellerim o kadar kötü titriyordu ki, emniyet kemerini tutmak için bile iki deneme yapmak zorunda kaldım.

Beni kaçırın adam içini çekti. “Ben yaparım.”

Ben onu durduramadan King kemeri elimden çekip aldı.

Bir eli hâlâ kapının pervazında dururken aracın içine eğildi. Vücudunu bükerek emniyet kemerimi takmak için uzanırken bizi göğüs göğüse getirdi.

Bir daha asla göremeyeceğimi sandığım o vahşi altın rengi gözler çok yakınımdaydı. Tepedeki sokak lambalarından gelen az miktardaki ışık irislerinden yansıyor ve onu hâlâ bu kadar çekici bulmamın daha az mı, yoksa daha çok mu korkutucu olduğunu bilmiyordum.

“Burada kal,” diye fısıldayarak uzaklaştı King. Kapı da arkasından çarparak kapandı.

Göğsüm genişledi. Bilinçaltım o bu kadar yakinken nefesini tutmuş durumdaydı.

* 1978'den beri yayınlanan bir Amerikan televizyon haber programıdır. 2019'dan bu yana haber programlarıyla ilişkilendirilen geleneksel araştırmacı gazetecilik yerine gerçek suç hikâyelerini ve ünlü skandallarını vurgulayan bir formata geçmiştir. (ç.n.)

Bir saniye gibi gelen sürenin ardından King yanımdaki sürücü koltuğuna geçti. İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. *Kaçmaya çalışmadım bile.*

Omzunun üzerinden arkaya bir şey attığında gözlerim hareketi takip etti. Çantamı görünce biraz sersemlemiş hissettim.

Ne zaman düşürmüştüm?

O ne zaman almıştı?

Tabii ki koridorda bırakamazdı. Orada olduğuma dair hiçbir kanıt kalamazdı. *Dairenin içinde bir yerlerde duran araba anahtarlarım dışında.*

Bu arada elbette çantayı uzanamayacağım kadar geriye atmıştı.

İçinde silah olarak kullanılabilecek tek bir şey bile yoktu ama telefonum vardı. Üstelik şu anda polisi aramak harika olurdu.

Motor gümbürdeyerek çalıştığında ölü, çok-de-erkek-arkadaşım olmayan adamın dairesini katiliyle birlikte terk ettim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

KING

Hay sikeyim. Bu gecenin böyle geçmesini planlamamıştım.

Yanımdaki koltukta oturan kadının sesi kendini kaybetmek üzereymiş gibi çıkıyordu. Bu yüzden aracı tek elle kullanarak ona yakın olan elimi gevşekçe kucağımda tutuyordum. Bu şekilde, en sonunda misilleme yapmaya karar verdiğinde hazır olacaktım. Çünkü böyle bir şey olacağına emindim.

Leland'ın binasının arkasından dolaşmak için keskin dönüş yapmadan önce bir sokak lambasının altından geçtiğimizde, ince sarı ışık şeritleri kadının gözyaşlarıyla ıslanmış yanağında parladı.

Ben kadınlara zarar vermezdim. Kesinlikle kadınları öldürmezdim. Ama şu an için işbirliği yapmaya devam etmesine ihtiyacım vardı. Korkunun her zaman hızlı ve eksiksiz bir motivasyon kaynağı olduğu da kesindi tabii.

Onu kaçırdığım için kendimi kötü hissediyordum ama o piçin kapısına dayanmasaydı şu anda arabamda olmayacaktı. Yani aslında bu büyük oranda onun hatasıydı.

Savannah'nın emniyet kemerine uzanmaya başladığını fark ettiğimde Leland'm binasının önünden geçen yola son dönüşü yapmak için ayağım frene basıyordu.

Bir elimle direksiyonu çevirirken, diğer elimi orta konsolun üzerinden geçirip tokenin üzerine koydum. Uyumlu rehineyi oynayarak gözlerini ileride tuttuğu için hareketimi görmedi.

Parmakları tenime temas ettiği anda elini çekmesini bekledim ama dokunduğu kişinin ben olduğumu fark etmemiş gibiydi. Tokayı bulmaya çalışırken parmaklarını açtı ve işte o zaman donup kaldı. Nazikçe elimi tutuyordu.

Başının bana dönmesi ve bir çığlıkla elini çekmeden önce bakışlarının yavaşça aşağı yönelmesi neredeyse komikti.

Tamam, belki gülmüyordum ama gülümsüyordum.

Bu kadar sevimli olmamalıydı. Özellikle de gözlerindeki dehşet ve yanaklarındaki yaşlarla hiç olmamalıydı ama öyleydi. Duygusal tepkilerimle savaşmamayı uzun zaman önce öğrenmişim. Kendinizi sadece hissetmeye bıraktığınızda ve her anı ölümüne psikanaliz etmekle uğraşmadığınızda hayat çok daha eğlenceliydi.

“Lütfen bırak gideyim.” Fısıltılı yalvarışı titrekti ve bunu ellerini birbirine kenetlediği kucağına doğru söylemişti.

Cevap vermek yerine gaza yüklendiğimde Leland'm boktan apartmanının önünden hızla geçtik.

Sessizlik dolu bir dakika daha geçtikten sonra tekrar denedi.

“Hi-hiçbir şey söylemeyeceğim.”

Bana baktığım hissedebiliyordum ama göz teması kurmak yerine elimi hâlâ emniyet kemerini tuttuğum yerden çekip bir

arama yapmak için gösterge panelindeki ekrana dokundum. “Biliyorum.”

Arabanın hoparlörlerinden yüksek bir arama sesi geldiğinde Savannah koltuğunda sıçradı.

Sesi ayarlamamdan sonra cevaplanmadan önce bir kez daha çaldı. “Yatma vaktin geçti, ihtiyar. Neden ayaktasın?”

Ah, şu ahmak herif.

“Temizlikçilerin gönderilmesi gerek...” diye başladım ama sözlerim Savannah’nın çılgınca bağırışlarıyla kesildi.

“Yardım edin! İmdat!” Koltuğunda öne eğilmiş, mikrofon için tavana bakıyordu. “Beni duyabiliyor musunuz? Kaçırılıyorum! Yardım edin!”

Nero’nun kahkahası arabayı doldurmadan önce bir anlık sessizlik oldu.

Savannah irkilerek sestten uzaklaştı. Sırtını koltuğa yasladı.

“Lanet olsun, King. En sonunda beni ilginç bir şeyle aradın.” Nero gülmeye devam etti. “Bu hikâyeyi dinlemek için sabırsızlanıyorum.”

Burun kemerimi sıktım. Bu yaptığım durumumu daha iyi hale getirmeyecekti.

“Bana yardım etmeyeceksin.” Bariz bir ifadeydi ve Savannah bunu sessizce söylemişti ama Nero yine de duydu.

“Üzgünüm, hanımefendi. Dostum seni aldıysa bu senin iyiliğin içindir. Ya da belki onun iyiliği için.” Muhtemelen yüzünde beliren aptal sırıtışı gözümde canlandırabiliyordum.

Savannah arabanın kapısına doğru hamle yapıp kolu çılgınca çekiştirmeye başladı.

Ama kapı açılmadı ve ben onun için açmayı isteyene kadar da açılmayacaktı.

“Kes şunu,” dedim ona.

Kesmedi.

“Kes şunu!” diye bağırarak paniğini durdurmaya çalıştım.

Ağlaması hıçkırıklara dönüşürken denemeye devam ediyordu. Sol elimle direksiyonu tutarken sağ elimle iki bileğini de kavradım.

Çıglık attığında sesi kapalı alanda neredeyse sağır ediciydi.

“Tanrı aşkına, kadın.” Neredeyse elimden kurtulacaktı. Bu yüzden tutuşumu sıkılaştırdım. “Sadece sakin ol, kahrolası.”

Çırpınışları daha da şiddetlendiğinde onu zapt etmek için ellerini kendime doğru çekip orta konsolun yarısına kadar gelmesine neden oldum.

Önkolumu kullanarak onunkileri aşağı bastırırken ellerini kucağımda birbirine kenetli halde tuttum. Bunun onun için rahatsız edici olduğundan emindim ama en sevdiğim aracımı mahvetmeme neden olursa çok kızardım.

Gaza yüklenip sarı ışıktaki geçtim ve otoyol girişine yöneldim.

“Sana yardıma gelen herkesi vurmakla ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?” diye homurdandığımda sonunda sustu. “Bu ilk müdahale ekipleri için de geçerli. Yani kaza yapmama sebep olursan, acil yardım elemanlarını vurmaya başlamak zorunda kalacağım. Sen de birçok insanın ölümüne neden olmuş olacaksın.”

Gevşeyerek çenesini indirdiğinde alnı koluma değdi.

Belki de sevişmeyi çok uzun zaman olduğunu kabul etmeliydim çünkü bu temas beni etkilemeye başlamıştı. Onun bana doğru hıçkırıklarla titrediğini hissetmek... *bir şeyleri canlandırmamalıydı.*

Aracın içine keyifli bir sessizlik çöktü. Ta ki metalik uğultu ve patlayan bir şeyin yumuşak sesiyle bozulana kadar...

“Şu anda gerçekten patlamış mısır mı yapıyorsun lan?” Nero cevap vermedi ama artan patlama sesleri onun yerine

yanıtladığı için bir şey demek zorunda da değildi. İç geçirdim.

“Yakınlarda bir cesetle ilgilenebilecek ekibimiz var mı?”

“Şehirdeysen otuz dakika içinde oraya adam yollayabilirim. Seni gören oldu mu?”

“Kaçırdığım kişi dışında mı?” diye sordum ciddiyetle. “Hayır. Beni kimse görmedi.”

Beni sinirlendiren bir onaylama homurtusu çıkardı. Nero benden daha sık birilerini öldürüyor olabilirdi ama nasıl yapılacağını unutmuş değildim.

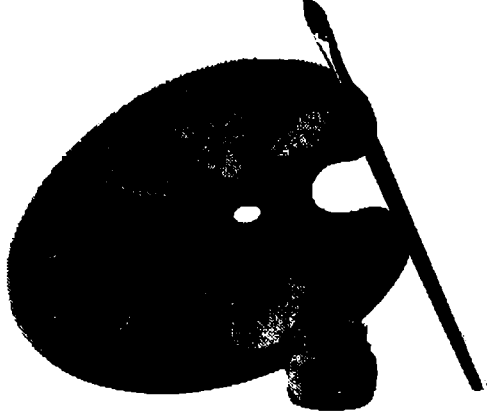
“Onu götürecek bir yere ihtiyacın var mı?”

Sorusu dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. “Hayır.” Bu küçük güzellik kraliçesini hücrelerimizden birine götürmeyecektim.

“Pekâlâ o zaman nereye gidiyorsun?” Mikrodalgadan zamanın dolduğunu bildiren bip sesi yükseldi.

Cevap vermekte tereddüt ederken tutuşumun altındaki Savannah’nın gerildiğini hissettim.

“Eve.”

ALTINCI BÖLÜM

SAVANNAH

Eve.

Kelime kafatasımın içinde yankılanıyordu.

Beni eve götürüyordu.

Bu cevap tıpkı yakışıklılığı gibi çok şey hissettiriyordu...

Evin diğer alternatiften daha iyi mi, yoksa daha kötü mü olduğunu bilmiyordum.

Yani beni öldürecek olsaydı, sokak ortasında vurur ve orada bırakırdı. Değil mi? Evine götürmezdi.

Ama beni eve götürmek için ne gibi bir sebebi olabilirdi ki?

Telefondaki adama Lee'nin adresini söylerken sonunu duydum.

Arayanın kimliğinde sadece *N* harfi görünüyordu ama sesini ya da yardım için yalvardığımda gülüşünü asla unutmayacaktım. Onu asla affetmeyecektim.

“Halledeceğim,” dedi N hoparlörden. “Ama hikâye için seni sonra arayacağım.”

King beni bir koluyla koltuğa sabitlerken, “Evet, evet,” diye rahatça cevap verdi. “Telefonu sen kapatır mısın? Ellerim biraz dolu da.”

Telefon tamamen kapanmadan önce bir kıkırdama ve ardından o korkunç adamın aptal patlamış mısırını yerken çıkardığı çıtırtı sesi geldi.

Bunu takip eden sessizlikte kollarımdaki acıyı fark ettim. Orta konsolun sert kenarı kolumun yanına batıyordu. Emniyet kemerinin boynumun kenarına batması gibi.

Tüm bunlar çok fazlaydı.

Acıyı sevmiyordum. Hiçbir zaman bana göre bir şey olmamıştı.

Dövmem yoktu. Kulaklarımı on altı yaşında deldirmiştım çünkü bütün arkadaşlarım yaptırmıştı ve tüm süre boyunca ağlamıştım.

Yürüyüşe çıkmayı severdim. Koşmayı sevmezdim. Ağırılık kaldırmanın getirdiği yanmadan hiç hoşlanmazdım. Sakin ve rahat olmayı seviyordum. Resim yapmaya bayılırdım. Mutluymuşum gibi davranırdım. Ama yapamazdım...

Şu anda öyleymiş gibi yapamam.

Mutluluktan daha önce hiç bu kadar uzak olmamıştım.

Nefesim ciğerlerimde sıkıştı.

Ya bir daha asla mutlu olamazsam?

Göğsüm sıkıştı.

Ya bu sonumsa? Ya böyle öleceksem? Tek başıma. Korkarak. Hâlâ küçük bir kızken hayalini kurduğum huzuru ve aidiyeti arayarak...

Gözlerimden hiç durmayan yaşlar akıyordu.

“Ö-özür dilerim. Kimseye bir şey söylemeyeceğim.” Dudaklarım koltuğumu King’inkinden ayıran pürüzsüz deriye

değdi. “Lee’den ben de nefret ediyorum. Bunların hepsi onun suçu.” Bu gerçeğin üzüntüsü neredeyse beni boğacaktı ve omuzlarımın ağırlıkla titremesine neden oldu.

Sadece beni ben olduğum için takdir eden biriyle birlikte olmak istemiştim. Sanatımın ciddiye alınmasını... Lee’nin de sonunda o kişi olduğunu sanmıştım. Ama değildi. O *Lee* bile değildi. Yalancının tekiydi. Eşin aldatan biriydi. Ama ölümlüyle de ödeşmiş olmuyorduk. Bu sadece sorunlarımı daha da kötüleştirmişti.

“Lütfen,” diye fısıldadım. “Ölmek istemiyorum.”

Ne acınası bir ölüm şekliydi. *Yalvararak.*

“Savannah.” Bir el başımın arkasım yukarıdan aşağıya doğru okşadı. “Sadece nefes al, Savannah.”

El uzaklaştı. Sonra aynı yolu tekrar izledi.

Nefes alışlarım düzensiz ama daha az sesliydi.

“Şşt.” Ses tonu söylediği şeyin anlamına uyum sağlayınca bedenim tepki verdi. Ciğerlerim rahatça genişledi. “İşte böyle.” Eli bir kez daha başımdan geçti. “İyisin.”

Nefesim hüzünlü bir gülüş olarak çıktı. *İyi falan değilim.*

Elini enseme yerleştirdi ve sanki bunu yüksek sesle söylemişim gibi karşılık verdi. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Dudaklarım istemsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. *En azından dürüst.*

Gözlerimi kapattım.

Sakinleşmem gerekiyordu. Düzgün düşünemezsem bu işin içinden asla çıkamazdım.

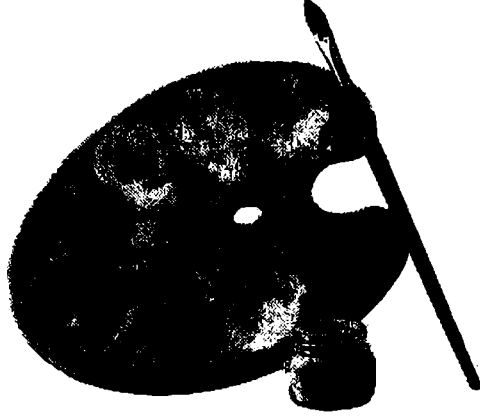
Sanki bu cümleyi düşünmek beynimi harekete geçirmiş gibi, ensemdaki elin beni az önce yerimde tutan aynı el olduğunu fark ettim.

Parmaklarımı esnettiğimde bileklerimin serbest kaldığından emin oldum ve ellerim... beni kaçıran adamın kucağında duruyordu.

Kolumu hızla çekip doğrularak tutuşundan tamamen kurtuldum.

King çekilmeme izin vererek elini tekrar orta konsola koydu. Sanki yeniden dizginlemeye hazırmış gibiydi. Ama ona bunun için bir sebep vermeyecektim. En azından şimdilik.

Beni nereye götürüyorsa oraya gideceğim gerçeğine kendimi teslim ederek yanaklarımdaki yaşları sildim ve pencereden karanlık manzaranın geçişini izledim.

YEDİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

Dilimi daha fazla tutamadan on dakika dayanabildim.
“Nereye gidiyoruz?”

“Eve.” Daha önce verdiği tek kelimelik cevabı sertçe tekrarlardı.

Dişlerimi altdudağıma bastırdım. *Muhtemelen onu rahatsız etmemeliyim.* Esir alan kişi mutlu olursa nazik de olurdu. Ya da ben öyle sanıyordum.

“Ama *ev* nerede?” Sessiz kalma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım.

Cevap vermek yerine sadece iç geçirdiğinde, bakışlarımı manzaradan ayırıp ona çevirdim.

Arabanın içi yüz hatlarını net göstermeyecek kadar loştu ama gözlerindeki kıvılcımı hatırlamak için ışığa ihtiyacım yoktu. Yanından geçtiğimiz sokak lambaları güçlü çenesini ortaya çıkarmaya yetiyordu. Güçlü alnını. Güçlü *her şeyini*.

Dürüst olmak gerekirse, birinin bu kadar iyi görünmesi hiç adil değildi. Beynimim bu gerçeğin üstesinden gelemiyormuş gibi görünmesi de kesinlikle adil değildi. Ona her baktığımda hissettiğim ilk şey korku olmalıydı. Ama değildi.

Bunun yerine içimde kıvranan, genç kızlara özgü bir his vardı. Birinin çekici olduğunu, hatta o kişinin sizin için fazla çekici olduğunu ve muhtemelen bunu bildiğini anlamanızı sağlayan bir his. Bu yüzden önemli şeylere *-nasıl kaçacağım* gibi- odaklanmam gerekirken zihnim giydiğim tişörtün biraz dar olduğu gerçeğine takılıyordu. Bir de kot şortumun belinin sıkı olduğuna. Bu şekilde oturmanın da karnımın emniyet kemerinin üzerinden sarkmasına neden olduğuna. Yorgunluk ve stresten terleyen kalçalarımın altımdaki sıcak deri koltuğa yapıştığına. Bunların hiçbirinin önemli olmadığını *biliyordum*. Hepsinin endişelenmemem gereken önemsiz, toplumun dayattığı saçmalıklar olduğunu *biliyordum*; özellikle de *deli bir adam tarafından resmen kaçırılıyorken*. Ama yine de benim hakkımda ne düşündüğünü merak ediyordum. Şu anda kendimle ilgili en çok nefret ettiğim şey bu olabilirdi.

Muhtemelen profiline gözlerimi dikip bakmamdan bıkararak tekrar iç geçirdi. “Birazdan orada olacağız.”

Ön camdan dışarı baktım. Otoyolda ilerlerken Minneapolis arkamızda giderek küçülüyordu. Bu da bana onun şehirde yaşamadığını gösteriyordu.

“Banliyöde mi yaşıyorsun?” Bunun neden bu kadar inanılmaz olduğunu bilmiyordum ama öyleydi.

“Dinle, orada oturup gözlem yapabilirsin ya da gözlerini bağlayabilirim. Ama sana adresimi öylece vermeyeceğim.”

“Ama...” Neden çenemi kapatamadığımı bilmiyordum. “Beni oraya götürüyorsun. Nerede yaşadığını zaten görmeyecek miyim?”

King bana bakmak için başını çevirdi. “Seni depolardan

birine götürmemi mi tercih edersin? Çünkü evimin daha rahat olduğu konusunda söz verebilirim. İkimiz için de.”

Önümüzdeki yola bakmaya dönmeden önce bakışlarını güvenli olduğunu düşündüğümünden daha uzun bir süre benimkilerde tuttu.

Dudaklarımı birbirine kenetleyerek tekrar pencereden dışarı bakmaya koyuldum.

Şiddet tehditleri konusunda çok tecrübem yoktu ama *depolar*dan birine gitmek kulağa tam da öyleymiş gibi geliyordu.

Kimin depoları olurdu ki? Coğul?

“King senin gerçek adın mı?” Penceremin yansımasında kendi gözlerimin irileşmesini izledim.

Bunu neden sordum ki?

Bu seferki tepkisine iç geçirme diyebileceğimi sanmıyordum. Daha çok uzun, yüksek sesli bir nefes vermeydi. “Savannah, bana bunu sormanın iyi bir şey olduğunu düşünüyor olamazsın.”

Ses tonu kızgından çok inanamıyormuş gibiydi, bu yüzden bakışlarımın tekrar ona dönmesine izin verdim. “Öyle olmadığı için mi?”

“Salağa yatmanın, kaçırılmanın bir numaralı kuralı olduğu için. Ama sen az önce bana adımı bildiğini söyledin. Artık gitmene neden izin vereyim ki?”

“Ah.” Ellerimi daha da aşağıya, uyluklarımın arasına indirip omuzlarımı kamburlaştırdım. “Ama sen benim adımı biliyorsun.”

“Evet.” Kelimeyi söyleme şekli kulağa *herhalde yani* der gibi gelmişti. “Ama kaçırma işini yapan benim. Senin hakkında bir şeyler biliyor olmam gerek.”

“Ama senin kim olduğunu bildiğimi zaten biliyorsun. Çünkü bu öğleden sonra tanıştık,” dedim saf gibi.

Başını iki yana sallamasını izledim. “Arkadaşını da mı öldürmemi istiyorsun?”

“Ne?” Ellerimi kaldırıp avuçlarımı dur dercesine açtım. “Hayır!”

“O zaman belki de bu bağlantı hakkında konuşmak kötü bir fikirdir.”

“Şey, çok özür dilerim.” Ellerimi salladım. “Daha önce hiç kaçırılmadım da.”

“Hadi canım.”

“Tanrım, kötü bir tutsak olduğum için özürlerimi kabul et,” diye çıktım. “Haberim olsaydı...”

King, direksiyonundaki bir düğmeye basınca araba aniden yüksek sesli *rock* müzikle doldu ve sözlerimin geri kalanı duyulmadı.

“Harika, peki,” diye kendi kendime mırıldanarak kollarımı göğsümde kavuşturdum ve başımı ondan diğer tarafa çevirdim. “Mükemmel kurban, hemen geliyor.”

Batıya doğru ilerleyip şehir merkezinden uzaklaştıkça trafik hafifledi.

Şehirlerin doğusunda, Wisconsin sınırında daha zengin bir banliyö olarak kabul edilen yerde büyümüştüm. Annemle babam çok dar görüşlüydü. Kiminle vakit geçirecekleri konusunda titizlerdi. Bu yüzden avukatlardan ve ev partilerinden oluşan küçük baloncuklarının dışına çok çıkmamıştım. Özellikle de İkiz Şehirler’in* karşı tarafına.

Sonra da ailemi dehşete düşürerek onların prestijli hukuk fakültesi hayallerini takip etmek yerine Minneapolis’in merkezindeki bir sanat okuluna gitmiştim. Bunun anlamı, aniden beş parasız kalmamdı. Öğrenci kredileri ve kampüsteki

* ABD’nin Minnesota eyaletinde bulunan Minneapolis ve St. Paul şehirlerinin ikisini birden tanımlayan terim. (e.n.)

boktan yarızamanlı işlerle geçinmiştim. Üstelik arabam bile yoktu. Dürüst olmak gerekirse, hukuk yerine sanatı seçersem paramı kesecekleri konusunda beni uyarmışlardı. Sözlerine sadık kaldılar.

Yani tüm hayatımı şu anda bulunduğumuz yerden çok uzakta geçirmemiş olmama rağmen hiçbir yerine aşına değildim.

Elbette artık bir arabam ve küçük bir evim vardı -o miras için sana teşekkür ederim, büyükanne- ama sanırım sadece sanat dünyamdaki diğer insanlarla etkileşime girerek farkında olmadan ebeveynlerimin davranışını tekrarlamıştım. Yalnızca evim, atölyem ve sergi açtığım galeriler arasında gidip geliyordum.

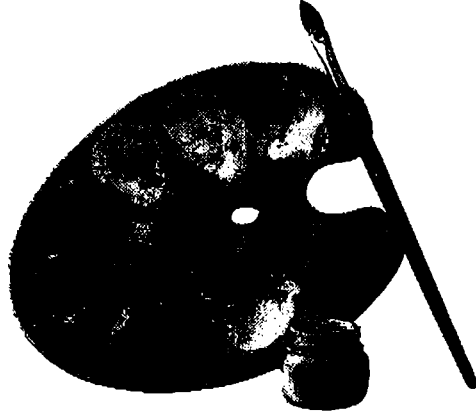
Daha iyisini yap, Savannah.

Son konuşmamdan beri on beş dakika geçmişti ve bir köşeyi dönüp göl manzarasıyla karşılaştığımızda ağzımın açık kaldığını fark ettim. Büyük bir göldü.

Ay ışığı durgun yüzeyde parılıyordu ve sanki yepyeni bir dünyaya girmişiz gibi hissettiriyordu.

Minneapolis'in merkezinden geçtiği için Mississippi Nehri'ni görmeye alışkındım ama o hızlı akan, gürültülü, zaman zaman şiddetli bir nehirdi. Bu ise... tamamen başka bir şeydi. Kırmızı ayakkabılarım olsaydı, topuklarımı birbirine vururdum. Çünkü artık Kansas'ta değildik.*

* L. Frank Baum tarafından yazılan *Oz Büyücüsü* adlı esere atıfta bulunulmaktadır. (ç.n.)

SEKİZİNCİ BÖLÜM

KING

Küçük tutsağım birkaç dakika öncesine kadar nihayet olması gerektiği gibi davranıyor ve koltuğunda kıpırdamadan oturuyordu. Şimdiyse öne eğilmiş, evime doğru son birkaç dönüşü yaparken dikkatle izliyordu.

Sahip olduğum tek ev burası değildi ama burada yaşıyordum. Onu buraya getirmenin neden iyi olacağını düşündüğüm hakkında da hiçbir fikrim yoktu.

Çünkü bu olabilecek en kötü fikirdi.

Onu başka herhangi bir yere götürmek daha iyi olabilirdi.

Uzun bir gün olmuştu. Eve gitmek istiyordum. Talihsiz bir zamanlaması ve zevki olan bir kadının da gecemin geri kalanını mahvetmesine izin vermeyecektim.

Farlarım garajın sonundaki ağır kapıyı aydınlatana kadar yolu takip ettim ve sonra yavaşladım.

Oradan uzaklaştığımız sırada Savannah'nın göle nasıl

baktığını görmüştüm. Eminim insanlar benim gibi zengin bir pisliğin doğrudan su kenarında yaşadığını düşünürdü. Ama ben yaşamıyordum. Çünkü mülkümde kontrolsüz giriş noktaları olmasını istemiyordum. Hem de teknelerdeki sarhoş aptallar ve kürekli sörf tahtalarındaki beyaz yakalılarla dolu bir göl, tam olarak sıkıca kontrol altında olduğunu düşündüğüm bir yer değildi. Bunun yerine bir buçuk kilometre içeride kırk dönümlük arazim vardı. Tamamı çitlerle çevriliydi. Ayrıca güvenlik görevlisi ekibi tarafından izleniyordu.

Kapının arkasında bir hareketlenme gördüm ama adamlarımın kimliğini doğrulamasını beklemek yerine kumandama dokunduğumda kapılar kayarak açıldı.

Savannah'nın kucağında kıpırdanıp duran elleri tekrar uyluklarının altına gitti. Üzerlerinde kahrolası kestirmek istediğim kalın, dolgun uylukları...

Direksiyondaki tutuşum sıkılaştı.

Onu bu şekilde düşünemezdim. Onunla ne yapacağımı bulmam ne kadar sürerse sürsün, bu kadın benim tutsağımdı. Ayrıca bunu bulmak için de kendisi hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyordu. Bunu da o kulağımın dibinde bağıırken, benden kaçarken ya da hareket halindeki aracımdan atlamaya çalışırken yapamazdım.

Bu da bana sınırlı seçenek bırakıyordu.

Kelimenin tam anlamıyla ben düşünürken onu içeri kilitlemekle sınırlı...

Öne eğildiğinde yan aynadan arkamızda kapanan kapılara bakmasını izledim.

“Çevreyi koruyan yirmi adamım var.” *Dört adam var.* “Kapıya ya da çitlere doğru kaçmaya çalışırsan, seni vururlar.” *Vurmazlar.* “Bu yüzden kendini kilitli olmayan bir kapının önünde bulacak olursan, çıkmaya hiç zahmet etme.” *Hepsi kilitli olacak.*

Ev önümüzde belirlediğinde pencereleri pırıl pırıl parlıyor ve hayat dolu gibi görünüyordu.

Tabii ki öyle değildi. Çalışanların hepsi şimdiye kadar arazimin arka tarafındaki daha küçük olan evlerine çekilmiş olmalıydı ama geldiğimde sıcak bir karşılama hissi vermesi için bazı ışıkları açık bırakmayı seviyordum. Sadece göstermelik bile olsa.

Biraz takım elbise giymeye benziyordu. Kimse sikik bir takım giymekten hoşlanmazdı. En azından kol kasları olan hiç kimse. Ama giyiyordum çünkü beni saygın ve medeni gösteriyordu.

Aspen'in kararlarımın arkasındaki psikolojiyi çözerken çok eğleneceğinden emindim. Ama terapi, masumların sahip olabileceği bir lükstü. Benim dolabımdaysa geçmişin yüklerini dik tutan çok fazla iskelet vardı. Azrail'in nihayet yanımdan uzaklaşıp tam karşıma geçeceği güne kadar bu şekilde berbat, tatminsiz ve gizliden gizliye üzgün halde yaşayıp gidecektim.

Ön kapıya çıkan merdivenlerin dibinde yavaşlayarak durdum.

Evim aptalca denilecek kadar büyüktü. Bir kişinin ihtiyaç duyacağından çok daha fazla alan vardı. On kişilik bir ailenin ihtiyaç duyacağından daha fazlaydı. Ama benden beklenen de bu büyüklükte bir evdi. İçinde bir şeyler saklamak daha kolaydı. Ben de bunu inşa etmiştim. Para mutluluğu satın alamayabilirdi ama en iyi mimarları alabilirdi. Bana İngiliz *Tudor* tarzı büyük bir malikâne inşa etmeleri için en iyilerini tutmuşum. Arazinin geri kalanı mahremiyet sağlayan ağaçlarla kaplıyken ev burada, bakımlı çimenlerin arasında mükemmel görünüyordu.

Vitesi parka alıp motoru kapattım. "Geleneksel olarak burası emniyet kemerini çözdüğün kısımdır."

Savannah bana baktı. "Beni neden buraya getirdin?"

Başımı koltuk başlığına yasladım. “Seni orada öylece bırakamazdım. Bunu anlamak zorundasın.” Cevap vermediğinde şaşırmadım. “Bir anlam ifade eder mi bilmiyorum ama işler bu şekilde gittiği için üzgünüm. Ancak bu öğleden sonra olanların ardından...” Sesimdeki yargılayıcı tona engel olamadım. “İtiraf etmeliyim ki, gelmeni beklemiyordum. Genelde birinin erkek arkadaşının aldatan bir yavşak olduğunu öğrenmesi romantizmi öldürür.”

Savannah sırtını dikleştirse de başını pencereden çevirmedi. “O değildi...” Başını iki yana salladı. “Oraya arabamın anahtarlarını almak için gitmiştim.”

Arkaya attığım çantasını düşünerek yalan mı, yoksa doğru mu söylediğini anlayıp anlamayacağımı merak ettim.

“Beni...” Durduğunda, profilini çerçeveleyen ışıkların altında tekrar denemeden önce titreyen dudaklarını birbirine bastırmasını izledim. “Beni bırakman için söyleyebileceğim ya da söz verebileceğim bir şey var mı?”

Sorusunu düşünürken duraklama nezaketi gösterdim. Ama onu tanımıyordum. Sözüne güvenebilir miydim bilmiyordum. Kimleri tanıdığını bilmiyordum. Ailesinin nasıl insanlar olduğunu ya da onu benden saklamaya *çalışacak* kişiler olup olmadığını bilmiyordum. Gizlilik anlaşması gibi önemsiz bir şey de onu bir cinayeti ihbar etmekten alıkoyacak değildi.

İhbarından kurtulabileceğimden oldukça emindim. Şu anda kapıları açsam, çantasını ona verip gitmesine izin versem, ne yapardı? Polisi arayıp erkek arkadaşının öldüğünü ve dairesinde bir adam gördüğünü söyleyebilirdi. Polisler adrese gittiğinde temiz bir daire bulur -ceset yoktu, şüpheli bir şey de yoktu- ve giderlerdi.

Savannah ameliyattan çıkmış ve kesinlikle çok fazla ağrı kesici ilaç kullanan arkadaşının evine gidebilir, ondan tanıştığımızı doğrulamasını isteyebilirdi. Ama kimse bizim suç

mahallinde birlikte olduğumuzu kanıtlayamazdı. Bu sadece o dedi, bu dedi durumu olurdu. Ancak benim sözlerim de düzgün vatandaş itibarım, milyonlarca dolarım ve İttifak tarafından desteklenirdi.

Yani kendime bu konuda oldukça güveniyordum. Ama yine de...

“Hayır,” dedim ona dürüstçe. “Söyleyebileceğin hiçbir şey yok.”

Beni alaşağı etmeyi başaramayacak olması önemli değildi. Zaten çok fazla şey görmüştü. Doğru kişi onu ele geçirirse de...

Kimsenin onu bana karşı kullanmasına izin vermeyecektim. Bu kadar basitti.

Eh, bu birinci adımdı. Hâlâ onunla ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu.

Kararımı kabul eden Savannah uzanıp emniyet kemerini çözdü.

Onun hareketlerini taklit ederek arabadan çıktım. Arka kapıyı açıp çantasını almak için kısa bir süre durdum.

Suburban’ımın arkasından dolaştığımda Savannah’yı açık kapının yanında dururken buldum ve çitlere doğru koşmaya kalkışmamasını bir kazanç olarak kabul ettim.

“Hadi.” Yanına yaklaşarak arabanın kapısını kapatmak için arkasına uzandım. “İçeri girelim.”

Elim kendiliğinden beline bastırmak için yukarı kalktı ama durdum. Benim tipim olabilirdi ancak buraya bir randevu için gelmemişti.

Sonra onun tutsağım olduğunu ve ona ne istersem yapabileceğimi hatırladım, bu yüzden avucumu omurgasına bastırana kadar harekete devam ettim.

Biraz sıçradı ama beni itmedi. *Bir kazanç daha.*

Neredeyse merdivenlere varmıştık ki derin, uğursuz bir havlama sesi geceyi böldü.

Durup parmaklarımı Savannah'mn tişörtünün arkasına yerleştirdim ve onu da kendimle birlikte durdurdum.

Alçak havlama sesi bu sefer hırlamaya benziyordu ve daha yakındaydı.

"O da ne?" Savannah bir adım daha yaklaşarak yan tarafını benimkine bastırdı.

Gülümsememe engel oldum.

Korunmak için *bana* doğru hareket ettiğinin farkında olduğunu sanmıyordum.

"O benim köpeğim," dedim elli kiloluk siyah *Cane Corso* bize yaklaşıırken.

"O bir köpek değil. Lanet olası bir canavar." Arkama geçmeye çalıştı ama tişörtünü kavradığım için başaramadı.

Dudaklarımı yuvarlayıp kısa bir ıslık çaldım. Komutunu bilen koca oğlum hızını artırdı.

"Dur," diye komut verdiğimde beklediğim şeyi yaparak yüksek sesli bir hırıltı daha çıkardı.

Savannah ciyaklayıp kendini biraz daha bana bastırdığında komutun istendiği gibi işe yaradığı anlaşıldı.

"Yerde kal." Köpek beni dinledi ve hırıltıları kesildi. Koyu renk gözleri Savannah ve benim aramda gidip geliyordu; *Bu da ne demek, adamım,* diye düşündüğünü biliyordum. *Az önce bana onu korkutmamı söyledin, şimdi de sakın olmamı mı söylüyorsun? Bir karar ver.*

Ben de ona sözsüz olarak, *Senden korkması gerekiyor çünkü onu zorla tutuyorum,* dedim.

Gözlerini kırıştırdı. *Evcil hayvan gibi mi?*

Gözlerimi kırıştırdım. *Şimdi sen öyle söyleyin...*

"Kendisi arkadaş canlısı mı?" Savannah'nın sorusu sohbetimizi böldü.

Gerçek cevap biraz karışıktı çünkü o bu dünyadaki gelmiş geçmiş en iyi köpekti. Hak etmeyen hiç kimseye de zarar ver-

mezdi. Ama aynı zamanda beni ve bana ait olanları korumak için eğitilmişti. Bu yüzden kesinlikle düşmanca davrandığı zamanlar oluyordu.

“Hayır,” diye cevap verdim. Yanıtım karşısında köpeğimin öfkelerini hissedebiliyordum. “O çok iyi eğitilmiş bir güvenlik aracı. Tahrik edilmeden saldırmaz.” Bir sonraki kısmı söylerken sessizce beni affetmesi için yalvardım. “Ama kaçan birini görürse, onu *indirir*. Köpekdişleri de kalçanı delerken hiç iyi hissettirmez.”

Köpekten çıkan nefes sesi öfke ima ediyor gibi geldi ama Savannah bunu aynı şekilde yorumlamamış olmalıydı çünkü bana doğru titrediğini hissedebiliyordum.

Bu büyüklükte bir köpek hırladığında verilen içgüdüsel bir tepkiydi. O benden oldukça küçük olduğu için kendi deyimiyle *canavar* kalça hizasında duruyordu.

“Hiç köpeğin olmadı sanırım?” Kendimi merak ederken bulmuştum.

Başını iki yana salladı. “Hayır. Şey, annemin herkesi ısırıp yanından hiç ayrılmayan küçük bir şeyi vardı. Ya da kucağından ayrılmayan.”

Yüzümü buruşturdum. “Aynı şey değil.”

Savannah tekrar bir adım geri atmaya çalıştı. “Aynı şey değil.”

Onu yanımda tuttum. “Sadece kışkırtıldığında ısırır.” Fazla zeki köpeğim hikâyeyi mahvetmeden önce hızlı davrandım. Boştaki elimi kaldırıp garaj yolunu gösterdim. “Kapı.”

Köpeğin bana gözlerini devirdiğine yemin edebilirdim. Sonra komutu mükemmel şekilde yerine getirerek bizden uzaklaşıp ön kapıya doğru koştu. Onu sebepsiz yere oraya gönderdiğim için kendimi biraz kötü hissediyordum ama kapı

nöbetçilerinin onunla ilgileneceğini biliyordum. Savannah'yla işleri yoluna koyduktan sonra özür dilemek için onu eve getirecektim.

Elimi Savannah'nın sırtına koyarak onu merdivenlerden yukarı, ön kapıya doğru yönlendirdim.

Kapı kolundaki küçük kilit cihazının parmak izimi okumasını bekledikten sonra kapıyı iterek açtım. Savannah'nın sırtına hafifçe bastırarak önce onun girmesini sağladım.

Büyük fuayede ilerlerken yavaşlamaya çalışsa da ona izin vermedim. Bir yanım ona tam bir tur attırmak, etrafı gezdirmek istiyordu. Ama sonra bir kez daha hatırladım. O burada kendi isteği dışında bulunuyordu ve düşünebilmem için onu gözümün önünden uzaklaştırmam gerekiyordu.

Ama beynim sabırsızdı. Bu yüzden olasılıklarla dolup taşmayı bırakmıyordu. Merdiveni çıkıp onu koridorda ilerletirken aklıma bir fikir geldi.

Çılgınca bir fikirdi.

Delice bir fikirdi.

Nero'nun bile iki kere düşünmesine neden olacak türden bir fikir.

Delice ya da değil, herkesi güvende tutacak en iyi fikrim buydu.

"Burası," dedim kapalı bir kapıya yaklaşırken. Savannah durunca yanaklarının kuru olduğunu, yüz ifadesinin temkinli olsa da artık dehşete düşmüş gibi görünmediğini fark etmek beni mutlu etti.

Başparmağımı kolun üzerindeki küçük siyah kareye götürerek kapının kilidinin açılmasını bekledim.

Balkona açılan kapılarda da aynı türden bir kilit bulacaktı. Pencerele kurşungeçirmez camdan yapılmıştı ve dış dünyaya ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. Bu odanın onu tutacağından emindim.

Biraz aşırıya kaçmak gibi görünebilirdi ama Amerika Birleşik Devletleri'nin merkezindeki en büyük suç örgütlerinden birini yöneten iki adamdan biri olarak aşırıya kaçmam gerekliydi.

Madem aşırıya kaçıyoruz...

Kapıyı itip açtığımda Savannah içeri girdi.

"Ne..." Başlığı duvara dayalı büyük boy Alaska kral yatağı* gördüğünde sesi yavaşça kesildi.

"Burası bizim yatak odamız."

Bir anda dönünce sarı saçları uçtu. "*Bizim* mi? Hayır, hayır, hayır." Başını iki yana salladı. "Seninle yatmayacağım."

Elimi kapı pervazında tuttum. "Bu gece burada tek başına kalmana izin vereceğim ama yarından itibaren benim yanımda *uyuyacaksın*."

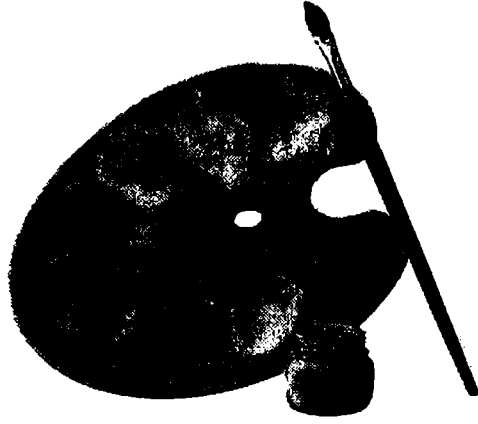
Savannah yavaşça kollarını kavuşturarak aramıza bir bariyer koydu. "Neden? Yarın ne olacak?"

Sırıttım. "Evleniyoruz."

Ağzı açık kaldı.

Ama o cevap veremedi kapıyı kapatıp kilitledim.

* 2,74 metre genişliğinde ve uzunluğunda yatak boyutuna verilen ad. (ç.n.)

DOKUZUNCU BÖLÜM

SAVANNAH

Hayır.

Sadece. Hayır.

Ağzım açık halde kapıya bakakalmış, geri açıp *sadece şaka yaptığını* söylemesini bekliyordum.

Ama açmadı. Çünkü sanırım o psikopat ciddiydi.

Ama... *evlenmek?*

Beynim bu düşünceyi kavrayamıyordu bile.

Bunu neden istesindi ki? Bunun ona nasıl bir faydası olabilirdi?

Ayrıca ben neden kabul edecektim ki?

Etmeyecektim.

Asla kabul etmeyecektim.

Onu tanımıyordum bile. Soyadını dahi bilmiyordum.

Devasa yatak odasına bakındım. Sonunda yalnız kalmışken her şey kafama dank etti.

Kaçırıldım.

Nerede olduğumu kimse bilmiyor. Tehlikede olduğumu kimse bilmiyor.

Üstelik bu gece bir adamın birini öldürdüğünü gördüm.

Aslında teknik olarak hiçbir şey görmemiştim. İki erkek sesi duymuştum. Bir pat sesi duymuştum. Sonra da...

Lee'nin cesedinin görüntüsü gözümün önüne geldi.

Kan.

Kafasındaki delik.

Boş gözler.

Mide bulantısıyla sarsıldım.

Ondan hoşlanmıyordum bile. Bugünden sonra hem de hiç hoşlanmıyordum ama yine de... O gözleri sadece saatler önce yakından ve canlı olarak görmüştüm.

Midem kalkınca karanlık bir kapı aralığına doğru atıldım, neyse ki banyoydu.

Kusma. Kusma. Sakın kusma.

Bir hareket sensörü yakındaki yumuşak aydınlatmayı açtı ve bu beni uzak köşedeki klozetin bulunduğu küçük ayrı odaya yönlendirmek için yeterli oldu.

Tökezleyerek avuç içlerimle klozet kapağına tutundum ve gözlerimi sıkıca kapatarak kusmaya başladım.

Kusmaktan nefret ediyorum.

Öksürüp tükürürken kapalı gözlerimden yaşlar akıyordu. İçim ve duygularım sırayla çalkalanıyordu.

Körlemesine kola uzanarak zayıflığımın kanıtını sifonla gönderdim.

Vücudum yere çöktü ve bir kez daha kuru kuru öğürürken nihayet saçlarımı yüzümden uzaklaştırabildim.

Korkudan mı, mide bulantısından mı, yoksa altımdaki soğuk fayanslardan mı bilmiyordum ama aniden donmaya başladım. Daha önce hiç olmadığı kadar üşüyordum.

Bu yaşıyor olamazdı.

Bir elimle saçlarımı tutarak bir kez daha tükürdükten sonra son kez sifonu çektim.

Bu yaşıyor olamazdı.

Yere oturup birkaç derin nefes aldım.

Kontrolümü kaybetmemeliyim.

Bir nefes daha aldıktan sonra ayağa kalkıp iki lavabodan birine ilerledim ve suyu ısıcağı çevirdim.

İki lavabonun üzerinde de büyük dikdörtgen aynalar vardı ve odayı dolduran o hafif parıltı arkalarından geliyor, sanki hem aynalar hem de bronz çerçeveleri duvarın üzerinde havada asılı duruyor gibi görünüyordu.

Yansımada, dev bir ayaklı küvet ve opak buzlu camla çevrili, bir parti için yeterli büyüklükteki kocaman duş kabinini seçebiliyordum.

Hem de güzeldi. Sıcak ve davetkâr değil, gösterişli olmasını bekliyordum. Beyaz, taba ve bronz renkler gözümde canlandırdığım gibi değildi.

Avuçlarımı el sabunuyla doldurup öfkeyle köpürtürken öne eğildim ve lavaboların arasındaki vazoda duran taze okaliptüsü kokladım.

Katilin banyosuna hayran hayran bakmayı bırak.

Ellerimi iki kez yıkadıktan sonra avuçlarıma su alıp ağızımdaki kötü tadı giderebilmek için biraz yudumladım.

Gözlerim kızarıp şişmişti. Burnum pembeydi. Yanaklarım kızarmıştı ve hâlâ kirpiklerimde kalmış gözyaşları vardı. Ama neyse ki saçımda kusmuk yoktu. Yani kayıplar denizinde bu küçük bir kazançtı.

Başka bir kazanç umuduyla bir şişe gargaraya rastlayana kadar tezgâhın altındaki dolapları açtım.

“Şükürler olsun.” Şişenin kapağını açtım ve sadece bir an tereddüt ettikten sonra dudaklarıma götürdüm. King’in bunu

ağzıma götürmemle ilgili bir sorunu olacaksa, beni kaçırmalıydı.

Emin olmak için bunu iki kez yaptım. Sonra da şişeyi yerine koyup dikkatli adımlarla yatak odasına döndüm. Gerçekten ama gerçekten çok güzel olan yatak odasına...

King'in kim olduğu ya da ne iş yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama belli ki parası vardı. Hem de çok.

Ev genel olarak etkileyiciydi. Kocaman, temiz ve iyi dekore edilmişti ama bir şekilde gösterişçi değildi. Güzeldi ancak çoğu zengin bekârın tercih edeceği şu ultra modern tarzda boş değildi. Tamamen siyah, minimalist, sıfır kişilikli tasarım olanlardan değildi. Fakat bence bu durum burayı daha ürkütücü yapıyordu. Çünkü *normal* görünüyordu.

Bembeyaz örtülü büyük boy yatağa arkamı döndüm.

Odanın karşı tarafında yanmayan bir şömine ve ona dönük duran rahat görünümlü bir koltukla puf vardı. Bir de tüm duvarı kaplayan güzel bir gömme kitaplık.

Gözlerim kapıya kaydı.

Açılmayacağından emindim.

Açılmayacağını biliyordum.

Ama yine de bir adım atıp denedim.

Kol kıpırdamadı bile.

Tamam.

Sakin ol.

Tekrar odaya döndüm.

Bir pencere olmalıydı... Beynim kafama bir tokat attı. Tam karşımda bir dizi geniş Fransız kapısı vardı.

Oraya doğru koşturunca diğer taraftaki balkonu gördüm. Yerden sadece bir kat yüksekteydi ve muhtemelen içine atlayabileceğim bir çalılık ya da başka bir şey vardı...

Kapıyı açmaya çalışırken nefesimi tuttum ama o da kımıldamadı.

“Siktir.”

Kolu iki elimle kavrayıp tüm ağırlığımla bastırdım ama sanki tuğladan bir duvarı açmaya çalışıyordum. Kelimenin tam anlamıyla hiç esneme yoktu.

Boğazımın arkasından hayal kırıklığı dolu bir hırıltı çıkıp kolu bıraktım.

Beni buraya öylece kilitleyemezdi. Bu *yasadışı bir hapsedmeydi*.

Umutsuzca tutunduğum sakinliğimi korumaya çalışırken dişlerimi gıcırdattım.

Düşün, Savannah. Bir kapıdan nasıl geçilir?

Daha önce hiç anahtar olmadan kilit açmamıştım ama o kadar zor olamazdı. Basit bir mekanikti. Değil mi?

Yani elbette üzerimde kilit açacak bir şey yoktu ve kapı kilidinin mekanizması hakkında bir bok bilmiyordum ama bir şeyler bulabilirdim. Ben zeki bir insandım.

Sanki bana bir fikir verecekmiş gibi anahtar deliğine bakmak için eğildim ve gözlerimi kırıştırdım. Çünkü yoktu. Anahtar deliği ya da herhangi bir yuva yoktu.

Başımı eğip kolun üzerindeki küçük siyah dokunmatik yüzeye baktım. King’in ön kapıyı ve bu odanın kapısını açmak için kullandığının aynısıydı.

Dudaklarımı büzdüm. Bu aptalca bir fikirdi. Parmak izimin onaylı bir kullanıcı ya da adına ne deniyorsa o olarak yüklenmediği barizdi ama denememek de aynı derecede aptalca görünüyordu. Çünkü *ya...*

Görülecek bir şey olma ihtimaline karşı eğilmiş halde durarak başparmağımı hafifçe yüzeye bastırdım.

Hiçbir şey olmadı.

Çalıştığına dair bir ses çıkmadı. Tarama yaptığım gösteren bir ışık da yanmadı.

Ancak başparmağımı kareye yerleştirdikten birkaç saniye

sonra koluma keskin bir elektrik akımı çarpınca ödüm boku-
ma karıştı ve kıcımın üstüne düştüm.

Yere düşerken bağırdım, kuyruksokumumdaki acı başpar-
mağımdaki karıncalanmayla birleşti.

“Ciddi olamazsın.” Acıyı dağıtmak için elimi salladım.
“Bu benim hayatım olamaz.”

O şey her ne halttıysa, beynimi de çarpmış olmalıydı çün-
kü artık sinirlenmiştim.

Buranın kahrolası bir dinozor kafesi gibi elektrikle döşen-
diğini düşünürsek, bu küçük şokun beni daha da korkutması
gerekirdi ama korkmuyordum. Öfkeliydim.

Ellerimi mükemmel şekilde cilalanmış ahşap zemine vura-
rak kendimi yukarı doğru ittim.

“Kapıyı kolla açmamı istemiyor musun? İyi o zaman. Ben
de başka bir yol bulurum.” Hışımınla kitaplığa giderek okuyup
beğendiğim kitapların isimlerini görmezden geldim ve hey-
kellere odaklandım. Bir anlığına yeşim taşından incelikle
oyulmuş bir denizkızıyla *Darwin*’in mermer büstü arasında
kaldım. “Beni bu duruma bir erkek soktu. Başka bir erkek de
çıkabilir,” diye homurdandım ve *güçlü olanın hayatta kal-
ma* savaşımı kaybetmemeyi umarak yaşlı adamı raftan çektim.

İki elimle ağırlığını test ederek muhtemelen görüldüğü
kadar pahalı olduğunu doğruladım.

Kendime olası sonuçları çok düşünme izni vermeden
Fransız kapılara doğru iki hızlı adım attım. Büyük cam parça-
larından birini hedefleyerek *Charles*’ı fırlattım.

Hızım beni bir adım daha yaklaştırdı kırılabilecek cama
hazırlanmak için gözlerimi kısıtım. Ama mermer büst camın
içinden geçip gitmek yerine üzerinden sekti.

Tekrar bağırırken dünyanın en aptalca *Darwin Ödülü*’ne* aday olarak ayak parmaklarımdan ezilmesini önlemek için tam zamanında yana sıçradım.

İçimdeki öfke daha da arttı.

“Hayır!”

Bilim insanım mı yoksa camı mı azarlıyordum bilmiyordum ama bunu kabul edemezdim.

Büstü tekrar elime alarak tabanın en sivri yerini buldum ve balta gibi savurdum.

Hiçbir şey olmadı.

Camda bir çentik bile yoktu.

Çığlık atarak cama tekrar tekrar vurdum ancak mermer büst önümdeki *belli ki-cam olmayan-lanet-olası camda çizik* bile oluşturmayınca daha da öfkelen dim.

“Bu evdeki tüm pencerelerin kırılmaz olduğunu söylemek için iyi bir zaman mı?” King’in sesiyle hızla döndüm. Kapı pervazına yaslanmıştı. “Bir yerlere sakladığın bir silahın varsa diye söylüyorum, aynı zamanda kurşungeçirmezler.”

“Bırak beni!” diye bağırdığımda boğazım attığım çığlıklar yüzünden çoktan acıyordu.

“Üzgünüm, tatlım.” Başımı iki yana salladı. “Yapamam.”

Sırıltısı o kadar sinir bozucuydu ki, iki kere düşünmeme fırsat kalmadan büstü ona doğru fırlattım.

Ona şiddet uygulamanın kötü fikir olabileceğinden bir anlığına endişelenmişim. Üstelik piç kurusu büstü *yakaladı*.

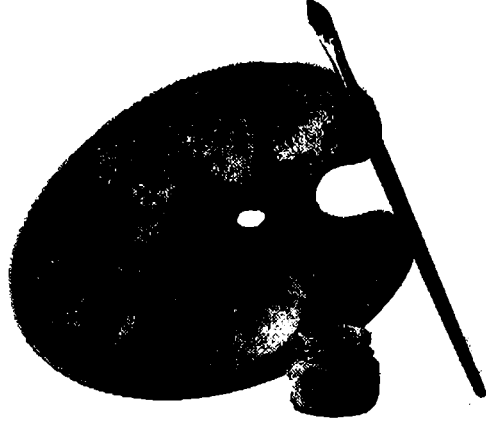
Siktir et onu. Hem de fazlasıyla.

“Sanırım bu bende kalacak.” Sanki kocaman bir taş parçası değil de balonmuş gibi kolunun altına sıkıştırdı. Yere doğru başını salladı. “Bu gecelik bu kadar yeter. Bir şey için bana

* Kişilerin kendi seçimleri sonucu aldıkları kararlarla olağanüstü ve en saçma şekillerde gerçekleşen ölümlere ya da ölümle burun buruna getiren olaylara, yani *Darwin* kuramı doğrultusunda seleksiyona uğrayan kişilere verilen şaka yollu bir ödül. (ç.n.)

ihtiyacın olursa” -güzel kaşlarından birini kaldırdı- “başparmağını tekrar o yüzeye bastırman yeterli.”

Ona fırlatacak başka bir şey aramak için kitaplığa doğru hamle yaparken bile üzerime utanç çöktü ancak uygun ağırlığa sahip bir şeye ulaşamadan kapı tıkırdayarak kapandı.

ONUNCU BÖLÜM

KING

Kapıyı kapatıp kilitlerken gülmemek için tüm irademi kullandım. Ancak acımasız mizah anlayışımın karması, lanet olası köpeğime takılıp neredeyse yüzüstü düştüğümde hemen vurdu.

Bir küfür savurup pişmanlık duymayan gözlerinin içine dik dik baktım. Bu pislik her zaman alt katta uyurdu. Gece boyunca içeride devriye gezebilmeyi severdi. Bu yüzden beni sessizce buraya kadar takip etmesi ve meşgul olduğum yarım dakika içinde arkama yatması açıkça planlı bir saldırıydı.

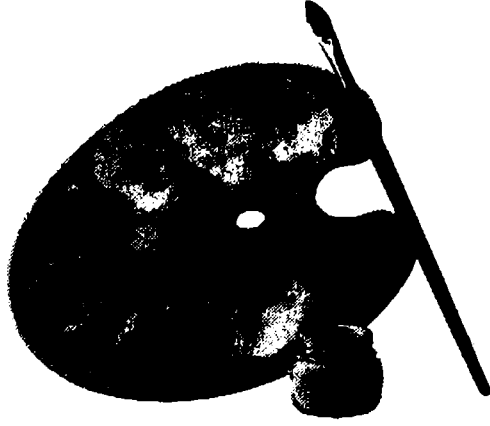
“Bak bakalım yarın seni besleyecek miyim?” diye köpeğime fısıldadıktan sonra birinci kata döndüm.

Hain, evdeki mahkûmun muhafızlığını yapmayı seçip beni görmezden gelerek olduğu yerde kaldı.

Gecenin bu saatinde genellikle dizüstü bilgisayarımı yatağa götürüp biraz çalışırdım. Zengin bir bekârın hayatı böyle-

di. Ama odam dolu olduğundan ve Savannah'a bu geceyi kendine ayırabileceğini söylediğimden sözüme sadık kalacaktım.

Hiç kullanılmamış bir misafir odası vardı. Yatağını denemiş olurdum. Ama önce ofisime geçecektim. Çünkü içimde bir süre güzel Savannah'nın geçmişini araştıracağıma dair bir his vardı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

“Orospu çocuğu.”

Genelde bu kadar küfretmezdim. Ama bu adam, bu *göt herif* içimdeki küfürbazı dışarı çıkarıyordu.

Annem görse dehşete düşerdi. Üstelik bu da muhtemelen devam etmem için iyi bir sebepti. Kendimi bu duruma soktuğum için de dehşete düşerdi. Ama bu son derecede adaletsiz bir yargılama olurdu.

Öfkeli adımlarla kapıya doğru yürüdüm ve hareket etmeyeceğini bildiğim halde kapı koluna asıldım. Evet, kıpırdamadı.

“Şerefsiz.” *Tamam, bu iyi hissettirdi. “Seni sikik herif!”* Bağırarak söylemek daha da iyi hissettiriyor.

Sanki kapının alt kısmını tekmeleyecektim gibi ayağımı geri çektim ama kendimi durdurdum. Ayak parmağımı kırmak sadece beni daha da perişan etmeye yarardı.

“Sikik herif,” diye homurdandım kapalı bir kapıya yaklaşıırken.

O aptal büstü yakaladığına hâlâ inanamıyorum.

Kapının açılmayacağını kabul ederek aşağıya, benim için bıraktığı şeye baktım.

Yerde, şirin bir pansiyonda bulabileceklerinize benzeyen şık bir ahşap tepsi vardı. Ancak kraker, peynir ve bir sūrahi şarap yerine, üzerinde açılmamış bir kutu vişneli *Pop-Tarts*, büyük boy *Snickers*, kapalı bir paket tatlı ve baharatlı kurutulmuş et, iki şişe de su vardı. Böyle bir yerde bulmayı beklediğim türden yiyecekler değildi. Ama belki de büyük, kötü adam genç bir ergen gibi yemek yemeyi tercih ediyordu.

Hepsini ezip parçalara ayırmak istiyordum ama bu aptallık olurdu. Beni burada ne kadar tutmayı planladığını bilmiyordum ve banyodaki musluk suyu dışında bana vereceği tek besin tepsidekiler olabilirdi. En azından bana paketlenmiş yiyecek getirecek kadar akıllıydı. Çünkü aç olsam da olmasam da el yapımı bir sandviçe dokunmamın imkânı yoktu.

Hayır, efendim. Bugün olmazdı.

Çömelerek tepsiyi aldıktan sonra yatağın üzerine koydum.

Su şişesinin kapağını çevirdiğimde tatmin edici bir tıkırtı çıkardı. Bu yüzden ben de şişeyi dudaklarıma götürüp tek seferde yarısını içtim.

Son bir saat içinde çok fazla ağlamış ve çığlık atmıştım -*Sadece o kadar mı olmuştu?*- ve bu da gözlerimin kaşınmasına, boğazımın da kurumasına neden olmuştu.

Elimde şişeyle odada dolaşmaya koyuldum. King ya da bir başkasının içeri dalmayacağını garantiyi yoktu ama gecenin geri kalanında yalnız bırakılacağımı hissediyordum.

Daha yakından incelediğimde her şey -mobilyalar, yatak takımları ve biblolar- ilk düşündüğümünden daha pahalı görünüyordu.

Neredeyse sırtıtaçaktım. Belki de annemi o kadar da hayal kırıklığına uğratmazdım. Ona göre zengin bir koca bulmak başarının zirvesiydi.

Koca.

Midem sıkışınca bir yudum daha su içtim.

King'in tüm bu olanların nasıl ilerleyeceği konusunda ne düşündüğünü bilmiyordum. Onunla bir kiliseye ya da adliye-ye gidip sanki kahrolası bir mahkûm değilmişim gibi davranarak evlilik yemini edecek değildim.

Ama beni öldürmek isteseydi, bunu çoktan yapardı. Yani *ya benimle evlenirsin ya da ölürsün* gibi bir argüman kullanacağını hayal etmek zordu.

Ölmek istemiyordum.

Bana böyle bir ültimatom verirse, sanırım bunu yapardım. Evlilik ölüm kadar kötü değildi. Hem kaçmanm yollarını aramaya devam edebilirdim. Beni sonsuza kadar bir yatak odasında kilitli tutamazdı.

Üzerime yorgunluk çökerken bir sonraki nefesimle yanaklarım şişti.

Kullanmaktan çekindiğim yatağa göz attım.

Ama giyinme odasında ya da küvette geçici bir yatak yapmaya çalışmanın anlamı yoktu. Bu şey karakterlerin sürekli kaçtıkları ve peşlerinde olabilecek kişileri alt etmeye çalıştıkları kanunsuz suikastçı kitaplarından biri değildi. Şu an yaşadığım şey benim zaten basbayağı esir tutulduğum bir durumdu. King burada olduğumu biliyordu ve odanın içinde saklanmak bunu değiştirmeyecekti.

Hâlâ yatağa bakarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

Buranın onun odası olduğuna bahse girerdim.

Buraya bir sürü kadın getirdiğine de bahse girerdim.

Umarım özgür iradeleriyle...

Ayrıca... Bu yatağın acayip rahat odluğuna da bahse girer-

dim. King gibi bir adamın kendi yatağında cimrilik yapmasına imkân yoktu.

Ama tam kabarık yorganın altına girmeyi düşünürken, ne kadar iğrenç ve pis hissettiğimin farkına vardım.

Uzun bir gün olmuştu. Lee'yle buluşmaya hazırlandığım anların üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyordu.

Sanırım onun için gerçekten öyleydi.

Karanlık düşüncelerim nedeniyle yüzümü buruşturdum. Bundan sonra terapiye tekrar başlamam gerekecekti.

Başımı eğip kendime baktım.

Diğer her şeyi bir kenara bırakırsak, herhangi birinin bunu yapması gerekenden çok daha uzun süredir sutyen takıyordum. Bu yüzden çıkmalıydı. Kot şortum da istemediğim yerlerime sürtünmeye başlamıştı. Yumuşak bir şeyler giysem fena olmazdı. Bir zamanlar güzel olan tişörtümse kaçırılma sırasında yaşadığım paniğin terinden dolayı üzerime yapışıyordu. Bu da yakılmasa bile yıkanması gerektiği anlamına geliyordu. Sonra ayaklarım... Rahat değil de sevimli olduğu için giydiğim küçük babetlerin ayaklarımı ne kadar acıttığını çok fazla düşünürsem, yeniden ağlamaya başlayacaktım.

Gözlerim açık banyo kapısı, yatak ve giyinme odasına açılıyor olması gereken kapı arasında gidip geldi.

“Sikerler.”

Su şişesini kolumun altına sıkıştırıp açılmamış kapıyı denerken nefesimi tuttum. Çaba harcamadan açıldığında da memnun oldum.

Kapı içeri doğru açıldığında tıpkı banyodaki gibi armatürlerden yumuşak bir ışık yayıldı. Ancak bu defa ışık rafların altından geliyordu.

Giyinme odası büyük ve iyi düzenlenmişti ama tam olarak

dolu değildi. Bu King'in tonlarca kıyafeti olmadığı anlamına gelmiyordu çünkü vardı. Sadece karşımdaki devasa giyinme odasını dolduracak kadar kıyafeti yoktu.

Işık düğmesi olması gerektiğinden çok daha karmaşık görünüyordu ama bir süre sonra tepedeki gömme lambaları nasıl açacağımı buldum.

Takım elbiseleri ve şık kıyafetleri görmezden gelerek arka duvarı kaplayan çekmecelere yöneldim.

Rasgele seçtiğim ilk çekmece çoraplarla doluydu. Düz bir şekilde sıra sıra dizilmiş, eşleştirilmemişlerdi.

“Ucube,” diye fısıldayıp çekmeceyi kapattım.

Bir sonraki çekmece de neredeyse ilki kadar şok ediciydi. Mükemmel kareler halinde katlanmış *boxer*'lar tek başlarına o kadar da şaşırtıcı olmazlardı ama beklediğim şey parlak renkli ipekler değildi.

Kendime engel olamayarak uzanıp kumaşı baş ve işaret-parmaklarımin arasında ovuşturdum. O kadar yumuşak ve beklenmediklerdi ki, elimde olmadan bir tanesine daha dokundum.

Kesinlikle King'in bunları giydiğinde nasıl görüneceğini merak etmiyordum.

Karnımın alt kısmında da herhangi bir burkulma hissetmiyordum.

Hayır. Hem de hiç öyle bir şey yoktu. Stockholm sendromu için çok erkendi. Bu sadece vücudumun bana daha önce yediğim her şeyi dışarı attığını hatırlatmasıydı.

Çekmeceyi çarparak kapattım. Yatarken King'in iç çamaşırlarını giymeyecektim.

Bir sonraki çekmecedeki nihayet bir dizi eşofman altı buldum. Benim için çok uzun olacağım bilsem de yabancı birinin *boxer*'ını giymekten daha iyiydi.

King, beni Lee'nin binasından dışarı zorla taşıırken ve

bedenim onunkinin ön tarafına yapışmışken çok fazla vücut yağı varmış gibi gelmemişti. Ama o iri yapılı bir adamdı. Bu yüzden *ağır* olsam da -bana böyle deyişini hatırlayınca içimden homurdandım- elastik beli sayesinde kalçalarımnda durması gerekiyordu.

Tişört bulmak için iki çekmeceye daha bakmam gerekti. Siyah olanları bulana kadar bir çekmece daha açtım. Çünkü sutyensizken beyaz bir tişört giymeyecektim. Burada olmazdı. Dünyadaki tüm *Pop-Tart*'lar için bile olmazdı.

İlk çekmeceye dönerek bir çift siyah çorap aldım ve baştan aşağı siyah görünümümü tamamladım.

Tam çekmeceyi kapatıyordum ki, boştaki elimle çorapları birbirine karıştırdım.

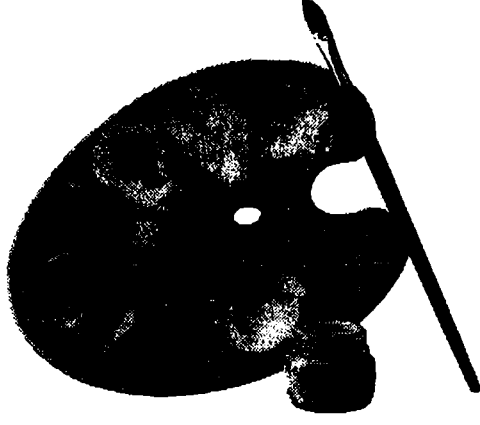
Müsait iki elim ya da sabrım olsaydı, hepsini düğüm haline getirirdim. Ama bunun için daha sonra zamanım olacağını hissediyordum.

Kendimi biraz daha iyi hissederek elimde kıyafetlerle arkamı döndüğümde çok büyük bir kasa gördüm. Açık kapının arkasına gizlenmişti. Bu yüzden içeri ilk girdiğinizde göremiyordunuz ancak parlak yüzeyi onu gözden kaçırmayı zorlaştırıyordu.

Sırf hayal kırıklığına uğramayı sevdiğim için kasanın yanına gidip inceledim ve üzerinde kare şeklinde küçük bir okuyucu olmamasına biraz şaşırdım. Ardından hiçbir şey bulamayınca daha da şaşırdım. Kadran yoktu. Menteşe yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Ama beni elektrikle bir kere çarparsan sen utan, iki kere çarparsan...

Parmaklarımı yüzeyden uzak tutup giyinme odasından çıktım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

KING

Yaş 32.

Adres...

Sosyal güvenlik numarası...

Vergi beyannamesi...

Monitörlerimde daha fazla ekran açıldı ve çok sayıda bilgi bunu dizüstü bilgisayarımda değil de ofisimde yaptığım için memnun olmamı sağladı. Bazen kendileri hakkında her şeyi saklamaya gerek duymayan insanlar hakkında ne kadar çok şey bulabileceğinizi unutuyordum.

Üstelik sadece Savannah da değildi. Ebeveynleri, kuzenleri, eski iş arkadaşları... Ailesi büyük değildi ama yeterince kişi vardı.

Sosyal medya hesaplarındaki görüntüleri toplayıp bir tablete almak neredeyse fazla kolaydı.

Daha fazla fotoğraf topladıkça göğsümde çoğunlukla

ölü olan bir parça büküldü. Koroda şarkı söyleyen kuzeni. Okullarının oyun alanında oynayan kuzeninin çocukları. Savannah'nın bir golf sahasındaki babası; golf arabasının yan kısmında emeklilik topluluklarının adı yazılı. Tanıştığımızda evinde bulunduğumuz Mandi'nin sahibi olduğu galerilerin önünde gülümseyen Savannah'nın omuzlarına kolunu dola-
mış gülümseyen Mandi.

Bunlar ve fazlası. Çok daha fazlası.

Bulabildiğim kadarıyla, planım yakıp yıkma yaklaşımını benimsemekti.

Şahsen bu benim sevdiğim taktikti ve bu durumda işe yarayacağını düşünüyordum.

Onu benimle evlenmeye ikna etmek için nasıl bir yol izleyeceğimden emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, bunu hiç düşünmemiştim. Ama onu kollarımın arasında zapt etmek ile ön kapıdan girmek arasında bir yerde, bunun tek seçenek olduğuna karar vermiştim.

Şaşırtıcı bir şekilde bu fikirde karar kılmıştım.

Onu ilk gördüğüm anda ondan etkilenmişim. Şu şerefsiz Leland'la birlikte olmasından nefret etmişim. Aspen gibi onun ağına düşmesinden de. Bir parçam onunla birlikte olduğunu bilmekten biraz iğreniyordu. Ama o artık bana aitti. Şu aptal piç kurusuyla ilgili tüm anılarını da teker teker silecektim.

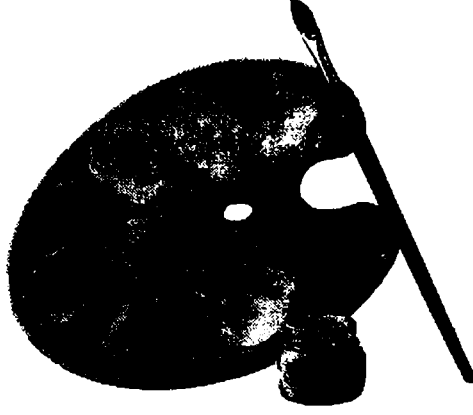
Bir kez karım olduğunda hiç kimse onu Leland Reed'in kayboluşuyla ilgili bana karşı tanıklık etmeye zorlayamazdı. Kimse tanık olduğu için onun peşine de düşemezdi. Çünkü kimse bana ait olana dokunamaz, buna cüret edemezdi.

İttifak'ın liderlerinden biri olduğumu açıklamak hayatımı biraz daha karmaşık, biraz daha güvensiz hale getirmişti. Ama başka bir şey daha yapmıştı. İnsanların gerçekte ne kadar tehlikeli olduğumu bilmelerini sağlamıştı.

Odağımı ailesi ve tanıdıklarından uzaklaştırarak Savannah Jane Oates'ı daha derinlemesine araştırmaya koyuldum.

Onu benimle evlenmeye zorlamak için elimde yeterince şey vardı. İstediğimi yapana kadar insanları hayatımdan ıkaraağımı düşünmesine izin verecektim. Ama onun hakkında daha çok şey bilmek istiyordum.

Müstakbel karım hakkında daha çok şey *bilmeliydim*.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SAVANNAH

Tarağı nemli saçlarımdan geçirirken havada hâlâ buhar vardı.

Dev küvet adeta beni çağırmaya kalkmıştı ama çıplak halde uzanırken birinin gelip kapıyı çalmasını bekleme fikri banyo yapmanın tüm cazibesini yok ediyordu. Bu yüzden ben de dev duşakabinde yıkanmaya karar vermiştim.

Karanlık giyinme odasının mahremiyetinde rahat kıyafetlerimi giyip yorganın altına girmek çok cezbedici gelmişti ama kendimi uyuyamayacak kadar iğrenç hissetmiştim.

Sık sık boya içinde kalan biri olarak bu kadar temizlik manyağı olmayacağımı düşünebilirdiniz ama tenimdeki kurumuş ter hissine katlanamıyordum. Bu yüzden büyük tekli koltuğu banyoya sürükledim ve çıplaklığımın King arasında ekstra koruma sağlaması için kapının arkasına sıkıştırdım.

İsteseydi yine de geçebileceğini biliyordum ama banyo

kapısında şu küçük parmak izi okuyuculardan değil de normal bir kilit kolu olması da kendimi daha iyi hissetmeme neden olmuştu.

Her şeyi nasıl açacağımı bulduktan sonra hızlı ama iyi bir duş almıştım. Banyo malzemelerinin seksi ve erkeksi koktuğu gerçeğiyle *oyalanmadan*. Suyu kapattıktan sonra bulduğum havluyla hızla buzlu camın arkasında kurulanıp giyinmiştim.

Yabancı bir erkeğin kıyafetlerini giymek ve aynı adamın sabununu kullanmak garipti ama bu noktada sınırları aşmış sayılırdık. Bu yüzden lavabonun yanındaki ilk çekmecedен bir tarak çıkınca onu kullandım.

Tarağı tezgâhın üzerine bırakıp saçıma yeni bir havlu sardım ve onun diğer eşyalarını karıştırmaya karar verdim.

Bir sonraki dolabın kapağından elektrikli diş fırçası ve diş macunu çıktı.

Dudağımı ısırdım. Hangisi daha kötüydü? Kirli dişler mi yoksa başkasının diş fırçasını kullanmak mı?

Bu soruya net bir cevap bulamayınca bir sonraki dolabı açtım. Ardından diğerini. Sanki banyoya kötü bir ruh musallat olmuş gibi her kapak ve çekmece açık olana kadar hepsini açtım.

Küçük bir şans eseri yeni diş fırçası başlığı paketi buldum. Böylece bunu açıp eskisiyle değiştirdim ve diğer her şeyi listelerken dişlerimi fırçaladım.

Biraz daha iç tartışma yaşadıktan sonra King'in koltukaltı *roll-on*'unun üst tabakasını kazımak için diş fırçası başlığının ambalajından çıkan yırtılmış kartondan bir parça kullandım. Ödünç aldığım tişörtün altına uzanıp koltukaltılarına sürdüm. Ayrıca pahalı görünen bazı yüz kremleri de vardı. Bu yüzden saçlarımı çözüp kafa derime nefis kokulu saç yağıyla masaj yapmadan önce utanmadan o kremleri de kullandım.

Esir tutulacak ve muhtemelen hafta sona erdiğinde öldürüleceksem, küçük şeylerin tadını çıkarabilirdim.

Saçlarımın doğal yapısı dalgalıydı ve yatmadan önce örmeyi çok severdim ama ortalığı karıştırdığım sırada hiç tokaya rastlamamıştım. Beynimin aptal, ahmak bir köşesi buna seviniyordu; bu odada başka kadınlara dair hiçbir kanıt olmadığı için mutluydu.

Başka kadınlar: Sanki artık *ben* onun kadınıymışım gibi...

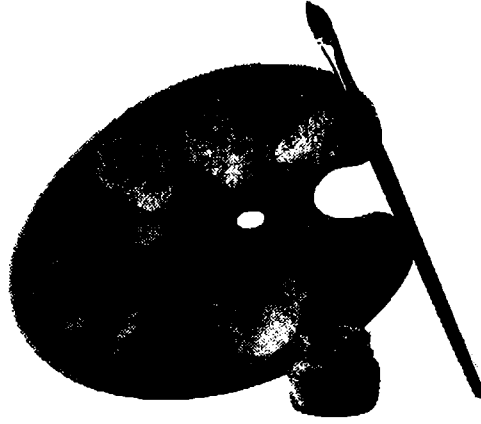
Bu düşüncenin üzerine kapıyı kapatarak büyük tekli koltuğu uzağa sürükledim ve banyodan çıktım.

Yapacak bir şey kalmayınca yatağa girdim.

Genelde karartma perdesi kullanan bir kızdım ama şu anda karanlık güvende hissetmemi sağlamıyordu. Bu yüzden ışıkları açık bırakarak yorganın altına girdim. Yatağı salladığımda hâlâ kapalı olan ikinci su şişesi devrilerek bir çıtırtıyla kurutulmuş et poşetinin üzerine düştü.

Bana verilen yiyecekleri hatırlayınca doğrulup tepsiyi yatağın başına sürükledim.

Ağzımda hâlâ nane tadı vardı. Bu yüzden atıştırmalıklara bakarak düşünmeye başladım. Sonunda ölmekten daha kötü olan tek şeyin aç ölmek olduğuna karar verdim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KING

Tek çocuktuk. Ebeveynleri hâlâ evliydi ve Florida’da birlikte yaşıyorlardı ama son altı ayda Savannah’yla aralarında herhangi bir telefon konuşması ya da mesajlaşma kaydı yoktu. Geçen yılın telefon kayıtlarına döndüm ve Noel günü beş dakikalık bir görüşme buldum.

Hah. Kesinlikle yakın değillerdi.

Çocukları olan kuzeninin de Savannah’yla telefon görüşmesi yoktu ama *Facebook*’ta arkadaşlardı ve birkaç tıklamayla birbirlerinin gönderileriyle düzenli olarak etkileşime geçtiklerini gördüm. Yani yakın olmasalar bile kopmuş da değillerdi.

Savannah’nın *Facebook* profilinden *Instagram*’ına giden yolu takip ettiğimde, burada *Savannah’nın Resimleri* adlı başka bir hesaba bağlantı olduğunu gördüm.

Ona tıkladım.

Aradan yirmi dakika geçtiğinde hâlâ onun paylaşımlarını inceliyor ve her birinde duraklıyordum.

İşletme için vergi beyannamesini görmüştüm ama fark etmemiştim...

O gerçekten inanılmazdı.

Yeteneği her bir resme işlenmişti. Ham becerisi herkesin görebileceği şekilde oradaydı.

Yoğun yağlıboya, tuvalinde kil gibi görünüyordu. Doku da pürüzsüz renklerle tam bir tezat oluşturuyordu. Tarzıysa...

Bir sonrakine geçtim.

Tarzı neredeyse grafitiye benziyordu. Ama spreyl boyayla yapılmamıştı. Yani damlaların olduğu resim... hepsi kasıtlı yapılmıştı. Amaca yönelikti. Zekiceydi.

Bir de renkler...

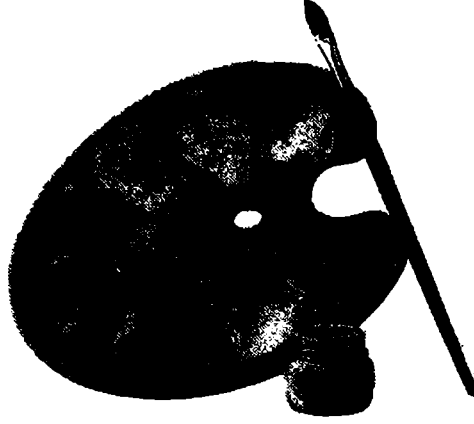
Görünüşe bakılırsa seriler halinde çalışıyordu. Hepsi aynı konuyla ilgili bir dizi resim vardı. Sonra görüntüler arasında geziniyordunuz ve farklı bir konuya geçiş yapıyordunuz.

En son koleksiyonu, *Michelangelo*'nun *Davut*'unun resimleriydi. Bir düzine varyasyon vardı. Bazıları sadece gri tonlarındaydı. Bazılarında neondan başka bir şey yoktu. Bir tanesi yeşil, mor ve neredeyse parlayacak kadar ışıltılı bir beyazdı. Hepsi de güzeldi. Her biri kendine özgüydü. Aynı zamanda hepsi koleksiyon olarak bir aradayken de çok iyiydi.

Bundan önceki seride uğurböcekleri vardı. Ondan öncekinde köpek tasmaları. Daha öncekilerde ampuller, sonra kafatasları...

Hepsi çok güzel ve eşsizdi. Basitlerdi ama bir tanesine saatlerce bakabilirdim.

Hepsi de beni şu anda yatak odamda kilitli olan kadın hakkında daha fazla meraklandırıyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

Tepsiyi ve üzerinde kalanları komodine bıraktım.

Karnım doymuştu ve hamur işi kutusunun yarısı bitmişti. *Snickers* çikolatası artık yoktu. Son su şişesinin de yarısı boştu.

İç geçirerek battaniyeyi çeneme kadar çektim.

Bu hareket örtünün altından bir *erkek* kokusu yayılmasına neden oldu.

Duştan sonra şu anda tenimdeki kokunun aynısıydı ama yatak örtüsü -derin bir nefes aldım- *daha sıcak* kokuyordu.

Dişlerim birbirine kenetlenirken tavana baktım.

Yatağı koklamayı bırak.

Bu adamı çekici bulamazsın.

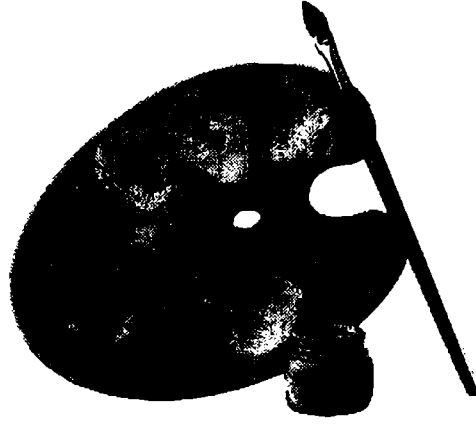
Tamam, bu mantıksızdı çünkü o -objektif olarak- çok yakışıklıydı. Süper yakışıklıydı. O kadar yakışıklıydı ki, dizle-rimin bağını çözüyordu. Ama -ki bu büyük bir amaydı- aynı

zamanda bir katildi. Beni kaçırıp buraya hapsetmesinden bahsetmiyordum bile.

Ciğerlerim başka bir derin nefesle doldu.

Siktir et.

Bu gece önümüzdeki birkaç saat boyunca, ölü bir yavşak eşini aldattığı için değil de kendi isteğimle bir randevu için buradaymışım gibi davranırken iri ve güçlü bir adamın kokusunun beni rahatlatmasına izin verecektim.

ON ALTINCI BÖLÜM

KING

Hoparlöre aldığım telefonu masaya koyarak Savannah'nın sanatını hayranlıkla izlemeye devam ettim.

Öğrendiğime göre üniversiteden hemen sonra yerel galerilerde küçük sergiler açarak işe başlamıştı. O zamandan bu yana geçen on yıl içinde çalışmalarını internette bir sansasyon haline getirmişti. Takipçi kitlesi genişti ve insanlar sürekli ona mesaj atarak bir sonraki satışının ne zaman olacağını soruyorlardı.

Bu satışların bazıları sadece internet üzerinden gerçekleşmişti ancak birkaç hafta içinde arkadaşı Mandi'nin sahibi olduğu galerilerden birinde satış gerçekleştirilecekti. Mandi'nin internet sitesine göre galerideki sergiden bir gün sonra satılmayanlar için internette de satış yapılacaktı.

Hepsi çok etkileyiciydi.

Sanat baskıları sattığına dair bir kanıt bulamamıştım. Bu

konuda onunla konuşmam gerekecekti. Eserleri sadece bir orijinal parçayla sınırlandırılmayacak kadar çarpıcıydı. Daha fazla insanın duvarlarında onun çalışmalarına ihtiyaç vardı.

“Ne?” diye mırıldandı uyku sersemi ses telefonumdan.

“Yarın sana burada ihtiyacım var.”

Nero inledi. “Siktir, bunu yarın söyleyemedin mi?”

Gözlerim saate kaydı. “Tüh.”

“Tühmüş, siktir git.”

“Beni kaç kere arayıp uyandırdığını biliyor musun? Çok.”
Biraz olsun üzülmemiştim.

Nero homurdandı. “Kaçırdığın kızla mı ilgili?”

“Ne dedin sen?” diye sordu başka bir uykulu ses.

“Hiçbir şey,” diye fısıldadı Nero. “Uyumaya devam et.”

Payton’ın tekrar uykuya dalacağını umarak sessiz kaldım çünkü bunu bilmesini gerçekten istemiyordum. Eninde sonunda öğrenecekti tabii ama ne planladığımı bilirse kesinlikle müdahale etmeye çalışacaktı. Nero da onun her söylediğini yaptığı için onu dinleyecekti.

“İl...” Sesi şimdi sanki bir eliyle ağzını kapatıyormuş gibi boğuk geliyordu. “Ne dinliyorsun?” Ofisimdeki ses sisteminin karışık *Huzurlu İnziva* şarkıları çaldığını çok geç hatırladım. “Eve gittiğini sanıyordum.”

“Gittim.” Uzaktan kumandamda doğru düğmeyi bulup müziği kapattım.

“Az önce duyduğum SPA’larda çalan boklardandı.”

Onu umursamadım. “Saat birde burada ol.”

“Yalnızken cidden böyle şeyler mi dinliyorsun?”

“Yarın?” diye homurdandım. Geleceğini bilmeye ihtiyacım vardı.

“İyi, tamam. Ama auramı düzeltmek için bana yağ falan satmaya çalışırsan seni vururum.”

Telefonu kapattım.

“Şerefsiz.”

Buraya geldiğinde söyleyecek birkaç şeyi olacağımı tahmin ediyordum. Ama Savannah’yı kaçırıp benimle evlenmeye zorlamam, Payton’la ilk tanıştığından beri yaptığına şahit olduğum şeylerin yanında hafif kalıyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Tamam, belki *karımla nasıl tanıştım* gibi berbat bir ölçekte ben kazanabilirdim ama yine de adam resmen Payton’ı takip ediyordu. Normalde bu kötü bir şey olurdu. Payton’ın da ona bu kadar takıntılı olacağını kim tahmin edebilirdi ki?

Uyuyamayacak kadar gergin olduğumdan, bir ev sanat atölyesi için nelere ihtiyaç olabileceğini araştırırken Nero’yla olan geçmişimi düşünmeye başladım.

Nero bu dünyada her konuda güvenilebileceğim tek kişiydi. Elbette kız kardeşlerim vardı ve harikaydılar ama birinin öldürülmesi gerektiğinde aradığım kişi onlar değildi. Böyle bir şey yaptıktan sonra kıvrımlı, küçük bir tanrıçanın peşinden sürüklenirken cesedi ortadan kaldırmak için yardıma ihtiyacım olduğunda da onları aramazdım.

Etkileyici bir sanal takipçi kitlesi olan ancak arkadaşlarını ve ailesiyle çok az günlük teması olan bir tanrıça. Hayatı, büyükannesi ve büyükbabasından kalan mirasla satın alınmış gibi görünen küçük evinden kimsenin haberi olmadan benim büyük malikâneme taşınabilecek olan güzel bir kadındı.

Benimle evlenmenin ne anlama geleceğini, İttifak’a bağlı olmanın onun için ne demek olacağını düşünerek bir an suçluluk duydum ama bu durum fikrimi değiştirmede.

Nero ve ben Minneapolis’teki İrlanda ve Rus mafyalarının tüm önemli oyuncularını ortadan kaldırarak düşmanca ele geçirmemizi koordine edeli on beş yıldan fazla olmuştu. Yerel İtalyan’lar çoktan taşınmıştı ve o noktada temiz kalmaya başlamışlardı, bu yüzden önceki işverenlerimiz aradan çıkın-

ca Nero'yla ben İttifak'ı kurmuştuk. İyi adamlar değildik. İyi şeyler yapmıyorduk. Ancak bizden öncekilerin aksine sözü-müze güvenilebilirdi ve kendimiz için belirlediğimiz çizgileri aşmazdık. Kabul etmek gerekirdi. Bu çizgiler çok azdı ama onlara göre yaşırdık. Diğer insanlar da bu çizgiler yüzünden ölürdü.

Yakın zamana kadar bırakın liderlerden biri olmamı, İttifak'taki adamlar bile örgütün bir parçası olduğumu bilmiyorlardı. On yılı aşkın süredir başımı öne eğmiş ve görünmez bir ortak olarak kalmıştım. Bunu birkaç nedenden dolayı yapmıştım. Birincisi, ailemi korumak içindi. İkincisi, bu durum Nero'nun adamları tek bir lider altında birleştirmesini kolaylaştırdığı içindi. Üçüncüsü de benim dışarıda olmam, bizim için faydalı olmuştu. Toplumda saygın bir iş insanı olarak. Zenginliğinizin kendilerine de bulaşacağını düşünen insanların sizinle paylaştıkları şeyler inanılmazdı.

Bunların hepsi işe yaramıştı. Uzun bir süre boyunca.

Ancak zaman geçtikçe ve ben daha fazla servet, güç kazandıkça göz önündeki kariyerimle finansal yatırımlarım neredeyse silah kaçakçılığı ve kara para aklamak kadar tehlikeli olmaya başlamıştı. Bu ikisi kimsenin kabul etmeyeceği kadar çok kesişiyordu. Tehlike sinyallerini de görmüştüm. Bu yüzden yeraltı dünyasının beni tanımasına, gerçekte kim olduğumu anlamasına izin vermek doğru karardı.

Risk artmıştı ama korunma da öyle. Zaten risk hep vardı. Çok zengin olmak, yozlaşmış olsanız da olmasanız da sizi hedef haline getiriyordu.

Aspen'in, Nero'nun kadınsı bir dokunuşa ihtiyaç duyduğunda -benim isteklerime karşı çıkarak- onun yardımcısı olup *aile işlerinin* bir kısmına çoktan dahil olduğu gerçeğinden bahsetmiyordum bile. Yaptığım işi ailemden hiç saklamamıştım. Bunu yapmak onları sadece riske atardı. Ne bekleyecek-

lerini ve kendilerini nasıl koruyacaklarını bilmeleri gerekiyordu.

Parmaklarımı masamın üzerinde hareket ettirdim.

Yarın aileme bir kişi daha eklenecekti.

Yatak odamın kapısını sessizce açtığımda ışık beni şaşırttı. Ama sonra yorganın altındaki bedeni gördüm ve ışıkları açık bırakarak uyduğunu fark ettim.

Odaya girerken çıplak ayaklarım hiç ses çıkarmadı.

Elimi kapı kolundan çekmeyerek arkamdan sessizce kapandığından emin oldum.

Buraya sadece temiz kıyafetler için gelmiştim.

Buraya sadece temiz kıyafetler için *geldim*.

Elimi uzatıp tepe lambasını kapattım.

Banyodan hâlâ ışık geliyordu. Parlaklığı ve duş alındığına dair o kokuyu takip ettim.

Buhar çoktan gitmişti ama cam duvarda hâlâ su damlaları vardı.

Opak cam, duş alanının dörtte üçünde bitiyor ve kapı ihtiyacını ortadan kaldırıyordu. Yumuşak adımlarla duvarın kenarından dolaşarak duşun içine girdim. Havada çam ve sandal ağacı kokusu vardı.

Savannah buradaydı. Çıplak olarak. Vücudunun her yerine sabunlarımı sürmüştü.

Vücudum tepki verince tüm kanım belime doğru gitti.

Sonra da onu gördüm. Duş başlığından sarkıyordu. Güzel, çiçek desenli tişörtü. Kuruması için asılı dururken çıkardığı alçak sesli *şıp, şıp, şıp* sesi.

Kıyafete uzanmaya hazır halde duşa doğru bir adım daha attığımda ayaklarımın tabanları nemli zeminde hafif sesler çıkardı. O sırada başka bir kıyafet dikkatimin her zerresini talep etti.

Dantel.

Kırmızı. Dantel. Külot.

Kendimi vazgeçiremeden uzanıp onu sıcaklık kontrollü kolun üzerinden çekip aldım. Tıpkı tişört gibi yıkandığı için kumaş nemliydi.

Uzun bir saniye boyunca ona bakarken şu anda ne kadar sapkın bir herif olmak istediğime karar vermeye çalıştım. Sonra omuz silkip burnuma götürdüm.

Göğsümden nefes alarak ciğerlerimi kendi sabunum ve onun... amının kokusuyla doldurdum.

Yakında evleneceğim müstakbel güzel karım külotunu burada bırakmıştı ve benim sabunumla onun tatlı amı gibi kokuyordu.

Tanrı aşkına.

Sarhoş edici karışımdan bir nefes daha aldığımda aletim çoktan sertleşmişti.

Git buradan. Kahrolası gitme vakti gelmişti.

Bir nefes daha aldığımda sikim zonklamaya başladı.

Pantolonumu açmak için boştaki elimle uzandım. Ama tek elim yetmedi, bu yüzden külotu ağzıma sokup kumaşı ısırdım ve pantolonumu indirip çıkararak uzaklaştırdım.

*Boxer'*ımın elastik bandı kolayca esneyince onu kalçalarımından indirdim.

Danteli daha sert ısırarak aşağıya uzandım ve bir elimle taşaklarımı tutarken diğeriyle de aletimi kavradım.

Ucundan çoktan zevk suyu sızıyordu ve hatırlayabildiğimden çok daha fazla tahrik olmuş hissediyordum. Sanki birini becermeyeli birkaç hafta değil de yıllar geçmiş gibi geliyordu.

Yine de çok uzun.

Yumruğumu aletimin üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirirken Savannah'nın külotu iniltilerini bastırıyordu.

Ama bu yeterli değildi.

Aletimi bırakıp külotu ağızımdan çıkardım. Son bir kez daha koklamak için burnuma götürdükten sonra gerilen aletimin etrafına sardım.

Sürtünme tam kıvamındaydı. Hassaslaşmış tenimde yeterince sertti.

Parmaklarımla taşaklarımı bir kez daha sıktıktan sonra yukarı ilerleyerek aletimin tabanını kavradım ve Savannah'nın kokusunu aşağı yukarı sürttüğüm aletimi sabit tuttum.

Bu ahlaksızcaydı.

Berbattı.

İğrençti.

Ama gözlerimi kapamama ve şu anda yatağında sırtüstü uyuyan kadının bacaklarının arasına yüzümü gömdüğümü hayal etmeme engel değildi. Onu kaynağından tattığımı...

Bana bağırmaya çalışırdı. Muhtemelen vurmayı da denerdi. Ama pes ederdi. Sonra da dilimin altında titreyerek yüzüm boşalırdı.

İşte bu kadın benim karım olacaktı.

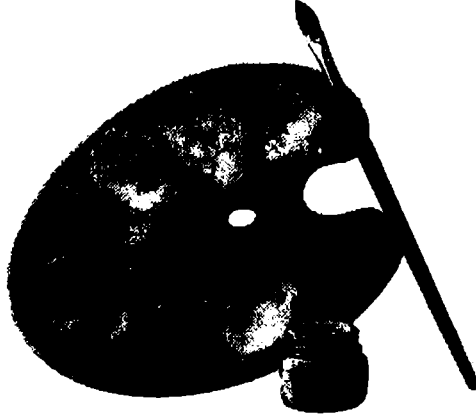
Başımı arkaya attım. Özü hâlâ duyularımı işgal ederken duvarın her tarafına boşaldım.

Ellerimi yıkayıp külotu duşa geri astıktan ve menimi sessizce giderden akıttıktan sonra tişörtümü çıkardım. Üzerimde sadece *boxer*'ımla yatağa doğru yürüdüm.

Savannah'ya bu geceyi kendi başına geçirebileceğini söylemiştim.

Ama yalan söylemiştim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

Bedenim çok ağırlaşmıştı.

Yarı uykudayken bile dün gece yaşadığım, hâlâ iliklerime kadar hissettiğim yorgunluğa neden olan dehşeti ve stresi hatırlıyordum.

King'in gülünç büyüklükteki yatağında uykuya dalarken hissettiğim tamamen yersiz sakinliği de hatırlıyordum.

Uykuya daldığım sırada ciğerlerimi dolduran erkeksi kokuları içime çekerek sıcaklığa sokuldum.

Altımdaki sıcaklık genişledi. Yastığımdan başıma doğru alçak sesli bir gümbürtü geldi. Sonra da aniden tamamen uyandım.

Gözlerim hızla açıldığında ilk gördüğüm şey çıplak ten oldu. Altın sarısı kılları yanağıma değen, şekilli kaslarla dolu geniş bir göğse ait çıplak ten.

Başım onun göğsündeydi.

Başım King'in göğsündeydi.

Nefes alış verişi aynı şekilde devam ediyordu. Ben de onu uyandırmak istemediğim için durumumu değerlendirirken gerilmemeye çalıştım.

Yatağın kenarında, banyoya bakacak şekilde yan yatarak uyumuştum. Ama şimdi diğer tarafa dönmüştüm. Sırtım banyoya, yüzüm pencereler ve verandaya açılan Fransız kapıların olduğu duvara dönüktü. Ayrıca yatağın diğer tarafındaydım.

Onun tarafında.

Pencerelerin ve kapıların her iki tarafında da ağır perdeler vardı ama ikimiz de onları kapatmamıştık. Bu yüzden parlak güneş ışığı camdan içeri giriyordu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama belli ki sabaha kadar uyumuştum. Ancak bu aydınlıkta bile odanın ışıklarının kapalı olduğunu görebiliyordum.

Yani... ne olmuştu? Dün gece buraya gelmiş ve beni korkmuş bir çocuk gibi tüm ışıklar açık uyurken bulunca soyunup yatağa girmeye mi karar vermişti? Sanki bu normalmiş gibi?

Bu normal olmaktan o kadar uzaktı ki, beynim hâlâ yataкта olduğum gerçeğine alışmaya çalışıyordu. Beni esir alan kişiyle birlikte...

Sadece nefes al ve düşün, Savannah.

Kolum sanki her gece böyle sarılıyormuşuz gibi çıplak belinin üzerine uzanmıştı. Bacağım da... *Tanrım*. Bacağım kalçasının üstündeydi. Aşağı uzanmadan ya da örtüyü kaldırıp bakmadan sadece tamamen çıplak olmaması için dua edebiliyordum.

Ağrıyan bedenimin izin verdiği kadar yavaş hareket ederek bacağımı çekmeye başladım. *Görünüşe göre kaçırılmak, kullanmaya alışık olmadığım kaslarımı çalıştırıyor. Ama sonra henüz fark etmediğim kol, omuzlarımı sıkıca kavradı.*

Kapana kısılmıştım.

Panik, akıl sağlığımın sınırlarını bulanıklaştırmaya başladı.
Ne yapıyordum ben?

Mesafe.

Mesafeye ihtiyacım vardı.

Gizlenmeye çalışmayı bırakarak odanın bana ait olacağını söyleyen adamın sert bedenine doğru vücudumu ittirdim.

Homurdandı. Tüm gücümle ittirdiğim halde neredeyse kıpırdamadı bile. Ama bu, bedenimi onunkinden ayırmaya yetti.

Geriye doğru debelendiğimde battaniye vücuduma dolandı.

“Kahretsin, Savannah. Uyuyordum,” diye homurdanan King kolunu gözlerine siper etti.

“Uyumaman gerekiyordu ama.” Sesim çok soluk soluğa çıkmıştı ancak bunun suçunu onun kaslarını görmeme değil, paniğime atıyordum.

Gözlerini kısarak bana bakacak kadar kolunu kaldırdı.
“Uyumamam mı gerekiyordu?”

“Burada değil!” Bir kolumu genişçe açarak paylaştığımız yatağı gösterdim.

Omzunu silkti. Orospu çocuğu omzunu silkti.

Sonra kafama bir şey dank etti. Belki de o buradayken...

Yatağın kenarına doğru yuvarlandığımda örtü de benimle birlikte geldi.

“Soğuk,” diye sızlandı. Ama arkama bakmadım. Tamamen çıplak mıydı, yoksa o parlak ipek *boxer*’lardan mı giymişti bilmek istemiyordum. Tek bilmek istediğim, kapının kilidini açık bırakıp bırakmadığıydı.

Planımı anladığında ettiği küfür içimi umutla doldurdu.

Ayaklarım fazla uzun eşofman altına takılınca tökezleyerek ilerledim ama kapı koluna ulaştığımda döndü.

Döndü lan!

Kapıyı gereğinden fazla bir güçle çekip açtığımda King

arkamdaki yataktan fırlarken zeminin sallandığını hissettiğime yemin edebilirdim.

Kapıyı arkamdan çarparak kapatmak için gereken bir saniyeyi, bana... herhangi bir yere gitmek için yeterli zamanı kazandıracağını umarak harcadım ama yatak odasının kapısının açıldığını duymadan önce sadece bir düzine adım atabildim.

“Savannah.” Ses tonu gerginlikten çok bıkkınlık doluydu ama yine de vücudumun adrenalin salgılamasına neden oldu.

Kaçacağımı düşünmüyordu.

Beni hapsettiği odadan çıkmıştım ama kaçabileceğimi hâlâ düşünmüyordu.

Eşofman altının belini kavrayıp ayağımın takılmasını önlemek için çekebildiğim kadar yukarı çektim ama merdivenin tepesine ulaştığımda bırakmak zorunda kaldım.

Çoraplarım ahşap zeminde kaydığında tırazanın köşesini yakalamak için tam zamanında elimi uzattım. İvmem dönme sebep oldu ve ilk birkaç adımı korkutucu bir hızla attım.

“Kahretsin, kadın!” King’in sesi o kadar yakındaydı ki, beni ürküttü ve yanlışlıkla elimi bıraktım.

Ayağım daha basamağın kenarından kaymadan çıgılık ağızımdan çıkmıştı bile.

Bu merdivenden düşmek canımı yakacaktı. King’in beni kovaladığı son seferde düşmeme izin vermesinden çok daha fazla acıtacaktı. En son beni korkuttuğunda ayağım takılmıştı.

Kollarım çırpıyor, umutsuzca başka bir kurtuluş yolu arıyordu. Ama diğer ayağım ilkinin takip etti ve altımdan kaydı.

Ağırlık merkezim devreye girdiğinde kığım altımdaki sert basamaklara doğru ilerlerken öne değil de geriye düştüğüm için sadece şükredebildim.

Kığım bir... kucağa çarpmadan bir saniye önce King homurdandı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

KING

Bu lanet kadın benim sonum olacaktı.

Tırabzana aniden tutunduğum taraftaki omzum ağrıyordu. Kalçamdaki ve uyluklarımın arkasındaki kaslar acımasız basamaklara çarptıkları yerden zonklıyorlardı. Savannah'nın ağırlığının beni basamaklara daha da bastırdığı ikinci çarpışma, sadece tatlı kıcının taşaklarımın çarpmasıyla hafifledi.

Birlikte bir basamak daha düşerken bile kolumu beline dolayarak onu sabit tuttum. Bu süreç birkaç yeni acıya neden oldu.

Üzerime düştüğünde çığlığı kesilmişti ama kulaklarım hâlâ lanet olası taşaklarımdaki acıyla çınlıyordu.

Kıpırdanınca onu daha sıkı kavradım.

“Sadece. Bekle.” Acı vücuduma yayılırken her kelimeyi zorlukla söyledim.

Sesim kızgın çıkmıştı. Çünkü öyleydim.

“Üzgünüm.” Savannah’nm fısıltısı görüşümün kenarlarındaki kırmızı bulanıklığı delip geçtiğinde alnım saçlarına değene kadar başımı eğdim.

Beni gerçekten mahvetmek isteseydi, başımı geriye atıp burnumu kırabilirdi. Ama eli değmişken kolumu kırmayı bile başarsa, mülkümden asla çıkamazdı.

Taşaklarım bir kez daha zonklayınca ağırlığımı kalçamın sol tarafından kaldırdım. Bu da ağrının bir kısmını dindirmeye yetti.

Bedenimle kolum arasında sıkışan göğüs kafesi derin bir nefesle genişledi. “Beni yakaladığın için teşekkür ederim. Tekrar.” Sonunda tırabzanı bırakıp kolumu Savannah’ya dolarken nefes aldım. “Canın yandığı için üzgünüm. Ama...” Sustuğunda devam etmesini beklerken saçındaki şampuanın kokusunun tadım çıkardım. “Kaçtığım için üzgün değilim.” Onu sıktım. “Beni burada tutmana izin veremem.”

İç geçirdim. “İşte burada yanıliyorsun, tatlım.” Başını iki yana sallamaya başladığında kendi başımı kaldırdım. “Vakti geldi.”

Savannah gerildi. “Ne vakti?”

“Neden işbirliği yapacağını anlamanın vakti.”

İkimizi de ayağa kaldırmak için biraz uğraşmam gerekti ve dirseğini tuttuğumda Savannah elimden kurtulmaya çalıştı ama bırakmadım. Merdivenin geri kalanım inerken tekrar düşmesini izlemek gibi bir planım yoktu. Hem de ayaktayken.

Onu ana yatak odasından binanın diğer tarafındaki koridora, evdeki ofisime doğru yönlendirirken tutmaya devam ettim.

Aslında *tek* ofise. Kendi yatırım şirketim olduğundan beri böyleydi. Üstelik artık sadece paramı kendime daha fazlasını kazandırmak için kullanıyordum.

Artık çalışmak zorunda değildim. Yıllar önce emekli olabilirdim. Ama kendi şirketimi yönetmek çok kârlı olduğu ka-

dar eğlenceliydi de. Hem de Aspen'in para saçmamı istediği bir hayır etkinliği daima oluyordu. Bu yüzden musluğu açık tutmak iyiydi.

Rakamlarla aram her zaman iyi olmuştu ama yanımdaki kadın, her zaman biraz ayarsız bir ahlaki pusulaya sahip olduğumu kanıtlıyordu. Bu yüzden *normal* bir üst sınıf aileden gelmeme rağmen kendimi İrlanda mafyasına bulaştırmam kimse için sürpriz olmamıştı. Ama babam öğrenene dek, kurtulmamı satın alamayacağı kadar derine batmıştım. İşin doğrusu, çok da eğleniyordum.

Çabalayarak Bratva'ya* giren Nero ve ben tanışana, bunun sonucunda gizli bir insan kaçakçılığı komplosunu ortaya çıkarana kadar işler değişmemişti. Nero'yla kâğıt üzerinde düşman olmalıydık ama kalplerimiz asla eski ailelerle birlikte olmamıştı. Kendi sebeplerimiz için oradaydık. Bu yüzden yeni sınırlar çizmeye, sonra da bunları uygulamaya karar verdiğimizde yaptığımız şey tam olarak buydu ve bundan hiç pişman olmadım.

Bugün hâlâ bölgemizdeki her türlü insan kaçakçılığını yok etmek için çalışıyorduk. Ama her yerde olduğu gibi burada da iğrenç bir düzeyde vardı. Bu yüzden biz de anlaşmaları hedef almaya ve onları alaşağı etmeye devam edecektik. Yani kendi karanlık işlerimizle meşgul olmadığımız sürece.

Savannah yanımda hızla nefes alıp veriyordu ve muhtemelen biraz yavaşlayabileceğimi fark ettim. Ama zaten gelmiştik.

Ofisimin kapısı açık duruyordu. Personelimden hiçbiri tek başına girmeye cesaret edemezdi ama girseler bile her bilgi kat kat güvenlik duvarı ve korumanın arkasındaydı. Tek başıma teknoloji konusunda oldukça iyiydim ancak kendi güvenlik şirketi olan bir adamla ortak olmanın da kesinlikle avantajları vardı.

* Rus kökenli organize suç örgütlerinin genel adı. (ç.n.)

Savannah'nın kilit okuyucuyla çarpıldıktan sonra kırılmaz camı kırmaya alışırkenki halini hatırlayınca dudaklarım kıvrıldı. Keşke buradaki diğ er odalara yaptığım gibi yatak odama da kamera koysaydım da elektrik çarptığında yüzündeki hiddet ifadesini görebilseydim diye düşünmem e neden oldu. Ama yatak odama kamera koymak aşmak istemediğim bir mahremiyet seviyesiydi.

Buraya çok fazla kadın getirmiyordum ancak bir şeyden haberi olmayan cinsel partnerleri videoya kaydetmek berbat bir şeydi ve benim için rahatça yapamayacağım kadar insan kaçakçılığına yakındı.

Ama evlenmek için kadın kaçırmak...

Bu düşünceyi kafamdan attım. Savannah'nm burada güzel bir hayatı olacaktı. Bundan emindim. Bir daha parmak iziyle odadan çıkmaya çalışmadığı sürece de zarar görmeyecekti.

Başına böyle bir şey geldiğini biliyordum çünkü onaylanmamış bir parmak izi bir saniyeden fazla bastırıldığında bildirim alıyordum. Böyle bir parmağın voltajla çarpılması da aynı derecede sürüyordu. Gerçekten acıtacak kadar elektrik vermiyordu ama kişinin denemeyi bırakmasını sağlamak için yeterliydi.

Fırlattığı heykeli yakaladığımda bana bakma şekli...

Boğazımı temizleyerek önümdeki ofise girmesi için onu dürttüm.

Benimle evlenmesi için Savannah'ya şantaj yapmak üzereydim. Bu yüzden beni gülümserken görmesine izin vermezdim. Ona sunacağım tehdide inanması gerekiyordu. Onu az önce fiziksel bir zarardan kurtardığım için de kötü adam rolüne bürünmem gerekiyordu.

“Otur.” Ses tonum keskindi.

Nadiren kullanılan misafir sandalyelerinden birine yöneldi ama onu durdurup masamın arkasını işaret ettim.

Yavaşça masanın etrafından dolaşıp sandalyeme oturdu.

Monitörlerin hepsi siyahtı. Masanın üstüne bıraktığım tabletin kilidini açıp ona uzatırken onları o şekilde bıraktım.

Tableti alıp önce bana, sonra da küçük resimlerle dolu ekrana baktı.

İlk görsele tıklayıp ekranı kaplamasını sağladığında, arkasında duracak şekilde yer değiştirdim. Bu onun kalkıp tekrar kaçamamasını garantiliyordu. Ama aynı zamanda yüz ifadesini de göremiyordum.

Ebeveynlerine bakarken omuzları kaskatı kesildi.

Tekrar tekrar kaydırıp birbiri ardına görüntülere bakarken nefes alış verişinin teklemesini dinledim.

Yakın, uzak, samimi, resmi... Sosyal medyadan olduğu belli fotoğraflar. Özel kalması gereken, sosyal medyadan olmadığı belli fotoğraflar.

Kendi fotoğrafları.

Gittiği evlerin fotoğrafları.

Bindiği arabaların fotoğrafları.

Bir sonraki kaydırışında fotoğraflar değişti.

Yanmış binalardan geriye kalanlar.

Yanmış arabalar.

Beton üzerindeki kan lekeleri.

İttifak saldırıları.

Elleri bir sonraki görüntüye geçmekte zorlanacak kadar titremeye başladığında, omzunun üzerinden eğilip monitörlerimi açtım. Bir anda özel hayatı gözlerinin önünde belirdi.

Evi. Minivanı. Gelir geçmişi. Güncel banka kayıtları. Telefon kayıtları. Neredeyse bir yıldır aktif olmayan flört profilleri. Sürücü kayıtları. Tıbbi geçmişi.

Savannah'dan çıkan ses, harap olmuştan başka bir şekilde tarif edilemezdi. Ağlama ve sızlanma karışımı bir sestti.

Üzerinden eğilip ekranları kapattım ve tableti elinden aldım.

“Benimle evleneceksin.” Sesim sabitti ama başını eğdiği ve yüzümü göremediği için memnundum. Çünkü yüz ifademden kendimden duyduğum tiksintiyi belli ettiğinden emin-dim.

Savannah başıyla onayladı. Yavaş ve titrekti ama bu bir anlaşmaydı.

Benim istediğim de buydu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

SAVANNAH

Göğsüm ağrıyordu.

Kalp krizi böyle mi hissettiriyor?

Göğüs kafesim sıkışıyordu.

Belki de ölüyordum.

Nefes almaya çalıştım.

Şu anda ölsem, King her şeyin peşini bırakır mıydı?

Beynimin bir kısmı evin içinde yankılanan zil sesini duydu. Başka bir kısmı da King'in odadan çıkarkenki ayak seslerini tanıdı. Ama hareket edemedim.

Kaçmalıydım ama hareket edemiyordum.

Ekranlar simsiyahtı. Kendi perişan yansımamdan başka bir şey göstermiyorlardı. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Görüntüleri aklımdan çıkaramıyordum.

O görüntüleri aklımdan asla çıkaramayacağım.

Ailemle gerçekten bir ilişkim yoktu. Kaybolsam, büyük

ihtimalle Noel'e kadar haberleri olmazdı. Sevdiğim tek kuzenimin de internette çocuklarının fotoğraflarını beğenmeyi bıraktığını fark etmesi aylar sürerdi.

Çocukları.

Midem çalkalanırken bu korkudan kaynaklı bulantı hissi tanıdık gelmeye başlamıştı.

Kimse beni gerçekten özlemeyecek bile olsa ben... kim-senin ölümünden sorumlu olamazdım. Biri tarafından ne kadar yabancılaştırıldığım ya da görmezden gelindiğim önemli değildi. Bu onların ölmelerini istediğim anlamına gelmezdi.

Bununla yaşayamazdım.

Ellerimi karnıma bastırdım.

Tekrar kusmak istemiyordum ama süslü masasının üzerine kussam bu piç kurusunun işine gelirdi.

Hiç mantıklı değildi...

King mantıklı değildi.

O çok... inişli çıkışlıydı. Bir sıcak bir soğuktu.

Mandi'nin evinde kız kardeşinin bana saldırmasını engellemişti.

Lee'yi öldürmüştü. Kardeşinin kocasını.

Beni kaçırmıştı.

Panik atak geçirdiğimde sakinleşmeme yardım etmişti.

Beni odasına kilitlemişti ama karnımı doyurmuştu. Üstelik bana dokunmamıştı. *O* şekilde değil.

Düşmeme izin vermek yerine merdivenlerde beni yakalamak için kendini incitmişti.

Ama sonra...

Çenemden aşağı bir yaş süzüldü.

Çok fazla fotoğraf vardı.

Benim için anlamı olan herkesin fotoğrafı...

Onları nasıl bulduğunu bile bilmiyordum. Zar zor hatırladığım insanların fotoğrafları vardı. Bir şey söylemesine gerek kalmamıştı.

Çünkü o son görüntüler...

Güçlkle bir nefes daha aldım.

Mesele kişisel bilgilerim değildi. Anormal çıkan son rahim ağzı tarama testimin sonuçları ve tekrar yaptırmak zorunda olduğumu gösteren ekran değildi. Bana her şeyin yolunda olduğunu söylemek için yapılan testlerin ne kadar acı verdiğini gösteren ekran da değildi.

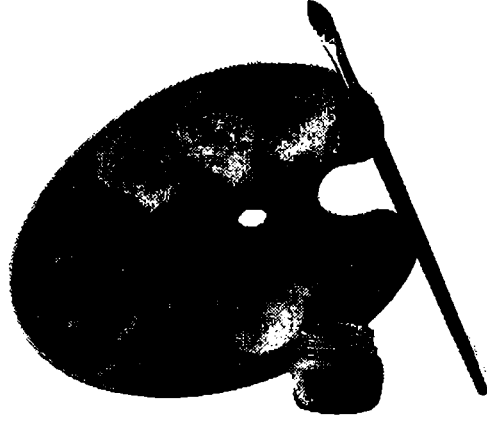
Hayır, beni etkileyen yanıp yıkılmış evlerin görüntüleri idi. Patlamalardan arda kalanların. Ve... kanın.

Lee'nin King'in şiddetinin ilk kurbanı olmadığını kanıtları.

Benimle evleneceksin.

Bir gözyaşı daha.

Bunu yapacaktım. Doğru şeyleri söyleyecektim. Doğru kâğıtları imzalayacaktım. Ama kalmayacaktım. Asla bu kadere kabullenip burada kalmayacaktım.

YIRMİNCİ BÖLÜM

KING

Kapı zili tekrar çalınca gözlerimi devirdim.
“Kendin de açabilirdin,” dedim açarken.
Nero’nun kaşları kalktı. “Güzel kıyafet.”
Aşağıya doğru bakarken çenemi sıkıyordum.
Evet, üzerimde hâlâ zümrüt yeşili *boxer*’ımdan başka şey yoktu.

“Kapa çeneni de içeri gir.” Geri çekilip sinir bozucu en iyi arkadaşımın evime girmesine izin verdim.

“Ee...” Uzatarak söyledi. “Tutsağın nasıl?”

Sorusu içimi burkmamalıydı. Savannah tam da benim kapsamlı şantajıma nasıl tepki vermesini bekliyorsam öyle tepki vermişti. Ama bu... hoşuma gitmemişti. Bundan nefret etmiştim.

Nero yüzümde bir şey görmüş olmalıydı ki, gözleri kısıldı.
“Ne yaptın?” Sesi buz gibiydi.

Normalde imasından rahatsız olurdum ama açıkça söyle-mese bile Savannah'mn iyiliğini düşünmesi hoşuma gitmişti. "Henüz bir şey yapmadım. Bunun için buradasın."

"Bu da ne demek?" Kollarını kavuşturduğunda simsiyah kıyafeti onu tam da olduğu suç lordu gibi gösteriyordu. "Pay-ton'ın senin için tutsağını tutmama seyirci kalacağım sanıyor-san, o siktiğimin kafam yemişsin demektir."

"Seni gerçekten avucunun içine aldı, değil mi?"

"Sen de evlen de o zaman nasıl olacağını görürüz." Sırıttı.

"Dediğim gibi, bunun için buradasın."

Kolları iki yanına düştü. Ağzı açılıp sonra kapandığında gözlerinin arkasındaki çarkların döndüğünü görebiliyordum.

"E-postalarını kontrol et." Buraya geldiğinde gelen kutu-suna düşecek şekilde zamanlanmış bir tane göndermişim.

Nero telefonunu yavaşça cebinden çıkardı ve ekrana do-kunmaya başladıktan sonra durakladı. "Sen..." Yüzünde bugüne dek gördüğüm en şaşkın ifadeyle bana baktı. "Bana rahiplik yetkisi mi ayarladın?"

Omzumu kaldırdım. "Zoraki düğünlerde çok sağdıç aran-maz. Ben de bunun bir sonraki en iyi seçenek olduğunu dü-şündüm."

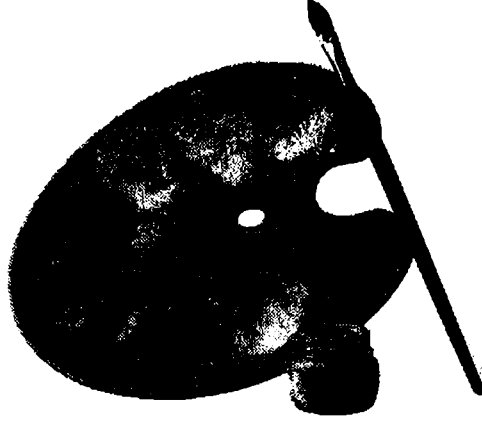
Önce tekrar telefonuna, sonra da bana baktı. "Rahip de-mek." Gözleri kocaman açıldı. "Ne yani? Seni evlendirmemi mi istiyorsun lan?"

"Evet, Savannah'yla."

Bir süre bana baktıktan sonra başını arkaya atıp güldü.

Birkaç saniye daha eğlenmesine izin verdim. "Yapacak mısın?"

Nero başını iki yana salladı. "Sen kafayı yemişsin. Ama evet, tabii. Ne olacak ki, rahibi oynayıp seni evlendireceğim."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

O gülüş.

Kollarımdaki tüyler diken diken olurken sırtım dikleşti.

O kahkahayı unutmayaçağıma yemin etmişim. Onu tekrar, bu evde duymaksa son sağlam sinirimi de yıprattı.

En çok korktuğum anda... o gülüş.

Ayağa kalkmaya çalıştım. Gitmek istiyordum.

Ama tüm vücudum sarsılıyordu. Kaslarım titriyor, hiçbir işe yaramıyorlardı. Daha önce orada olmayan soğukluk varlığının merkezine sızıyordu.

Ayak sesleri koridorda yankılandığında bakışlarımı kaldırıp kapıyı izledim.

King o adamı buraya mı getiriyor? Benim yanıma?

Ama sonra ayak sesleri uzaklaştı ve zaman geçti.

Dakikalar mı oldu?

Neredeler?

Ya King o adamı buraya yalnız gönderirse?

Yanaklarımdan akan sıcak izleri hissettim.

Yanaklarımı silmek için ellerimi kaldırdım ama titriyorlardı.

Neden bu kadar soğuk?

Tüm bunların bir kâbus olmasını dileyerek siyah monitörlere baktım. Ama sonra ayak sesleri döndü ve arkama baktığımda King'in kapıda belirdiğini gördüm.

Giyinmişti. Kömür grisi bir pantolon ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz gömlek. Saçları hâlâ dağınıktı. Bu da sadece onu daha çekici göstermeye yarıyordu. Kibarlık görüntüsüne bürünmüş bir şeytan gibiydi.

Beni ofise götürürken, düşmekten kurtardığı için tekrar teşekkür etmek isteyerek ona birkaç kez bakmıştım ama kaslı vücudunun parlak *boxer*'dan başka bir şey giymemiş görüntüsü aklımın alamayacağı kadar fazlaydı. Onu bu şekilde görmek ve o kıyafetlerin altında ne olduğunu bilmek, ona çekici genlerini verdikleri için ailesinden nefret etmeme neden oldu. Bu kadar kötü biri bu kadar yakışıklı olmamalıydı.

Sonra King'in arkasından ikinci bir adam ofise girdi. Biliyordum -sadece *biliyordum*- ki bu kesinlikle şu N'ydi. Telefonda yardım için çığlık attığımda bunun çok komik olduğunu düşünen adamdı.

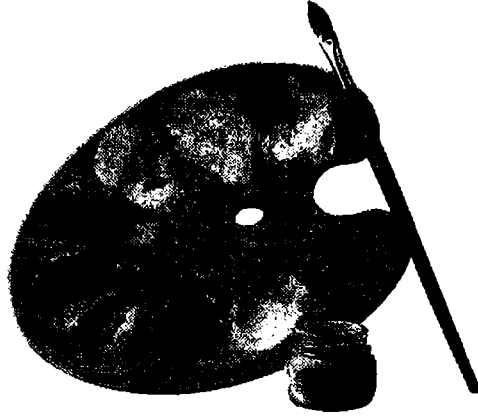
Yüz ifadesi okunmuyordu. Sanki kaçırılan kadınlarla karşılaşmak her gün yaşadığı bir şeymiş gibi. Ondan korkmakta haklı olduğumu da biliyordum.

"Savannah?" King'in sesi endişeli geliyordu.

Ama bu doğru olamazdı.

Gözlerimi diğer adamdan ayırmadım. Ayıramazdım. Çünkü ondan nefret ediyordum. Hem de fazlasıyla.

"Kahretsin," diye mırıldanan King dönüp kapıdan çıktı. Beni siyahlı adamla yalnız bıraktı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

NERO

Eh, bu ilginçti.

Mesafemi koruyarak kapının yanındaki duvara yaslandım. Sandalyedeki kadın... öfkeli görünüyordu.

Bu iyi bir şeydi.

Elbette, kahrolası bir yaprak gibi titriyordu ama gözlerinde yanan nefreti görebiliyordum.

Bu gerçekten iyiydi.

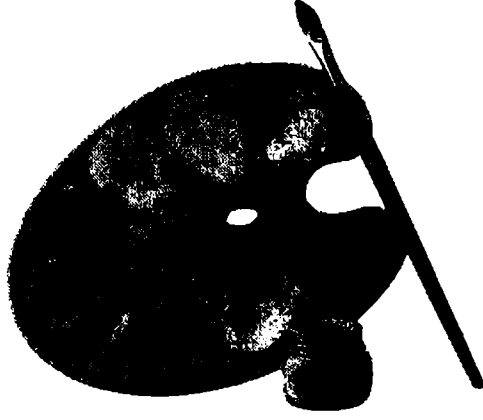
Öfkeyle başa çıkabilirdim. Korkuyla bile baş edebilirdim çünkü King'in ona zarar vermeyeceğini biliyordum.

Ama ya kırılmış görünseydi? Empati duygum nadiren Payton'ın ilerisine geçerdi ama bu kadın paramparça ya da içine kapanmış görünseydi... bunu yapabileceğimi sanmıyordum.

Ama hiddet?

Dudaklarımın kenarları yukarı kıvrılmaya başladı.

King'i bu cehennem kedisiyle evlendirmek benim için büyük bir zevk olacaktı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SAVANNAH

“Sen.” Sonunda kelimeyi ağzımdan çıkarabildim.

Ama suçlamadan kaçınmak yerine N gülümsedi. Tam bir gülümsemeydi. “Beni hatırlıyorsun.”

İçim öfkeyle kaynarken ayağa fırladığımda sandalye arkamdaki duvara doğru uzaklaştı.

“Güldün!” diye bağırarak ona doğru ilerledim.

Bir planım yoktu. Tek bildiğim bana hissettirdikleri için onun canını yakmaktı.

Avuç içlerini gösterecek şekilde ellerini kaldırdı. “Hey, dur bakalım.”

“Yardım etmen için yalvardım!” İçimde birçok duygu savaşırken sesim çatladı.

Yumruğumu sıkarak kolumu geriye çektim.

Daha önce hiç kimseyi yumruklamamıştım. Ama denemek üzereydim.

N'nin yüzünde eğleniyormuş gibi bir ifade belirdiğinde bunun bende yarattığı öfkeyi yumruğuma yansıttım.

Ancak yumruğum N'ye ait olmayan bir avuçla birleşti.

Elimin üzerine kapanan iri avuç, kolum kendi göğsüme bastırana kadar vücuduma doğru hareket etti.

Her türlü incelik çabası çoktan yok olduğundan diğer yumruğumla saldırdım. Ama o yumruk da tıpkı ilki gibi yakalandı ve King beni arkamdan kucaklayıp kollarımı sabitleyene kadar vücuduma sarıldı.

Siktiğimin N'si tekrar güldüğünde kendimi kaybettim.

King'in ayı gibi sarılmasına yaslanıp iki ayağımla tekme atarken ağırlığımı üzerine almasını sağladım.

"Tanrı aşkına!" King gerilediğinde çırpınmaya başladım. Eşofman altımın aşırı uzun bacakları önümüzde sallanıyordu.

N'den uzaklaşmaya devam ederken dövüşme arzumun beni terk ettiğini hissetmeme rağmen mücadele etmeyi bırakmadım.

"Senden nefret ediyorum!" Bağırmaya çalışana kadar ağladığımın farkında bile değildim. Bunun kime yönelik olduğunaysa bilmiyordum; King mi, yoksa N miydi? Gerçi fark etmezdi. İkisinden de nefret ediyordum.

King'le birlikte hafifçe düşerek kısa bir süre önce pencerelerin altında durduğunu fark ettiğim kanepeye oturduk.

Bacakları yukarı kalkarak benimkilere dolandı. Beni olduğum yerde tutuyordu. Ama başım hâlâ serbestti. Ben de onun aptal ve mükemmel burnuna vurma umuduyla kafamı geriye savurdum.

Faydasızdı. Bunu biliyordum. Çaresiz olduğumu kanıtlamak için ihtiyacım olan tüm delilleri bana zaten göstermişti. Tamamen onun tuzağına düştüğümü... Ama kendime engel olamıyordum. Pes etmeyi kabul edemezdim.

Darbemi savuşturmak için başını çevirirken vücudu benimkinin etrafında sıkılaştı.

Sonra bir anda yan yatmaya başladık. Tüm uzuvlarım onunkilerin altında sıkışmış durumdaydı.

Başım yumuşak mindere düştü ve ben daha tepki veremeden King şakağını sertçe benimkine bastırarak başımı onunkiyle altımızdaki kanepenin arasına hapsetti.

İşte bu kadardı.

Yenilmiştim.

Mağlup olmuşum.

King'in hırçın nefes alış verişleri benimkiyle eşleşirken kabaran ciğerlerimi sakinleştirmeye çalıştım.

Gözlerimi kırptıştırıp hâlâ kirpiklerimde duran yaşlardan kurtulunca kapının hemen yanında, yerde buruşmuş bir *sweatshirt* olduğunu fark ettim.

Bu da nereden çıkmıştı?

Tekrar gözlerimi kırptıştırdım.

Onu King mi getirmişti? Bu yüzden mi beni diğer adamlarla yalnız bırakmıştı? Küfredip odadan dışarı çıktığında bana bir *sweatshirt* getirmeye mi gitmişti? Titrediğim için miydi?

Bu adamı anlamam mümkün müydü?

“Onunla neden evlenmek istediğini anlayabiliyorum.” N duvara yaslandığı yerden kıkırdadı.

Ona ters ters baktım.

“Sevilmeyecek neyi var ki?” King'in ses tonu sakindi. Sanki bu yüzden evleniyormuşuz gibiydi. Beni sevdiği için... Şey için değil de...

Gözlerimi biraz daha kırptıştırdım.

Benimle neden evlenmek istediğini bile bilmiyordum.

Yani hayatını benimle geçirmek istediği için değildi. Kesinlikle aşkla da bir ilgisi yoktu. O zaman Lee'yle alakalı olmalıydı. Ama nedendi?

N boğazını temizledi. “İnternette uygun bir yazı buldum. Başlamadan önce bir şahide ihtiyacımız var mı? Yoksa onun da m sahtesini bulacaksınız?”

“Steve’i getir. O şahit olabilir,” diye cevap verdiğinde King’in kulağının dibindeki sesi yükseldi.

N çenesini eğdikten sonra dönüp kapıdan çıktı ve bizi yalnız bıraktı.

King derin bir nefes alırken göğsünün sırtıma doğru genişlediğini hissedebiliyordum.

Yutkunarak boğazımdaki yumrudan kurtuldum. “Neden evlilik?”

King iç geçirdiğinde göğsü tekrar genişledi. “Çünkü çok şey biliyorsun.”

Başımı iki yana sallamaya çalışsam da yapamadım çünkü hâlâ şakağını benimkine bastırıyordu. “Hiçbir şey bilmiyorum.”

“Leland’ı öldürdüğümü biliyorsun.”

Gözlerimi sımsıkı kapattım. “Kimseye söylemeyeceğim.”

“Bu işlerin böyle yürümediğini biliyorsun.”

“Hayır, King. *Bu işlerin böyle yürümediğini bilmiyorum.*” Gözyaşlarım yine akmak üzereydi. Bu yüzden gözlerimi daha da sıkıca yumdum. “İster inan ister inanma ama daha önce hiçbir cinayete karışmadım.”

“Buna inanıyorum, tatlım. Sen iyi bir kızsın.” Sesi o kadar içtendi ki, ben daha durduramadan göğsüme bir sıcaklık yayıldı.

“O zaman neden?” diye fısıldadım.

“Karmaşık bir durum.” Burnumu çektiğimde kolları etrafımda sıkılaştı ve benimkilere doladığı bacaklarını kullanarak ikimizin de ayaklarını kanepenin üzerine çıkardı. Beni istemediğim bir evliliğe zorlayan devasa adamla bu kanepede kaşık pozisyonunda yatmak iğrenç derecede rahattı. “Dışarıda seni

Leland'a, Leland'ı da bana bağlayan yeterince nokta var. Yani eninde sonunda sorgulanacaksın. Ama karım olarak kimse seni bana karşı tanıklık etmeye zorlayamaz. Ve," diye devam etti ben itiraz edemedim. "Polisler bu parçaları birleştirmeyi başarır, düşmanlarım da bunu yapabilir." *Düşmanlar*. "Bu senin için sürpriz olabilir," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Ama benim çok iyi olmayan şeylere bulaşmışlığım var."

Ses tonumu onun ki ne uydurarak yanıt verdim. "Hadi canım." Vücudumu kıpırdattım. "Tüm bunlar yasalara inanılmaz uyan bir insanın davranışları gibi görünüyor."

Kalçaları benimkilerin etrafında gerildi. "Kıpırdanmayı kesmek isteyebilirsin."

Cevap vermek için ağzımı açmışım ki o anda fark ettim. *Onu*. Kıçıma doğru sertleşen kalın penisi.

Cidden tahrik mi oluyordu?

Hiç düşünmeden kalçalarım hareketlendi.

Aleti gerçekten bu kadar büyük mü?

King yüzünü çevirdiğinde başı hâlâ benimkine dayalıydı ama dudakları yanağıma o kadar yakındı ki, her kelimesinde tenime değiyordu. "Kendimi zorla içine sokmayacağım, Savannah bebeğim. Ama o güzel memelerinin üzerine boşalmak için can atıyorum. O yüzden beni kışkırtma."

Ah, lanet olsun.

Sözlerinin gözlerimin önüne getirdiği görüntü karşısında vajinam kasıldı.

Biri boğazını temizledi. "Ee... hazır mısınız?" N yanında bir başka iriyarı, huysuz adamla geri gelmişti.

"Hazırım," diye homurdandığında King'in daha da sertleştiğine yemin edebilirdim.

N filmlerden bildiğim ama bana asla söylenmeyeceğine inanmaya başladığım sözleri dile getirmeye başladığında gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Aslında bu tamamen vazgeçtiğim evlilik yeminlerinin beyan edilmesi idi.

Gerçek değilmiş gibi davran.

Gözlerimi kapalı tutarak nefesime odaklandım. Bana yaslanan King'in ne kadar sıcak hissettirdiğini düşünmemeye çalıştım. Nasıl da artık titremediğimi...

Uyluklarımın arasında biriken ham, hain ısı kendimi daha da kötü hissetmeme sebep oldu.

Bu sadece ter, dedim kendi kendime. Bir erkeğin kollarının beni sarmasından dolayı değildi. Arkama bastıran tahrik olmuş vücut parçasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Tenime karşı söylenen sözlerle de kesinlikle alakası yoktu.

N'nin sözleri aniden daha yüksek sesle çıkmaya başladı. "Sen, King Bartholomew Vass, Savannah Jane Oates'i gönülsüz eşin olarak kabul ediyor musun? Hastalıkta ve sağlıklıta. Zenginlikte ve daha zengin zamanlarda. İkiniz de yaşadığınız sürece sadık bir esir alan olacağına söz veriyor musun?"

"Kabul ediyorum." King'in sözleri etrafımı sardı.

"Peki sen, Savannah Jane Oates. King Bartholomew Vass'i yasal kocan olarak kabul ediyor musun? İşbirlikçi ve sadık olacağına söz veriyor musun? Olabileceğin en iyi eş olacağına? King uyurken boğazını kesmeyeceğine?"

Gözlerimi açarak odanın diğer ucunda sırttan adama ters ters baktım.

Cevap vermediğimde King vücudunun tüm ağırlığını üzerine verdi.

"Peki."

"Savannah," diye azarladı King beni alçak sesle.

Dişlerimi gıcırdattıktan sonra pes ettim. *Bunlar sadece kelime.* "Kabul ediyorum."

“Harika.” N gülümsüyordu. “O zaman ben, şanslı damadın en iyi arkadaşı Nero, sizi karı koca ilan ediyorum.” Elleri ni uzattı. “Gelini öpebilirsin.”

Gözlerim irileşti.

Yapmazdı...

King döndüğünde aniden kendimi sırtüstü yatar halde buldum ve vücudu beni minderlere bastırıyordu.

“Sakın ak...”

Aklından bile geçirme, demeye çalıştım. Ama dudakları benimkilere yapışmadan önce sadece ağzımın açıldığı *ak...* kısmına gelebilmişim.

Gözlerim önce kocaman oldu. Sonra kıvılcımlar beynime kısa devre yaptırırken kapandı.

Dudakları sıcaktı. Sıkı ama yumuşaktı. Benimkiler de tepki verdi; içgüdüsel olarak onun hareketlerine uydu.

Ondan nefret ettiğimi unuttum.

Sadece bir saniyeliğine, burada kendi isteğim dışında bulunduğumu unuttum.

Üzerimdeki ağırlığının hissine kapıldım. Dili benimkinin üzerinde gezinirken eridim.

Ellerinden biri sırtımdan yukarı uzanarak ense mi kavradığında inledim.

Kendime unutma izni verdim.

Sadece o an için.

Sonra *her şeyi* hatırladım.

Ardından da dişlerimi altdudağına geçirdim.

King duraksasa da geri çekilmedi. Ben de daha sert ısırdım.

Onu incitmekten korkmamam gerektiğini biliyordum. Bu adam resmen beni onunla evlenmeye zorlamıştı. Ama kanının akması ve ağzıma dolması düşüncesi yapmak istediğimden daha fazlaydı. Lanet olasıca dudağını ısırp koparmaktan zevk

alıyor olsaydım bile -içimden öğürüyor olabilirdim- gitmeme izin verecek hali yoktu.

Ensemdeki el kasılarak saçlarımı hafifçe çekiştirdiğinde, bunu onu serbest bırakmam için bir işaret olarak algıladım.

Yüzünü benimkinden uzaklaştırdığında, kendini beğenmiş bir memnuniyet ifadesiyle bana baktığını görmeyi bekledim. Başardığı şeyle övünmesini. Ama yüzündeki ifade... tamamen başka bir şeydi.

Açlıktı.

Ben de derinlerimde aynı duyguyu hissettiğim için iğreniyordum.

“Pekâlâ.” Adının sadece N değil, Nero olduğu anlaşılan adam ellerini çırpıttı. “Nikâh yemeği falan var mı? Açlıktan ölüyorum.”

King kendini benden ayırıp ayağa kalktı.

Vücudunun bedenime yaptığı baskıyı kesinlikle özlemiyordum. Pantolonunun önündeki şişliğe de asla bakmıyordum.

“Yavşaklık etme,” dedi King kıyafetlerini düzeltirken Nero’ya.

“Vaiz Yavşak olacak.” Nero sırtıttı.

Birbirlerine karşı neredeyse şakacı davranıyorlardı ve Nero’nun King’in en iyi arkadaşı olduğuna dair yorumunu hatırladığımda bunun doğru olup olmadığını merak ettim. King’in en iyi arkadaşının bu kadar korkutucu biri olmasının ne anlama geldiğini de merak ettim.

Kimsenin dikkatinin üzerimde olmadığı bir anı kullanarak oturur pozisyona geçtiğimde üçüncü adamın bana baktığını gördüm.

Onu tamamen unutmuştum. *Şahit*.

Üzerimde ödünç alınmış bir sürü fazla bol kıyafet vardı ama adamın bana bakışı tüylerimi diken diken etti.

King'in iri bedeni adamla aramıza girdi.

"İmزالaman için hazır olduğunda belgeyi biriyle sana göndereceğim," dedi King sakın bir ses tonuyla. "Ama karıma bir daha o şekilde bakarsan, gözlerini kafatasından ayırırım." Durakladı. "Anladın mı?"

Damarlarımda dolaşan kanımın gürültüsü, diğer adamın verdiği cevabı bastırdı.

Bu herif çıldırmıştı.

Delirmiş bir adamla evlenmişim.

"Giy şunu."

King'i önümde çömelmiş, yıpranmış bordo üniversite *sweatshirt*'ünü uzatırken bulunca irkildim.

Bunu bana daha önceki görevini tamamlamak için mi veriyordu, yoksa tişörtümü sutyensiz giydiğim gerçeğini gizlememi mi istiyordu, bilmiyordum. Her iki durumda da *sweatshirt*'ü alıp başımdan geçirdim çünkü az önceki soğuk kemiklerime yeniden işlemişti.

"Aç mısın?"

Başımı iki yana salladım.

"Yemek yemelisin."

Dudaklarımı birbirine bastırarak tekrar başımı salladım.

Ona bağırmak bütün bunların ne kadar adaletsiz olduğunu haykırmak istiyordum. Ama şu anda ağzımı açarsam hıçkırıklardan başka bir şey çıkmayacağım biliyordum.

King iç geçirdi. "Odaya dönmek ister misin?"

Oda.

Artık karşımdaki bu yabancıyla paylaşmak zorunda olduğum yatak odası.

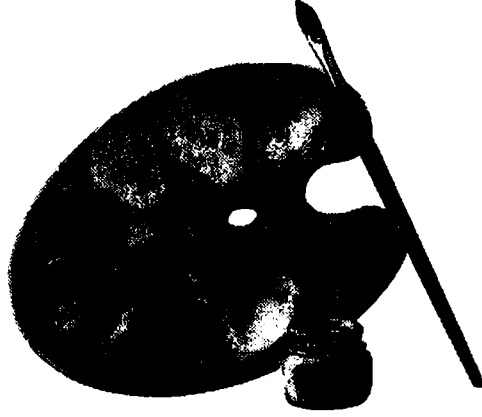
Başımla onayladım. Kötü seçeneklerimin arasında en iyisi buydu.

"Pekâlâ." Bileklerimden tutup doğrulurken beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti.

Sabit durduğumda bir elini bıraktı. Diğerini parmakları benimkilere dolanana kadar indirdi.

Tutuşuna karşılık vermedim ama kurtulmaya da çalışmadım.

King, beni ofis kapısına doğru götürürken, Nero başını benim olduğum tarafa eğdi. “İttifak’a hoş geldiniz, Bayan Vass.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KING

Savannah dönüp bana bakmadı. Sessizce odaya girip yatağa geçti.

Vicdanıma çok benzeyen bir şey zihnimin arkasından fısıldıyordu. Ama bunu dışarıda tutma konusunda çok iyi olduğumdan, uyarıyı dikkate almadan geçip gitmesine izin verdim.

Açık kapı aralığında dururken bana tekrar saldırmasını bekliyordum. Kaçmaya çalışmasını. Çılgılık atmasını. Ne olursa.

O ise sadece yan tarafına kıvrıldı. Yüzünü benden uzağa dönerken battaniyelerle bile uğraşmadı.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirirken öpücüğünün anısı çok yeniydi. Yumuşak bedeninin benimkinin altındaki hissi zihnimde hâlâ çok tazeydi.

Ama karşımdaki Savannah, bu yenilmiş hali göğsümün ağrımına neden oluyordu.

Omuzları titrediğinde odaya girip yürümeye başladım.

Onunla yatağa girmek istiyordum. Onu tekrar kollarımla sarmak. Ona sıcaklığımı vermek.

Ama ne kadar aptal olsam da onun istediği şeyin bu olduğunu düşünecek kadar salak değildim. O yüzden bunun yerine yorganı yatağın ayakucundaki toplandığı yerden alıp üstüne örttüm.

Tepki vermedi.

Söylemek istediğim çok fazla şey vardı.

Bu benden çok senin korunman adına.

O kadar da kötü olmayacak.

İyi bir koca olacağım.

Burada yine de iyi bir hayatın olabilir.

Ama söyleyeceğim hiçbir şeye inanmayacağını biliyordum. Şu anda inanmazdı.

Bu yüzden vaatlerimi dile getirmek yerine yatağımdan uzaklaşıp odadan çıktım ve kapıyı aralık bıraktım.

Düzenleme

Ny.ozlem

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

Uykuya dalmadan önce ne kadar süre orada yatıp ağladığımı bilmiyordum. Ne kadar uyuduğumu da bilmiyordum. Ama beni uyandıranın guruldayan karnım olduğunun farkındaydım.

Sırtüstü dönüp tuzla kaplanmış gözlerimi ovuşturdum.

Muhtemelen hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir şey için bu kadar üzölmek aptalcaydı ama elimde değildi. Küçük bir kız olduğumdan beri mükemmel düğünümün hayalini kurardım. Yıllar geçtikçe bazı detaylar değişmişti ama her zaman sahilde oluyordu. Egzotik ve sıcak bir yerde, önümde dalgalanan palmiye ağaçları ile arkamda okyanusla. Çıplak ayaklarıma dökölen yumuşak bir elbise. Ayak parmakları kuma gömölmüş. Ellerimde bir çiçek buketi var. Etraf batan güneşin yansıttığı canlı renklerle dolu.

Çok fazla davetli olacağını hiçbir zaman düşünmemiştim.

Çocukken bile o tür bir aile olmadığımızı biliyordum. Ama hayalimde, beni hayatın kendisinden daha çok seven adama kişisel olarak yazılmış yeminlerimi ederken büyük günüme tanıklık edecek birkaç iyi arkadaşım vardı.

Gözlerimi kırpmadan tavana bakıyordum.

Bunun yerine, bir kanepede fiziksel olarak zapt edilmiş halde, büyük boy siyah erkek kıyafetleri içinde *kabul ediyorum* demiştim. Sutyensiz. Makyajsız. Dağınık saçlarla. Şeytan tarafından bize okunan çarpıtılmış yeminleri kabul ederek.

Uyurken boğazını kesmeyecektim; gerçekten.

Boğazımda bir kahkaha oluştu.

Ben evliydim.

Lanet olsun, gerçekten evlenmiştim. Hem de dün tanıştığım bir adamla.

Elimle ağzımı kapatıp sesi içeri hapsettim.

Şu anda gülüyor olamazsın.

Kendime hâkim olmam gerekiyordu.

Bunlar sadece kelimelerdi.

Hâlâ bir çıkış yolu bulabilirdim.

Ama karıma bir daha o şekilde bakarsan gözlerini kafatasından ayırırım. Anladın mı?

Bana *karım* demesi bir şey ifade etmemeliydi.

Bir adamı acı çektirerek kör etmekle tehdit etmesi de çekici gelmemeliydi.

Derin bir nefes aldım.

O uykuda ne vardı?

Nefes vererek doğruldum. Kapıyı gördüm. Açıktı.

Tekrar gözlerimi ovuşturdum.

Beni içeri kilitlememiş miydi?

Çünkü ayırlamayacağını biliyor.

Dudaklarım büzüldü. Muhtemelen bu doğrudu. Dışarıdaki korumaları görmüştüm. Ön kapıdaki kilidi de görmüştüm

ve sanırım tüm pencerelerin aynı sihirli kırılmaz saçmalıktan yapıldığını söylemişti. Dışarı çıksam bile aşırı derecede yüksek çitin üzerinden tırmanıp... bir yerlere yürümem gerekecekti.

Ama yine de... Kapı açıktı.

Düzeltilme: Kapı *açılıyordu*.

Odanın içine uzanan gölgeler bana güneşin batmakta olduğunu söylüyordu. Yani günün çoğunu uyuyarak geçirmiştım.

Kapı açılmaya devam ettiğinde kimin girdiğini görmek için gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

Ama kimse...

Yere yakın bir gölge dikkatimi aşağıya çektiğinde dün geceki kocaman siyah köpeğin odaya girdiğini anladım.

Kalbim anında boğazımda atmaya başlarken yatağın üzerinde geriye kaydım. Başlığa çarpana kadar durmadım.

“U-uslu çocuk,” dedim boğulurcasına.

Sözlerim üzerine kafasını yana eğdi.

“Tamam,” diye fısıldadım. “Burası senin evin. Anlıyorum.”

Yumuşak adımları onu yatağa, benimle banyo kapısının arasına yaklaştırdı.

Dikkatlice yatağın diğer tarafına doğru kaydım. “İyiyiz. Sen iyi bir köpeksin. Tatlı bir köpeksin.” King’in dün gece kullandığı komutları hatırlamaya çalıştım. Ama yapamadım. Dikkat edemeyecek kadar korkmuştım.

Köpek yaklaşp yatağa atlayacakmış gibi arka bacaklarının üzerine çöktüğünde ellerimi uzattım. “*Otur!*”

Kelimeyi bağırarak söylerken gözlerimi kapatıp kendimi parçalanmaya hazırladım.

Ama hiçbir şey olmadı.

Tek gözümü açtığımda dev köpeğin yatağın yanında oturduğunu gördüm. Çenesi yatağa dayalıydı.

“Ta-mam...” Dudaklarımı yalayarak odaya bakındım. “Tamam.” Odadan çıkmama gerek yoktu. Sadece giyinme odasına ulaşırsam yeterdi. Köpeklerin hızlı olduklarını biliyordum ama yatak onunla açık giyinme odasının kapısı arasındaydı. Uzak köşeye doğru kayarken, “Otur,” diye tekrarladım. “Dur.” Köpeğe en yakın elimi evrensel *dur* işareti olarak yukarıda tutuyordum. “Dur...”

Köşeye ulaştığımda ellerimi indirip yere atladım.

Sadece birkaç adımdı. Sadece birazcık mesafe vardı.

Sanırım çılgılık atıyordum ve King’in bu köpekten *kaçmamakla* ilgili bir şey söylediğini hayal meyal hatırlıyordum ama bunun için artık çok geçti.

Ayaklarım bu lanetli kaygan zeminde kaydı ama dengemi koruyup giyinme odasının içine doğru kaydım.

Ayak parmaklarım devasa odanın ortasında olduğunu unuttuğum halıya takıldı ama düşmeden önce arkaya uzanıp kapıyı kapattım.

Kapının arkamdan çarparak kapandığımı duyduğumda beceriksizce sağ kolumun üzerine düştüm.

Sırtüstü döndüm. “Ah, şükürler olsun.” Rahatlamayla neredeyse tekrar gülecektim.

Ta ki loş ışık, bana doğru alçalan dev tüylü yüz tarafından engellenene kadar.

Tepki bile veremeyecek kadar korkmuş halde donup kaldım. Canavar da yüzünü indirip beni... yaladı.

İğrenç dili çenemden kaşıma doğru kaydığında bu defa yepyeni bir nedenle çılgılık attım.

“Ahh!” Boynunu ittim. Kısa kürkü beklediğimden çok daha yumuşaktı.

Sadece bir kez havladı. Sesiye... neşeli miydi?

Köpek bir adım geri çekilip vücudunun ön kısmım yere indirdi. Poposu hâlâ havadaydı ve sallanan kısa kuyruğu ortadaydı.

“Aman Tanrım.” İnleyerek başımı kaldırdıktan sonra tekrar halının üzerine bıraktım. “Kötü bir köpek değilsin, değil mi?”

Köpek beni anlamış gibi bir kez daha havladıktan sonra zıplayıp tekrar yüzümü yalamaya çalıştı.

Ben onu geri itmeyi başaramadan önce bir kez daha yaladı. “Tamam, tamam. Sen kazandın.” Oturması için ona yer açtım.

“Otur.”

Oturdu.

Merak ederek avucumu uzattım. “Elimi sık.”

Koca oğlan patisini elime vurduğunda parmaklarımı tüylü patilerinin etrafına kapatıp iki kez sıkarken gülümsemekten kendimi alamadım.

Patisini bırakınca başım eğip elimi dürttü. İşareti anlayıp uzandım ve kafasının üstünü okşadım.

Korkutuculuktan sevimliliğe nasıl geçtiğini bilmiyordum ama geçmişti. Bu iyi bir şeydi çünkü böyle otururken lanet yaratık benden daha uzundu.

“Ben kapıyı kapatmadan buraya girebilmen çok sinsice,” dedim ona. Kısa, sivri kulaklarının arkasını kaşırken diğer elimi göğsüme bastırıyordum. Kalbim hâlâ çılgınca atıyordu. Yemin ederim, bir dahaki sefere hayatım için kaçmak zorunda kaldığımda vazgeçip yere oturacaktım. Ne olacaksa olurdu. “İyi ki uzun bir kuyruğun yok, değil mi? Yoksa büyük ihtimalle kapıya sıkıştırdı ve bu da canını yakardı.”

Köpek cevabını burnunu çekerek verirken aynı anda ağır ayak seslerinin yatak odasına girdiğini duydum.

“Savannah!” King’in sesi boşlukta gürledi.

Sessiz kalarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

Bırakayım da canavar köpeği beni yedi diye endişelensin.

Hızlı ayak sesleri yatak odasında gezinirken gözümde banyoyu kontrol ettiğini canlandırdım.

“Savannah!”

Köpek kapıyı tırmalayacakmış gibi döndü. Ben de öne eğilip kollarımı boynuna dolayarak onu yerinde tuttum.

Bir tur yürüme gürültüsü daha geldi ve tekrar bağırmadan önce balkon kapısının açılması olduğunu tahmin ettiğim bir ses duydum.

Sahibini selamlamanın cazibesi kollarımdaki iblis köpeğe fazla gelince derinden bir havlama sesi çıkardı.

Bu sefer köpeği susturmakla meşgul olduğum için giyinme odasının kapısı hızla açılana kadar adımları duymadım.

Bağırıp kendimi ve köpeği utandırdım; tabii bana attığı bakış bir işaretliyse.

“Ne...” King’in bakışları benimle köpek arasında gidip geldi. “Dük, burada ne halt ediyorsun?”

Ağzım açık kaldı. “Pardon, köpeğin adı bu mu?”

King kollarını kavuşturdu, cüssesi kapıyı kapatıyordu. “Ne oldu?”

O benim sorumu görmezden gelebiliyorsa, ben de onunki- ni gelebilirdim. “Köpeğine gerçekten Dük adını mı verdin?”

İsmi duyan köpek başını bana çevirdi. Ama arkaya doğru halının üzerine yatarken uyandığımdan beri içimde kaynayan kahkahayı serbest bırakarak öpme girişiminden kaçınmayı başardım.

Kulağa delirmiş gibi geliyordum. Tamamen aklımı kaçırmıştım. Ama *duramıyordum*.

Derinden gelen kahkahalarım bedenimi sarsıyordu.

Kendini beğenmişliğin kibir seviyesi çok fazlaydı.

Gözlerimi kapatmak için ellerimi bırakırken boğulur gibi, “Dük!” dedim.

Köpek havlayınca daha çok gülmeye başladım.

“Evet, tamam, dostum. Yeni annen belli ki şu anda ruhsal bir çöküntü yaşıyor. Onu rahat bırakalım.”

Dük tekrar havladı.

King’i görebilmek için parmaklarımı araladım. Yüzündeki ifade sinirlenmek ile eğlenmek arasında bir yerdeydi.

“Etrafta başka saygıdeğer evcil hayvan var mı? Belki Kont adında bir kedi?”

King bana baktı. “Saçmalama. Kedilere alerjim var.”

Kendimi durduramadan gülümsemem genişlediğinde onu komik bulmaktan nefret ettim.

King dudaklarını büzerek hızlı ve keskin bir ıslık çalınca Dük dört ayak üzerine sıçrayarak *babasının* önünde esas duruşa geçti. “Kendini kontrol altına aldığında aşağıya gel. Acıktım.”

Ellerimi indirdim. “Senin için yemek yapmayacağım.”

Adam bana gözlerini devirdi. “Aşçım var. Ayrıca bana yaptığın hiçbir şeyi yemeyecek kadar akıllı olduğuma eminim.” Bir adım geri çekildiğinde Dük de onun yürüyüşüne uydu. “Yeminler sadece kesik boğazları kapsıyordu. Zehirlemeyi değil.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

KING

Kırk beş dakika sonra Savannah merdivenlerden indi. Belli ki yine giyinme odamı yağmalamıştı. Üstelik onu orada bıraktığımı düşünürsek bu bir sürpriz değildi.

Bu kez alt kısmı lastikli ve kalın, koyu gri bir eşofman altı giymişti. Kıyafet bileklerinde toplanmıştı ve ayak parmaklarını geçerek onu öldürmeye çalışmıyordu. Üstüneyse yine çiçekli bluzunu geçirmişti. Bir de -kahretsın- sutyeni vardı.

Gerçi sutyen konusunda sinirlenmek zordu. Tişörtünden belli olan meme uçlarına hayranlıkla bakamasam da en azından destekli sutyenin işlevini takdir edebilirdim. Çünkü o memeler şu anda cennet gibi görünüyordu. Başımı o göğüs dekoltesine koymama izin verseydi, bebekler gibi uyuyacağıma bahse girerdim.

Dün gecedен bir anı, duşta kuruması için asılı duran o bluz aklıma geldi. Gözlerim eşofman altının içini görebiliyormu-

şum gibi vücudunda aşağı doğru ilerlediğinde, o dantelli kırmızı külotu giyip giymediğini merak ettim. Dün gece aletime sardığım çamaşır şu anda onun sıcak, küçük amcığına sımsıkı sarılıyorsa...

Aletim uyanırken ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verdim.

Savannah yan yan bana baktı. “Aşçı hakkında bir şeyler söylemiştin?”

“E...” Boğazımı temizleyerek tekrar kıpırdandım. “Evet.” Bana biraz daha baktı. Evin arka tarafına doğru başımı salladım. “Önden buyur.”

Onu takip ederken gözlerimi belinin üzerinde tuttum çünkü o dolgun kış, yarı kalkık halime hiç yardımcı olmuyordu.

Kırk beş yaşındasın. Kendine gel.

İyi yapılmış yemek kokusu havayı doldurunca Savannah bu aromayı arka bahçeye bakan geniş mutfağa doğru takip etti.

Aşçım Cici bizim gelişimizle döndü.

Genellikle günün bu saatlerinde gitmiş, bakımlı çimlerin uzak tarafındaki personel evine çekilmiş olurdu. Orada kız kardeşi, kâhyam Ginger’la kocası, bahçıvan ve her işe koşan Jamie’yle birlikte yaşıyordu.

Ama bana buzdolabında akşam yemeği bırakıp ailesiyle dinlenmek yerine burada *Wellington* dana eti, soslu patates püresi ve en sevdiğim sarımsak-limon rendesiyle sote edilmiş yeşil fasulyeden oluşan kapsamlı bir yemek hazırlıyordu. Tüm bunların sebebi, ağzı bozuk bir *vaizin* ona bugün evlendiğimi söylemiş olmasıydı.

Savannah mutfak adasının Cici’nin karşısındaki kısmında durup incelerken ben de onu izledim. Cici ve personelin geri kalanı otuzlu yaşların ortalarında ya da sonlarındaydı. On yıldır da benim için çalışıyorlardı.

Savannah'nın yüzündeki şaşkınlıktan daha yaşlı birini beklediğini tahmin ettim. Belki de bir *Mrs. Doubtfire** durumu.

Savannah'nın yanına yaklaşıp hafifçe ensesini kavradım. "Cici, bu eşim Savannah. Savannah, bu da Cici."

Yeni insanların yanında her zaman sessiz olan Cici hafifçe gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Savannah, Cici'ye hitap etmeden önce bana baktı. "Merhaba, Cici. Ben burada esirim aslında."

Başımı iki yana sallayarak aşçım ile konuştum. "Yemeğimizi yemek odasında yiyeceğiz."

Cici'nin gözleri benimle baş belası karım arasında gidip geldi. "Ah. Şey, tamam."

Savannah ellerini havaya kaldırdığında parmaklarımı ensesinde gezdirdim. "Çalışanlarım sana karım olarak hak ettiğin saygıyı gösterecek. Ama senin için bana karşı gelmeyecekler." Savannah ters ters bana baktı. "Bu kişisel bir şey değil, tatlım. Sadece çok iyi para ödüyorum."

Bana kaşlarını çatınca kendime engel olamadım. Boynunu kavrayarak onu daha yakınımaya çektim ve kırıışmış alnına bir öpücük kondurdum.

Tereyağlı hamurla çevrili, mükemmel pişmiş biftekte ağzına bir lokma daha atarken onu izledim.

Sonunda sessizliğini bir zevk iniltisiyle bozduğunda ben de kendiminkini bozdum. "Beğeneceğini biliyordum."

Gözlerini tabağımdan yavaşça kaldırıp bana baktı. "İyi bir yemek."

Dudağımı büktüm. "İyiden de öte."

Bifteği bıçağımla eline alıp bir parça daha kestikten sonra

* Zorlu bir boşanmanın ardından bir aktörün, eski eşinin velayetinde olan çocuklarıyla vakit geçirmek için kadın hizmetçi kılığına girdiği, *Müthiş Dadı* adıyla Türkçeye çevrilen 1993 yapımı film. (ç.n.)

kaldırıp ışığın üzerinden parlamasına izin verdi. “Bana bir silah vermekten endişe etmiyor musun? Yoksa bu yüzden mi birbirimizden bu kadar uzakta oturuyoruz?”

Bana bıçakla saldırmaya çalıştığını düşünmek gülmeme neden oldu. İyi koştuğu kesindi ama asla kan dökmezdi. Bilerek yapmazdı.

“Bunun neden komik olduğunu anlamadım.”

Cevap vermek yerine bir elime tabağımla çatal ve bıçağı-mı, diğerine de ağır kristal su bardağı-mı alıp hepsini masanın onun tarafındaki ucuna taşıdım.

Cici’ye yemek odasında yiyeceğimizi söylediğimde bizi on dört kişilik büyük dikdörtgen masanın iki ucuna yerleştirmesini kastetmemiştim. Ama Savannah’nın biraz mesafeye ihtiyacı varmış gibi görüldüğünden ona bunu sunmuştum.

Ancak mesafe zamanı bitmişti.

Elimdekileri onun bıçak tutan eline en yakın yere koydum. “Beni öldürmeye çalışmayacaksın.” Karşılık vermedi. Sadece bir çatal dolusu patatesi zorla ağzına atmadan önce dudaklarını büzdü.

Yemek yeme şekli lanet olsun ki çok sevimliydi. Büyük ya da küçük, kadınların her zaman yedikleri şeyleri didikledikleri şık akşam yemeklerine ve bunun gibi şeylere alışkındım. Sanki kadınların bir şeyler yemesine izin yokmuş gibi. Ama Savannah’nın o bifteği mahvetmesini izlemek aletimi kaldırıyordu. Yine...

Büyük ihtimalle onu rahat bırakmalıydım.

Ama bu benim tarzım değildi.

“Dilini kedi mi kaptı?” Sırıttım.

Çatalına bir yığın fasulye saplarken aslan gözleri hakkında bir şeyler mırıldandı.

“Anlamadım.”

Savannah beni duymazdan geldi. Ben de tabağını titizlikle yiyip bitirirken her hareketini izledim.

Ben çoktan yemeğimi bitirip sandalyeme yaslanmışken o da çatalını bıraktı ve beyaz keten peçeteyle ağzını sildi. İki-miz de geride en ufak bir kırıntı bile bırakmamıştık.

“Biraz daha ister misin?” diye sordum bütün gün ilk kez yemek yediğini bildiğim için.

Savannah sandalyesini geriye kaydırarak vücudunu bana çevirdi. “İttifak ne?”

Başımı arkaya atıp inledim. “Siktiğimin Nero’su.”

“Evet, yardım için çılgılık attığımda gülen adamın senin hoşuna gitmeyen bir şey söylemesi ne kadar şaşırtıcı,” dedi alayla.

Yüzümü ekşittim. “Bunu hatırlıyorsun, değil mi?”

Yüzündeki hafif eğlenme kırıntısı da kayboldu. “Asla unutmayacağım.”

Suçluluk duygusu göğüs kafesimde gezinirken sandalyemi onunla yüz yüze geleceğimiz şekilde ayarladım. “Nero karmaşık bir adamdır.”

İnanamıyormuş gibi bir kahkaha attı. “Karmaşık. Elbette.”

Ona Nero’ya güvenebileceğini söylemek istiyordum. Ona asla zarar vermeyeceğini. Kötü adamlar olabileceğimizi ama o şekilde kötü olmadığımızı.

Ama -işin karmaşık kısmı da burasıydı- bana karşı gelirse tüm ailesini ve arkadaşlarını öldürmeye hazır olduğuma inanmaya devam etmesine ihtiyacım vardı.

Çok da güvene dayanan bir evlilik temeli sayılmazdı.

“Peki ne bu?” diye sordu. “Çete ya da öyle bir şey mi?”

İç geçirdim. “Öyle bir şey.” Kavuşturduğum kollarımı açarak bir elimi yüzümde gezdirdim. Bunu nasıl açıklayacaktım? “İttifak -daha iyi bir terim bulamadığım için söylüyorum- bir suç örgütü.”

“Suç örgütü,” diye tekrarladı yavaşça. “Mafya gibi mi?”

Başımı öne, sonra arkaya eğdim. “Aşağı yukarı.”

“Aşağı yukarı mı?” Kaşları meydan okurcasına kalktı.

“Evet, tatlım. Aşağı yukarı.”

“Bana öyle demeyi kes.”

Meydan okumasına gülümsedim. “Hayır.”

Tavrımın hoşuna gitmediğini göstermek için kollarını kavuşturdu ama bu sadece memelerinin daha yukarı kalkmasına neden olunca gözlerimi baştan çıkarıcılığa dikmekten kendimi alamadım.

Oflayarak ellerini kucağına indirdi. “Bir şey nasıl oluyor da *aşağı yukarı* mafya oluyor?”

“Bilmemenin daha iyi olduğunu söylememle yetinmezsin sanırım?”

“Hiç şansın yok.”

“Peki.” Nefes alarak her şeyi anlatmaya karar verdim. Artık bana bağlanmıştı. Bilmesinin ne zararı vardı ki? “Nero ve ben İttifak’ı yaklaşık on beş yıl önce, bölgedeki iki büyük mafya ailesini ortadan kaldırdığımızda kurduk.”

“Ortadan kaldırdık derken...” diye araya girdi.

“Öldürdük,” dedim basitçe. “Ben İrlandalı’ları yok ettim. Nero da Rus’ları devirdi. Hayatta bıraktığımız adamları birleştirerek İttifak’ı kurduk. Sadakat ve güvenin kirli kan bağlarından daha önemli olduğu bir yer.”

Dudakları iki yana çekilip gerildiğinde, bu bilgiyi sindirirken gözlerini izliyordum. “Ama ne yapıyorsunuz?”

“Kötü şeyler, Savannah. Biz iyi adamlar değiliz.”

“Ne gibi? Bazılarımız *mafya işlerine* aşina değil. Kokain ve hafif makineli tüfek falan mı satıyorsunuz?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Çok fazla film izliyorsun.”

Ellerini *yani* dercesine kaldırdı.

“Farklı şeyler yapan farklı taraflarımız var. Evet, bu şey-

lerden bazıları yasadışı maddeler ve ateşli silahlar içeriyor. Ama çoğu paranın etrafında dönüyor. Nüfuzun etrafında. Bölgemizi kontrolümüz altında, diğer insanları da dışarıda tutmak gibi.”

Yutkunmasını izledim. “Yani daha önce düşmanlardan bahsettiğinde...”

Başım la onayladım. “Sahip olduğumuz şeyi isteyen çok insan var. *Benim* sahip olduklarımı isteyen çok insan var.” Artık kendimi tutmanın faydası yoktu. “Ben varlıklı bir adamım. İttifak’la aynı zamanlarda kurduğum kendi yatırım şirketim var ve epey iyi para kazandım.” Gözlerini devirdiğinde gülümsememi bastırdım. “Uzun bir süre herkes Nero’nun İttifak’ı tek başına yönettiğini düşündü. Benimle birlikte savaşa giden orijinal ekibin dışında kimse bırak arkadaş olduğumuzu, Nero’yla birbirimizi tanıdığımızı bile bilmiyordu. Hesap verecek tek bir kişi varken adamları organize etmek daha kolaydı. Bir de düşünmem gereken bir ailem vardı. Kız kardeşim Aspen’le zaten tanışmıştın.” Hafifçe irkildiğini kaçırmadım. “Annem de o zamanlar hâlâ benimle yaşıyordu. Bir de üvey kız kardeşim var, ismi Val. Onu da o sıralarda öğrenmiştik.” Başımı iki yana salladım. “Demek istediğim, o hayattan korumam gereken insanlar vardı.”

“Artık yok mu?”

“Geçen sonbahar bazı şeyler oldu ve kendimi gösterme zamanının geldiğine karar verdim.” Mikhail’in evinin önünde belirttiğimde Nero’nun yüzündeki ifadeyi hatırladım. Doğru şeyi yaptığımı biliyordum. “Arka planda geçirdiğim süre amacına hizmet etti ama artık vakti gelmişti. İttifak’la olan bağlarımı *herkese* açıklamak bazı yeni tehlikeleri beraberinde getirdi ama aynı zamanda insanlara gerçekte kim olduğumu da göstermiş oldu.”

“Peki sen kimsin?” Savannah’nın sesi kısıktı.

“Bulaşılması tehlikeli bir adamım.” Öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayayarak onunla göz hizasına gelmeden önce bir an için bunu sindirmesine izin verdim. “Burada olmak istemediğini biliyorum, Savannah. Ama buradasın ve artık benimsin. Korumam seni de kapsıyor. Sana karşı gelen herkes ölür. Ciddiyim. Gerçekten. Sonsuza kadar evde kilitli kalmayacaksın. Birbirimize güvenmeyi öğrendiğimizde dışarı çıkabilecek ve gün içinde ne yapmak istiyorsan onu yapabileceksin. Ama asla yalnız olmayacaksın. Çünkü benim adımla korunmak aynı zamanda hedef tahtası olmak demektir. Burada olmanın bir diğer nedeni de bu.” Gözlerini dolduran duygu karmaşası karşısında onları kırıştırdı. “Polise yalan söyleyeceğine inansam da ikimizin arasındaki izler göz ardı edilemeyecek kadar fazla ve onları başka birileri takip etmiş olabilir. Sırf benimle ailemin başına bela açmak için sana zarar verebilecek birileri var.” Bir argüman oluşturmaya başladığını gördüm ama bunu dile getirmesine izin vermedim. “Bu imkânsız değil. Benim yaşadığım dünya böyle. Artık *senin* yaşadığın dünya da oldu. Polisi arayıp yardım istemek gibi bir fikre kapılmadan önce çoğunun cebimizde olduğunu bil. Olmayanlar da başkalarının cebinde. Yani her halükârda onlara gitmenin sana bir faydası olmaz. Bunları seni korkutmak için söylemiyorum. Bilgilendirmek için söylüyorum. Sen ve ben artık bir takımız. Kabullenmenin zor olduğunu biliyorum ama bunu ne kadar çabuk kabullenirsen, yeni normalini de o kadar çabuk bulabilirsin.” Bir şey söylemeyince sordum: “Anlıyor musun?”

Gözlerimi inceledi. “Resim yapmama izin verecek misin?”

Bu soru göğsümde bir şimşek çakmasına neden oldu. Diğer şeyleri sormamıştı bile. İtiraz etmemiş ya da gitmesine izin vermem için beni ikna etmeye çalışmamıştı. Sadece resim yapmasına izin verip vermeyeceğimi soruyordu.

Ayağa kalkarak tutması için elimi uzattım. “Evet, tatlım. Hâlâ resim yapabilirsin.”

Elimi tutmadan önce uzun bir saniye boyunca avucuma baktı.

Onu yemek odasından çıkarıp mutfığa ve arka koridora götürdüm.

Ev önden normal iki katlı bir malikâne gibi görünüyordu ancak yukarıdan bakıldığında U harfine benziyordu. Alt kat, arkada bir avlu oluşturarak iki taraftan dışarı doğru uzuyordu. U’nun iki ayağı da büyük pencereli birer kış bahçesinden oluşuyordu. İkisi de çok kullanılmıyordu ve Savannah’ı evin diğer tarafına, ofisimin yanına yerleştirmeyi düşünmüştüm. Ancak ofisim hemen yanında olmazsa daha rahat hissedeceğini düşünerek yatak odamızın altındaki bu odada karar kılmıştım.

Ofisimde doğru noktada durduğumda avlunun karşısını ve pencerelerden bu odayı görebildiğimden ona bahsetmeyecektim. Umarım onu çalışırken izleyebilecektim.

Savannah yanımda durgun bir şekilde yürüyor, onu nereye götürdüğümü sormuyordu.

Bu yüzden kış bahçesine -yeni ev stüdyosuna- giden kapıyı açtığımda aniden aldığı nefes beni tatmin etti.

Kenara çekilerek önümden yürümesine izin verdim.

Odadaki tüm mobilyaları kaldırtıp duvarları parlak beyaza boyatmıştım. Doğru bir karar mıydı bilmiyordum ama internette yaptığım araştırmalara göre beyaz duvarlar ışığı yansıttığı için sanat stüdyoları için en iyisiydi.

Savannah odanın çevresinde yürüyor, çıplak ayakları fayans zeminde sessizce ilerlerken ellerini her şeyin üzerinde gezdiriyordu. Sipariş ettiğim bir yığın boş tuvalin kenarlarına dokundu. Odanın etrafına yayılmış yarım düzine şövalenin

ahşap çerçevelerini yokladı. Parmaklarını, internette paylaştığı fotoğraflardan birinin arka planında gördüğüm marka yağlıboya tüpleriyle dolu masaların üzerinde gezdirdi.

Odanın evin geri kalanından dışarı uzanma şekli nedeniyle duvarların üçü pencereliydi ve yatak odasındakilerle aynı olan bir dizi Fransız kapı avluya açılıyordu. Tavanda da güneşi engellemek istediğinde kullanabileceği uzaktan kumandalı panjurlar taktırdığım üç tane tavan penceresi vardı.

Dışarıda hava kararmaya başlamıştı ama her köşeye ayarlanabilir lambalar koydurmuştum ve tepe ışıkları da kısık ayarda olduğu için Savannah odanın uzak ucunda durup yavaşça bana döndüğünde yüzünü görmek benim için çok kolaydı.

“Ne zaman?” diye sessizce içeriğinin her santimini inceledikten sonra sorduğunu duyduğumda neredeyse şaşırıyordum.

“Dün gece.”

Gözleri odanın içinde gezindi. “Nasıl?”

Dudaklarımın kenarları yukarı kıvrıldı. “İğrenç derecede zenginim, unuttun mu?”

“Neden?” Sesi kesildiğinde ben çoktan odanın öbür ucuna ilerleyip yüzünü ellerimin arasına almıştım.

“Çünkü yapabiliyorum. Çünkü dünyanın senin sanatına ihtiyacı var.”

Yumuşak yanağından tek bir damla gözyaşı süzülünce başparmağımla onu sildim.

“Gerçekten ciddi misin?” diye fısıldarken gözleri benimkileri inceliyordu.

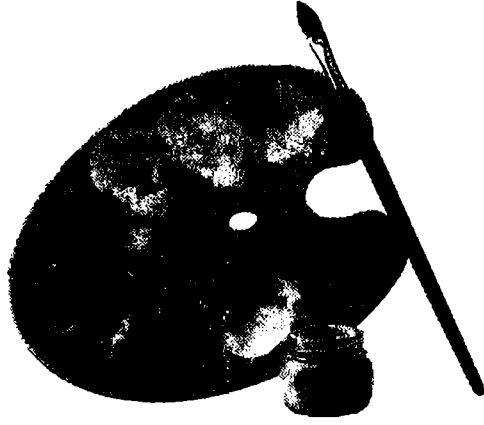
“Evet, Savannah bebeğim. Ciddiyim.”

Ellerim yüzümden niyetini, ayak parmaklarının üzerinde yükselişini hissettim. Ne yaptığının farkında olsun ya da olmasın, hareketine karşılık vermekte tereddüt etmedim. Eğilerek dudaklarımı onunkilere değdirdim.

Gözlerini sımsıkı kapatıp bir damla gözyaşını daha serbest bırakmasını izledim. Ama ne geri çekildi ne de gerildi.

Ağzı benimkinin üzerinde yumuşacıktı. Geri çekilmeden önce son bir nefes alma süresince dudaklarımın onunkilerin üzerindeki son bir hareketi için oyalanmama izin verdim.

“Artık ağlamak yok.” Bir sonraki gözyaşını sildim. “Şu anda bunu fark etmenin zor olduğunu biliyorum ama burada mutlu olabilirsin.”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

Burada mutlu olabilirsiniz.

Yeni stüdyomdan ayrıldığımızdan beri King'in sözleri beynimde tekrarlanıp duruyordu.

Benim stüdyom.

Normalde önerilen iki dakikadan çok daha uzun süredir dişlerimi fırçalamayı sürdürürken yansımama bakıyordum.

Onu öpmüştüm.

İç sesim bana hayatımı mahveden adamı öptüğüm gerçeğini hatırlatmaktan vazgeçmiyordu. Hepsi de bana resim malzemeleri aldığı içindi.

Ama bu tam olarak doğru değildi. Daha fazlasını yapmıştı.

Dünyanın senin sanatına ihtiyacı var.

Görüşüm bulanıklaşınca başımı öne eğerek aşırı köpürtülmüş diş macunumu lavaboya tükürdüm.

Yatmaya hazırlanırken aynı diş fırçasını kullandığına

emindim. Ama umurumda bile değildi. *Yani onu zaten öptüm. İki kere. Ne önemi var ki?*

Banyodan çıktığında bakışlarımı bilerek aşağıda tutmuştum. Sadece *boxer*'ıyla uyuduğundan oldukça emindim ve muhteşem vücudunun odanın diğer tarafına yürüdüğüne şahit olmak istememiştim. Bu yüzden son yirmi dakikamı burada yüzümü yıkayıp bluzumu King'in tişörtlerinden biriyle değiştirerek geçirmiştim. Kaçınılmaz olanı erteliyordum.

Ne kadar çabuk uyursan, bugünü o kadar çabuk geride bırakabilirsin.

Omuzlarımı dikleştirip ışığı kapattım ve banyo kapısını açtım.

Yatak odasına daha bir adım atmıştım ki durdum. "Cidden mi?"

King bakışlarını kaldırıp gözlüğünün kenarından bana bakmak dışında kıpırdamadı.

Kahrolası. Gözlüğü.

"Ne?" Sesi gerçekten kulağa şaşkın geliyordu ve şu anda ona her zamankinden daha fazla yumruk atmak istiyordum. Çünkü buna nasıl cüret ederdi?

Nasıl. Cüret. Ederdi?

King sırtını yumuşak yatak başlığına dayamış oturuyordu. Beline yastık koymuştu ve bacakları neyse ki yatak örtüsünün altına gizlenmişti. Ama kucağında duran dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken çıplak göğsü meydandaydı. Mermerden yontulmuş gibi duran iğrenç burnunun üzerine yerleştirdiği lanet olası siyah çerçeveli gözlüğüyle.

Kendimi onunla kıyaslamayı reddettim. Ödünç alınmış kıyafetlerin içinde rüküş bir patates gibi göründüğümü biliyordum. Özgürlükten sonra ilk dileğim de saç tokası olacaktı çünkü saçlarımın açık olmasından ve yüzüme düşmesinden inanılmaz derecede bıkmıştım.

“Bir sorun mu var?” Ses tonu değişmişti ve kendini beğenmişliği bana ne kadar seksi görüldüğünün farkında olduğunu söylüyordu.

Yerde yatma fikrini çoktan düşünmüş ve bir kenara kaldırmıştım. Bu bana fazladan birkaç metre mesafe kazandırabilirdi ama otuz yaşını aşmış bedenim sert zeminde uyumak için yaratılmamıştı.

“Evet, bir sorun var,” diye mırıldandım. “Büyük, aptal, kıllı bir sorun.”

“Neymiş o?”

“Of, kapa çeneni,” diye çıkışırken yatağın benim tarafımdaki ışığını kapattım.

Dilini tutma nezaketini gösterdi. Ta ki ben yatağa çıkıp aramıza bir bariyer oluşturmak için tüm yedek yastıkları kullanana kadar.

“Seni hiç duvar seven bir tip olarak düşünmemiştim.”

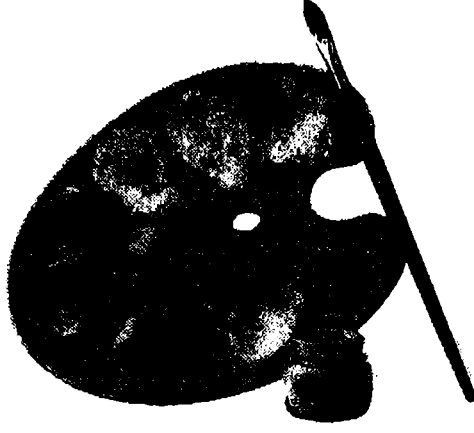
Onu komik bulmayı reddetmeye devam ederek son yastığı da yerleştirdim ve yüzüm ona dönük olacak şekilde yan yattım. “Bu büyüklükte bir yatakta kendi tarafında yatmakta sorun yaşamayacağımı varsayıyorum.”

“Yemin ederim.” Bir an sessiz kaldı. “Tuş sesi uyumana engel olur mu?”

Omzumu silktim çünkü bilmiyordum.

“İyi geceler, Savannah,” demeden önce birkaç dakika daha geçti.

Parmakları klavyesinde bir şeylere tuşlarken, yorgunluğun bilincimi kapatmasına izin verdim.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

“Kalkma zamanı, uykucu.” Ses kulağımın içinde gürlediğinde başımı geldiği tarafa çevirdim.

Sırtımda rahatsız edici derecede tanıdık bir ağırlık vardı ve durum netleşince inledim. “Orospu çocuğu.”

Yüzümün altındaki göğüs bir kıkırdamayla sallandı. “Bana kızma. İyi inşa edilmiş bölmeni yıkan ben değilim.”

Göğüs kılları dudaklarımı gıdıklarken daha fazla küfür homurdandım ama içimde doğruyu söylediğine dair bir his vardı. Çünkü uykuya daldığım pozisyon bu değildi.

En azından bu sabah bacağım onunkinin üzerinde değildi. Bunun yerine yan tarafına sokulmuştum.

“Burada kalmayı çok isterdim, inan bana.” Nefes verışı saçlarımı karıştırdı. “Ama bir saat içinde nakliyeciler bizimle buluşacak. Bu yüzden gitmeliyiz.”

Bedenine doğru konuşmamak için yüzümü çevirdim.
“Nakliyeciler ne için?”

“Evin için.”

Bu yanıt üzerine gözlerimi açtım ve ona bakacak kadar başımı arkaya eğdim. “Evim için de ne demek?”

“Şu anda rahat ve sığağım. Bu yüzden sana artık burada yaşadığını hatırlattığımda korkmamaya çalış.”

Gözlerimi devirdim. “Tanrım, sabahları sinir bozucu oluyorsun.”

Sırıttı. “Sadece sabahları mı?”

Beline attığım elimle battaniyeyi kavradıktan sonra hızlı bir hareketle geri çektim. Böylece battaniye benim tarafıma geldi ve King’in daha önce örtülü olan tüm vücudunu klimalı havaya maruz bıraktı.

Attığı hafif çığlığa neredeyse gülecektim ama ben uzaklaşmaya çalışırken o üstüme yuvarlandı.

“Sen tam bir baş belasısın.”

“Bunu şantajcımdan duymak komik oldu.” Vücudunun üzerimde olmasından etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyordum. Aynı şekilde, sabah ereksiyonunu da karnımda hissetmiyormuşum gibi yapmaya uğraşıyordum. Kendime bu adamdan nefret ettiğimi hatırlatmak için çabalıyordum.

Uykulu gülümsemesi bana iğnelememin onu rahatsız etmediğini söylüyordu. “Ben misafir odasında hazırlanacağım çünkü duşu paylaşmaya hazır olduğumu sanmıyorum.” Buhar dolu duşta, köpükler içinde benimle birlikte olmasının nasıl bir şey olabileceğini hayal ettiğimde sırtımdan aşağı bir sıcaklık yayıldı. “Ama bir saat içinde hazır olmazsan, içeri geleceğim.”

Son iki kelimeyi söylerken kalçalarını esnettiğinde inlememek için yanağımın içini ısırdım. İması anlaşılmıştı.

Sonra da ben tavana bakarak orada yatmaya devam ederken o üzerimden kalkıp güzel kışını odadan çıkardı.

Burada, *onunla* birlikte olmak çok garipti.

Bütün sabah gerçeküstüymüş gibi gelmişti. Birlikte uyanmakla başlamıştı. Sonra King'in garajında minivanımı görmüştüm. Gözlerime inanamayarak elimi yolcu tarafındaki cama bastırmıştım.

Nereye baktığımı gören King, *temizlikçilerin* anahtarlarını Lee'nin -ya da onun deyimiyle *Leland'ın-* tezgâhında bulduklarını, sonra da buraya getirdiklerini söylemişti.

Adamın adını resmen tükürür gibi söylediği için soru sormamıştım.

Anahtarlarımı tabii ki geri alamadım. Onlar King'teydi ve birkaç dakika önce ön kapımı açmak için kullandıktan sonra tekrar cebine atmıştı.

Küçük evimin salonunda dururken, buraya gelmeyeli sadece iki gün olmasına rağmen nasıl olup da sonsuzluk kadar uzun zaman geçmiş gibi hissettiğimi merak ediyordum.

Evden son ayrıldığımda üzerimde tam olarak şimdiki kıyafetim vardı ve Lee'yle üçüncü randevuma gidiyordum. *Son* kısmının ne kadar doğru olduğunu fark etmeden son randevumuz olacağına karar verdiğim buluşmaya...

"Tüm paketleme işini nakliye ekibi halledecek. Sadece eve neyin gelip neyin gelmeyeceğine karar vermen gerekiyor."

Yavaşça dönüp King'e baktım ama o çoktan etrafı incelemeye koyulmuştu.

Sözleri beni şok etmemeliydi ama nakliyecilerle burada buluşacağımızı söylediğinde bunu tam olarak düşünmemiştim. Yani evet, şimdi düşününce Bay Kontrolcü'nün evimin bende kalmasına izin vermeyeceği belliydi. Bunu biliyordum. Ama yine de...

“Ne?” King şu anda bana bakıyordu.

Ona dönüp gözlerimi irileştirdim. “Bunun büyük bir mesele olduğunun farkındasın, değil mi?”

Bir kaşını kaldırdı. “Tatlım, bu ev berbat.”

Ağzım açık kaldı. “Berbat falan değil!”

“İı,” diyerek etrafı işaret etti. “Evet, öyle. Sen de bunu biliyorsun.”

Ayağımı yere vurdum. Bu öfke nöbeti hareketim ikimizin de gözünden kaçmadı.

“Savannah.” İç geçirdi. “Sen burada yaşamamışsın.” Ben, *Evet, burası benim evim ve kesinlikle burada yaşadım*, diyemedim odayı boydan boya geçerek dirseğimden tuttu ve beni ana yaşam alanından dışarıya, küçük koridora çıkardı. Sonra da tek banyoyu geçirip yatak odama sürükledi. “Bana nerede olduğunu göster.”

“Neden bahsediyorsun sen? Burası *benim evim*. Burada yaşıyorum ben, hem de...” Hatırlamam birkaç saniye sürdü.

“Dokuz yıldır,” diye cümlemi benim yerime bitirdi. “Ama duvarlarda resimlerinden tek bir tane bile yok.”

Söylediği şey beni hayrete düşürdü. “Şey, evet. Ama...”

“Duvarları hiç boyamamışsın bile.”

Biraz kirlenmiş beyaz yüzeyle baktım. “Nasıl oluyor da...”

Kesinlikle giyinme odası olmayan dolabıma doğru yürüyüp kapağını hışımla açtı. “Vay canına, şok edici. Saklama alanını bile yenilememişsin.” Uzun rafın altındaki orijinal tekli çubuk onu haklı çıkarıyordu. “Buraya adım attığının tek kanıtı lekeler.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak itirazımdan vazgeçtim. Hangi lekelerden bahsettiğini biliyordum. Kapı kollarının yanındaki küçük boya lekeleriydi. Kapı çerçevelerinde de vardı. Stüdyo olarak kiraladığım küçük yerden eve geldiğimde

dokunmuş ya da yaslanmış olabileceğim yerlerdi. Son dokuz yıldır gerçekten yaşadığım yer o stüdyoydu. Aslında daha da uzun süre olmuştu çünkü orayı henüz üniversitedeyken bulmuştum.

Bunu itiraf etmekten nefret etsem de haklıydı.

King bu konuda tamamen haklıydı.

Bu ev neredeyse on yıldır benimdi ama onu kaybedeceğim diye duyduğum üzüntü tamamen kendimle olan bağlantımın eksikliği yüzündendi.

Bu duvarlar benim onlara verdiğimden daha iyisini hak ediyordu.

Üzüntümün gözyaşlarına dönüşmesine izin vermeyerek, “Evi ne yapacaksın?” diye sordum.

King bir omzunu kaldırdı. “Satacağım. İskeleti iyi durumda. Birileri için eğlenceli bir tadilat olabilir ama böyle bir yerden gelecek küçük yatırım getirisiyle ilgilenmiyorum.”

“Tam finansçı tipler gibi konuştun.”

Hafifçe güldü. “Burayı yıkıp üç katlı bir ev yaptırabilir, altı haneli rakamlara satarak mahalledeki konut maliyetlerinin canına okuyabilirim. Tabii bu daha çok hoşuna gidecekse.”

İçi boş tehdidini duymazdan gelerek odaya yeni gözlerle baktığımda utandığımı hissettim. Burası sadece beyaz bir kutuydu. Kişilik, niyet, sevgi yoktu.

Derin bir nefes aldım. “Bütün kıyafetlerimi istiyorum. Bir de banyodaki eşyaları.”

Bununla mücadele etmenin anlamı yoktu. Evi elimde tutmak isteseydim bile King burada kalmama izin vermezdi.

“Başka bir şey var mı? İstersen eşyalarını depoya koyabiliriz,” diye öneride bulundu.

Kıbarlık çabasını takdir etsem de başımı iki yana salladım. “Mobilyaların hepsi ucuzdu ve yatılı bir aşçm olduğuna göre

benim *Target*'tan* aldığım mutfak eşyalarına ihtiyacın olmayacağını tahmin ediyorum.”

“Pekâlâ.” Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. “Nereden başlamam istersin?”

Grimsi mavi takım elbisesiyle onu süzdüm. Altındaki beyaz gömlek bronz teninin parlamasına neden oluyordu. “Toplanmaya yardım etmek mi istiyorsun?”

“İç çamaşırı katlamakta iyiyimdir.” Sırıttı.

Başımı iki yana sallayarak kapıyı gösterdim. “Banyoyu halledebilirsin.”

Neyse ki King dediğimi yaptı. Ben de işe koyuldum.

Dolaptaki tek rafa sıkıştırılmış iki valizim vardı. Onları indirip yatağın üzerinde açtım.

Ne zamandır artık üzerime olmayan eski kıyafetlerimden bazılarını bağışlamak istiyordum. Bu yüzden onları şifoniyezin üzerinde bir yığın halinde ayırdım. Valizlere yerleştirmeden önce elimde tutmak istediklerimi de katladım.

King’in ağır adımlarının yatak odasına ilerlediğini duyduğumda sadece birkaç dakika geçmişti.

“Şimdiden bitirmiş olmana imkân yok,” dedim bir askıya uzanırken.

Cevap vermediğinde tam omzumun üzerinden bakmak için dönüyordum ki, kolları beni sardı ve sertçe göğsüne çekerek nefesimi kesti.

“Tek bir cevap hakkın var. Yalan söylersen anlarım.” Alçak sesi ensemdeki küçük tüyleri diken diken etti. “Bunu *o herifle* kullandın mı?”

Neden bahsettiğini sormak için ağzımı açtım ama elini önümde kaldırınca ağzımı kapattım. Yüzümdeki tüm rengin çekildiğini hissettim.

“Cevap ver bana,” dedi hırlar gibi.

* ABD’nin en büyük indirimli perakende satış yapan şirketlerinden biri. (ç.n.)

Parmaklarının arasında tuttuğu neon yeşili silikon penis halkasına baktım.

“K-King...” Utancım bitmek bilmiyordu. O şeyin banyoda olduğunu nasıl unutabilmişim?

“Tanrı yardımcım olsun, eğer sen...”

“Hayır,” dedim hızla. “Bunu hiç kimseyle kullanmadım.”

“Bana yalan söyleme.”

Dirseğimi karnına geçirdim ama tepki vermedi. “Birinin yalan söylediğini anlayabildiğini sanıyordum,” diye tersledim. “Çünkü doğruyu söylüyorum, seni pislik.”

“Kullanmadıysan, tatlı Savannah.” Ağzını kulağıma bastırdı. “O zaman ambalajı nerede?”

“Ben... ben hiç kullanmadım demedim.” Bakmadan duramıyordum. “Sadece... yalnızken kullandım, tamam mı?”

Aldığı nefesle göğsü kabardı. “Bir kadın bunu yalnızken nasıl kullanır ki?”

Ses tonundaki değişiklik libidomda bir kibrit etkisi yarattı.

Vücudum ağrımaya başladı ve meme uçlarım biraz ilgi görmek isteyerek sertleşti.

“Nasıl, Savannah?”

İtiraf etmek üzere olduğum şeye inanamayarak uyluklarımı sıktım. “Onu bir, şey, dildonun üzerine koyup rol yapıyordum.”

“*Siktir.*” King göğsünün derinliklerinden inlerken açık ağzı omzumun çıplak kısmına indi.

Tüm vücudum aydınlanmıştı. Adeta titreşiyordu.

Halkayı tutan eli karnımın üzerinde düzleşerek aşağılara ilerlediğinde, çok daha yumuşak olan bedenimin onunkine karşı nasıl hissettirdiği konusunda endişelenmeye gerek bile duymadım çünkü şu anda tek istediğim onun bana daha yakın olmasıydı.

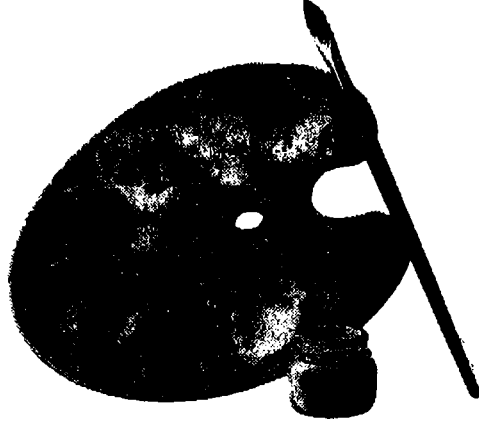
Sırtım yay gibi kıvrıldı.

“Bebeğim, sen...” Sözleri kapının gürültüyle tıklatılması üzerine kesildi. “Lanet olsun.” Beni vücuduna daha sıkıca çektiğinde onun da benim kadar etkilendiğini hissettim. “*Siktir*. Bunu sonra konuşacağız.” Ardından beni bıraktı.

Bugün ikinci kez odadan çıkarken kışına bakmadım.

“Akşam yemeği için kıyafet ayır,” diye seslendi omzunun üzerinden. “Bu işten sonra dışarı çıkacağız.”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

SAVANNAH

King aracı yavaşlatıp açık bahçe kapısından geçerek lüks bir mahalleye girerken güvenlik görevlisine tembelce el salladı.

“Akşam yemeği için dışarı çıkacağımızı söylediğini sanıyordum,” dedim merakla.

Daha fazla evin önünden geçerken o cevap vermeyince gerilmeye başladım. “King?”

Başını bana çevirdiğinde yüzünde yoğun bir ifade vardı.

“Ne?” İfadesini okuyamıyordum.

“Adımı söylediğini duymak hoşuma gitti.”

Ağzım açık kaldı. “Adını daha önce de söyledim...”

Başını iki yana sallayarak dikkatini tekrar önümüzdeki caddeye çevirdi.

Geçmişi düşünmeye çalıştım. Bu doğru olamazdı. Olabilir miydi?

Hafızamı yoklarken pencereden dışarı baktım ve daha fazla konutun yanıımızdan geçişini izledim.

Nero'nun evine gittiğimizi düşünüyordum çünkü beni götürebileceği başka bir yer aklıma gelmiyordu.

Daha şimdiden restorandan kaçmamın bir yolu olup olmadığı merak etmeye başlamıştım. Ama ne kadar düşünürsem düşüneyim, mümkün görünmüyordu. Demek istediğim şu ki, King'in polislerin cebinde olduğu ya da düşmanlarının beni yakalamaya çalışabileceği konusunda yalan söyleme ihtimali her zaman vardı. *Tüm o düşman muhabbeti hâlâ aklımı başımdan alıyor. Gerçi onu bir adamı öldürürken gördüm...* Ama bir çıkış yolu bulma ihtimalime karşı pratik giyinmeye karar vermiştim. Bu yüzden de dışarıdaki akşam yemeğimiz için pırıltılı altın rengi *palazzo** pantolonumu siyah, dekolteli, fırfırlı kollu bluzumla giymiştim. Kıyafetimi, koşmak için uygun bir çift sevimli ve tamamen siyah tenis ayakkabısıyla tamamlamıştım. İki gündür ilk kez yapabildiğim için makyajımı da yapmış, saçımı yukarıdan atkuyruğu olarak toplamıştım.

İki bavula sığacak kadar küçük bir gardırobum olabilirdi ama sanat galerilerindeki sergi deneyimlerim, giyecek güzel parçalarım olduğu anlamına geliyordu. Bu da iyi bir şeydi çünkü King -kahrolası kocam- her zaman bir milyon dolar gibi görünüyordu.

Muhtemelen milyoner olduğu içindir.

Bana söylediği şeyleri düşünürken gözlerim ona kaydı.

Belki de milyonerden daha fazlasıdır.

King garaj yoluna girerken tekerlekler sarsıldı. Normal bir durumda, bir arkadaşımın evindeki akşam yemeği için biraz abartılı giyinmiş hissedirdim ama yaklaştığımız eve bakılırsa, muhtemelen yüksek topuklu ayakkabı giymem gerekirdi.

King hiçbir şey söylemedi. Sadece arabayı park edip mo-

* Belden dışı doğru genişleyen, bol, dökümlü pantolon çeşidi. (ç.n.)

toru kapattıktan sonra indi.

Onun yaptığını yaparak kemerimi çözüp kapıyı açtım.

Dışarı çıktığımda King çoktan yanıma gelmişti. Ön kapıya giden tuğla kaldırımında yürürken elini sırtıma koydu.

“Aspen’in, Leland’ın öldüğünü bildiğini öğrenmenin senin için önemli olduğunu düşünüyorum.” King’in sözleri içimi tedirginlikle doldurunca yavaşlamaya çalıştım ama eli beni ilerletmeye devam etti. “Arkadaşın Mandi’nin evinden ayrıldıktan sonra Aspen’in isteği üzerine onun hayatım araştırdım ve dairesini de bu şekilde buldum. Ama aynı zamanda bana ve İttifak’a karşı kanıt olduğunu düşündüğü şeyler topladığını da gördüm. Elindeki boktan bilgilerle ne yapmayı planladığını bilmiyorum. Bulabildiğim kadarıyla hiçbir yerle bağlantısı yoktu ama bu durum aldatmayla birleşince onun ortadan kalkması gerektiği anlamına geliyordu.”

Ağzım bir anda kupkuru oldu.

Ön kapıda durduğumuzda King zili çalmak için eğildi. “Bunu sana anlatıyorum çünkü Aspen diğer misafirlerin iyiliği adına Leland iş için şehir dışındaymış gibi davranacak. Gerçeğin farkında olduğunu bilmeni istiyorum.”

Kalp atışlarım yüzünden onu zar zor duyabiliyordum. Damarlarımdaki adrenalin tavan yapmıştı.

“Burası kimin evi?” diye fısıldadım.

Ama o cevap veremeden ön kapı açıldı.

“Merhaba, kardeşim,” diyerek Aspen’i selamladı King.

Kadının başlangıçta bile kırılğan olan gülümsemesi beni görünce paramparça oldu. “Ne...” Sesini alçaltıp kapı aralığından dışarı çıktı. “*Onun* burada ne işi var?”

Zehrinin üzerime sıçramasını istemediğim için geri çekilmeye çalıştım ama King uzaklaşmama izin vermedi. Bunun yerine elini yan tarafıma kaydırды.

“Üzgünüm.” King’in sesi hiç de üzgün çıkmamıştı. “Ye-

mek davetinin karımı da kapsadığını sanmıştım.”

“*Karın mı?*” diye ciyakladı Aspen. Sonra dudaklarını kapatıp omzunun üzerinden baktı.

Aman Tanrım. Ona evlendiğimizi söylememiş.

“Bundan bahsetmeyi unutmuş muyum?”

Ona vurmak istiyordum.

Ona çok sert vurmak istiyordum.

Ama aynı zamanda kusmak da istiyordum. Kusmak benim yeni olayım olabilirdi.

“Orada her şey yolunda mı, canım?” diye seslendi içeriden bir kadın sesi.

Gözlerinde cinayet işleyecekmiş gibi bir bakış olan Aspen’in sesi, içeriye dönüp konuşurken hoş bir tona büründü. “Tabii ki! Sadece erkek kardeşim ve yeni gelini.” Tekrar fısıldamaya döndüğünde bu kez hançerlerini King’e doğrulttu. “Seni öldüreceğim, amına koyayım.”

Başımı kaldırıncı King’in sırttığını gördüm. “Nasıl? O işin yapılmasını istediğinde aradığın kişi benim.”

“Nero’ya yaptırırım,” demeden önce dudakları gerildi.

King güldü. “O konuda iyi şanslar.”

Bütün bu konuşma sırasında dudağımı o kadar sert ısır-mıştım ki, hâlâ yerinde olmasına şaşırıyordum.

Burun delikleri açılıp kapanan Aspen bakışlarını bana çevirdi. “Buradaki insanlar benim büyük bağışçılarım. Onların yanında bir fahişe gibi davranmamaya çalış.”

O konuşmasını bitirmeden gözlerimi yere indirdim ama içimdeki iğrenç duygu azalmadı. Kocasıyla hiç yatmamıştım ama onunla dışarı çıkmıştım.

“Aspen.” King’in ses tonu tamamen uyarı doluydu. “Ağzından çıkana dikkat et.”

Göğsü iki kez yükselip alçaldıktan sonra yüzüne bir *Step-*

ford gülümsemesi* yerleştiren Aspen dönerek uzaklaştı ve takip etmemiz için kapıyı açık bıraktı.

King parmaklarını yan tarafıma hafifçe vurdu. “Eh, beklediğimden daha iyi geçti.”

“Daha iyi mi?” diye tısladım beni içeri götürdüğü sırada. “Seni öldürmesine yardım edeceğim.” Bu büyük giriş salonlarının deli gibi yankı yaptığının farkında olarak sesimi alçaltmıştım. “Söylemediğine inanamıyor...”

Sözümü bitiremedim çünkü önümüzdeki köşede kır saçlı bir kadın belirdi ve ellerini *buraya gel* der gibi sallamaya başladı. “King! Ne güzel bir sürpriz!”

“Bayan Lucking, sizi görmek ne kadar güzel.” King’in sesi tamamen normal çıktığında onun da kız kardeşi kadar dengesiz olup olmadığı merak ettim.

Aspen’in gülümsemesini sanki düğmesi varmış gibi açıp kapatabildiğimi düşünmek tüylerimi ürpertiordu.

Kadın yanımıza geldiğinde King eğilip onu yanağından öptü.

Muhtemelen annesi olacak yaşıydı ama yine de kızardı. Kadını anlayabiliyordum.

“Şimdi, bir eş hakkında duyduklarım nedir?” Bakışları bana kaydığında gülümsemesi daha da genişledi. “Ah, ne kadar da güzelsin.”

Şu anda yüzüm kızarıyordu. Üstelik bu muhtemelen birkaç saniye önce takındığım *kusacağım* ifadesinden daha iyiydi.

“Bu Savannah.” King kolunu tekrar omuzlarıma dolayıp başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

Onun bu hareketini bir parçalanma sesi izlediğinde, kadının yan tarafından Aspen’in yere düşmüş bir martini kadehinin yanında durduğu salon görünümlü odaya baktım.

* *Ira Levin*’in 1972 tarihli *Stepford Kadınları* adlı feminist korku romanına gönderme. Varlıklı, başarılı kocaların; güzel, saygın, kusursuz tavırlarıyla ürkütücülüğe varan eşleriyle yaşadığı bir kasabayı anlatır. (ç.n.)

“Aman Tanrım.” Başka bir kadın ellerini sallayarak yanına gitti. “İyi misin?”

Aspen gülümseyerek elini salladı. “Bugün biraz sakarlığım üzerimde.”

Bayan Lucking bana bakıyordu. Büyük ihtimalle yine solgunlaştığımı hissettim çünkü Aspen’in o cam parçalarından birini alıp kalbime saplayışı gözümün önüne gelmişti.

Aynı anda hem gülümseyip hem de *ben iyiyim* demeye çalıştım. Ama sonunda ağzımı açtığımda sadece karman çorman *biyyim* gibi bir şey çıktı.

King boğazını temizledi. Kahkahasını tutmaya çalışıyorsa, yemin ederim ki uyurken onu boğacaktım.

“Bunu bir işaret olarak kabul edip yemek odasına geçelim.” Aspen kıkırdarken iki kadın başlarıyla onaylayıp kocalarını çağırdılar. Odanın uzak tarafında birlikte duran çifti fark etmemiştim ama çakırkeyif bir halde yürüyerek ilerlediler.

“Gel, gel.” Bayan Lucking kolumdan tutup beni ana kordondan geçirerek etkileyici bir odaya götürdü.

Akşam güneşinin ışınları tül perdelerin arasından süzülüyordu, odayı kaplayan beyaz ve kahverengi tonlar da mekâna bir müze havası veriyordu. Çok hoştu.

Yemek servisi yapan üniformalı bir kadın aceleyle yanımızdan geçip masaya bir servis daha açtı. *Çünkü kimse beni beklemiyordu.*

İki yaşlı çift karşılıklı oturdu. Bayan Lucking, yanına oturması için ısrar edince King beni diğer yanındaki boş sandalyeye çekti.

Aspen elinde yeni içkisiyle odaya girince King’in karşısındaki son boş yere oturdu.

Burada olmam misafirlerin tek sayıda olmasına neden olmuştu, bu yüzden boş bir sandalyeye bakan tek kişi bendim. King’in beni bu şekilde uçta bırakması kibarlık standartlarına

göre kaba olabilirdi. Ama önümüzdeki bir saat boyunca belirsizliğin içinde eriyip gidebileceğimi umarak ona sonsuza dek minnettar kalacaktım.

Servis elemanları odaya girerek her birimizin önüne salata koydular ve kadehleri kırmızı şarapla doldurdular.

Kadehi dudaklarıma götürürken sarhoş olmanın yararlarını kafamda tarttım. Belki de bu iyi bir şey olurdu? Gerçi sarhoş olursam kesinlikle söylememem gereken bir şey söyleyebilirdim. Ev sahibesinin kocasının öldüğü ve muhtemelen ormanda gömüldüğü ya da bir gölün dibinde olduğu gibi. Veya kendi isteğim dışında burada bulunmam...

Ama bu insanlar beni tanımıyordu. Bana yardım etmezlerdi. Bana asla inanmayacaklarından bahsetmiyordum bile.

Tatlı kırmızı sıvı dilime çarptığında tadının güzelliği karşısında gözlerimi devirmek istedim. Bu hareketin ancak yarısına gelmiştim ki, vücudum bir anda çalışmayı bıraktı. Çünkü orada, tam orada, Aspen'in arkasındaki duvarda *benim yaptığım bir resim* vardı.

Bunu yapmış olamazdı.

Şarabı yutmaya çalışmak yerine -boğulacağıma emindimbaşımı öne eğip ağzımdan kadehe geri dökülmesine izin verdim.

Kimsenin beni görmediğinden emin olmak için yan tarafa baktım. Ama şansım hiç olmadığı için Aspen'le göz göze geldim.

"Şarabın nasıl, Savannah?" Bunu söylerken bıçağını tabağına sürüyor, bir hindiba parçasını kesiyordu.

"Gü..." Boğazımı temizledim. "Güzel. Teşekkür ederim." Aceleyle kadehi bırakıp gözlerimi salataya diktim.

Muhtemelen Aspen'in benimle gönüllü olarak neden konuştuğunu merak eden King'in dönüp bana baktığını hissedebiliyordum ama ona bakamazdım. Şu an olmazdı.

O tabloyu görmek... Bu çok fazlaydı.

Her gün, *çok fazlanın* yepyeni bir seviyesiyle karşılaşmışım gibi hissediyordum.

Göğsüm daralmaya başladı. Nefes almakta zorlanıyordum.

O lanet tablo. Her şeyi o başlatmıştı.

Michelangelo'nun *Davut*'unun tamamen beyaz yorumumdu. Sadece büstü vardı. Omuzlar, boyun ve baş. Ama heykel o kadar ünlüydü ki, ihtiyacınız olan tek şey buydu. Bu benim ilk kez beyazlarla tek renkli palet denememdi.

Çatalımı elime alıp tabağımdaki sebzelerle oynadım.

O resim benim son sergimdeydi. Gergindim -çünkü her zaman gerginimdir- ve sanatçıyla konuşmak isteyen dost canlısı, hoş görümlü bir beyefendi beni arayıp bulmuştu.

Tüm doğru şeyleri söylemişti. Palet seçimlerimin ona nasıl hitap ettiğini anlatmıştı. Annesinin *Michelangelo* hayran olduğundan, sürekli sanatla ilgili şeyler dinleyerek büyüdüğünden bahsetmişti. Bu yüzden Mandi'nin beni diğerlerinden iki kat daha pahalıya satmaya ikna ettiği tamamen beyaz parçayı satın almak istediğinde kendimi kaptırmıştım. Benden numaramı istediğinde de vermiştim.

Ardından, üç randevu sonrası eşinin erkek kardeşi onu öldürmüştü. Sonra kaçırılmıştım. Şimdi de katiliyle evli olarak burada oturmuş ve dul eşinin arkasındaki duvarda asılı duran tabloma bakıyordum.

Etrafımda sohbet devam ediyordu ama beynim hiçbirini anlamlandıramayacak kadar bunalmış durumdaydı.

Bu insanlar nasıl her şey yolundaymış gibi davranabiliyorlar?

Bir el görüş alanıma girerek beni o kadar ürküttü ki çatalımı küçük porselen tabağa düşürdüm.

“Pardon, hanımefendi.” Servis elemanı başını eğip el değmemiş ilk yemeğimi aldıktan sonra yerine dumanı tüten bir tabak *risotto* ve fırında kızarmış tavuk koydu.

Harika kokuyordu. Midem kendisiyle savaşarak kusacak gibi hissetmek ile açlıktan ölmek arasında gidip geliyordu.

Cici bu sabah bize King'in aracında dikkatle yediğim kahvaltılık sandviçlerden yapmıştı ama bu uzun zaman önceydi.

Kremamsı pirinçten biraz alıp ağzıma attığım sırada Bayan Lucking masaya yaslanıp King'in yanından bana baktı. "Sen ve yeni kocan nasıl tanıştınız bakalım?"

Yemek ağzımda küle dönüşünce tükürmek istedim. Ama bu, dikkatleri daha da üzerime çekerdı ve ben rahat bırakılmaktan başka bir şey istemiyordum.

Bir elimi kaldırarak cevap vermeden önce ağzımdakini bitirmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu belirttim.

King o anda arkasına yaslanıp kolunu sandalyemin arkasına dayadı. "Aslında ortak bir arkadaşımız aracılığıyla. Bir akşam yemeği partisinde." Sırıttı. "Biraz buna benziyordu."

"Ne kadar hoş," diye cıvıldadı kadın. "Yeni evlendiğinizi söylemiştiniz, değil mi?"

King'in eli omzuma kaydığında sonunda *risotto*'mu yuttum. "Dün," dedim boğulur gibi.

"Dün mü?" diye neredeyse bağırdı diğer kadın. "Balayında değil misiniz? Yazıklar olsun sana." Son cümleyi King'e yöneltmişti.

"Yakında," diye söz verdi King. "Sadece mükemmel yeri bulmam gerekiyor."

Konu favori tatil yerlerine geldiğinde, neyse ki King öne doğru oturarak beni diğer konuklardan ayırdı ve İtalya'ya yaptığı son seyahatten bahsetmeye başladı.

Aspen'e bir bakış attığımda ilk kez beni izlemediğini gördüm. Ama yanağında seğirmeye devam eden kas, kızgınlığının sürdüğünü belli ediyordu.

Başka bir felaket soru sorulmadan önce *risotto*'mdan birkaç lokma daha almayı başarmıştım.

“Burası farklı görünüyor,” dedi masanın uzak köşesindeki adam. “Son geldiğimizden beri dekorasyonu mu değiştirdiniz?”

Bu sefer çatalımı düşürmeden indirdim.

Aspen, “Evet, öyle yaptık,” diye yanıtladığında onun *yaptık* kelimesini kullanmasından irkilmemeye çalıştım. “Biraz yenilenme zamanı gelmişti.”

“Harika bir iş çıkarmışsınız. Tek renkli görünüm şu aralar oldukça moda.”

Adamın eşi bana baktı. “Kendisi içmimar.” Sanki renklerden neden anladığını açıklamasına gerek vardı da.

Zekice cevabım, “Ah,” oldu.

Gözlerim tekrar tabloma kayınca sandalyemi geriye çektim.

“İyi misin, tatlım?” King avuç içini uyluğuma koydu.

“Evet,” dedim ciyaklar gibi. “Sadece tuvalete gitmem gerekiyor.” Ayağa kalkmadan önce duraksadım. “Nerede olduğunu söyleyebilir misin?”

“Göstereyim.”

“Hayır, gerek yok...” diye söze başladım.

“Bize biraz müsaade edin,” dedi King gruba. “Karıma burada her şeyin nerede olduğunu doğru düzgün göstermeyi ihmal ettim.”

Herkes son derece şık giyinmiş olsa da ortam oldukça rahattı. Bu yüzden kimse bu kesintiden rahatsız olmuş gibi değildi.

Sandalyemden aceleyle kalkıp King’in önünde odadan çıktım.

Uzun adımlarıyla bana yetişti ve alışmaya başladığım avuç içini sırtımın alt kısmına bastırdı.

“Bu taraftan.” Beni sola yönlendirdi.

Şık bir misafir tuvaletini gösterirken ne o ne de ben başka bir şey söyledik.

Şu anda ona çok kızgındım. Beni buraya getirdiği için. Uyarmadığı için. Aspen'i uyarmadığı için. Ama yine de... Varlığı rahatlatıcıydı. Gerçi muhtemelen burada tanıdığım tek kişi o olduğu içindi. Aspen'i saymıyordum tabii. Çünkü bizim birbirimizi tanıma şeklimiz rahatlık değil, zarar getiriyordu.

"Teşekkür ederim," dedim terbiyem üstün geldiğinden tuvalete girip kapıyı arkamdan kapatmadan önce.

Aslında işlemem gerekmiyordu ama yine de yapmaya çalıştım. Yirmi dakika sonra beni tekrar kalkmak zorunda bırakan ihtiyacın sinsice ortaya çıkmasını istemiyordum. Ama bu noktada herkesin bende İYE* olduğunu düşünmesi kimin umurundaydı?

Ellerimi yıkarken acele etmedim. Suyu sonuna kadar soğuğa getirerek bunun şokunun bana biraz canlılık katacağını umdum.

Sonunda kapıyı açtığımda yerimden sıçradım.

"Aman Tanrım." Bir elimi göğsüme vurduğumda ten temasının sesi beklediğimden daha yüksek çıkarak King'in bakışlarını aşağı çekti.

"Memelerinin üstünde bir el izi kalırsa yapmamız gereken bazı açıklamalar olacak." Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldıktan sonra bana doğru bir adım attı.

"Ne yapıyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Buraya kadar gelmişken."

"Ha?" Sonra anladım. "Ah." Yoldan çekilince King tuvalete girdi.

Kapı kapandığında seçeneklerimi değerlendirdim: Burada sessizce dikilmek ya da yılan yuvasına tek başıma dönmek.

Kaldım. Tabii ki.

* İdrar yolu enfeksiyonu. (ç.n.)

Tuvaletin kapısı bir dakika sonra açıldı. Bu süreyi yavaş nefes alma pratiği yapmak için kullandım. Ama beni sakinleştirmeye yardımcı olduğu yoktu.

King önümde durmuş o güzel altın rengi gözleriyle bana bakarken elimi yumruk yapıp göğsüne vurdum.

Ben çekmeden önce elimin arkasını yakalayıp vücuduna bastırdı. “Bu ne içindi şimdi?”

“Sana bir tahmin hakkı veriyorum,” diye tersledim sesimi alçak tutmaya çalışarak.

Boştaki eli uzanıp atkuyruğumun dibini kavradı ve gözlerinin içine bakmamı sağlayana kadar başımı arkaya eğdi. “Bunun ideal görünmediğini biliyorum...”

“İdeal mi?”

Bana onu tekrar yumruklamak istememe neden olan, tepeden bakan bir bakış attı. “Bunun ideal görünmediğini biliyorum ama siz ikiniz nasıl geçineceğinizi öğrenmek zorundasınız.” Cevap vermek için ağzımı açtığımda saçımdan ufak bir tutamı çekiştirdi. Acıtmadı. Hem de hiç. Ama beni susturmak için işe yaradı. “Bir düşün, tatlım. Dışarıdan nasıl görüneceği onu kontrol altında tutmasaydı, Aspen seni görür görmez tam anlamıyla kriz geçirirdi. Ya sen?” Sırıttı. “Eh, sen de sonunda bıkar ve muhtemelen ona bir heykel fırlatırdın.”

“Fırlatmazdım,” diye homurdandım.

Biraz daha yaklaştı. “Sana inanmıyorum.”

“King, mesele sadece Aspen değil.” Gözlerimle anlamasını sağlamaya çalıştım ama bunun yerine bakışları sertleşti.

“Bana o herifi hâlâ sevdiğini söylemek üzereysen, bir sorunumuz var demektir.”

“Onu sevmek mi?” dedikten sonra öfkeyle boştaki elimi savurup göğüs ucuna vurmaya hedefledim. King temas karşısında homurdanmaktan başka bir şey yapmadı. “Öyle bir şey değil... O pisliğin satın aldığı...”

“Özür dilerim, bölmek istememiştim.” Kocalardan biri -içmimar olmayan- koridorda belirdi.

Ah, harika.

Tabii ki King sırttı ve bu durum çok tuhaf değilmiş gibi davrandı. “Nasıl olduğunu bilirsin işte.”

Yaşlı adamın hafifçe gülerken yüzünün kızardığına yemin edebilirdim. “Eşimle yeni evli olmamızın üstünden biraz zaman geçti ama belki de balayı o kadar da kötü bir fikir değildir.”

King sonunda atkuyruğumu serbest bıraktı ve tekrar ensenin üzerinde durana kadar eliyle düzeltti. “Hiç de kötü bir fikir değil.”

Bunu gitmemiz için bir işaret olarak kabul edip koridorda kenara çekildik ve yemek odasına dönmeden önce adamın geçmesine izin verdik.

King’e tabloda bahsetmeye çalışmışım ama şu anda belki de en iyi hareket tarzı inkâr gibi görünüyordu. Saf, tam bir inkâr.

Onu sevmek mi?

Ne saçma bir soruydu.

Ama öyle olsaydı bile bu fikir King’i neden bu kadar rahatsız etmişti?

İçeri girdiğimizde Aspen bize doğru baktı ama bakışları beni ateşe vermeden önce gözlerimi kaçırdım.

Sandalyeme oturarak dikkatimi artık soğumuş tavuğu küçük parçalara ayırmaya verdim.

“Ağabey?”

Aspen’in seslenmesi üzerine başımı kaldırdığımda King’in hâlâ ayakta olduğunu gördüm. Sanki oturmak üzereymiş gibi sandalyesinin önünde duruyordu. Dümdüz karşıya, göz hizasında karşı duvarda asılı duran tabloya bakıyordu.

Of, sikerler.

“Bu tam bir sanat eseri.”

Yorumu üzerine odadaki tüm gözler dönüp baktığında ruhum solarak öldü.

O eserle çok gurur duyardım. Onu çok severdim.

Ama şimdi... Artık onu sevmiyordum. Bu da kalbimi kırıyordu.

“Teşekkür ederim.” Aspen’in ses tonu temkinliydi. “Leland bunu bana geçen ay yıldönümümüzde almıştı. Tadilat için ilham kaynağı oldu.”

King’e bir bakış atmaya cesaret ettim ama yüzünde en ufak bir eğlenme kıvrıntısı yoktu. Geriye kalan tek şey, bir katilin dehşet verici soğukluğuydu.

Belki de bunu fark eden tek kişi bendim çünkü masanın geri kalanı King’in davranışını umursamadan tabloyu, *benim tablomu* tartışmaya başladı.

“Kocan nerede bu arada?” diye sordu biri.

Kulaklarım o kadar yüksek sesle çınılıyordu ki, Aspen’in cevabını neredeyse kaçırıyordum. “İş için şehir dışında. İsteydim bile onu eve getiremezdim.”

Kadın onaylamaz bir ses çıkarırken içmimar eserimi incelemek için ayağa kalktı.

Kompozisyon hakkında yorumlar yaptı. Doku. Stil ve konunun bitişikliği.

Zavallı kalbim sıkıştı.

Birinin çalışmam hakkında bu kadar olumlu konuştuğunu duymak, hem de hiç sakınmadan... Bu çok özel bir şeydi.

Ama şu anda yepyeni bir işkence tarzı gibi geliyordu.

King yavaşça sandalyesine oturdu.

Başını bana çevirdiğinde kendimi hazırladım. Ama gözlerime bakmadı. “Yemeğini ye,” dedi sadece tabağımı önüme yaklaştırarak.

Yemek istemiyordum. Gerçekten istemiyordum. Ama ikin-

ci kez söylenmesini de istemiyordum. Böylece odanın geri kalanı sanattan bahsederken tabağımdakileri bitirdim. Servis görevlileri geri gelip başlangıç tabaklarının yerine küçük tabaklarda dondurmalı şeftali tatlısı koyduklarında bir iniltiyi zar zor bastırdım. Bu benim en sevdiğim tatlılardan biriydi ve bu gece benim için bir şey daha mahvolursa, yemin ederim ki çılgılık atmaya başlayacaktım.

“Kahve?” diye sordu bir garson.

“Tanrım, hayır,” diye cevap verdim iyi düşünmeden. “Pardon.” Herkesin durup bana baktığını fark edince yüzümü buruşturdum. “Bütün gece uyuyamam.”

Bu büyük oranda doğrudu. Ama daha çok bugün için gerekenden bir saniye bile daha fazla uyanık kalmak istemediğim gerçeğinden dolayıydı.

Son yemek, King ve benim sessizce yememizle geçerken Aspen konuklarıyla yaklaşan bir hayır etkinliğinden bahsetti. Onun hayırsever olması tuhaf görünüyordu ama sanırım bu kadar çok parası olan kişilerin hobilere ihtiyacı vardı.

Büyük ihtimalle artık eve gitmeliyiz, konuşmaları başladığında sevinçten ağlayabilirdim.

King’le aynı anda ayağa kalkarak mutlu, yeni bir eş gibi davranmak için elimden geleni yaptım ve bahsettikleri etkinlik her neyse ona geleceğime söz verdim.

King’in avucu sırtıma dayalı halde grubu ön kapıya doğru takip ettik. Sonunda kaçmaya hazır olduğumuzu düşünüyordum. Daha fazla drama yaşanmadan artık gideceğimizi varsayıyordum. Aspen yıldönümü hediyesinin ardındaki karanlık geçmişi öğrenmeden... Ama tam eşikten geçmek üzereyken King bluzumun kumaşını kavrayıp beni durdurdu.

“Hemen geliyorum.”

Koşarak çıkmak istediğim kapıdan uzaklaşıp arkama döndüm. “King. Yapma.”

Ama beni dinlemedi. Sadece evin içine doğru uzun adımlarla ilerledi.

“Ne yaptın sen?” diye tısladı Aspen. Korkarak irkildim.

“Tanrım!” Ellerimi göğsüme götürerek geriye doğru bir adım attım. Hâlâ dışarıda insanlarla vedalaştığını sanıyordum. “Hiçbir şey yapmadım.”

Belki de şu anda, *Kocanla hiç yatmadım*, diye bağırmalıydım. Ama nedense bana inanacağını sanmıyordum. Ne söylersem söyleyeyim. Gerçek ne olursa olsun.

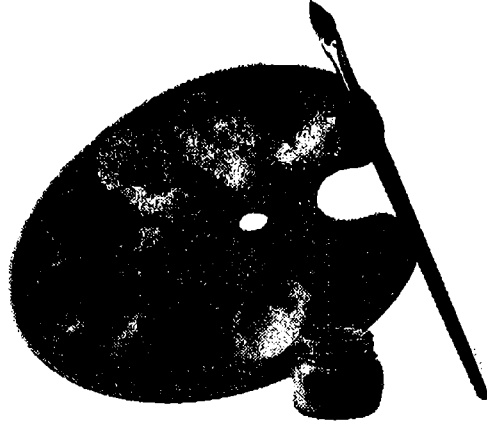
Aspen bana ters ters bakmaya devam etti, ta ki dikkati koridorda tablomu kolunun altına sıkıştırmış bize doğru yürüy-en King’e kayana kadar.

“Sen ne halt ediyor...” diye konuşmaya başladı Aspen. Sonra gözleri irileşerek bana baktı. “SJO.” Tüm tablolarımı imzaladığım baş harfleri söyledi. Bu da imzayı ezberleyecek kadar onu beğendiğini kanıtlıyordu. “Sikik tablonu evime koydun.”

Ses tonundaki öfke, hayal kırıklığıyla karıştı. Özür dilemek istiyordum. Ya da ağlamak. Veya herhangi bir şey yapmak. Ama yapmadım. Orada öylece dikildim.

“Savannah bir bok yapmadı,” diye homurdandı King. “Ama bu artık benim.”

Kız kardeşinin yanından hızla geçen King kolumu tutarak beni bir cesede dönüştürmek istiyormuş gibi duran kadından uzaklaştırdı.

OTUZUNCU BÖLÜM

KING

Dişlerimi birbirine kenetlemiş halde, sakın bir tempoyla kız kardeşimin mahallesinden çıktım.

Şu siktiğimin tablosu.

Savannah ve Lee'nin birlikte olduklarını bilmek bir şeydi. Onları bir randevuda gözlerimle görmüştüm. Ama bu... O tablo... İşte bu farklıydı.

Neden bilmiyordum. Sadece farklıydı işte.

Belki de öncesinde bu bir hiçmiş gibi davranabildiğim içindi. Önemsiz bir kaçamak gibi.

Ama... O siktiğimin tablosu.

Bu Savannah'nın bir parçasıydı. *Karımın* bir parçası. Ama başka bir adam ona sahipti.

O yavşak pisliğin bunu karısına yıldönümü hediyesi olarak verdiğinden bahsetmiyordum bile.

Tanrısal güçlerim olsaydı, sırf onu tekrar öldürebilmek

için Leland'ı diriltirdim. Ama bu sefer yavaş yapardım. Aspen ve Savannah'nın izlemesine izin verirdim.

Çenem kasıldı.

Hatta belki önce Savannah'yı onun önünde becerirdim. Sırf bana ait olduğunu kanıtlamak için.

Sinir bozucu bir ses zihnimin arkasında dolaşıyor ve bana neden umursadığımı soruyordu. Ölü bir adamı neden bu kadar kıskandığımı.

Neden kendimi haklı çıkarmam gerekiyordu ki? Savannah *benimdi*. O benim karımdı. İstese de istemese de.

Karımı kıskanmak da delilik falan değildi. Yaşayan eski erkek arkadaşları mutlaka vardı. Onları oyun tahtasından kaldırabilseydim, kendimi daha iyi hissedebilirdim.

Yanımdaki Savannah yolcu koltuğunda kıpırdandı.

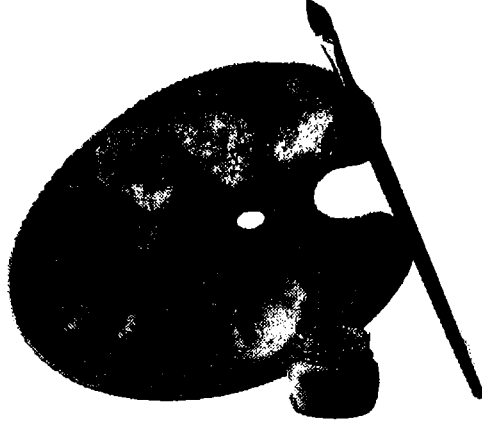
Götlük ettiğimi biliyordum. Savannah bu sessiz muameleyi hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

Bana tablodan bahsedebilirdi.

Ama ne zaman? Benimle konuşması için ona çok fazla fırsat verdiğim söylenemezdi. Sırlarını paylaşması için ona sebep verdiğim de.

Profiline göz attım.

Bu gece, ben ofisimde biraz sakinleştikten sonra konuşacaktık.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

King dolaşıp yanıma gelmeden önce büyük SUV'den indim. O lanetli tabloyu gördüğünden beri karanlık bir ruh hali içindeydi ve gecenin geri kalanında onunla her türlü etkileşimden kaçınmayı tercih ederdim.

Garaj kapısı hâlâ açıktı. King güvenlik ekibinden olduğunu düşündüğüm bir adama el salladı.

Suburban'ın arka kapısını açarak valizlerimi ve diğer birkaç çanta dolusu eşyayı gösterdi. "Bunların hepsi içeri girecek." Sanki tabloyu kendisi alacakmış gibi tereddüt etmesini izledim ama onun yerine topuklarının üzerinde döndü ve hışımla eve girdi.

Kendimi garip hissederek çantalardan birini almak için bir adım öne çıktım ama güvenlik görevlisi elini kaldırıp beni durdurdu. "Endişelenmeyin, Bayan Vass. Ben hallederim."

Dudağımı ısırırsam da geri çekildim.

Bayan Vass.

Yani personel ya da onlara her ne deniyorsa, nikâhtan haberdardı.

E herhalde. İçlerinden biri şahidimiz olmuştu.

Bu anı dönüp hızla evin içine doğru uzaklaşmama neden oldu.

Kilitli kalıp çok zaman harcadığım odaya koşmak aptalca geldiği için ana girişte oyalandım ve güvenlik görevlisinin tüm eşyalarımı merdivenlerden inip çıkmasını izledim.

Elinde *tabloyla* son kez içeri girdiğinde onu durdurdum.

“Şey, şunu alabilir miyim?”

Neredeyse beni reddetmesini bekliyordum ama omuz bile silkmedi. Sadece uzattı.

Sonra gittiğinde yalnız kaldım.

Elimdeki tuvale baktım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Onu yok etmeliydim.

“Of, *hadi ama.*” Başka bir mutfak çekmecesini açtım ama tek bir kibrit bile bulamadım. “Kim mutfağında çakmak bulundurmaz ki?”

Pahalı gaz ocakları ilk denemede yanan zengin insanlar, işte onlar.

Parmak uçlarımı tezgâha vurarak arka bahçede gördüğüm ateş çukurunu hatırladım.

Orada bir çakmak olabilirdi.

Güneş resmen batmıştı ama evin etrafında el fenerine ihtiyacım varmış gibi hissetmeyeceğim kadar dış aydınlatma vardı. Zaten fener bulduğum da yoktu.

Mutfaktan arka bahçeye çıkan kapının koluna uzanırken nefesimi tuttum ve kapı açıldığında verdim.

Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan sessizce kapattım.

Birkaç adım attıktan sonra durup evin arkasındaki King'in ofisinin olduğunu düşündüğüm yere baktım.

Kaçmaya çalışmıyordum. Ama yine de beni görmesini istemiyordum. Bu lanet tabloyu saklamak isteyeceğine dair yarı yarıya ihtimal veriyordum ve bu riski almayacaktım.

Yok olması gerekiyordu.

Pencerelerdeki hareketleri izleyerek ateş çukuruna doğru gizlice ilerledim.

Kenarları evin dışına uygun taş işçiliğiyle örülmüştü. Etrafı oturma yerleri ve çiçeklerle dolu saksılarla çevriliydi. Ama çukurun içine bakacak kadar yaklaştığımda, parlak camın üzerinde bir yığın sahte kütük gördüm.

Tamam, bu bir gazlı şömineydi. Peki. Tabloyu alevlerin üzerine tutacaktım.

Ama... *Hay sikeyim. Ciddi olamazsın.* Ne bir düğme, ne buton ne de uzaktan kumanda vardı. Açmanın bir yolu yoktu.

İnleyerek dönüp eve baktım. Kumanda içeride bir yerde olmalıydı. Ama ne yapacaktım? Bulabildiğim her düğmeyi çevirecek, sonra da işe yarayıp yaramadığını görmek için geri mi dönecektim?

Evden uzaklaşarak çılgılık atma isteğimi bastırdım ve seçeneklerimi değerlendirdim.

Yakmak ihtimal dışındaysa, geriye tek bir seçenek kalıyordu. Gömmek.

Bir metreye bir metrelik çerçeve elle gömmek için biraz büyüktü ama öncesinde biraz parçalayabilirdim.

Onu bir ağaca çarpma fikri mantıklı gelince özenle kesilmiş çalılar arasından geçerken içimde küçük bir umut ışığı belirdi.

Havada yaz çiçeklerinin kokusu vardı ve yarın sabah kahve bulup burada içmeyi zihnimin bir köşesine yazdım.

Son birkaç gündür o kadar travmatize olmuşum ki, kafein bağımlılığımı bile besleyememiştim.

Başka bir çiçek tarhının yanından geçerken sapları çevreleyen malçları fark ettim. Daha da çaresiz kalırsam, bahçelerdeki kazılması kolay toprakları kullanmak zorunda kalırdım. Ama daha uzağa gitmeye karar vererek bahçeleri, çimenleri geçip ormana girdim.

Ne kadar uzaklaşırsam, o kadar karanlık oluyordu. Evin yan tarafına vuran canlı ışık bu kadar ilerilere ulaşmıyordu.

Bir an bunun kötü bir fikir olup olmadığını düşündüm. Güvenlik ekibinin *önce vur, sonra soru sor* politikası varsa bunu bilmiyordum.

Alçak sesli havlamalarla ağızından hafif bir çığlık kaçınca döndüm ve tuvali kalkan gibi önüme aldım.

“Kahretsin, Dük!” Tablonun yan tarafıma inmesine izin vererek boş elimi göğsüme vurdum. “Kalp krizi, hatırladın mı?”

Tekrar havladıktan sonra yolun geri kalanını yavaş yavaş adımlayarak bana doğru geldi ve başımı kaşımamı istedi.

“Evet, evet. Sen iyi bir köpeksin, değil mi?”

Dük kabul ediyormuş gibi iri kafasını hafifçe bacağıma vurdu.

Bir an ona baktım. “Sen zeki bir çocuksun. Ateş yakmayı biliyor olma ihtimalin var mı?”

Minik kuyruğu sallanırken dili ağzından dışarı fırladı ama bana bir çakmak vermedi.

“Pekâlâ.” İç çektikten sonra toparlandım. “Bahse girerim iyi bir çukur kazabilirsin.”

Bir an daha birbirimize baktık. *Artık arkadaşız* toplantımızı evde yaptığımız için memnundum çünkü burada, karanlıkta lanet olası bir canavar gibi görünüyordu.

“Bu şeyi nereye gömmemiz gerektiği konusunda bir fikrin var mı?” Biraz fazla ağırlaşmaya başlayan çerçeveyi kaldırdım.

Dük başını yine kalçama vurdu ve sonra benim gittiğim yönün çaprazından ilerleyerek uzaklaştı.

Peşinden koşmaya başladım ama sonra tempolu koşu yapmadığımı hatırladım. “Yavaşla.”

Dük yavaşladığında bir kez daha onun ne kadar zeki olduğunu merak ettim.

Yanımda köpekle yürürken elimi başının üzerine koydum ve tembelce kulaklarının arkasını kaşıdım.

Akşam yemeği hakkında konuştuk. Şeftalili turtayı hâlâ ne kadar sevdiğimden ve bir dahaki sefere ona gizlice dondurma aşıracağımdan bahsettik. Sonra... çölde serap gibi ateş gördüm.

Korkutucu bir miktarda değildi. Ateş çukuru olacak kadardı. Tam da bulmaya çalıştığım lanet şey gibiydi.

“Sen...” Dük’e baktım. “Bana ateş mi buldun?”

Cevap vermedi. Sadece hızlandı.

Biz yaklaştıkça ayrıntılar da netleşti.

Arkama baktığımda ana evi hâlâ görebiliyordum ama burada, biçilmiş çimlerin uzak köşesinde varlığından haberdar olmadığım ve çok da küçük olmayan şirin bir ev vardı.

Etrafında bir dizi ışığın asılı olduğu arka veranda ve bunun hemen dışında ahşap sandalyelerden oluşan bir çemberle çevrili gerçek bir ateşin bulunduğu, yükseltilmiş ateş çukuru vardı.

Sadece birkaç metre uzaktaydık ve şimdi sesleri duyabildiğim için burada olup olmamam gerektiğini sorguluyordum.

Ama Dük havladığında seçim şansım ortadan kalktı ve üç kafa da bana bakmak için döndü.

Gölgelerin arasında duruyordum ama yine de elimi kaldırdım. “Şey, merhaba.”

Beni sessizlik karşılayınca bir adım geri çekildim ama sonra birisi ayağa kalkarak elini salladı. “Savannah?”

“Cici?” diye sordum o olduğunu anlamama rağmen.

Diğer iki kişiye baktı ve onlar da ayağa kalkana kadar gözlerini irileştirdi. “Bu kız kardeşim, Ginger.” Tıpkı ona benzeyen kadını işaret etti. “Bu da kocası, Jamie.” Adamı gösterdi. “Onlar da burada çalışıyor.”

Birbirimizi görebilmemiz için birkaç adım daha yaklaştım. “Tanıştığımıza memnun oldum,” derken kendimi dev bir davetsiz misafir gibi hissediyordum. “Kusura bakmayın, böyle pat diye gelmek istememiştim. Dük’e ateş yakıp yakamayacağını sordum.” Yanımda duran canavara ters ters baktım. “O da beni buraya getirerek çok komik olduğunu düşündü.”

Adam kıs kıs güldü. “Bu köpek kendi iyiliği için fazla zeki.”

Bu tek cümle adamı sevmem için yeterliydi. Cici ona esir olduğumu söylediğimde yardım etmemiş olabilirdi ama bana çok iyi yemekler yapmıştı.

Hakkında fikir sahibi olmadığım tek kişi olan Ginger başıyla elimi işaret etti. “Yanında yanıcı bir şey taşırken ateş arıyorsun. Sanıyorum ki...?”

Pekâlâ, Ginger’ı da sevdim.

Sandalye çemberine doğru adım atmadan önce sadece bir an tereddüt ettim. “Bu tabloyu yakmanın bir yolunu aradığımı sanıyorsan evet, haklısın.”

“Tablo sana ne yaptı?” Ginger sırtıttı.

Soru kaburgalarımın arasındaki hassas bir noktaya çarptı ama aldırmadım ve dürüstçe cevap verdim. “Hayatımı mahvetti.”

Üç çift göz bana bakakaldı. Zihnimin arkasındaki küçük bir fısıltı, *Gerçekten öyle mi yaptı?* diye sordu.

“Üzgünüm,” dedi Cici bir anda.

Benimle konuşup konuşmadığını kontrol etmek için etrafıma bakmam gerekti.

Ellerini ovuşturdu. “Ben... şey, hiçbir şey yapamadığım için özür dilerim. Dün akşam yemeği için alt kata indiğinde.”

“Ah, şey...” Buna karşı ne demem gerekiyordu? *Sıkıntı yok*, demek biraz tuhaf kaçacaktı ama kendini kötü hissetmesini istemiyordum. “Sorun değil.” Omuz silktilim. “King de benim için ön kapıyı açmana izin verecek değildi ya.”

“Aslında o gerçekten iyi bir patron. Ve biliyorum...” Dudaklarını birbirine bastırdı. “*Başka işler* olduğunu biliyoruz ama onun bir kadına kötü davrandığını hiç görmedim. Yani...” Omuz silkme sırası ondaydı.

“Bak.” İki boş sandalyenin arasına geçtim. “Bu kaltağı yakmama yardım edersen,” deyip tek renkli *Davut*’u kaldırdım. “O zaman ödeşmiş oluruz.”

Tabloyu kendime çevirip son bir kez daha baktım. Bu tarza olan sevgimi geri kazanmak için beyaz renkte bir resim daha yapmam gerekecekti. Ama bu... Bu parça...

Bir nefesle göğsümü şişirerek ileri uzandım ve tabloyu ateşin üzerine tuttum. Boyalı tarafı yukarı gelecek şekilde.

Arkadan vuran ışıkla resimdeki her bir fırça darbem bir an için aydınlandı. Ama çok geçmeden alevler tuvali yiyip bitirdi.

“Yazık,” dedi adam. “Çok güzeldi.”

“Bunu sen yaptın, değil mi?” diye sordu Ginger. Bakışlarım onunkilere kaydı. “Ben kâhyayım, o yüzden patronun kurdurduğu yeni sanat atölyesini gördüm.”

Başmıla onayladım. “Evet, ben yapmıştım.” Çerçevenin köşeleri ateş çukurunun kenarlarına kadar uzanıyordu. Böylece tuval küle dönüşse bile çerçeve şeklini koruyordu. “Aspen’i tanıyor musunuz?” diye sordum kendimi durduramadan.

Hepsi başmı sallayarak onaylarken, Jamie alçak sesle *fena* diye mırıldandı.

Gülerek sandalyelerden birine çöktüm. “Tabloyu benden

kocasını almıştı.” Elimle ateşini gösterdim. “Sonra da bana çıkma teklif etti.” Ginger kısık sesle ısıklık çaldı. “O yüzden onu bir arkadaşımın evine götürdüğümde Aspen ve King’in orada olduğunu görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin edin.”

“Hayır!” Cici’nin nefesi kesildi.

“Evet.”

“Patron bu yüzden mi seni kaçırdı ve evlendi?” diye sordu Jamie kaşlarını çatarak. Mülkteki herkesin neler olduğunu bildiğini kanıtladı.

Sikerim böyle işi.

“Hayır, Leland’ı öldürdüğünü gördüğüm için beni kaçırdı.” *Görmek*, yeterince yakın bir tanımlamaydı.

“*Kahretsin!*” Ginger’ın sesi şok olmuştan çok etkilenmiş gibiydi.

“Ondan sonra King onunla evlenmem için -tabii ki sadece ona mantıklı gelen- bir sürü neden sıraladı.”

Ginger’ın dudaklarının kenarları yukarı kalktı. “En azından yakışıklı.”

“Hey!” Jamie yalandan kızdı. Sanki bu konuşmayı daha önce yapmış gibiydiler.

“Öpüşmenin çok ateşli olduğunu duydum,” diye ekledi Cici.

Ağzım açık kalarak aşçıya döndüm.

“Ne öpüşmesi?” diye sordu Ginger.

Elimle gözlerimi kapatıp inledim. “Sen bunu nereden biliyorsun ki?”

Güldü. “Adamların birinden duydum, o da Steve’den duymuş.”

“Tabii ki duydun.” Elimi indirdim. “İçkiniz ya da öyle bir şeyiniz var mı?”

Ginger sandalyesinin kolundan daha önce fark etmediğim elle sarılmış bir esrar çıkardı. “Ya da öyle bir şey.”

Kaşlarım kalkarken öne eğildim. “Üniversiteden beri kafayı bulmadım.”

Sırıttı. “Rekorunu bozmak ister misin?”

Şu anki durumumu görmezden gelip her şey yolundaymış gibi davranmak mı?

“Evet, lütfen.”

“O şekilde devam etmiyor!” Ginger, Jamie’ye çıkışarak üçümüzü de güldürdü. On dakika önce şarkı sözleri hakkında tartışmaya başlamışlardı ve her bir anlaşmazlık bir öncekinden daha komikti.

Dük inleyince başımın üzerinden uzanıp boynunu okşadım.

Ateşin etrafında... bir süre takıldıktan sonra Dük benimle birlikte sandalyeye oturmaya çalışmıştı. Ama kesinlikle sığmıyordu. Bir ton ağırlığında olduğundan bahsetmiyordum bile. Bu yüzden çimlere uzanarak uzlaştık. Ben onu yastık olarak kullanırken yıldızların üzerimizde bir demet parlak mücevher gibi parıldamasını izledik.

Ciğerlerimi ateş kokulu havayla doldururken uzun zamandır ilk kez açık havanın tadını çıkardım.

Bunu daha sık yapmalıydım.

Gözlerim yavaşça kırıştı.

King burada olsaydı güzel olurdu.

Bir dakika... Hayır.

Bunu istemiyordum.

Çok yakışıklı olsa bile. Bir de o vücut...

Beni tahrik eden her şey onda vardı ve bu sinir bozucuydu. Tanıgım herkesten daha seksi, daha zengin, daha kötücü olsa gerek.

Daha kötücü mü?

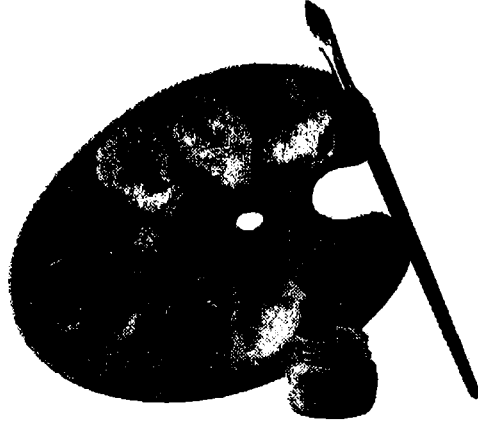
Böyle bir kelime var mıydı?

O kötüydü.

Kötü bir adamdı.

Vücudumun tepeden tırnağa karıncalanmasına neden olan büyük, kötü ve yakışıklı bir adam.

“O bok gibi zengin kocasını düşünüyor.” Ginger’ın yorumu bilincimi yerine getirdiğinde sııttım.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

KING

Alevlenmiş öfkemle çimenlik boyunca uzun adımlarla ilerledim.

Küçük projem üzerinde çalışırken ofiste planladığımdan daha uzun süre kalmıştım ama bu beni sakinleştirmeye yaramıştı.

Ta ki yatak odasını bomboş bulana kadar.

Savannah mülkten ayrılmamıştı. O kadarını biliyordum. Biri çitlere tırmansaydı alarmlar çalardı. O yüzden ilk tahminime göre hareket ediyordum. Savannah köpekle birlikteydi.

Benim hain, dönecek köpeğimle...

Güvenlik kayıtlarını kontrol etmeden önce köpeğimin takip çipine bakmaya karar vermiştim. Onu personel evinde hareketsiz halde bulmak da bana bir şeylerin peşinde olduğunu düşündürmüştü.

İşlik çalıp bir buçuk kilometre ileriden bana gelmesi-

ni sağlayabilirdim ama fark edilmeden oraya gitmeyi tercih ederdim.

Ateşin titreşen ışığı önümde parlarken yaklaştıkça sesleri duyabiliyordum.

“Ne? Hayır, ıyy.” Savannah’nın gülüşü adımlarımı yavaşlattı. “Çikolatalı Alman pastası olmalı.”

“Yuh!” diye yakındı bahçıvanıma çok benzeyen bir erkek sesi. “Hindistancevizli bir şeyin en iyiler arasına girmesine imkân yok.”

“Başladıktan sonra kuralları değiştiremezsin.” Savannah’nın cevabı biraz yavaştı.

Bu salaklar karımı sarhoş mu etmişti?

Peki Dük hangi cehennemdeydi?

“Elbette değiştirebilirim,” diye cevap verdi Jamie. “Ve yoğun kıvamlı bayat bir pasta son yemeğimdeki tatlı olmayacak.”

“Eh, herhalde yani, Sherlock,” diye karşılık verdi Savannah. Kadınlar kıs kıs güldüler. “Dünyaya bir meteor çarpacakken benim için yemek pişiren kişi bir amatör olmayacak. Şef Kesso olacak. Ya da şu herkese bağırان adam.”

“İkiniz de aptalsınız.” Ginger’ın da bu saçma konuşmaya katıldığını duydum. “Bence dondurma.”

Ginger tartışmayı kazanmış gibi görünürken sessizlik hükmü sürdü ve sonunda Savannah’yı gördüm. Kollarını iki yana açarak çimenlere yayılmıştı. Benim iyi eğitilmiş, çok pahalı bekçi köpeğimi yastık olarak kullanıyordu.

Diğer üçü hâlâ ateşin etrafındaki sandalyelerde oturuyordu ve Cici beni fark edip şaşkınlık dolu bir ses çıkarmadan önce ne kadar yaklaştığımı sinirlendim.

“Ne...” diyecek oldu Jamie ama sonra beni gördü.

Karanlığın içinde belirlediğimde ne kadar tehditkâr görüldüğümün farkında olarak gözlerimi kısıp onlara baktım.

Çimlerin üzerinden ona doğru ilerlerken Savannah huzursuzluğun farkında bile değildi.

Dünyada kahrolası hiçbir derdi yokmuş gibi gökyüzünü izliyordu.

Bunu onun için mahvettiğimden dolayı kendimi kötü hissetmem gerekirdi ama gerçekten gitmiş olabileceğini düşündüğüm o bir an vardı ya... Bunun bedelini ödemesini istiyordum.

Yanına yaklaşıp yüzüm onunkinin üzerinde olacak şekilde eğilerek yıldızları görmesine engel oldum.

Ürkmesini bekledim. Belki de irkilmesini. Ama bunun yerine beklenmedik bir şey yaptı.

Gülümsedi.

İşte bu umduğumdan çok daha fazlasıydı.

“Merhaba,” diye fısıldadı.

“Merhaba, karıcığım.”

“Çok yakışıklısın.”

Arkamdaki üç kişi kahkahalarını bastırmaya çalışsa da başaramadı.

Biraz daha yaklaşıp loş ışıktaki yüz hatlarını görmeye çalıştım. “Sarhoş musun?”

Başını iki yana salladı. “Kafam güzel.”

İç geçirdim. “Selam,* Savannah. İçki mi içtin?”

Kıs kıs gülerek sanki bana bir sır vermek istiyormuş gibi elini ağzına götürdü.

Sarhoş güzelliğe boyun eğerek çömeldim. Görünüşe göre bu beni sır paylaşma mesafesine sokacak kadar yakındı. “Ot içtik.”

Başımı arkaya attım. “Karıma ot mu içirdiniz?”

“İıı...” diye başladı Jamie ama kimse cümlesini bitirmedi.

* İngilizcede *high* (kafası güzel olmak) ve *hi* (selam) kelimelerinin telaffuzları aynı olduğundan King, Savannah'yı yanlış anlıyor. (ç.n.)

Tekrar Savannah'ya baktım. "İyi misin?"

Hâlâ gülümseyerek başını sallayınca Dük başını kaldırıp nihayet beni fark ettiğini belli etti.

Savannah uzanıp parmaklarını yanağımda gezdirdi. "Dük'e kızma. Ona ateşe ihtiyacım olduğunu söyledim. O da bana ateş buldu."

Teninin benimkine değmesi beynimi yavaşlattı. "Ateş mi?"

"Evet, ben..." Gözleri kocaman oldu ve elini yüzümden çekip ağzına götürdü.

Şüphelenerek ayağa kalktım ve ateşe döndüm. Çukurun ortasında hâlâ küçük bir alev vardı ve üst kısmında duran kömürleşmiş kare çerçeveyi görmeme yetecek kadar ışık yayıyordu.

Yavaşça Savannah'ya döndüm ama bu sefer üzerinden geçtim. Ayaklarımı kalçalarının iki yanına koyarak üzerinde durduktan sonra çömeldim. "Tatlım, tablomu mu yaktın?"

"Şey, teknik olarak," diyerek sözü dolandırmaya çalıştı. "O..."

O sözünü bitiremeden ağırlığımı öne verdiğimde elimle çenesini kavramak için uzanırken dizlerim kalm çimenlere gömüldü.

"Eğer şu anda o herifin adını söylersen, yemin ederim sana bir ders vermek zorunda kalacağım."

Arkamdan birinin *Yüce İsa* diye mırıldandığını duydum ama gözlerimi Savannah'dan ayırmadım.

Ama korkmayacak kadar kafayı bulmuş durumdaydı. Onun yerine yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana gözlerini kırıştırarak baktı. "Beni nasıl buldun?"

"Dük."

Savannah bir elini uzatıp köpeğin boynunu okşadı. "O bir kızın en iyi arkadaşı."

Dikkatini bile vermiyordu.

Çenesini bırakıp başparmağımı boynunun ön kısmında gezdirdim. “Hadi seni yatağa götürelim, Savannah bebeğim.”

Başını yana eğerek yavaşça nefes aldı. “Neden bana böyle sesleniyorsun?”

Çünkü hep birine bebeğim demek istemişimdir.

Çünkü güzel gözlerin içimdeki bir şeye dokunuyor

Çünkü sen bana aitsin ve sana canım ne halt isterse öyle sesleneceğim.

“Çünkü istiyorum.”

Sanki ona gerçek bir cevap vermişim gibi başını salladı.

“Hadi.” Ellerimi koltuk altlarından geçirmek için hamle yaptım ama çığlık atarak dirseklerini iki yanına kapattı.

“Beni gıdıklama!”

Ateşin etrafından kıs kıs gülme sesleri geldi.

“Seni gıdıklamayacağım. Kalkmana yardım edeceğim.” Gerçi şu anda onu gıdıklamayı düşünüyordum. Bunun da faydaları vardı.

Gıdıklanmayı çoktan unutmuş olan Savannah gözlerini kırıştırarak bana baktı. “Dük de bizimle gelebilir mi?”

Burun kemiğimi sıkmak mı, yoksa gülmek mi istediğimi bilmiyordum. “Evet, Dük bizimle geliyor.”

“Ama yatağa demek istiyorum. Bizimle uyuyabilir mi?”

Dük’ün bana ters ters baktığına yemin edebilirdim ve keş personelimin tamamının bizi dinlediğine de emindim.

“Bakarız,” diye yalan söyledim. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin benimle sevimli Savannah arasına girmesini izin vermeye niyetim yoktu. “Hadi bakalım. Gidelim.”

Bu sefer ellerimi kollarının altına sokmama izin verdi. Böylece ben ayağa kalkarken o da kalktı.

“İyi mi?” diye sordum. Bırakıp düşmesine neden olmak istemiyordum.

“İyi,” diye onayladı.

Atkuyruğunda gevşek bir çimen parçası vardı. Bu yüzden bir elimi ondan çekip dikkatle saçından aldım.

“Yürüyebilir misin?” Kafayı bulan insanların yürüyebildiğini biliyordum ama şu an kafasımın ne kadar güzel olduğunu bilmiyordum.

Savannah başını çevirip evin ışıklı dış hattına baktı. Muhtemelen ne kadar uzakta olduğunu ölçüyordu. “Beni sırtında götürebilir misin?”

Bastırılmaya çalışılan daha çok kıs kıs gülme sesi geldi.

Bana döndüğünde yüzünde öyle yalvaran bir ifade vardı ki, içimi çektim. “Peki.”

O anki gülümsemesi saftı. Kendimi tam bir yavşak gibi hissetmeme neden oldu.

O kadar sevimliydi ki. Güzel. Arkadaş canlısı. Nazik. Ben de onu resmen çalmıştım. Kelimenin tam anlamıyla onu kaçırmış, benimle evlenmeye zorlamıştım.

Onun gülümsemelerini hak etmiyordum.

Kendime karşı duyduğum gitgide artan nefretten habersiz Savannah elini uzatıp avucunu göğsüme koydu.

“Harika,” diye fısıldadı iri gözlerini bana dikerek.

Gözlerimi devirip başımı iki yana sallarken ateşin karşısında neredeyse hiç durmayan kıkırdamaları kaçırmadım.

“Buraya çık.” Sağlam bir ahşap sandalyeyi işaret ettikten sonra Savannah’nın üzerine çıkmasına yardım ettim. “Ellerini omuzlarıma koy.” Koydu. “Sakın bırakma. Arkamı döneceğim.” Ben dönerken elleri omuzlarımda gezindi.

Dizlerimi bükerek kendimi alçalttıktan sonra geriye uzanıp uyluklarından birini kavradım ve belime doladım. “Atla.”

Sonrasında kollarını boynuma doladı. Ben de geriye uzanıp diğer bacağını da kendime doladım.

Tam doğrulduğumda Savannah ciyaktı. Ellerim hâlâ

kalçalarındayken onu yukarı kaldırdığımda bacaklarını etrafımda sıktı.

Ateşin etrafında oturan üçlüye döndüğümde yüzlerindeki neşe kayboldu. “Karıma tekrar kafayı buldurmaya karar vermeden önce beni uyarırsanız sevinirim.”

Başlarını sallayıp onayladıklarında, sırtımda kargomla arkamı döndüm.

“Oyunbozan.” Savannah çenesini omzuma yaslayana kadar başını öne eğdi.

Şakağımı hafifçe onunkine dokundurdum. “Orada uyuyayım deme. Tutunman gerekiyor.”

Tutuşunu değiştirip kollarını boynuma dolayarak sarıldığında ben de eve doğru yürümeye başladım.

Köpek yanımızda koştururken bahçeyi sessizlik içinde geçtiğimiz sırada adımlarıma odaklanmak için tüm gücümü harcadım.

Bacaklarının belime dolanma şekli... Beni öldürüyordu, amına koyayım.

Giydiği ve bütün akşam dokunmak istediğim ince, yumuşak pantolon belimdeki amının sıcaklığını maskelemek için hiçbir şey yapmıyordu. Benim pamuklu gömleğim de aynı şekildeydi.

Sertleşen aletim pantolonumun içinde rahatsızlık veriyordu.

Onu şu anda çimlerin üzerine atıp yüzümü amına gömmek için neler vermezdim.

Eminim ağzım üzerindeyken sıırıslık olurdu.

Eminim gürültü çıkarırdı.

Eminim tadı şehvet gibiydi.

“İttifak’ı neden hiç duymadım?” Savannah’nın sorusu aklımı aletimden uzaklaştırdı.

“Çok yaygın bilinen bir şey değil.”

“Ama insanların artık seni tanıdığını söylemiştin.” İri memeleri her nefes alışıyla sırtıma baskı yapıyordu. Göğsünden gelen sesinin titreşimlerini hissetmek son derece dikkat dağıtıcıydı.

“Yeraltındaki insanları kastetmiştim.”

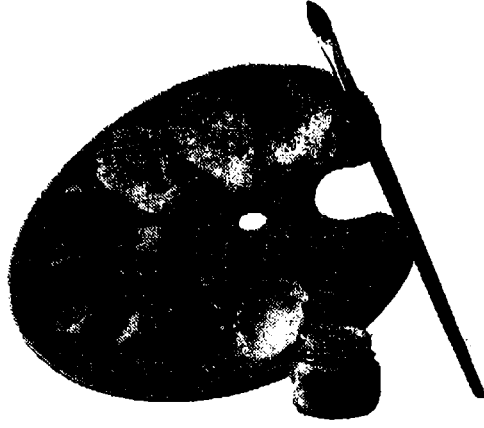
“Yeraltı mı?”

“Kötü adamlar, Savannah,” diye açıkladım. Gerçi bu konuşmayı hatırlayacağından emin değildim.

“Senin gibi kötü adamlar.” Bunu soru sorar gibi dile getirmemişti ama ses tonunda inanmadığını ima eden bir şey vardı. Sanki benim kötü bir adam olup olmadığımı sorgulamaya başlamıştı.

Beni kayınbiraderimin cesedinin başında yakalamış olmasına rağmen.

“Benim gibi,” diye tekrarladım.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SAVANNAH

Uzun süredir lavabonun başında durmuş, dişlerimi nasıl fırçalayacağımı hatırlamaya çalışıyordum.

Bu üniversitede denediğim ottan değil.

Sonunda fırçayı ağızma soktum ve durulayıp ışıkları kapatmadan önce elimden gelenin en iyisini yaptım.

King beni odamıza kadar yol boyunca taşımıştı.

Bütün. Yol. Boyunca.

Nefesi kesilmiş olabilirdi ama ben kendimden geçip düşmemeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki fark etmemiştim.

Neyse ki o banyoyu kullanırken ben de pijamalarımı alacak kadar ayılmıştım. Sonra yer değiştirmiştik.

Işığı fazla erken kapatınca kapının koluyla bir süre mücadele ettim.

Kapı pat diye açıldı. “Hey!” Geriye sıçradım. Neredeyse kapıyı yüzüme çarpıyordum.

King yatakta olmak yerine karyolanın yanında dikilmiş yatmak üzereydi.

Gerçekten çok yakışıklı.

Duraksayıp gözlerini kıstı. “Ne halt giyiyorsun sen?”

Doğru şeyi aldığımdan emin olmak için aşağı baktım ve dizlerime kadar uzanan 3xl erkek tişörtünün önünü çekiştir-dim.

“Pijamamı,” dedim gözlerimi odanın içinde gezdirdiğim sırada.

Evet, burası yatak odası. Pijama giymek için doğru yer.

“Savannah.” King’in sesi dişlerinin arasından konuşuyor-muş gibi çıktı.

Dişlerimi birbirine kenetledim. O hissi denemek için.

Hoşuma gitmedi.

Ne kadar yorgun olduğumu hatırlayarak aceleyle yatağa koşturdum ve şiltenin üzerine çıkıp battaniyenin altına gir-dim.

“Savannah.” King’in adımı söyleme şekli onunla yüz yüze gelmek için dönmeme neden oldu.

“Evet?” Battaniyeyi çeneme kadar çektim.

“O kimin tişörtü?”

Göğsüme işlenmiş yerel futbol takımının soluk logosunu düşündüm. “Benim.”

King eğilip avuç içlerini yatağın üzerine koydu. “O tişört başka bir adama aitse, onu lanet vücudundan yırtıp atacağım.”

“Yırtıp,” kelimesini tekrar ettim *P* harfini patlatarak.

Kocamın yüzünde komik bir ifade belirlediğinde o patlatma sesini yine yaptım.

“Sav...”

“Hiç kimse sana aslana benzediğini söyledi mi?” Elleri hâlâ yatağın üzerinde olan King başını öne eğdi. Kamburlaşan omuzları daha da büyük bir kediye benzemesine neden

oldu. Belki anlamadığı için sinirlenmiştir diye düşündüm. “Gözlerin,” diye açıkladım.

Başını kaldırdığında o kedi gibi gözleri benimkilere dikildi. “O erkek tişörtünü nereden aldın?”

Of, yine aynı konuya dönmüştük. “*Target*’tan.”

“Sen mi satın aldın?” Şüpheli görünüyordu.

Başımınla onayladım.

“Kendin için?”

Tekrar başımı salladım. “Yumuşak.”

“Neden kadın pijaması almıyorsun? Eminim onların da yumuşak olanları vardır.”

“Çünkü...” Aniden içime dolan duygular yüzünden boğazım endişe verici bir şekilde daraldı. “Çünkü başkasına aitmiş gibi davranmayı seviyorum.”

Bunu neden itiraf ediyorum? Bunu itiraf etmemeliyim.

“Neden?”

Battaniyeyi daha sıkı tutarak ağzımın yarısını örtecek şekilde yukarı kaldırdım. “Fark eder mi?”

“Evet. Soruya cevap ver.”

Battaniyeyi olduğu yerde tuttum. “Çünkü bu bana birine sahip olduğumu hissettiriyor.”

Çenesi kasıldıktan sonra geri çekildi ve dik durana kadar gerindi. “Peki ya o moron?”

“Kim?” Gözlerim göğüs kaslarına kilitlendi.

Göğüs. Kulağa sahte bir kelime gibi geliyor.

“Leland.”

“Hıı? Ne olmuş ona?” Gözlerimle parlak mavi *boxer*’ının altında kaybolan vücut kıllarının izini sürdüm.

“Sende onun kıyafetlerinden yok muydu?”

“Kıyafetleri mi?” Yastıktaki başımı iki yana salladım.

“Neden bende kıyafetleri olsun ki?”

“Tanrı aşkına,” diye mırıldandı King. Nihayet bakışlarımı

tekrar onunkilere çevirdim. Parmağıyla giyinme odasını işaret etti. “Oraya girip eşyalarını karıştırırsam, Leland’ın kıyafetlerinden birini bulur muyum?”

Önceki hüzünlü duygularımı çoktan unutmuş halde burnumu buruşturdum. “Bu garip olurdu.”

“Neden... biliyor musun? Boş ver.” dedi King nefes vererek.

Onun canını sıktığım için kendimi kötü hissettim. “Üzgünüm.”

“Neden üzgünsün, Savannah?” diye sordu bıkkın bir ifadeyle.

“Şey için...” Hatırlamaya çalıştım. “Seni kızdırdığım için?” Soru şeklinde bitirdim.

“Sorun değil, tatlım.” King yatağın başucundaki lambayı söndürdü. Ardından gelen karanlıkta yatağın içindeki hareketlerini hissedebiliyordum.

Hemen sonra sessizlik oldu ve bir an ile sonsuzluk arasında bir yerde bekledikten sonra yatağın onun tarafına kaydım.

Bir yanım bunun hep ben olduğumu; her gece hareket edenin, onu beni kucaklamaya zorlayanın ben olduğumu biliyordu. Ama bu hoşuma gidiyordu.

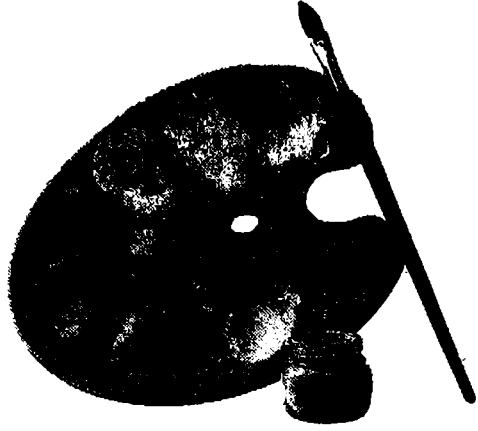
Gitmemeliydi.

Onunlayken olmamalıydı.

Ama hoşuma gidiyordu.

Burnum omzuna çarpınca King ben bir şey demeden kolunu kaldırdı.

Halinden memnun bir edayla nefes vererek yanağımı göğsündeki en sevdiğim noktaya bastırdım.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KING

Hay. Sikeyim.

Savannah küçük ellerinden birini yan tarafımla kendisi arasına sıkıştırdı ama diğeri göğsümde duruyor, parmaklarıyla oradaki kıllarla oynuyordu.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum: Cinsel hayal kırıklığı mı, yoksa sarhoş biriyle sohbet etmeye çalışmanın verdiği normal hayal kırıklığı mı?

Eli biraz daha aşağı kaydığında parmak uçları karın kaslarımın dış hatlarında gezindi. Benim de aklıma o lanet tişörtün içindeki meme uçlarının dış hatları geldi.

Serbestçe sallanan o tombul memelerinin hatırası aletimin kalp gibi atmasına neden oldu.

Yan tarafında duran elim gerildi ama onu olduğu yerde bıraktım. Büyük beden tişörtünün eteğini çekiştirmek istesem

de. Çünkü altına külottan başka bir şey giymediğinden oldukça emindim.

Savannah sanki kahrolası aletimi hedefliyormuş gibi elini karnımda daha aşağıya kaydırды.

“Bebegim, eğer bunu hemen kesmezsen seni becereceğim. Kafan iyi olsun ya da olmasın. Sonra da benden gerçekten nefret edeceksin.”

Eli durdu ama geri çekilmedi.

“Senden zaten nefret ediyorum.” Sözleri mırıldanmadan ibaretti ve gülümsemek zorunda kaldım.

“Hayır, etmiyorsun.”

Bir saniye sessiz kaldığında uykuya daldığını düşündüm. “Ona dokunmak istiyorum,” diyene kadar.

Vücudum bir anda dikkat kesildi.

“Neye dokunmak, Savannah?”

“Senin...” parmağı bir santim daha aşağı indi. “Şeyine.”

Şey.

Bu kelime *şeyimi* büzüştürmeliydi ama daha da sertleştirdi.

“Dokunabilir miyim?”

Fısıltıyla sorduğu soruya cevap vermek yerine uzanıp bileğini kavradım. Amacım onu uzaklaştırmaktı.

Elim onunkini biraz daha indirdi.

Sıcak, küçük avucu sert uzvumun üzerine yerleşip ipeğin üstünden beni yakana kadar durmadım.

“Çok büyük.” Sesi huşu içinde çıkınca gözlerimi sıkıca yummak zorunda kaldım çünkü neredeyse patlamaya hazırdım.

Cevap vermedim. Çünkü nasıl bir cevap verebilirdim ki?

Aletim elini zorluyordu ve parmakları etrafına dolanmaya çalıştığında bir inilti çıkardım.

Hâlâ büyük ölçüde aletimi kavrıyorken elini başına doğru götürdüğünde ter içinde kaldım.

“Çok uzun.” Dudakları neredeyse göğüs ucuma değiyordu. Daha önce hiçbir kadın göğüs uçlarımı emmemişti ama ondan bunu isteyip isteyemeyeceğimi merak ettim.

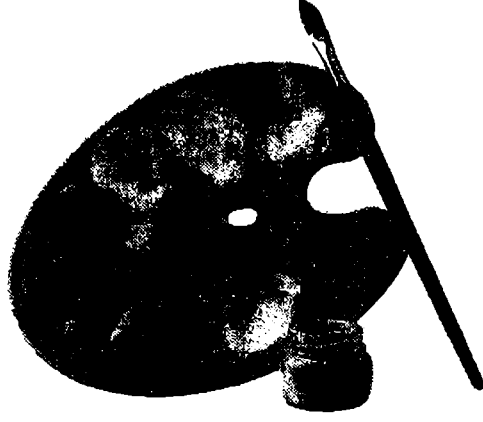
Sonra yavaşça -kahrolası yavaşlıkta- elini aşağıya, dibine doğru kaydırды. Köküne ulaştığımda parmakları gevşedi ve elini taşaklarımın üzerine yerleştirdi.

Sonra nefes alış verişini sakınleştirdi. Hareket etmeyi bıraktı.

Çünkü kendinden geçmişti. Taşaklarımı avuçlayarak...

Bu bugüne dek yaptığım her kötü şeyin kefaretiydi.

“Siktir.”

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

Güneş ışığı gözkapaklarımı delip geçerken macun gibi olmuş kaslarımı vücudumu döndürmeye zorladım. Ne mutluydu ki, kör edici ışık hareketimle birlikte karardı ve tekrar uykuya daldım.

*

Bir ateş çukurunun kenarından atlıyorum... Ardından irkilerek uyandım.

“Kahretsin,” diye inleyerek sırtüstü düştüm.

O kadar çok şişim vardı ki, karnım ağrıyordu.

Kendimi yataktan kaldırıp güne hazırlanma sürecine girerken çok uzun süre uyumuş, otuzlu yaşlarda biri olmanın sancılarını hissediyordum.

Kendime not: O üçlüyle sadece gecenin geri kalanı boyunca kafam iyi olsun istediğimde takılacağım.

Giyinme odasına girip büyük uyku tişörtümün altına bir tayt geçirirken tüm detayları hatırlamaya başladım.

King'in beni sırtında taşıması.

Başka bir adamın tişörtünü giydiğimi düşündüğünde çok sinirlenmesi.

King'in... *Of, Tanrım. Ona şey dedikten sonra aletine mi dokundum?*

Hâlâ giyinme odasında dikilerek alnımı kapının pervazına yasladım.

Muhtemelen ondan özür dilemeliydim. Dün gecenin yarısını çimlere uzanıp yanan ateşin kokusunu içime çekerek geçirdiğim için de kesinlikle duş almalıyım. Ama önce kahveye ihtiyacım vardı.

Bu yüzden kendimi uyandırmak için önce mutfağa, sonra da King'in ofisine gidecektim.

Koridorda yürürken kaçırılma olayını ne kadar kolay unuttuğumu fark ettim.

King'in gerçekten ne kadar kötü olduğunu merak etmeden duramayan bir yanım vardı. Kötü olduğunu söylemişti. Bana bir suç örgütünün yönetimine yardım ettiğini söylemişti. *Bu her ne demekse.* Lee'yi öldürdüğünü de biliyordum. Ama Lee -pardon *Leland*- de kötüydü. O zaman bu King'in yaptığını daha mı az kötü yapıyordu? Gerçi King tanıdığım herkesi tehdit etmişti. Ancak... Aslında onları gerçekte hiç tehdit etmemişti, değil mi? Bana sadece fotoğraflarını göstermişti ki bu da berbat ve ürkütücüydü. Fakat özellikle, *Benimle evlenmezsen, kuzenini öldürürüm*, dememişti. Çünkü bunu yapacağından şüpheliydim.

Beni evimi bırakmaya zorlamıştı ama karşılığında şu anda bugüne dek gördüğüm en görkemli sanat stüdyosuna sahip bir malikânede yaşıyordum.

Yani temel olarak boku yemiştim. Çünkü kocamdan hoşlanmaya başlamıştım.

Öyle bir esneme isteği duydum ki, yürümeyi bırakmak zorunda kaldım. Durduğum sırada aşağıdan yaklaşan ayak seslerini duydum.

Ana merdivenin başına yakındım ama koridorun sonuna az kalmışken durdum. Bu halimle duvarın kenarında saklanmış vaziyetteydim.

Özellikle yapmamıştım ve o olduğunu varsayarak King'e seslenmek için ağzımı açıyordum ki sesi merdivenden yukarı geldi.

"Ne?" Adımları durduğunda King'in sesi sinirli çıkmıştı. "Kızların sevkıyatının önümüzdeki haftaya kadar gelmeyeceğini sanıyordum?"

Kızlar mı?

Kızlar da ne demek?

King sessiz kaldığında telefonunu kulağına dayadığını gözümün önüne getirdim.

Nefes alış verişim hızlanırken bir elimle ağzımı kapattım.

"Adamlarımız hazır mı?"

Ben kötü bir adamım. Kötü şeyler yapan.

Bana böyle demişti. *Kötü. Şeyler.*

Birkaç adım geri gittim. Kulaklarıma hücum eden kan çok gürültülüydü. Sanki King duyabilecekmiş gibi.

Yapamazdı. Değil mi?

Görmek istediğim şey beni gerçekten bu kadar kör mü etmişti?

Göğsümde panik -gerçek panik- birikmeye başladı.

Neden buna inanmakta bu kadar zorlanıyorum?

Bana kötü olduğunu zaten söyledi.

İçim utançla doldu.

Bu kadar aptal olduğum için utanıyordum.

“Hayır, değiş tokuş için orada olacağım.” Sesi şimdi daha yükse ve daha yakındı.

Dudaklarımı kapatıp nefesimi tutarak dinledim. Merdivende ayakkabılarının sesini duyduğumda kalbim duracak gibi oldu.

Olabildiğince sessiz şekilde arkama dönüp yatak odasına koştum. Sonraki sözlerini paniğim yüzünden anlayamadım ama sesi koridorda yankılanmadan hemen önce odaya girmeyi başardım.

Kayarak durup kapıyı büyük ölçüde kapalı olacağı kadar ittikten sonra kararsızlık içinde durakladım. Uyuyor numarası mı yapmalıydım, yoksa banyoya mı saklanmalıydım?

Hızlı ve kesik nefesler alıp verdiğim için banyoya koştum. Ana kapıya yaptığım şeyi tekrarladıktan sonra kendimi odanın en ucundaki küçük tuvalet kabinine attım.

Kapıyı kapatırken kulpa bastığımdan klik sesi neredeyse hiç duyulmadı. Tam o sırada King’in yatak odasından bana seslendiğini duydum.

Geri uzanıp kulpu bıraktım. Sifonu çektim ve bu sesi kapı kolundaki küçük kilidi çevirirken çıkardığım yumuşak tıkırtıyı maskelemek için kullandım.

“Savannah?” King’in sesi artık banyodaydı ve bir kez daha aceleyle hareket ettiğimi fark ettim. Çünkü sifonu çekmek genellikle işinin bittiğine ve dışarı çıkacağına işaret ederdi. Yanaklarım yanıyordu ve kalbim hâlâ ölecekmişim gibi atıyordu. Her yere kusmadan onun gözlerinin içine bakabilmemin imkânı yoktu.

Kızların sevkıyatı.

“Meşgulüm!” Sesim gergin çıkmıştı. Bu yüzden erken sifonla birlikte muhtemelen burada kaka yaptığımı düşünüyordu.

Her neyse. Sorun değildi. Herkes kaka yapardı. Katiller de, kaçırılma kurbanları da.

“İyi misin?” Kapının altında bir gölgenin hareket ettiğini gördüğümde onun hemen diğer tarafta durduğunu anladım.

Sesimin tonundan ayakta olduğumu anlaması ihtimaline karşı temkinli bir şekilde geri çekilip klozet kapağına oturdum.

“İyiyim.” *Normalde nasıl davranıyorsan öyle davran, Savannah.* Kızgın bir ses tonu hedefledim. “Sakıncası var mı? Biraz mahremiyet lütfen.”

Ayağını yere vuruyormuş gibi bir ses çıkardıktan sonra iç geçirdi. “Birkaç işi halletmek için dışarı çıkıyorum. Ne kadar geç kalacağımı bilmiyorum. Eğer...” Düşünmek için duraksadı. “Saat sekize kadar dönmezsem, Cici sana akşam yemeği hazırlasın.”

“Ah, tamam.” Dudağımı ısırıktan sonra şansımı denemeye karar verdim. “Telefonumu geri alma fırsatım var mı?”

“Hayır.”

Uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum ama yine de verdiği cevaba sinirlendim. “Sosyal medya hesaplarımda paylaşım yapmam gerekiyor. Benim işim müşteriye yönelik.” Bu son dakika fikri üzerine sırtımı sıvazlamamak için kendimi zor tuttum.

“İyi deneme, tatlım. Geçen hafta, bir sonraki eserin üzerinde çalışırken ortalarda olmayacağını herkese bildiren bir paylaşım yaptığımı gördüm.”

Lanet olsun bana ve iletişim kurma arzuma!

“Yine de alabilir miyim?” Kaçmak istiyorsam gerçekten telefona ihtiyacım olacaktı.

“Hayır.”

Gerçi düşündükçe muhtemelen bir kalp atışı kadar kısa sürede telefonun izini sürebilirdi. “İyi o zaman. Şimdi gider misin, ben de... bitirebileyim?”

Kapının arkasında burnundan homurdandığımı duydum. “Herkes sıçar, Savannah.”

“Aman Tanrım, çık dışarı!” Ona bağıırken kızgınlığım sahte değildi. *En sonunda* çıkarken ayak seslerini dinledim.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

SAVANNAH

O tuvalet kabininden çıkmadan önce neredeyse bir saat bekledim. Sonra duş almak ve hazırlanmak için ana banyonun kapısı kilitli halde bir saat daha oyalandım. Ancak ortalığın sakinleştiğinden emin olduğumda harekete geçtim.

Evimi boşalttığımızda iki nedenden dolayı toparlanmak için yatak odamı seçmiştim. Birincisi, King'in iç çamaşırlarını karıştırmasını istemiyordum. İkincisi de dolabımda sakladığım bir miktar nakit para ve minivanıma ait anahtarlıktı. Şu anda King'in garajında park halinde olan minivan.

İnce kapüşonlularımdan birinin fermuarlı cepleri vardı. Ben de parayı ve anahtarı o ceplere saklamış, *göz önünde gizleme* numarasının işe yarayacağını ummuştum. Kollarımı geçirirken en azından bir şeyi doğru yaptığım için kendimi alkışladım.

Buradan omzuma asılı bir çantayla çıkamazdım. Bu yüz-

den nasıl giyindiğim konusunda akıllıca davranmalıyım. Çünkü bu evden çıkarken giydiklerim, dünyada sahip olduğum şeylerin tamamı olacaktı. Bu da *kat kat* giyinmek demekti. On saniye içinde terleyecektim ama sadece mülkten çıkmam gerekiyordu. Sonra soyunmaya başlayabilirdim.

Tenis ayakkabılarımın içine iki çift çorap giymiştim. İç çamaşırı -tabii ki- ve tayt, onun üzerine de bol bir eşofman altı çekmiştim. *Günlük kıyafetler ve pijama*. Sonra -her gün giymeyi sorun etmeyeceğim- rahat, telsiz bir *bralet* giyip memelerimin arasına üç iç çamaşırı daha sıkıştırdım. Onun üzerine de bir atlet, sonra bir tişört ve kapüşonumu giydiğimde görünmeyecek bir hırka.

Tombul görünüyordum, bu yüzden tüm bu katmanlarla bir gecede on kilo almış gibiydim ama umarım kimse o kadar yakından bakmazdı. Biriktirdiğim yedi yüz dolara ihtiyacım vardı. Bu yüzden onu kıyafet almak için kullanamazdım.

Umarım çok geçmeden elime bir telefon geçirebilir ya da internet erişimi olan bir kütüphane bulabilirdim. O zaman Mandi'ye mesaj göndererek deposunda sakladığım birkaç tabloyu satmasını ve parayı bana yollamasını isteyebilirdim.

Kendimi olabildiğince özgüvenli hissederek anahtarlığı parmaklarımdan sarkıttım ve omuzlarım geride evde ilerlemeye başladım. Merdivenlerden inip garaja kadar yürüdüm.

Buraya aitmişsin gibi davran.

Hiçbir sorun yokmuş gibi davran.

Minivanımın park edildiği garajın en ucundaki kapı olduğunu umarak elimi duvarda duran düğmeye bastırdım ve sağ üst garaj kapısı gürültüyle açılırken neredeyse sevinçten bağıracaktım.

Normal davran.

Gözlerimi karşıma dikerek garaja doğru ilerledim ve minivanımın kapı kilidini açmak için anahtarlığa bastım.

İçeri girdiğimde her şeyin hâlâ bıraktığım gibi olduğunu gördüm. Bardak tutucuların birinde yeniden kullanılabilir ve boya lekeli su şişem, diğerinde rasgele çöpler, arka koltuktaki ceplere sıkıştırılmış çeşitli boya malzemeleri, vizöre tutturulmuş güneş gözlüğüm.

İlerideki hareket dikkatimi çektiğinde başımı bana doğru çevirerek garaj yolunda yürüyen adama el sallamak için elimi kaldırdım.

Durup düşünmesini beklemeden güneş gözlüğümü takıp minivanı çalıştırdım. Sonra da ilerlettim.

Garaj kapısını başkası kapatabilir.

Adam ben geçerken başıyla selam verdikten sonra yoluna devam etti.

Gerçekten başarabilecek miyim?

Uzun garaj yolunda ilerlerken hiçbir alarm çalmadı. Hiçbir silah çekilmedi.

Sanırım başaracağım.

Sonra garaj yolu tepeye ulaştığında kapalı kapıların önünde duran iki adam gördüm. Araziye girişi ve çıkışı kontrol ediyorlardı.

Normal. Normal. Normal.

İçten içe kafayı yemek üzereydim ama kapıdan birkaç adım uzakta yavaşlayarak dururken güneş gözlüğü gözlerimdeki dehşeti gizlemeye yardımcı oluyordu.

Tanımadığım bir adam dolaşarak penceremin önüne geldiğinde titreyen ellerimle camı indirmek için tuşa bastım.

Konuşmasını beklemedim. “Merhaba! Sadece birkaç tablo almak için dışarı çıkıyorum.” Gülümseyerek başparmağım-la minivanın boş arka kısmını işaret ettim. Koltuk olmaması bunu büyük tuvaleri taşımak için mükemmel araç haline getiriyordu.

Adam başını eğdi. “Hanımefendi için, değil mi? Onun ressam olduğunu duydum.”

Duydum...

Bu adam benim kim olduğumu bilmiyordu. Benim *o hanımefendi* olduğumu bilmiyordu.

“Evet!” Sesimin oktavı yepyeni bir zirveye ulaşmıştı ama adam sadece sırttı.

“Eh, çabuk gel. Bu gece gök gürültülü fırtına olacağını duydum. Bu havada araba kullanmak istemezsin.”

Yüzümü buruştururken rol yapmama gerek yoktu. “Evet, kesinlikle istemem.”

Ardından adam -yeni en sevdiğim kişi- arabanın kaputuna iki kez vurdu ve hâlâ kapının önünde duran diğer adama işaret verdi.

“Görüşürüz,” diye seslenerek camımı kapattım ve gaza fazla basıp kendimi ele vermemeye dikkat ederek garaj yolundan çıktım.

Stresin neden olduğu ter kat kat giysilerimi şimdiden sırlıklam etmişti ama başarmıştım.

Başardım be!

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

KING

Nero parmaklarını gösterge panelime vurdu.

“Bunu bir daha yaparsan onları keseceğim,” diye patladım.

Parmakları hareketsiz kalırken başı yavaşça bana döndü. “Konuşmak ister misin?”

Kaşlarım çatıldı. “Ne hakkında konuşmak?”

“Kıçına ne girdiyse onun hakkında.” Ona ters ters baktığımda Nero ellerini kaldırdı. “İyi, sen sinirli bir sık kafalı olmaya devam et. Ama bu gece seni zorla dışarı çıkaran ben değilim.”

“Bana zorla bir şey yaptırdığını görmek isterdim,” diye homurdandım.

Burnundan homurdandı. “Sana her ne yaptıysa, kendimi kötü bile hissetmiyorum.”

“Bana hiçbir şey yapmadı.”

“Ah,” dedi Nero bilmiş bilmiş. “Bir şeylere muhtaç durumdasın. Anlıyorum.”

Burun kemiğimi sıktım. “Şu siktiğim çeneni kapatır mısın?”

“Hayır.” *Tanrım, tam bir pislik.* “O kadını kaçırdın. Seninle yatmak istemesini bekleyemezsin.” Omzunu kaldırdı. “En azından hemen.”

“Ah, benimle yatmak istiyor.” Neşesiz bir şekilde kıkırdadım. “Sadece harekete geçmiyor.”

Dün gece o uyurken yanında otuz bir çekmek yerine orada uzanıp aletimin küçülmesini bekleyerek kendime hâkim olmam beni şaşırtmıştı.

“Hımm.” Nero başını onaylar anlamda salladı. “Morarmış taşaklar beni de huysuzlaştırırdı.”

Elimi alnıma götürüp terimi sildim.

Çıkan fırtına ortalığı biraz serinletmişti ama çalışmayan bir aracın içinde oturmak için hava hâlâ sıcaktı.

“Payton’ı seninle yatması için nasıl ikna etmiştin?” diye sordum kulağa ne kadar aptalca geldiğini umursamadan.

Muhtemelen arkasında kirli izlerini bırakarak sıkık parmaklarını gösterge paneline vurmaya tekrar başladı. “Eh, öncelikle onu kaçırmadım.”

“Ciddiyim.”

“Ben de öyle,” diye karşılık verdiğinde cümlesinin sonundaki söylemediği *ahmak* kelimesini duyduğuma yemin edebilirdim.

Ön camdan dışarı bakıyorduk. Gece tam olarak bastırmamıştı ama gökyüzü fırtına bulutlarıyla daha da kararmıştı ve cama yapışıp kalan yağmur damlaları depoyu görmemizi engelliyordu.

Son birkaç aydır, bölgemizde kadın satmaya çalışan dalamayı ortaya çıkarmaya çalışıyorduk. Onca günün arasında

bugün adamlarımızdan biri bize bir satışla ilgili ipucu veren bilgiyi yakalamıştı.

O ipucu da bizi buraya getirmişti ve eğer...

Bir tır terk edilmiş otoparka girerken far ışıkları yağmuru delip geçti.

Geldiler.

Tır -tıpkı böyle yapacağını bildiğimiz gibi- merkez deponun yanında durdu.

“Peki ne yapacağım?” Şu anda biriyle yatmayı düşünmem gerektiğini biliyordum ama Savannah’nın küçük, yumuşak vücudu günlerdir beni baştan çıkarıyordu. Ben de -kahretsin ki- kendimi kaybetmeye hazırdım.

“Ona karşı nazik olmayı deneyebilirsin.”

“Ona karşı zaten naziğim.”

“Kardeşim.” Bana *kardeşim* demesi, söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı şimdiden bildiğim anlamına geliyordu. “Onu kanepeye sabitlemişken isteği dışında beni sizi evlendirmeye zorladın. Bunun çok *nazik* bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Seni bir boka zorlamadım.” Buna gerçekten başka bir cevap veremezdim. Çünkü Şeytan’ın kendisinden *kibarlık* dersi almak, bir erkeğin düşebileceği en düşük seviyeydi.

Nero daha iyi görebilmek için öne eğildi. “Ya da ona artık evli olduğunuzu ve zamanın geldiğini söyleyebilirsin.” Omuz silkti. “Ben ne bilirim ki?”

O ve Payton tanıdığım en mutlu çiftti ama ikisi de konu birbirleri olduğunda deli gibi davranıyordu. Bu yüzden belki de onun tavsiyelerini dinlememeliydim.

Farları kapalı üç karartılmış minibüs diğer taraftan büyük otoparka girdi ve tırın arkasına park etti.

Böylece anlaşma başlamış oldu.

Her iki gruptan şoförlerin inip birbirlerini selamladıktan sonra açık bir kapıdan depoya girmelerini izledik.

Binanın içini görmesek bile ne yaptıklarını biliyorduk. Para alışverişi yapıyor ve hangi kızların hangi minibüse bineceği planını gözden geçiriyorlardı.

Adamlar her zaman farklıydı ama aşamalar hep aynıydı. Kaynağını kesene kadar bunu yapmaya devam edecektik.

“Adamın geliyor, değil mi?” diye sordum zamanın tükenmekte olduğunu bilerek. Çünkü adamlar dışarı çıkar çıkmaz işler fazlasıyla zorlaşacak ve tutsaklar için çok daha tehlikeli hale gelecekti.

“Kendisi federal ama ona güveniyorum.” Nero cümlesini bitirir bitirmez, siyahlar içinde bir grup çömelmiş adam soldaki binanın arkasından gelip çatlamış betonun üzerinden koşarak adamların az önce girdiği depoya doğru ilerlediler.

Nero’nun FBI’daki adamını nereden tanıdığını hiç sorgulamamıştım. Sadece birbirlerine her zaman bir iyilik borçlu olduklarını biliyordum. Ama bu ayarlama için şimdi her zamankinden daha minnettardım. Çünkü böyle anlaşmaları daha önce de kendi başımıza bozmuştuk ve bir grup korkmuş insanla ne yapacağımızı bulmaya çalışmak hiç eğlenceli değildi.

Depodaki bok kafalıların oranı dörde karşı birdi ama silah sesi duyduğumda şaşırmadım. “Aptallar.”

“Birini canlı bırakacaklar.” Nero koltuğunda arkasına yaslanarak gitmeye hazır olduğunu belli etti.

Aracımı çalıştırmak için kontağa uzanıyordum ki, binanın yan kapısı açıldı ve minibüs şoförlerinden biri dışarı fırladı. “Lanet olsun.”

İkimiz de adamın bizden ve depodaki silahlı çatışmadan koşarak uzaklaşmaya başlamasını izledik.

“Arabayla onu ezebiliriz,” diye öneride bulundu Nero.

Başımı iki yana salladım. “*Suburban*’ımda göçük istemiyorum.”

“Eh, peşinden giden ben olmayacağım.” Nero kollarını kavuşturdu. “Adam kaçıyor.”

Kapımı iterek açıp dışarı çıkarken ciğerlerimden bir inilti yükseldi.

Ölçülü adımlarla arka kapıya doğru yürüdüm. Kapı açılınca döşemenin bir parçasını kaldırıp saklama bölmesini açtım ve uzun menzilli tüfeğimi çıkardım.

Dipçiği omzuma dayayacak şekilde kaldırarak aracın yolcu tarafına geçtim.

Gözümü dürbüne yaklaştırdığımda Nero’nun kapısının yanımda açıldığını duydum.

“Arkada bunlardan kaç tane var?”

Sol gözümü kapattım. “Sadece bir tanesine ihtiyacım var.”

Nişangâhı hizaladıktan sonra nefesimin birazını verip tetiği çektim.

Yanımdaki Nero’nun izlediğini hissedebiliyordum. Kırmızı bir sis adamın kafasından geriye kalanları çevrelerken nefesimin geri kalanını da verdim.

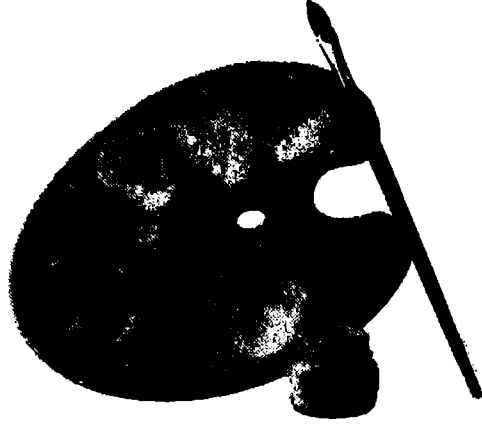
“Bütün o kurşunlar havada uçuşurken,” diye takıldı Nero. “Kimin kimi vurduğunu asla bilemezsin.”

Nişangâhımı yan kapıya yönelttim ama başka kimse kaçmayınca tüfeğimi indirdim.

“Daha iyi hissediyor musun?” diye sordu Nero sırtarak.

“Biraz.”

“Güzel. Şimdi buradan toz olalım da eve gidip aletini ıslatmaya çalış.”

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

Büyük kısmı boş olan motel otoparkındaki bir yere arabayı çekerken ayağım frene bastı.

Burası tam da aradığım yerdi. *Alışılmışın dışında. Dikkat çekmeyen. Ucuz.*

Yutkundum. Çünkü burası aynı zamanda korkutucuydu.

Şimdi ödleklilik etmeye başlamanın zamanı değil.

Kendime bir kez daha cesur olmayı hatırlattıktan sonra uzanıp anahtarı çevirdim ve yepyeni süper-eski *Toyota*'nın motorunu kapattım.

Belki de minivanımı elde tutup şu *YouTube* kampçıları gibi arkada uyusam daha iyi olurdu. Bunu her zaman çok sevimli bir şey gibi gösterirlerdi.

Ama ben öyle biri değildim. Tamamen hazırlıksızdım ve minivanımın arkasında uyumak hiç de sevimli olmazdı. Artık bir önemi de yoktu çünkü King'in evinden ayrılır ayrılmaz

doğruca St. Paul'e, daha önce önünden geçtiğim şüpheli görünümlü bir ikinci el araba galerisine gitmiştim.

Bir anahtar setini diğeriyle değiştirmek şaşırtıcı derecede kolaydı. Yeni arabamın çalıntı olduğundan oldukça emindim ama bu benim sorunum değildi. Ya da en azından en büyük sorunum değildi.

En büyük sorunum, görünüşüne bakılırsa *Cinayet Oteli* olarak adlandırılması gereken bir motele gelmiş olmamdı. Chicago'nun dış mahallelerindeydi. Ayrıca hâlâ bir telefonum, planım ya da dev bir bekçi köpeğim yoktu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ama çenem hâlâ titriyordu.

Kendime yüzüncü kez, *O sadece bir köpek*, demeye çalıştım. Ama yine işe yaramadı. Kimseyi kandırmıyordum. Dük son birkaç gündür sahip olduğum tek gerçek arkadaşım ve ben o lanet canavara âşık olmuşum.

"İçeri gir artık," diye zorladım kendimi.

Yanımdaki koltukta duran küçük giysi bohçasına baktım ve onu yerinde bırakıp önce oda anahtarımı almaya karar verdim. Burada çalışan birinin kucak dolusu kıyafet taşımama tepki vereceğini sanmıyordum. Ama bu beni rahatsız ederdi.

Sonra birinci mi yoksa ikinci katta mı oda istesem diye düşünmeye başladım.

Birinci kat daha güvensiz görünüyordu ama tüm oda kapıları dışarıya açıldığı için bir motelin ikinci katı da daha güvenli değildi. Hem birinci kattaki odada en azından gerekirse pencereden kaçıp gidebilirdim.

Parmaklarım kapı kolunu kavradı ama bir türlü açamadım. Çünkü yanlış seçimler yaptığım endişesinden kurtulamıyordum.

Şu anda özgür olabilirdim ama korku da kendine has bir hapisaneydi. Bir yatak odasına kilitlenmekten çok daha rahatsız ediciydi.

Gitmek zorundaydım.

Zorundaydım.

Daha önce ahlakımın sınırlarını hiç düşünmemiştim. Tanıdığım biri yasaları çiğnerse nasıl hissedeceğimi hiç merak etmemiştim. Ama insan kaçırın bir suç lorduyla geçirdiğim birkaç saatten sonra endişelenmem gereken çok fazla ahlaki değer olmadığını anlamıştım çünkü onun *kötü şeylerle* ilgilenmesi beni korkutmamıştı.

Belki de topluma yönelik duygusuz bakış açım yüzümden böyleydin. Belki boktan ebeveynlerle büyüdüğüm içindi. Ya da belki de sadece ihmal edilmiş vajinamla düşündüğündendi. Ama insan kaçakçılığının sınırları fazlasıyla aştığını biliyordum.

Şu anda bulunduğum yer güvenli görünmüyordu ama aklıma gelen en iyi fikir buydu.

Çünkü kaybolmak için büyük bir metropol bölgesine ihtiyacım olacağını biliyordum. GPS'li bir telefonum olmadığı için 94. Otoyol'a çıkıp Chicago'ya giden tabelaları takip edebileceğimi de biliyordum. Ne yazık ki bütçem şehir merkezindeki otellere uygun değildi. Bu yüzden otoyolun kenarındaki yollardan giderek bulduğum boktan moteller işimi görmek zorundaydı.

İç çekerek kapı kolunu çektiğim sırada motelin üst katındaki yürüme platformundan bir ışık huzmesi geldi.

Sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi donup kaldım.

Kapı kapandığında parlak ışık sönerken küçük yürüme platformunu tekrar gölgelerle kapladı. Merdivenlere doğru yürüyen bir adam olduğunu düşündüğüm kişiyi seçebilmek için gözlerimi kısmam gerekti.

Bacakları uzundu ve basamakları ikişer ikişer iniyordu.

Sadece odasından çıkan bir adam. Tamamen normal.

Ama adam merdivenlerin dibine ulaştığında dikkati kendime çekmemek için hareketsiz kaldım.

Yüz hatlarını görmeye çalıştım ama uzun sarı saçları yüzünü kaplıyor ve görüşümü engelliyordu. Sonra bana, otoparka doğru dönmek yerine ters tarafa yönelerek binanın arkasına ilerledi. Motelin arkasındaki boşluğa, hiçbir yere doğru...

Eh, korkutucu bir durum.

Bu otoparkta iki tane tepe lambası vardı. Altına park ettiğim değil de diğeri titreşmeye başladı.

Tıpkı korku filmlerindeki gibi.

Bu bir film değil. Senin hayatın ve kontrolünü eline almalısın.

Başımı iki yana çevirip park yerinde kimse var mı diye baktım ama hiç hareket yoktu.

Gözlerim dikiz aynasma gittiğinde arka tarafa park edilmiş bir sıra arabayı fark ettim.

Buraya geldiğimde o arabalar orada mıydı?

Gözlerimi kırıştırdım ama hâlâ karanlıkta park edilmiş bir sıra araba vardı.

Gözlerimi ovalamak için ellerimi kaldırdım. Altı saatlik araba yolculuğu beynimin bana oyun oynamasına neden oluyordu.

Taytımın cebine doldurduğum paranın hâlâ orada durduğundan emin olmak için uyluğuma dokundum. Geri kalanını memelerimin arasına sıkıştırmıştım çünkü odanın ödemesini yapmak için tüm paramı çıkarmak istemiyordum ve hava, cepli kapüşonlumu tekrar giyemeyeceğim kadar sıcaktı.

“Sadece oraya yürü ve bir oda iste.” Ellerim tekrar kapı kolunu kavradı. “Burası sadece bir motel. Bu normal bir şey. O yüzden normal davran yeter.”

Derin bir nefes vererek arabamın kapısını açtım ve dışarı çıktım.

Yağmur benimle birlikte Orta Batı’yı dolaştıktan sonra yaklaşık bir saat önce durmuştu ama her şey hâlâ nemliydi.

Hava da nemden dolayı yoğundu ve bu durum gürültücü cırcırböceklerinin her zamanki gece müziğini susturmuştu.

Burnumdan yavaşça nefes aldım ve kapıyı çarpıp kapattıktan sonra arabayı kilitlemek için düğmeye bastım.

Ofis kapısına sadece yirmi adım.

Kapıyı aç, normal davran, bir oda tut.

Sonra odana git, ellerini yıka ve ruhsal çöküntünü yaşa.

Ofis kapısına on beş adım.

“Bayan Vass?”

Ciğerlerimdeki tüm oksijen buharlaştı.

Geldiğini duymadım.

Onu görmedim.

Neredeyse King kadar uzun boylu ve belki de biraz daha iri bir adam yanımda durduğunda beni dönüp ona bakmaya zorladı. “Özür dilerim, hanımefendi. Sizi korkutmak istemiştim.” Gülümsemesi yüzümdeki kalan rengin de solmasına neden oldu.

Bir park yerinde, karanlıkta bana yaklaşması ve adımını bilmesi dışında korkutucu bir şey yapmıyordu. Ya da şöyle demeliydim: Evlilik soyadımı bilmesi.

Hayır, korkmam yaptığı bir şey yüzünden değildi. Sadece kendisinden kaynaklanıyordu. Enerjisinden.

Adam alıştığım gibi takım elbiseli değildi. Düz bir tişört ve kot pantolon giymişti. Çenesinden parmak uçlarına kadar da teninin her santimi dövmelerle kaplıydı. Kısa tıraş edilmiş saçları ve gür sakalıyla yakışıklı sayılabilirdi ama hapishane-den yeni çıkmış gibi görünüyordu.

“Adım Dominic ama siz Dom diyebilirsiniz.” Uzattığı eli ni alışkanlıktan sıktım. “Beni kocanız gönderdi.”

Zavallı kalbim çılgınca atıyordu. “King mi?” diye fısıldadım. Sanki parmaklarıma çok baskı yapmamaya dikkat ediyormuş gibi elimi hafifçe sıktığını fark etmemiştim bile.

Adam -Dom- sırttı. “Başka kocanız var mı?”

Başımı iki yana salladım.

“Bu muhtemelen iyi bir şey.” Elimi bıraktı. Yanıma gelip aynı elini sırtımın ortasına bastırmadan önce cevap verme şansım olmadı. “Hadi, sizi ben götüreceğim.”

“Hayır.” Ayaklarım pürüzlü asfaltta tökezledi. “Burada iyiyim.”

İleri doğru hareketlendiğimde Dom beni omuzlarımdan kavradı ve son sıradaki arabalara doğru yönlendirdi. Biraz önce dikiz aynasından baktığım arabalara.

Dört taneydi ve hepsi de o büyük, kısa ve basık polis arabalarına benziyordu. Sadece bunların tamamı siyahtı. Üzerlerinde bir santim bile gümüş rengi yoktu. Karanlıkta bile camların karartılmış olduğunu anlayabiliyordum.

Ortadaki arabalardan birine yöneldiğimizde diğer şoför koltuğu camlarının açık olduğunu ve her direksiyonun başında bir adam olduğunu fark ettim.

Bu arabaların hepsi benden sonra gelmişti de ben mi fark etmemiştim?

Yolcu tarafına doğru yönlendirildiğimde Dom kapıyı açmak için etrafımdan dolaştı.

Binmek için hareket etmediğimde arkamda iç çektiğini duydum. “Bak, anlıyorum. Biriyle tanışmak için en iyi yol bu değil ama King kendisi gelene kadar sana göz kulak olmamı istedi. Her ne kadar durumunu anlasam da bu gece İttifak’la ters düşmek istemiyorum. O yüzden ya şimdi benimle gelersin ve evimde rahatça bekleriz ya da bu otoparkta dikilip yağmurun yeniden başlamamasını umarız.”

Arabanın tavan lambası yanmıyordu. Zifiri karanlık iç kısım da araca binmem için bana meydan okuyordu.

“Benimleyken güvende olacağma söz veriyorum, Savannah.”

Dudaklarımı ıslatıp arkamdaki adama döndüm. “King’e karşı gelmek istemediğin için mi?”

Çenesini onaylarcasına indirirken gözlerini benden ayırmadı.

King bir canavar olabilirdi ama ben de canavarın karısıydım. Bu da beni şu anda kurtarmaya yetebilirdi.

“Arabamdaki kıyafetlere ihtiyacım var.”

Dom elini kaldırdığında bir araba kapısının açıldığını duydum. Anahtarlarımı yanımıza gelen adama uzatınca başımı eğip boş ellerime baktım.

Anahtarlarımı ne zaman aldı?

“Başka bir şey?” diye sordu Dom.

Başka bir şey yoktu, bu yüzden başımı iki yana salladım.

“Tamam o zaman.”

Bir dakika sonra diğer adam kapüşonluma sarılı kıyafetlerimle koşarak geri geldi.

Dom onu bana uzattı. Ardından, kalbim kaburgalarımın arkasında güm güm atarken yabancının arabasına bindim.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

KING

“Ne dedin, lan sen?” diye telefona doğru bağırdım yere indiğimizde.

“Sana adresi mesaj atarım,” diye cevap verdi Dom. Sonra telefonu kapattı.

Uçağı yavaşlatan Nero bana baktı. “Neredelermiş?”

Telefonumu avucumun içinde sıktım. “Onu kendi evine götürmüş.”

Nero’nun kaşları kalktı. “İlginç.”

Açılana kadar kapıya vurduktan sonra Dominic’in yüzüne yaklaştım. “Nerede lan o?”

Kolunu kaldırıp bize çatı katı dairesine girmemizi işaret etti.

Nero yanımdan geçip gitse de ben göğsümü Dom’unkinden birkaç santim uzakta tutuyordum.

“Sana ona göz kulak olmanı söyledim. Onu alıp götürmeni değil.”

Dom başını iki yana salladı. “Onu nerede bulduğumu görseydin bana teşekkür ederdin.”

“Teşekkür etmek mi?” dedim dişlerimi sıkarak. “Seni yok etmem gerekir.”

İki katlı devasa apartman dairesinin etrafına yerleştirilmiş adamlar yaklaşırken avuç içlerinin tabanca kabzalarına vuruşunun kendine özgü sesi duyuldu.

Dom işaret vererek adamların geri çekilmelerini sağladı.

“Sinirlenmeni anlıyorum. Böyle bir bebek varken, kaçıp gitse ben de sinirlenirdim.”

Nero içeride dolaşırken dilini şaklatarak onaylamıyormuş gibi bir ses çıkardı. Benimse çenem gerildi.

“Karımın görünüşü hakkında bir yorum daha yaparsan...”

“Hans oradaydı.”

Dom’un sözleri tehdidimi durdurdu.

“Bir daha söyle?”

Dom, Nero’nun bile dikkatini çekmişti. “Motelin otoparkına senin kadınının hemen arkasından girdik. Arabasından inmeden birkaç dakika öylece oturdu ve inmeden hemen önce Hans en üst kattaki odalardan birinden çıkıp tam karının arabasının önündeki merdivenlerden indi.”

“Hans?” Midem bulanmaya başladı. “Onu gördü mü?”

Dom başını iki yana salladı. “Diğer tarafa dönüp binanın arkasına doğru yürüdü.”

“Adres,” diye çıkıştı Nero.

Dom motelin adını söyledi. “Üst katta, soldan ikinci oda. Gidip kontrol edecek durumda değildik. Yoksa ederdik.”

Nero’ya araba anahtarını fırlattım. O da çıkıp gitti.

Dom’la birbirimize bakıyorduk.

Ona katlanıyorduk çünkü Chicago yakındı ve adam bazı

alternatiflerden daha iyiydi. Tam bir, *Tanıdığın düşman, tanımadığın dosttan iyidir*, durumuydu.

Ona gerçekten güvenmeme yetecek kadar geçmişimiz yoktu ama Savannah'nın korktuğu için benden kaçtığını biliyordum.

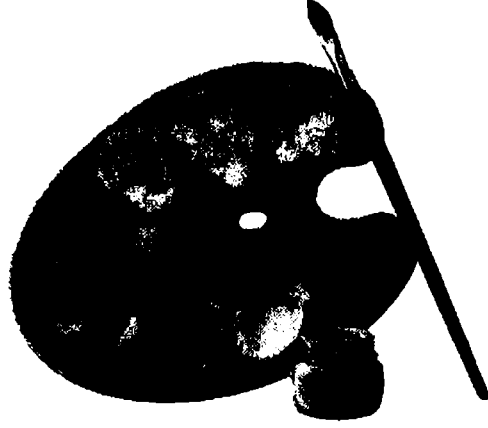
Evimin güvenlik kameralarını izlerken, yaptığım telefon konuşmasının bir kısmına kulak misafiri olduğunu ve bazı yanlış sonuçlar çıkardığını biliyordum. Benden uzaklaşmak için buraya kadar geldiğini, kendini tehlikeye attığını biliyordum. Bir de Hans gibi biri onu ele geçirirse, geri almak için siktiğimin bütün dünyasını paramparça edeceğimi biliyordum.

Arabasından daha erken çıksaydı ve Dom orada olmasaydı...

Chicago mafyasının lideri ona uzattığım elimi sıkı. "Sana borçlandım. Şimdi bana onun nerede olduğunu söyle."

Büyük odanın en ucundaki açıkta duran merdiveni işaret edince ciğerlerim derin bir nefesle genişledi.

Oyun zamanı bitti, karıcığım.

KIRKINCI BÖLÜM

SAVANNAH

Ön kapıya vurulması King'in burada olduğunun ilk işaretiydi.

Ellerimi önümdeki ahşap levhaya bastırdım.

Yükselen sesler de ikinci işaretetti.

Yükselen ses. King'in sesi.

Kulağımı kapıya dayadım.

Geleceğinden haberim vardı. Dom bana bunu söylemişti. Ama onun dışarıda olduğunu bilmek...

Kalbim üç kat hızlı atmaya başladı çünkü onu görmek istiyordum.

Gitmemin sebebi o olmasına rağmen onu görmek istiyordum ve hiçbir şey değişmemişti.

Biraz daha eğilerek söylenenleri anlamaya çalışsam da olmadı.

Motelden buraya yaptığımız araba yolculuğu sessiz ve

stresliydi. Geldiğimizde de Dom bana bu odayı göstererek dinlenebileceğimi söylemişti.

Ama ben dinlenmedim. Dinlenemedim.

Kullanılmayan bir misafir odasına benziyordu. Dom beni içeri kilitlememiştir ama buna gerek de yoktu. Onu ya da devasa dairede yürürken beni izlediğini gördüğüm adamlardan *hiçbirini* tanıımıyordum.

Bu yüzden ne kadar zamandır burada dikilip volta attığımı bilmiyordum ama sanki sonsuzluk geçmiş gibi hissediyordum.

Bu sabahki konuşmaya kulak misafiri olduğumdan beri sonsuzluk geçmiş gibi geliyordu.

King'i ilk gördüğümünden beri sonsuzluk geçmiş gibi geliyordu.

Kime güvenebileceğimi en son bildiğim zamandan beri sonsuzluk geçmiş gibi geliyordu.

Sesler kesilince kulağımı kapıya dayayıp bir şeyler duymaya çalıştım.

Hiçbir şey yoktu.

Sessizlik dışında.

Göğsümde yeni bir tür panik kabardı.

Gitti mi? Buraya kadar beni bırakıp gitmek için mi geldi?

Peki bu neden kalbimi ağrıtiyordu? Adamdan kelimenin tam anlamıyla kaçmıştım. Hem de bugün.

Ama beni bu daha korkunç adamlarla bırakırsa ne yapardım?

Aniden kapının diğer tarafından gelen ayak seslerini fark ettiğimde kulağım hâlâ ahşaba dayalıydı.

Ürkek bir çılgılık boğazımda düğümlenirken geriye sıçradığım sırada kapı ardına kadar açıldı.

O kadar sert itilmişti ki, duvara çarpıp sekti ama King elini uzatıp kapının kenarını yakalayarak kendisine doğru geri savrulmasını engelledi.

Eşikten geçip kapıyı arkasından çarparak kapatırken bakışları bana kilitlenmişti.

Bense geri geri gidiyordum.

Aklım ve kalbim şu anda hayatımdaki en büyük tehlikenin ne olduğu konusunda savaş halindeydi ama ayaklarımın umurunda değildi. Beni en yakın tehditten uzaklaştırmaya devam ediyorlardı.

Ben geriye, o ileriye giderken birlikte hareket ediyorduk.

Gözleri...

Göğsüm sıkıştı.

Gözlerinde *incinmiş* bir bakış vardı.

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Benim yüzümden...

“Du-duydum.” Sesim zor çıkıyordu.

King ringe çıkmak üzere olan bir boksör gibi omuzlarını yuvarlayarak bana doğru bir adım attı. “Ne duyduğunu biliyorum.” Adımları durdu ve takım elbisesinin ceketini çıkarmaya başlarken aynı zamanda ayakkabılarını da çıkardı. “Sorularını sormak için ben çıplak kalana kadar vaktin var.”

Ceketini yere atarak yanlarındaki kılıflı iki silahı ortaya çıkardı.

Geriye doğru bir adım daha atmca duvara çarptım.

İri elleriyle silahları rahatça çıkardı -sanki bu her gün yaptığı bir hareketmiş gibi- ve yatağın ayakucuna koydu.

Parmakları gömleğinin düğmelerine giderken ne dediğini hatırlamaya çalışarak dudaklarımı ıslattım.

“Kız mı satıyorsun?” Soruyu sorarken boğazım düğümlendi çünkü cevabı çoktan yüzünde görebiliyordum.

“Kimseyi satmıyorum.” Gömleğini çekip çıkardı ve yere fırlattı. “İnsan ticareti yapmıyorum.” Kemerini çözüp bir *şak* sesiyle çıkardı. “Kadınlara zarar vermem.” Pantolonun fermuarını açıp indirdi. “Ama şimdi seni becereceğim.” *Boxer*’ı-

nı çıkardı. “Çünkü sen benim karımsın. Öyle davranmanın lanet olasıca zamanı da geldi.”

Boğazımdan hafif bir inilti yükseldi ve King bunu fark etti. Aramızdaki son mesafeyi kapatarak dudaklarını benimkilere bastırdı.

Çoktan sertleşmişti. Sadece kısa bir bakış atmıştım ama aletin vücuda bastırıldığını hissedebiliyordum. Onun kocaman, güçlü bedeniyle benim daha küçük ve kırılgan bednim arasında sıkışıp kalmıştı.

Dudaklarımı araladığımda dili benimkine çarparak ağzımı işgal etti.

Her şeyi hissediyordum.

Onu nasıl incittiğimi hissediyordum.

Onu nasıl korkuttuğumu hissediyordum.

Elleri saçlarıma dolandı ve başımı geriye çekerek boynumu bükte.

“Bana üzgün olduğunu söyle,” diye dudaklarıma hırladı.

“Üzgünüm.”

Bana hiçbir kanıt sunmadı. Sözüden başka hiçbir şey vermedi. Ama ona inanıyordum. Ona güvenmediğim için hissettiğim suçluluk duygusu da içimi kemiriyordu. Bana yaşattığı onca şeyden sonra bile onun hakkında en kötüsünü düşündüğüm gerçeğinden nefret ediyordum.

“Beni terk ettiğin için üzgün olduğunu söyle.” King’in sesi çok kızgın çıkıyordu.

Ellerimi ona uzatıp parmak uçlarımı iki yanındaki çıplak tene bastırdım.

Elleri belimden aşağı kayarak beni kaldırdı.

“Söyle,” diye homurdandı.

“Üzgünüm.” Bacaklarım beline dolandığında ve onu *orada* hissettiğimde özrüm bir iniltiye dönüştü.

“Artık kaçmak yok.” Kalçalarını benimkilere doğru itti-

ğinde aleti hassas kadınlığının üzerinde neredeyse acı verecek kadar sertti.

Bir eli belimden uzaklaşıp sertçe mememi avuçladı. Dolgusuz sutyenim ve atletim meme uçlarımın onun dokunuşu için nasıl yanıp tutuştuğunu gizlemeye yaramıyordu.

Bir başka iniltiyle daha sarmalandım.

Bedenim onun için fazlasıyla hazırды. Onu almak için hazırdı. Bunun için kendimden nefret etmem gerektiğini biliyordum. Ama o benim için gelmişti.

Ben kaçmıştım. O da benim için gelmişti.

King bir parmağını tişörtümün ön kısmına sokarak sutyenimin kenarıyla birlikte tuttu ve ikisini de aşağı çekti. Unuttuğum paralar serbest kalınca bir an duraksadıktan sonra beni duvara yasladı ve dudaklarıyla meme ucumu kavradı.

Bu his karşısında neredeyse ağlayacaktım.

Sıcak ağzı... Dişleri yumuşak etime batarken dilinin meme ucumu yalayışı...

King'in ağzından tenime doğru bir inilti yükseldiğinde kalçalarımın sallanmasına engel olamadım.

Lanet olsun, çok iyi hissettiriyordu.

Tişörtümün diğer tarafını atletimin askısını koparacak kadar sertçe aşağı çektiğinde omuzlarına tutunmak için ellerimi kaldırdım. O diğer meme ucumu emerken kasları avuçlarımın altında şişerek esniyordu.

"Tanrım." Tenimi yaladı. "Siktir." Dişleri mememde gezindi. "Sıkı tutun." Ben tepki vermeyince başını kaldırıp bana sertçe baktı. "Bana tutun."

Kollarımı boynuna doladım ve göğsünü benimkine bastırıp beni ağırlığıyla duvara yaslarırken onu kendime yakın tuttum.

Sonra onu hissettim.

Bacaklarımın arasındaki elini... Kumaşı kavrayışını...

Parmakları külotuma dokunmadan bir saniye önce bir yırtılma sesi havayı deldi.

Taytımı yırtmıştı.

Lanet olası taytımı yırttı.

Bir çift talepkâr parmak vajinamda aşağı yukarı gezinirken sırlıslıkla pamuk beni ele verdi.

King parmaklarını külotumun kenarına geçirip yana doğru çekerken tekrar inledi. Başparmağı kadınlığımdan yukarı gidip kaygan klitorisimden geçerek ona daha sıkı tutunmama neden oldu.

“Çok ıslak.” Başparmağının yerini daha büyük bir şey aldı. Daha sert. “Ve tamamen benim.”

King kalçalarını öne itti.

İstila anında başladı.

Kalınlığı şimdiye kadar gördüğümde daha fazlaydı. Amım onun etrafında gerildi.

Benden çıkan ses yarı çığlık, yarı coşkuydu.

Çok derindeydi. O kadar derindeydi ki...

O kadar doluydum ki...

“İşte bu, karıcığım.” King içimden çıktı. Sonra yeniden sertçe girdi. “Hepsini al.”

İçime gömülüken bana *karıcığım* demesi tenime dans eden ürpertiler gönderdi.

Kalçalarımı kavradı ve beni aletin üzerine daha da çekti.

“Benim için yaratılmışsın.” Homurdandı. “Çok dar. Çok mükemmel.”

İnlememi durduramadım. Göğsümden çıkan seslere engel olamıyordum.

Yüzümü ona dönüp dudaklarımı boynuna bastırdım ve kokladım. Tanıdık kokusunu içime çektim.

“Çok ateşli.” Hızlanıyordu. Kalçaları benimkilere çarpıyordu. Taytımdaki delik her hareketinde daha da genişliyordu. Benim tek yapabildiğim şeyse tutunmaktı.

İçime bir sonraki girişinde sırtımdan yukarı bir şok dalgası yükselince haykırdım. Dibine kadar girdiğine yemin edebildim. Sesim etrafımızdaki duvarlarda yankılandı.

“Sessiz olsan iyi olur, bebeğim. Dışarıdaki tüm o adamların seni duymasını istemezsin.”

Vücudum kendiliğinden tepki verdi. Amım, uzun aletinin etrafında sertçe kasıldı.

Ah Tanrım, bunu neden istiyorum ki?

“Siktir.” King başını kaldırıp kalçalarını ileri geri hareket ettirdi. “Hoşuna mı gitti, Savannah?” Ses tonunu biraz daha yükseltti. “Birinin buraya girmesini istiyorsun. Seni böyle görmesini.” Beni sikinin üzerinde zıplatmak için kalçalarımı daha sıkı kavradı. “Ben seni bu koca aletle becerirken birisinin izlemesini mi istiyorsun?”

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

KING

Karım sapığın tekiydi ve bu beni boşaltmak üzereydi.

Kollarımı ona dolayarak bizi duvardan uzaklaştırdım.

Hâlâ onun içindeydim. Vücudu benimkine sımsıkı sarılmış, bacakları belime dolanmışken her titreyişini ve gerilen her kasını hissedebiliyordum.

Yatağa dönüp dudaklarımı kulağına dayadım. “Sularının aletimden aktığını hissedebiliyorum. Birinin ben seni sikerken izlemesini isteyip istemediğini sordum ve amının her yeri aletimin etrafında titredi.” Savannah omzuma doğru inledi. “Senin için bunu yaparım, tatlım. Seni bu kadar azdıracaksa, senin için bunu yaparım.”

Karımı bıraktığımda arkasındaki yatağa düştü.

“Ama o zaman seni bu şekilde gören her orospu çocuğunu öldürmek zorunda kalırım.”

Savannah gözlerini kırpıştırarak bana bakarken darmadağın haldeydi.

Memeleri yırtık tişörtünün üzerinden dışarı sarkıyordu.

Taytı paramparçaydı. Şişkin pembe amı ortadaydı.

Ama mükemmel görünüyordu. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel tabloydu.

“Nefis,” diye homurdandım uyluklarını kavrayıp iki yana çekerken.

Sanki kendini örtmeye çalışarak ellerini aşağı doğru uzatacak gibi oldu. Ama o bunu yapamadan eğilip dilimi açıklığına dayadım.

Boğuk bir ses çıkardı ve beni itmek yerine ellerini saçlarıma gömdü.

Dilimi klitorisinin üzerinden geçirdim. Sadece bir kez.

Tam olarak burada kalmak istiyordum. Yüzümün her yerine boşalmasını istiyordum. Bütün gece adımı haykırmasını istiyordum.

Ama bunu evde yapabilirdim.

Uzaklaşmaya başladığımda elleri beni orada tutmaya çalışarak başımı kavradı. Ama o kadar azmıştı ki, beni durduramayacak kadar güçsüz düşmüştü.

“Dilime iyi kızlar boşalabilir.” Vücudunda yukarılara ilerledim. “İyi bir kız oldun mu, Savannah?”

Ağlayacağına yemin edebilirdim ama yine de başını iki yana salladı. “Ha-hayır.”

“Hayır,” diye tekrarlaraken aletimi tekrar açgözlü kadınlığına hizaladım. “Hayır, sen kötü bir kız oldun.” Tekrar santim santim içine girmeye başladım.

“Korkmuştum,” diye itiraf etti sonunda.

İşte bundan nefret ediyordum. Böyle hissetmesinden nefret ediyordum.

“Benden korkmana asla gerek olmayacak.” Bir santim daha soktum.

O kadar ıslanmıştı ki, vücudumu itmeme bile gerek yoktu.

“Üzgünüm.” Sesi bir fısıltı gibiydi ve ciddi olduğunu biliyordum.

“Biliyorum.” Bir santim daha girdim. “Boşalmana izin vermemin tek nedeni de bu.”

Memeleri göğsüme sürtünürken elleriyle sırtıma tutunmaya çalıştı.

Hevesi, istekliliği beni uçurumdan aşağı yuvarlayacaktı.

Ama önce onu oraya götürmem gerekiyordu.

“Bu aletin üzerine boşalmak ister misin, karıcığım?”

“Lütfen,” diye yalvardığında bunu taşaklarımda hissettim.

Bir dahaki sefere bana yalvardığında, bunu dizlerinin üzerinde yapacak.

Dudaklarım onunkilere değene kadar ağzımı hareket ettirdim.

“Lütfen, kim?” diye talebimi belirttim. “Ben kimim?”

Beni daha yakınına çekmeye çalıştı. “Sen benim King’imsin.”

Sözlerini içime çekerken vücudumda şimşekler çaktı.

Sen benim King’imsin.

“Siktir,” diye homurdanarak tüm ağırlığımı onun üzerine bıraktım. Kendimi gidebildiğim kadar derine gömdüm ve dilimle ağzını açılmaya zorladım.

Sen benim King’imsin.

O da beni aynı hararetle öperken kalçalarım piston gibi hareket ederek onu defalarca dolduruyordu.

Bana *kocam* demesini istemiştim. Ama... *Siktir.*

“Aynen öyle, bebeğim,” diye homurdandım. “Ben senin lanet olası King’inim.”

Bir elimi kışının altına sokup kalçalarını kaldırdım. Hâlâ

giydiği külot aletimin uzunluğu boyunca hareket ediyordu.  ığlık attığında lastiğin klitorisini sıkıştırdığını biliyordum.

Yakın olduğunu biliyordum.

“Benim için boşalacak mısın, Savannah?”

şakağıma karşı nefes nefeseydi.

“Söyle bana.” Kalçalarını d nd rd ğ mde gerildi. Hareket, kumaşı tam ihtiyacım olan yere getirdi. Tam *onun* ihtiyacı olan yere... “Söyle.”

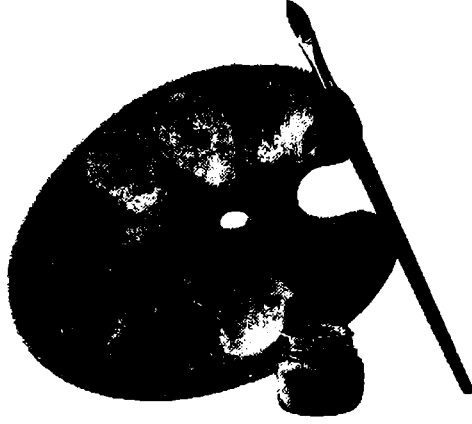
Kalçalarını tekrar tekrar yuvarladım. Amı daha da ıslandı.

“Söyle, karıcığım.”

“Ge-geliyorum!”

Titreşen vücuduyla eşleşen sözleri beni uçurumdan aşağı itti.

Kadınlığı etrafıma kenetlendiğinde orgazmı benimkini yoğunlaştırdı. Aletim patladı ve boşaldığım her bir damlayı içine gönderdim. Karımın içine.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

Vay. Canına.

King'in ağırlığı vücudumu yatağa yapıştırdığında, bu his bana nikâhımızdan sonra kanepede onun altında sıkışıp kaldığım zaman beni öpmesini hatırlattı.

Gözlerimi sımsıkı kapattım.

Az önce King'le seks yaptım.

Sadece zevk almadım. Bayıldım.

O...

Tanrım, o olacağını hayal ettiğim her şeydi.

Çok güçlü ve talepkâr.

Taytımı bir kâğıt gibi yırtmıştı.

Vajinam bu anıyla kasılınca King'in hâlâ içimde gömülü olduğu gerçeğini hatırlamam vücudumda bir şok etkisi yarattı.

"I-ıh," diye mırıldandı şakağıma doğru. "Şu anda alabileceğin sadece bir tane. Sana hâlâ kızgıyım."

Ağzım açık kaldı.

Doğru ya, kaçmıştım. Ama önce o beni kaçırmıştı.

“O yüz ifadesini yapma.”

Ağzım kapandı. “Ben...”

King bana bakmak için başını kaldırdı. “Yapıyordun. Ama seni becererek itaat etmeni sağlamam için zamanımız yok.”

“Yapmadın...”

Ağzını benimkine yapıştırarak beni susturdu.

Bu hoşuma gitmemeliydi.

Karıncalanmalar merkezime kadar ilerlediğinde aletin etrafındaki kaslarımı sıktım ve hâlâ sert olan sikinin içimde sıçradığını hissettim.

Kalçalarını iterek daha derine girince öpüşmeyi kesip başımı geriye attım.

“Kes şunu,” diye inledim.

Zaten içimde savaşıyor pek çok duygu vardı ve zevkle daha da karmaşık hale geliyorlardı.

“Neyi keseyim?” Kalçalarını tekrar ittiğinde hain iç çamaşırım yine aşırı hassas sinir topumun üzerinden geçti. “Seni iyi hissettirmeyi mi keseyim?” Yeniden ittirdi. “Seni kıvrandırmayı mı?”

“King.” Ona kızmaya çalıştım ama hareket etmeyi sürdürdü. Beni tekrar o uçurumun kenarına çekmeye devam etti.

Beni tekrar boşaltmasına izin veremezdim.

Düzgün düşünmem gerekiyordu.

“Ne, karıcığım?” Kıpırdadı ve ardından eli oradaydı. Aramızda. Başparmağını klitorisime bastırıyordu. “Bana yalan söyleme, tatlım. Bana bundan hoşlanmadığını söyleyemezsin.”

“Hoşlanmı...” *Ah, lanet olsun. Çok yakınım.*

Körlemesine uzanıp elini itmeye çalıştım.

Ama o çok güçlüydü.

Ya da ben çok zayıftım.

Ya da onu gerçekten durdurmak istemiyordum.

“Bunu istiyorsun.” Yukarı çevrilen gözlerim onunkilerle buluştu. “Beni istiyorsun.” Başparmağı ileri geri hareket etmeye başladı. “Sana kendini iyi hissettirmemi istiyorsun.” Başparmağı daha hızlı hareket ediyordu. “İtiraf et. Kabul et.”

“İstemiyorum,” dedim hıçkırarak.

Daha sert bastırdı. “Beni kabul et.” Kalçaları şimdi ileri geri hareket ediyordu ve aleti daha önceki kadar sertti. “İnan bana.”

Ona inanmak istiyordum.

Ona *inaniyordum*.

Ama bu ne anlama geliyordu? Bu hayata öylece devam mı edecektim? Onu kocam olarak kabul mü edecektim?

“Güven bana.” King’in sesi nefes alış verişim kadar düzensizdi.

Topuklarımı yatağa bastırarak ona daha fazlasını vermek için kalçalarımı kaldırdım. Daha fazlasını almasına izin vermek için. Başka bir orgazmın ilk sarsıntıları içimde titreşirken bir şey fark ettim. Zihnim emin olmasa da bedenim ona güveniyordu.

Ellerim artık onu itmiyordu. Bunun yerine, duymaya ihtiyacı olan şeyi söylerken onu sıkıca tuttum.

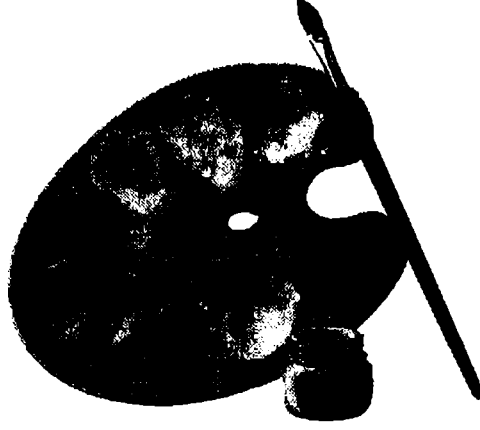
“Güveniyorum.”

İçime tekrar tekrar girerken aramızdan çıkan ıslak sesler şehvet doluydu. Parmakları klitorisimle ilgilenmeyi hiç bırakmıyordu.

Tıpkı ilk seferde olduğu gibi orgazmım beni ele geçirir geçirmez King beni uçurumdan aşağı takip etti. İçimde zonklayan aleti boşalmamı güçlendirdi.

King içimden çıktığında iki kat meninin vücudumdan sızdığını ve mahvolmuş taytımı ıslattığını hissettim.

Sırtarak bana baktı. “Ölüm bizi ayırana kadar, Savannah bebeğim.”

KIRKI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KING

Kapıyı açmadan önce karımın bitişikteki banyoya girmesini bekledim.

Dom koridorun ucundaki duvara yaslanmıştı. Ellerini kaldırıp yavaşça alkışladı. “Etkileyici.”

Üst üste iki kez boşalmamdan mı yoksa genel olarak kaçak karımı becermemden mi bahsediyordu bilmiyordum ama iki durumda da sinirlendiğimi hissettim.

Yemi yutmayarak kapıyı arkamdan hafif bir tıkırtıyla kapattım ve kollarımı kavuşturdum. Çünkü Savannah üstünü değiştirirken bu adamı burada bırakıp önden gitmeme imkân yoktu.

Dom sırttı ama duvardan çekilip önümden ana kata doğru yürürken başka bir şey söylemedi.

Onu mutfağa kadar takip ettim ve konuşmak için büyük

beton ada tezgâhta durana kadar bekledim. “Nero’dan haber var mı?”

Seçtiği motelde Hans’ın olduğunu Savannah’ya söylemeli miydim hâlâ emin değildim. Ona Hans’tan bahsetmek isteyip istemediğimi bile bilmiyordum.

Bilgilendirilmesini istesem de dehşete düşmesini istemiyordum. Ayrıca adam hakkında bildiklerimiz o kadar azdı ki, bu kadar sinir bozucu olmasaydı durum komik olurdu. Yeni insan kaçakçılığı çetelerini duyduğumuzda adı hep geçen sikik bir hayalet gibiydi ve kadınımdan sadece birkaç adım uzakta olduğunu bilmek...

Savannah’nın bununla yaşamasını istemiyordum.

Karım hakkındaki bilinmesi gereken her şeyi bilmiyor olabilirdim ama onun nazik bir kalbi olduğunu biliyordum. Benim ellerime emanet edilemeyecek kadar yumuşaktı. Onu gereğinden fazla kirletmek de istemiyordum.

“Birkaç dakika önce aradı.” Dom açık bir bira şişesini eline aldı. “Üç ölü adam bulduğunu söyledi. Bıçak yaraları varmış ama hepsi bu. Para yok. Kız yok.”

Dominic işiyle ilgili detayları meraklı gözlerden saklamak konusunda iyiydi ama o da bizimle aynı çizgideydi. Hans’ı yakalamayı da en az bizim kadar istediğini biliyorduk.

Nefesimi verdim. “Sanırım arkasında kartvizit falan bırakmasını istemek çok fazla olurdu.”

Dövmeli adam bir kahkaha patlattı. “Üzgünüm, henüz iade adresi yok.” Birasından bir yudum aldı. “Nero seni ve karını almak için geri geleceğini söyledi. Ama daha birkaç dakika var.” Şişesini bana doğru eğdi. “Bir tane ister misin?”

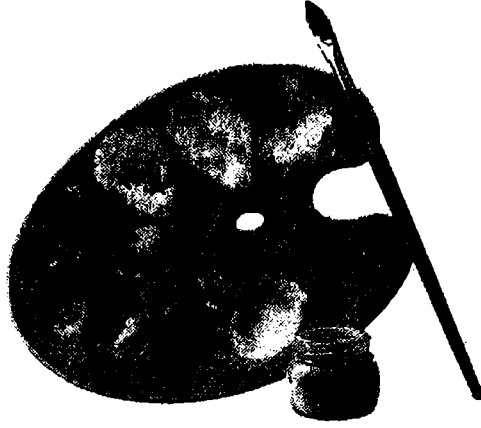
İkimiz de dairenin diğer ucundan kapının açıldığını duyarak o tarafa döndük.

Birkaç saniye sonra Savannah merdivenlerin başında belirdi.

Geniş odanın diğer ucundan bile ne kadar seksi, ne kadar *sikilmiş* göründüğünü anlayabiliyordum. Yırtık ve kirli tayınnın yerini siyah eşofman altı almıştı. Atletinin yerine soluk mavi bir tişört giymişti. Saçları da başının tepesinde dağınık, altın rengi bir topuz yapılmıştı.

“O birayı alacağım,” dedim elimi uzatarak.

İsteğim iki amaca hizmet ediyordu. Birincisi, Dom’un Savannah’ya arkasını dönmesini sağlamaktı. İkincisi de alkolle sinirlerimi yatıştırmaktı. Çünkü tam şu anda karımı süzen biri yüzünden bölge savaşı başlatacak kadar gergindim.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SAVANNAH

Arka koltuğun camından dışarı bakarken kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Şu anda nasıl hissedeceğimi gerçekten bilmiyordum.

Sadece sekiz saat önce kaçtığım eve gidiyorduk.

Oradan çıktığımda bir daha asla görmemeye hazırlandığım yere...

Ama şimdi? Şu anda isteyerek geri dönüyordum.

Bu delilik mi?

Yoksa durumumu en iyi şekilde mi değerlendiriyordum?

Yoksa bu Stockholm Sendromu ve King gibi bir adama ait olma arzusunun bir karışımı mıydı?

Durumuma dışarıdan bakmaya çalışsaydım, böyle bir şeyi haberlerde okuyor olsaydım kaçmam ve asla arkama bakmam için kendime bağırlıyor olurdum.

Ama dışarıda değildim ve bu sadece bir haber değildi.

Gerçekti. Bunu anlamlandırmak için parçalara ayırmaya çalıştıkça da aynı soruyla karşılaşıyordum.

Gerçekten ne kaybediyorum?

Bu görüldüğü kadar basit değildi.

Tabii ki en büyük kayıp özgürlüktü.

Kaçırılıp zorla evlendirilmiştim. Bunun başka açıklaması yoktu.

Ama tam bir pislik olmadığı zamanlarda King bana iyi davranmıştı.

Evimi kaybetmiştim ama sonra daha iyisine sahip olmuş-tum. Ayrıca büyük bir özel stüdyom olmuştu.

Stüdyo parayla ilgili değildi. Ondan bunu yapmasını istemiştim. Ona hayalimdeki ressamın hayatında olması gereken şeylerin bir listesini vermemiştim. Hepsini kendi başına yapmıştı. Evet, sanatımı özel hayatımı araştırırken bulmuştu ama kariyerim özel değildi. Bana sadece bir kredi kartı vermemişti. Bir de...

Dünyanın senin sanatına ihtiyacı var.

Ağlama dürtüsü beni tekrar ele geçirdiğinde başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım.

Etik ikilemler aç karnına ele alınmamalıydı.

Havaalanına doğru yol aldığımız sırada King ve Nero dikkatimi vermediğim konulardan bahsederken dinlenmeye karar verdim. Gerçi beni UGI'den* kimliksiz nasıl geçirmeyi planlıyorlardı -King bana cüzdanımı da geri vermediğine göre- hiçbir fikrim yoktu.

“Ah, hayır.” Başımı iki yana salladım. “O ölüm tuzağına binmeyeceğim.” Küçük uçağı işaret ettim.

“O bir ölüm tuzağı değil,” diye mırıldandı Nero yanımdan geçip merdivenlerden çıktığı sırada.

* Ulaştırma Güvenlik İdaresi (ç.n.)

Ama onu duymazdan geldim çünkü onu hâlâ sevmiyordum. Bu yüzden King'e döndüm. "Ciddi olamazsın. *Gerçek* havaalanına gideceğimizi sanıyordum."

Tekrar takım elbisesini giymiş ve ben pijamalarımıyla yanıt verirken iğrenç derecede iyi görünen King kaşlarını kaldırdı. "UGİ yanımızda silah taşımamızı çok hoş karşılamıyor."

Ellerimi kaldırdım. "Bu *sizin* sorunuz."

"Bu *bizim* sorunuz, tatlım. Şimdi bin şu uçağa."

Beni merdivenlere yönlendirmeye çalıştığında sırtımdaki eline doğru kendimi ittirdim. "Arabayla gidemez miyiz? Ben öyle geldim."

"Bunu hatırlatma," diye hırladı kulağımın dibinde.

"Üzgün olduğumu söylemiştim." Mantıklı bir ses tonu denedim. "Biz sadece..."

"Hayır. Ayrıca ben bununla her zaman uçuyorum." Kolu yan tarafıma dolayarak beni birkaç adım ilerletti. "Böyle dediğimi ona söyleme ama Nero harika bir pilottur."

"Hayır." Ayaklarımı yere sımsıkı bastım. "Hayır, hayır, hayır. O adam pilot falan değil."

"Sertifika ve her şeyi var," dedi King beni ileri itmeye devam ederken. "Sahte bile değil."

"Bunun rahatlatıcı mı olması gerekiyor?" Sesimin tizleştiğini duyabiliyordum.

Nero'nun bizi buraya arabayla getirdiğini biliyordum ama *eve uçurması* bambaşka bir durumdu.

King durunca başımı arkaya çevirdim ve bana baktığını gördüm. "Uçmaktan mı korkuyorsun?"

O konuşurken gözlerim ağzına kaydı. "Genel olarak hayır."

Geç de olsa evet demem gerektiğini fark ettim. Ama o kadar uzun zamandır seksten yoksun kalmıştım ki, kısa süre önce yaptıklarımızdan sonra onu bu kadar yakınımda görmek beynime kısa devre yaptırıyordu.

“İyi olacaksın. Büyük olanı getirdik.”

Büyük olan.

Bakışlarım pantolonunun önüne gitti.

“Uçak, bebeğim.” King’in eli omzumdan yukarı ilerleyerek kulağımı hafifçe çekti. “Yine de *büyük* kelimesine verdiğin tepkinin aletime bakmak olması hoşuma gitti.”

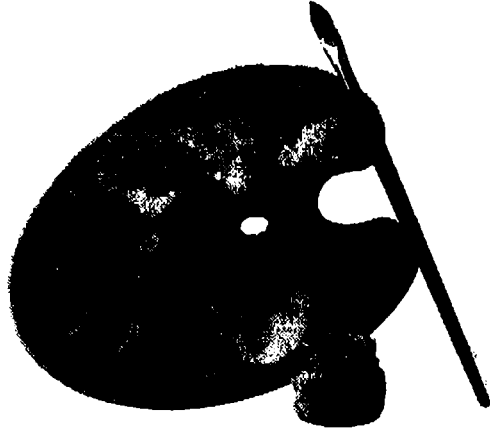
Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Başımı kaldırıp ona bakmayı reddettiğimde kıkırdadı. “Güvenli olduğuna söz veriyorum. Ayrıca o uçağa ne kadar çabuk binersek, yatağımızda o kadar erken uyuyabilirsin.”

Yatağımızda.

Onun yanına kıvrılma düşüncesi bile yorgunluğumu artırdı.

Uçağa bir bakış attım. *Siktir et.* Hayatım artık kaostan başka bir şey değildi. Karşıma küçük bir uçak kazası eklesen ne olurdu?

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

Boğazımı temizledim. “İı, günaydın.”

Cici ocağın başındaki yerinden hızla döndü. “Ah!” Bir elini göğsüne götürdü. “Seni duymadım.”

“Pardon.” Yüzümü buruşturdum.

Eliyle özrümü geçiştirdi. “Patron geç kalkacağını söyledi. O yüzden kimseyi beklemiyordum.”

Yalnız uyandığımda tekrar uyuyamadığımı nasıl söyleyeceğimden emin olamayarak omzumu kaldırdım. “O... burada mı?”

Başını iki yana salladı. “Sana bu akşam döneceğini söylememi istedi. Bir de sanat malzemelerini stüdyona teslim ettirdiğini.”

Sanat malzemeleri. Ne demek istediğini anlamadan önce kelimeleri sessizce tekrarladım. “Ah!”

Bütün parçalarımı toplaması için kiralık stüdyoma birini göndermiş olmalıydı.

Cici, bir kahve kupası uzattığında minnettar bir gülümsemeyle aldım. “Teşekkürler.”

Dudağını ısırdı. “Hey, geçen gece başını belaya soktuysak özür dileriz. *Bilirsin...* işte.” Gözlerini kocaman açtı.

Özrünü reddetme sırası bendeydi. “King o konuda kızmadı. Kızdıysa bile sanırım kaçmam onu daha çok sinirlendirdi.”

Stüdyoya doğru ilerlerken Cici’nin kıs kıs gülüşü koridor-da beni takip etti. King bütün gün burada olmayacaksa, işlerimi düzene koyabilirdim.

Yere oturup sırtımı pencereyi duvara dayamış, öğleden sonra güneşinin tadını çıkarırken birisi stüdyonun kapısını tıklattı.

“Gel,” diye seslendim uzak köşeden elinde daha fazla yiyeceklerle Cici olduğunu varsayarak.

Cidden, bu kadının atıştırmalık olayı çok iyiydi.

Ayakkabıları karo zemine vururken boynumu uzattım.

Son birkaç saatimi, mekânın aydınlatmasını ve işlevselliğini en üst düzeye çıkarmak için her bir mobilya parçasını düzenleyerek geçirmiştım. Yorgunluktan parmağımı kıpırdatacak halim kalmamıştı.

Bir sonraki sergi için hazırladığım eserlerin çoğu tamamlanmıştı ama üzerinde çalışmam gereken birkaç parça kalmıştı ve onlar da şu anda şövalelerin her birindeydi.

Şövalelerden birinin altından yaklaşan ayakları görene kadar yaklaşan Cici olmadığını anlamadım.

Hayır, bu kişi dolgu topuklu sandaletler giyiyordu ve baldırlarının etrafında uçuşan parlak kırmızı bir etek görebiliyordum.

Kim bu...

Kadın büyük tuvalin etrafından dolaşmaya başladığında Vass göstergesi olan saç rengini fark ettiğim anda ayağa kalkmaya çalıştım.

Çıplak uyluklarım yere sürtündüğünde irkildim.

İlk fırsatta bu kahrolası kot şortu yakacağım. Resmen lanetli.

Ayağa kalkmak için duvardan destek alırken elim kayınca neredeyse düşüyordum ama mümkün olan son saniyede kendimi durdurdum.

Yeni kankam olan panik göğüs kafesimin arkasına yerleşirken davetsiz misafirin aksi istikametine doğru hızla ilerledim. Kendimi odanın ortasındaki tüm boyalarımı koyduğum büyük masanın arkasına saklamaya çalıştım.

En büyük düşmanımın son karşılaşmamızda en azından King yanımdaydı ve biraz daha düzgün görünüyordum. Bu sefer, makyajsız ve lekeli bir tişörtle öldüğümle kalacaktım. *Yaşasın.*

“Ah, merhaba,” diye seslendi Aspen olmadığı kesinleşen tatlı bir ses oradan kaçmaya çalıştığım sırada.

İki büklüm halde durdum. Sonra da yavaşça doğrulup döndüğümde muhtemelen yirmili yaşlarında ve güzel bir kızın bana gülümsediğini gördüm.

“Merhaba.” Elimi tuhaf bir şekilde salladıktan sonra omuz silktim. “Üzgünüm, saçını görünce seni başka birisi sandım.”

Kızın yüzünde hoş bir şaşkınlık ifadesi belirdi. “Aspen mi?” Güldü. “Elbette, benzerlikleri anlıyorum. Yirmi kilo alsa ve bin tane sakinleştirici hap içseydi.”

Bu tanımlama karşısında gülümsemeden edemedim. Kızın kilo farkını dramatik olmak için abartıyor olabileceğini düşünüyordum ama şu anki en kötü kâbusumun daha kısa, daha kıvrımlı bir versiyonuydu.

“Ben Val. King ve Aspen’in üvey kız kardeşiyim.” Kız omzunu kaldırıncaya gözüm orada asılı duran bez çantaya takıldı. “*Margarita* getirdim.”

Kaşlarım kalktı. “Tanıştığımıza memnun oldum, Val. Ben

Savannah, yeni yengen.” Eteğin uçlarını tutuyormuş gibi yaparak ona küçük bir reverans yaptım. “Bence tekila kulağa harika geliyor.”

Sırıttı. “Güzel. Şu *margarita* karşıtı tiplerden biri olmayacağına umuyordum.”

Üç parmağımı kaldırdım. “İzci sözü. Asla olmadım, olmam da.”

Val çantasını aramızdaki büyük masanın boş köşesine koydu ve bir şeyler çıkarmaya başladı.

Bir şişe tekila, iki yalıtımlı metal bardak, karıştırma şişesi, misket limonu dilimleriyle dolu bir *Tupperware*, yuvarlak tuz kabı ve son olarak içi buz dolu görünen bir termosu masaya koymasını izledim.

“Vay canına, cidden şakan yokmuş.” Bu kadından anında etkilenmişim.

Val kıs kıs güldü. “Olanları duyunca tam kadroyu getirmem gerektiğini düşündüm.”

Dudağımı büktüm. “Hangi kısımdan bahsediyorsun?”

Bardağın kenarını ıslatmak için bir buz küpü kullanırken duraksadı. “Sanırım şu akşam yemeği partisinden bahsediyordum ama galiba aralarından seçim yapabileceğin birkaç an vardır.”

Homurdanmama engel olamadım. “Hiç olmaz mı?”

“Kafayı çekerken beni bilgilendirmek ister misin?” diye sordu Val bardağın üst kısmını tuz kabının içinde ustalıkla çevirirken.

Tam o sırada Dük arka bahçeye açılan, zeminden tavana uzanan pencerelerden birinin önünden geçtiğinde başını benden uzağa çevirmesi gözümünden kaçmadı.

“Bir köpekten soğuk muamele göreceğim hiç aklıma gelmezdi.” Başımı iki yana salladım.

Val güldü. “Dük mü?”

“Evet. Sanırım dün kaçtığım için bana kızgın.”

Val buzları bardaklara küt diye düşürdü. “*Kaçtın mı?*”

“O kadar da kötü biri değildir.” Val’in bunu söylerken yüzünü buruşturması beni güldürdü. “Yani anlıyorum. Durum oldukça kötü. Ama genel olarak King gayet iyi biri.”

“Gayet iyi biri,” diye tekrarladım.

Margarita’larımızın üçüncü turundaydık. Etrafımızda kısmen dolu Çin yemeği kutuları vardı.

Hikâyeyi anlatmaya Mandi’nin evindeki ilk karşılaşmamızdan başlamıştım ve o zamandan beri içkiler giderek artmıştı. Lee’nin aldatma meselesi ve King’le evlenmemizle ilgili bir şeyler olduğunu biliyordu ama görünüşe göre korkunç ayrıntıların çoğundan haberi yoktu.

Val, Aspen ve King’le babalarının aynı olduğunu bilmeme yetecek kadar kendi hayatından birkaç parça paylaşmıştı ve ona çektikleri açıktı. King’in tüm İttifak olayları patlak verdiğinde *Val’i nasıl öğrendiklerine* dair bir şeyler söylediğini hatırlıyor gibiydim. Bununla neyi kastettiğinden emin değildim ama paylaştığım onca şeye rağmen sormak doğru gelmemişti.

Ancak Val’in yirmi beş yaşında olduğunu ve *King’ten yirmi yaş küçük olduğunu* öğrenmiştim. Bu da kocamın kaç yaşında olduğunu bilmediğimi fark etmemi sağlamıştı. Ama artık biliyordum.

Hikâyede kaçtığım kısma geldiğimde muğlak kalmaya karar vermiştim. King’in gerçekte ne yaptığını ne kadar bildiğinden haberim yoktu. Bu yüzden sadece *bir şeye kulak mısafiri olduğumu* ve yanlış anladığımı öğrenmeden önce kaçtığımı söyledim. King’in de beni eve geri getirdiğini...

Eve.

Dom, onun dairesi ve seksle ilgili kısmı da atladım. Bu biraz aşırı bilgi paylaşımı olabilirdi.

“Bunların hiçbirinin senin hatan olmadığını bilmelisin.” Val başını yana eğerek bana baktı. “Leland’ın evli olduğunu bilemezdin.” Ateş çukurundaki bir çift *Adirondack* sandalyeyi içeri çekip büyük pencerelerin önüne yerleştirmiştik. Bu şekilde klimalı odanın rahatlığında böcekler için endişelenmeden günbatımının keyfini çıkarabilirdik.

Val devam ederken elini salladı. “Aspen de bunu eninde sonunda atlatacaktır. Senden gerçekten nefret etmiyor. Sadece senin bilmediğini kabullenmek için zamana ihtiyacı var. Şey yaptığınızda, *bilirsin işte...*”

Dudaklarımı birleştirdim. Sonra da birine söyleme dürtüsüne teslim oldum.

“Onunla hiç yatmadım,” dedim pat diye.

Val’in kaşları çatıldı. “King’le mi? Senden hemen bunu yapmanı zaten beklemezdim...”

Sözünü kestim. “Lee, şey, Leland’le.” King’le çoktan yatığımı açıklamak istemiyordum. “Leland’la hiç yatmadım.”

Ağzı açık kaldı. “Ama ben düşünmüştüm ki... Siz bir süredir çıkmıyor muydunuz?” Başını iki yana salladı. “Bir zaman sınırı olduğunu kastetmiyorum. Beni yanlış anlama ama ben de Leland’la yatmak istemezdim.” Yalandan öğürdü.

Ben de öğürmek istiyordum.

King’i bacaklarımın arasına aldıktan sonra *Leland* gibi bir adamla seks yapmayı hayal bile edemiyordum.

“Sadece üç kez çıktık.” İkinci buluşmadan sonra beni öpmesine izin vermişim ve her ne kadar dil kullanımı olmasa da bunun mezara götüreceğim bir ayrıntı olduğuna karar verdim. “Açıkçası bu konuda biraz ısrarcı olmaya başlamıştı. Ben de o gün ondan ayrılmayı planlıyordum.”

“İsrarcı erkeklerden nefret ederim,” diye mırıldandı Val. “Ama bir dakika, madem onunla yatmadın, o zaman Aspen neden bu kadar kızgın? Yani tabii ki seks olsun ya da olma-

sın, aldattığı için kocasına lanet olsun çünkü bunun onun ilk *kabahati* olduğundan şüpheliyim. Ama *bu kadar* da öfkelenmemeli.”

“Çünkü kimse *dinlemedi*.” Tuttuğum bardağı unutarak ellerimi kaldırıncı *margarita*’yı bileğime döktüm. “Her şey patladığında bir şeyler söylemeye çalıştım ama kimse beni dinlemedi. King’e de söylemeye çalıştım ama o da aptalca davranıyordu...” Sesim kesilirken muhtemelen ona anlatmak için yeterince fırsatım olduğunu ancak aklımda başka şeyler olduğunu düşündüm.

“King bilmiyor mu?” Val kolçağın üzerine çok fazla eğilince sandalyesi devrilecek gibi oldu.

Çığlık atıp geriye yaslandı ve dört ayağı da yere değdirdi.

İkimiz de kıs kıs güldük. “Ona söylemeye çalıştım,” diye tekrarladım omuz silkerek. “Ama aptalca varsayımlarda bulunmak istiyorsa, aptalca sonuçlarıyla da yaşayabilir.”

“Tam King’e göre bir davranış.” Val kıkırdadı. “Tamamen boktan bir durum.”

Gözlerimi devirdim. “Az bile söyledin.”

Yüzü ciddileşti. “Bunun hiç adil olmadığını biliyorum ve King’in seni, şey, almasından hoşlanmıyorum. Ama seni gerçekten sevdim. Ailenin bir parçası olduğun için mutluyum.”

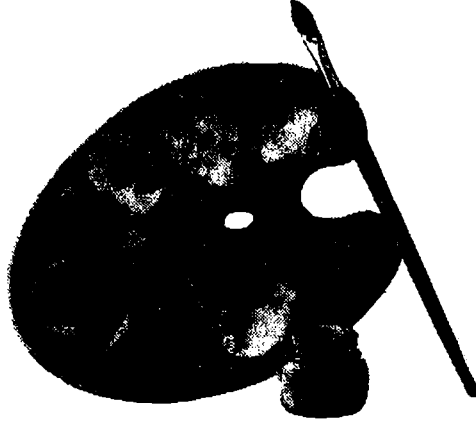
“Teşekkürler, Val.” Yemin ederim, tüm bunlar başladığından beri tanıştığım tek normal insan oydu ve onun aileden biri olduğu düşüncesi içimde bir şeyleri sakinleştirdi.

“Yani...” Val bana gülümsedi. “Kalmayı düşünüyor musun?”

Margarita’dan büyük bir yudum alarak güneşin son ışıklarına bakmak için döndüm. “Kalmamam gerektiğini biliyorum.”

“Ama...”

“Ama... Dük’ü seviyorum.” Bardağımı kaldırıp içkinin kalanını bitirdim. “Aptal kardeşinden de hoşlanmaya başladım.”

KIRK ALTINCI BÖLÜM

KING

Eve girdiğimde... bir şeyler duymayı bekledim. Kahkaha, konuşma, belki de ağlama. Kadınlar bir araya geldiklerinde her ne yapıyorlardıysa.

Ama hiçbir şey duymuyordum.

Dinlemek için yürümeyi bıraktım ama yine de bir şey yoktu.

Kapıdaki adamım, Val'in buraya üç saat yirmi beş dakika önce geldiğini söylemişti.

Dünkü kapı görevlileri ortadan kaybolduktan sonra hepsi biraz gergindi. Muhtemelen onları öldürttüğümü düşünüyorlardı.

Aslında onları Teksas'a naklettirmiştim. Yazı güneyde geçirmek iyi bir ceza gibi gelmişti çünkü teknik olarak dün Savannah'mın kaçmasında kısmen de olsa benim de suçum vardı. Her çalışana Savannah'nın fotoğrafını ve onu mülkün içinde tutmaları için açık talimatlar veremeyecek kadar meş-

guldüm. Ama kimsenin evimde bir kaçırılma kurbanı olduğunu bildiği halde bana ait olmadığı belli olan bir araçla rasgele bir kadının gitmesine izin verecek kadar aptal olamayacağını düşünmüştüm.

O yüzden adamların cezanın ölüm olduğunu düşünmelerine izin verdim. Çünkü Savannah'ya bir şey olsaydı, öyle olurdu.

Dük oturma odasındaki kanepede oturduğu yerden başını kaldırsa da beni selamlamak için ayağa kalkmaya tenezzül etmedi. Geç saatlere kadar çalıştıgımda hep sinirli davranırdı.

“Sen de mi benden kaçacaksın?”

Başım tekrar mindere yerleştirmeden önce gözlerini devirdiğine yemin edebilirdim.

Bugün duygularım allak bullak haldeydi ve neden bu kadar... keyifsiz olduğumu anlayamıyordum.

Sonunda seksi küçük karımı dün gece altıma almıştım.

Sonunda aletimi o tatlı amına gömmüştüm.

O da tam, hevesli bir katılımcıydı.

Chicago'ya onu eve getirmeden önce becermek niyetiyle gitmemiştim ama onu gördüğümde...

Onu o odada beni beklerken bulduğumda...

Dünyamın tüm tehlikeleri omuzlarıma binmişti.

Bunu ben yaptım.

Onu bu duruma ben soktum.

Adımlarım beni mutfığa götürdüğünde buzdolabından bir bira aldım.

Çok sık içki içmezdim ama şu anda bu harika bir fikir gibi geliyordu.

Kapağı tezgâhın üzerine bırakıp şişeyi dudaklarıma götürdüm. Tadı beni dün geceye götürdü. Savannah'nın o odadan tamamen kullanılmış görünerek çıktığı zamana. Mükemmel görüldüğü...

Bana ait gibi görünüyordu.

Kendi kendime sadece bana ait olana karşı korumacı davrandığımı, sadece karım olduğu için kıskançlık yaptığımı iddia etmek istiyordum. İki insan arasında verilen yeminlere saygı duyduğumu. Bunun onu benim yapan şey olduğunu.

Ama hepsi bu değildi, değil mi?

Şişeyi biraz daha kaldırıp kalanım yudumladım.

Ondan hoşlanıyorum.

Karımdan hoşlanıyordum ve bu durum ona yaptıklarım-dan dolayı kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu.

Ondan hoşlanmak aynı zamanda onu elimde tutmak istediğim anlamına da geliyordu.

Onu elimde tutacağım.

Onun da benden hoşlanmasını istiyordum.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

Benden hoşlanmasını nasıl sağlayabilirdim ki?

Şişeyi bırakıp bir bira daha aldım.

Bir ağız dolusu yudum daha alırken kendime *Kahrolası King Vass* olduğumu hatırlattım. Kadınları kendime nasıl âşık edeceğimi biliyordum.

Hayır. O aptal iç ses itiraz etti. Sen sadece kadınları aletine nasıl âşık edeceğini biliyorsun.

Kendime omuz silkip şişeyi bitirdim.

Başlamak için yeterince iyi bir nokta gibi görünüyordu.

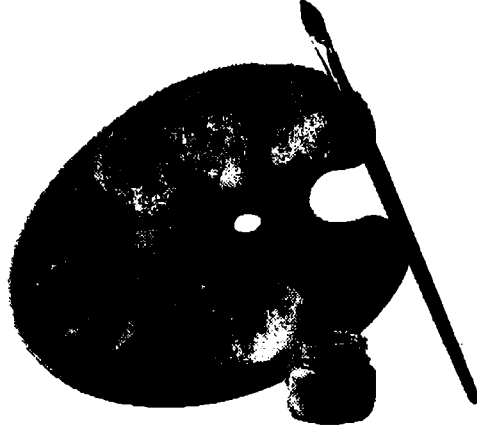
Çünkü vücuduma âşık olursa, bana da âşık olmasını sağlayabilirdim.

Bana âşık olursa da bir daha kaçmazdı.

Benden kaçmazsa, onu güvende tutabilirdim.

Çünkü benim işim buydu. Ailemi güvende tutardım.

Lanet karım da bu ailenin bir parçasıydı. İstese de istemesede.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

“Burası çok rahat.”

King’in sesi duyularımı aşınca başımı çevirip onun yaklaşmasını izledim. Val’in de aynı şeyi yaptığını fark ettim.

Oda çoğunlukla gölgeler içindeydi. Bu yüzden iri formu karanlıkta yürürken uğursuz görünüyordu.

Val dışarıdaki şömineyi yakmak için gereken düğmenin nerede olduğunu biliyordu. Biz de odanın ışıklarını kapatıp dışarıdaki ateşi yakmıştık ve Val’in çantasından çıkardığı bir paket jelibonu yiyerek alevleri izlerken... bir şeyler hakkında konuşuyorduk.

Konsantre olmaya çalışıyordum ama King gelmeden önce ne konuştuğumuzu hatırlayamıyordum.

Sandalyelerimizin arasında durduğunda onu görebilmek için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım.

“Kardeşim.” Bana dönmeden önce Val’e başıyla selam verdi. “Karıcığım.”

Midem bulandı ama alkolden değildi. Onun yüzündendi.

“Kocacığım.” Fısıldayarak onu selamladım.

Gözkapakları hafifçe kapanırken çenesinin kasılmasını, ardından eğilmesini izledim.

Beni öpmek için eğildiğini düşünerek gözlerimi kapatmaya koyuldum.

Tanrım, beni öpmesini gerçekten istiyorum.

Val’in kıs kıs gülüşü gözlerimin tekrar açılmasına neden oldu.
Ah.

King beni öpmeye çalışmıyordu. Sandalyemin yanına koyduğum yarısı yenmiş *noodle* kabına uzanıyordu.

Muhtemelen utanmalıydım ama onun o yemek çubuklarını ustalıkla kullanmasını izlemek bana şehvetten başka bir şey hissettirmedi.

Bir an durup onu tepeden tırnağa süzdüm.

Tamamen çıplak hali, tartışmasız King’in en sevdiğim versiyonuydu. Dün gece önümde cırılçıplak soyunduğunda taytımın kendi kendine yırtılmamasına şaşırmıştım.

Ama bu koyu renk pantolon ve üst düğmeleri açık beyaz gömlek yasadışı olmalıydı.

Dudakları bir ağız dolusu *noodle*’ın etrafında açılıp kapandı. Pürüzsüz yemek çubukları kapalı ağzından dışarı çıktı.

Çiğneme şekli bile ateşliydi. Çene kasları çalışıyor, her hareketle esniyordu.

Gözümün ucuyla Val’in başım öne arkaya hareket ettirerek gözlerini yakışıklı kardeşi ile benim aramda gezdirdiğini görebiliyordum.

“*Margarita* ister misin?” diye sordu.

King sonraki lokmasını yuttu. “Siz ikiniz ondan mı içiyordunuz?”

Başımı onaylar anlamda sallamaya çalıştım ama o kadar yukarı bakmak bunu zorlaştırıyordu.

King büyük bir lokmayı daha ağzına attıktan sonra içki malzemelerimizin durduğu küçük sehpa doğru ilerledi.

“Buzumuz bitti,” dedi Val. O sırada King tekila şişesini kaldırırken homurdanmakla yetindi.

Şişeyi olduğu gibi dudaklarına götürüp başını arkaya eğdiğinde ağzımın açık kalacağını düşündüm. Boğazı iki kez kıpırdandı ve iki seferde yuttu. Sanırım bu hareketi izlerken ağzımın suyu akmış olabilirdi.

Bu şekilde sek tekila içmek istemezdim ama bunu yaparken onu izlemek acayip seksiydi.

“Her şey yolunda mı?” Val kardeşine bunun onun her zamanki davranışı olmadığını ima ederek sordu.

King başıyla onaylamadan önce gözlerini benden ayırmadan elinin tersiyle ağzını sildi. “İyiyim.” Sonra Val’e baktı. “Burada mı kalacaksın?”

Val başını iki yana salladı. “Hayır, araç çağıracaktım.” Sonunda bakışlarımı King’ten ayırıp telefonunun saatini kontrol eden Val’i izledim. “Muhtemelen bunu şimdi yapmalıyım.”

“Hayır.” King cebinden kendi telefonunu çıkarıp kulağına götürdü. O konuşmaya başlayana kadar hepimiz bekledik. “Buraya bir araba getir. Kız kardeşimi eve bırakacaksın. Hemen.” Sonra aramayı sonlandırdı.

Val ve ben birbirimize baktığımızda Val onun bu sert tavrı karşısında gözlerini devirdi. Bense bir öfke dalgası hissettim. İşimizin bittiğini söylememiştik.

“Biz...” diye itiraz etmeye başlıyordum ki King parmaklarını şıklattı.

Parmaklarını. Şıklattı.

Göğsüm inip kalktı.

Tanrı aşkına, o şaklamayı merkezimde hissetmişim.

Val'in güldüğünü sandım ama kulaklarım bir şey duyamayacak kadar arzuyla uğulduyordu.

Val sandalyesinden kalkarken dengem bozuldu ama kalkmayı başardım ve ona hızlıca sarılıp vedalaştım.

"Seni sonra ararım," dedi birbirimizin numaralarını almamış olmamıza rağmen. Gerçi benim telefonum da yoktu.

King onu stüdyoya kadar takip ettiğinde evden çıkana kadar onunla yürümesini bekledim ama orada durdu. Val çıkınca King arkasından kapıyı kapattı.

Bizi burada yalnız bıraktı.

Yüzünü bana döndü. Bu şekilde aramızda bir oda varken durmak ona karşı hissettiğim çekimi azaltmıyordu. Aramızdaki arzunun bir şimşek gibi çatırdadığını duyabiliyordum. Sanki göğsümü onunkine bağlayan bir şey vardı. Denesem dokunabileceğime yemin edebileceğim, elle tutulur bir ip...

King yan tarafa uzanıp son ışık düğmesini kapatarak odanın içindeki son aydınlatma kaynağını da söndürdü.

Onu hâlâ görebiliyordum. Dışarıdaki pencerelerden gelen parıltı bana doğru yürüdüğünü görmem için yeterliydi.

Göğsüm inip kalkıyordu.

Bunu istiyorum.

Bunu çok istiyorum.

King bir adım uzağımda durup bana baktı. Gözleri loş ışıktaki erimiş gibi görünüyordu.

Ben de ona bakmakla meşgul olduğumdan ellerinin hareket ettiğini görmedim. Ama bir anda tişörtümün eteğini kavrayıp başımın üzerine doğru çekmeye başladı.

Kollarım yukarı kalktı ve tişörtü çıkarmasına izin verdim.

Nasırlı bir el göğsüme bastırdı. Memelerimin arasından, sutyenimin üzerinden ve sonra da karnımdan aşağıya, kot şortumun üst bandına doğru kaydı.

Parmakları kotun etrafında kıvrılınca eklemlerinin yumuşak karnıma bastırmasına neden oldu.

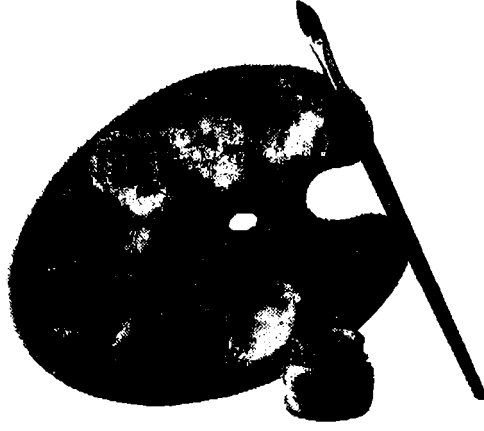
“İçine boşalmaya devam edeceğim. Yani henüz bir çocuk sürüsü istemiyorsan, doğum kontrol yöntemi bulsan iyi eder-
sin.”

Nefesim ciğerlerimi terk etti.

Muhtemelen bu beni sinirlendirmeliydi.

Ayrıca ilk seferimizden önce sormuş olsaydı, ona önümüzdeki iki buçuk yıl için korunduğumu söyledim.

Ama sormamıştı. Parmakları şortumun düğmesi ve fermuarı üzerinde gezinmeye başladığında da canımın istediği son şey konuşmaktı.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

KING

Alçalarak şortuyla külotunu bacaklarından indirdim ve onu çıplak bıraktım.

Kıyafetlerinden sıyrılırken ıslaklığının kokusunu alabildiğime yemin edebilirdim.

Şortu bıraktım. Külotunu ağzıma sokmak istiyordum ama onu da bıraktım.

“Arkanı dön.”

Savannah dediğimi yapınca doğrulup sutyeninin klipsini açmadan önce mükemmel kalçalarından birini yaladım.

Bandı çözülünce askıları omuzlarından aşağı ittim. O da sutyenin düşüp yerdeki diğer giysilerinin yanına gitmesine izin verdi.

Bir kolumu önüne doladım ve önkolum yumuşak memelerinin arasındayken onu kendime doğru çektim.

Sikimi kışının üst kısmına bastırıldığımı hissedebildiğini bi-

liyordum çünkü vücudunun benimkinin üzerinde titrediğinin farkındaydım. “Seni böyle becermek için sabırsızlanıyorum. Kalçalarım bu kıça çarparken memelerinin serbestçe zıplamasını istiyorum.” Boştaki elimle kalçasını kavrayıp kendimi vücuduna bastırırken onu sabit tuttum. “Ama bu gece olmaz.”

“Ne-neden olmaz?” Savannah sızlandığında saf bir zafer gülümsemesi dudaklarımı kapladı.

“Çünkü ben öyle istiyorum.” Dişlerim omzuyla boynu arasındaki yumuşak kıvrıma kenetlendi.

Teninin tadı inlememe neden oldu.

Bu kadar beklemek yeter.

Geri çekilmeden önce ısırduğım yeri yaladım. Gözlerimi ondan ayırmadan tişörtümü çıkarırken Savannah tamamen çıplak halde bana döndü.

Yanından geçip odanın ortasındaki ağır ahşap masaya gitmemi izledi. Masanın ortasında boş bir yer kalana kadar boyaları yanlara ittim.

Gömleğimi serdikten sonra Savannah’nın belini kavrayıp bacakları kenardan sarkacak şekilde onu masanın üzerine yerleştirdim.

Buradaki mobilyaların çoğu sadece onun için seçilmişti. Ama onu bu odada becermek isteyeceğimi biliyordum. Bu yüzden bu masayı tam doğru yükseklikte seçmiştim. Yani bacaklarının arasında yerimi aldığımda, aletim -eğer serbestse- içine girmek için mükemmel yükseklikteydi.

Ellerini göğsüme bastırdı. “Beni öpecek misin?”

Savannah’nın sorusu bakışlarımı yumuşacık bedeninden ayırıp gözlerine dikmeme neden oldu.

Muhtaç bakıyordu. Dalgın... Güzel...

Tabii ki onu öpeceğim.

Eğildiğimde dudaklarımız neredeyse birbirine değecekti. “Aletimi çıkar.”

Ama henüz değil.

Komutum gözlerini kırıştırtmasına neden oldu. Bir de yutkunmasına. Ama yine de parmak uçlarını vücudumdan aşağı kaydırıp karın kaslarımın üzerinde gezdirdi ve pantolonumu açmak için durdu.

Geriye eğildim. Böylece ikimiz de onun düğmeyi açıp fermuarı çekişini ve bunu yaparken uzunluğuma sürtünüşünü izleyebildik.

Bacaklarımı biraz daha geniş açtım. O da pantolonumu çektiğinde pantolonum kalçalarımın altına indi.

Boxer'ım gerilmişti. Savannah aletimin alt tarafına sürtünürken neredeyse nefes almayı unutuyordum.

Bu his dimdik doğrulmama neden oldu. "Çıkar dedim, Savannah."

Boxer'ımın lastiğini aletim nihayet serbest kalana kadar aşağı çekerken neyi izleyeceğime -yüzündeki ifadeyi mi, yoksa ellerini mi- karar veremiyordum.

"Tut."

Dediğimi yaparken parmaklarını etrafına sarmak için uğraştı.

Biraz daha yaklaştım.

"Beni girişine götür."

Son yarım adımlık mesafeyi aşip aletimin başını onun sıcaklığına değdirdim.

"Şimdiden sıırıslıklam oldun, değil mi?"

Cevap vermesine gerek yoktu. Kanıtı aletimin her yerinde hissedebiliyordum.

"Aletimi yukarı aşağı gezdir."

Savannah bir elini göğsüme koyarken diğer eliyle dediğimi yaptı.

Islaklığının sesi odayı doldurdu.

"Klitorisine sürt."

Bir an duraksadıktan sonra dediğimi yaptı. Kadınlığını uyarmak için aletimin başını kullandı.

Daha fazla direnemeyerek iki elimle uzandım ve parmaklarımle meme uçlarını kavradım.

İnleyip beni daha sıkıca kavradı.

Parmaklarım memelerini avuçlamak için açıldı.

“İşte bu, tatlım,” diyerek inledim. “Talimatları takip eden çok iyi bir kız ol.” Karımın birbirine bastırdığım memelerini sıkıtiğimi hayal ederken aletimin ucundan zevk suyu sızdığını hissettim. “Şimdi beni o iştahlı amcığın içine sok.”

İkimiz de resmen nefes nefese kalmıştık.

Beni hizalamasını bekledikten sonra aletimin sadece başı içine girene kadar kalçalarımı öne ittirdim.

Göğsümde duran eli kıvrıldı.

Muhteşem memelerinden birini bırakıp çenesini kavradım.

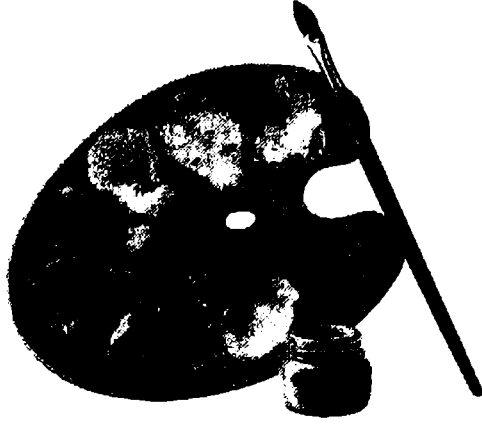
“Gözlerini şu pencerelere dikmeni istiyorum.” Sanki bu odanın ne kadar açıkta olduğunu yeni hatırlıyormuş gibi bakışları omzumun üzerinden geriye dikildi.

Çenesini daha sıkı tuttum. “Şimdi öp beni.”

Ağzımı onunkine yaklaştırdığımda Savannah dudaklarını aralayarak içeri girmeme izin verdi.

Elim çenesinden kayarak ensesini kavradı ve kalçasındaki elimi beline doğru kaydardım.

Onu yerinde tutarak aletimi sıcak, ıslak amına sonuna kadar sokarken dilimi de ağzına daldırdım.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

SAVANNAH

King çığlığını yuttu.

Dün geceki son seferden sonra hâlâ ağrım vardı ama -içimden çıkarken boğazımdan bir inilti kaçtı- bu iyi türden bir ağrıydı. Korkarım ki arzulamaya başlayacağım bir ağrıydı.

King kalçalarını tekrar bastırduğında oda dönmeye başladı.

Başımı arkaya atmak için öpüşmemize ara verdim.

Havada süzülüyormuşum gibi hissediyordum. Sanki her şeyin... *daha fazlasıymış* gibi hissettirdiği büyü, yarı bilinçli bir durumdaydım. Tekiladan mıydı, yoksa uyluklarımın arasındaki adamdan mıydı bilmiyordum ama umurumda olmadığına karar verdim.

Şu anda değil.

Bu gece değil.

Belimdeki eli çıplak tenim boyunca yan tarafıma kaydı ve King daha da yaklaşarak beni kendisine yapıştırdı.

Daha önce hiç bilmediğim bir rahatlık içimde çiçek açtı.

“Benim King'im,” diye fısıldayarak kollarımı boynuna doladım.

Göğsünün derinliklerinden homurdandığında, bu şimdiye kadar duyduğum en ateşli sestti.

“Aynen öyle, bebeğim. Bunu sakın unutma.” Kalçaları durmuyordu. Ensemdeki eli beni sıkıca tutuyordu. “Tekrar söyle.”

Bacaklarımı kalçalarının etrafında sıktım. “Söyleyeceğim,” dedim nefes nefese. “Sen o sesi tekrar çıkardığında.”

Parmaklarını saçlarıma dolayıp başımı geriye yatırdı. “Hangi sesi?”

Aleti acımasızdı.

Aynı anda bu kadar çok şeyi nasıl yaptığını bilmiyordum. Derinlerime giriyor, bana dokunuyor, saçımı çekiştirip cümleler kuruyordu...

“Hangi sesi, Savannah?”

“Sa-sana...” Nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum. Görüşümdeki yıldızları temizlemek için gözlerimi kırpıştırdım ve onunkilerin içine baktım. “Sana *benim King'im* dediğimde çıkardığın o ses.” Adını söylediğimde merkez kaslarımı aletin etrafında sıktım.

Çıkardığı ses saf alfa erkek şehvetiydi. Derin ve gürdü. Patlamaya hazır bir erkeğin sesiydi.

“*Siktir.*” Durakladığında kalçaları bedenime çarptı. “Benim küçük güzel karımın böyle edepsiz bir sürtük olacağım kim bilebilirdi ki?”

Nefesim kesildi ama itiraz etmeme izin vermedi. Sadece dudaklarını benimkilere yapıştırdı.

Bedenlerimiz birlikte kıvrılıp, karanlık etrafımızda dönerken zaman algımı kaybettim.

Sonra bir eli aramıza girdi ve parmaklarını klitorisimin üzerine koydu.

Diğer eli hâlâ ensemdeydi ve onu öpücükten uzaklaştırıp başımı yana çevirmek için kullandı.

King dudaklarını kulağıma bastırırken kalçaları kısa itişler yapıyor, parmak uçları beni daha da yükseltiyordu. “Biri geliyor.”

Vücudum sözleriyle alarına geçti ve irileşmiş gözlerle avlunun karşısından bir el fenerinin yaklaşmasını izledim.

Nefesim kesildi.

O feneri pencereden içeri tutarsa...

“Bu seni azdırıyor mu, bebeğim?” İçime daha sertçe girdi. “Seni böyle görmesini mi istiyorsun? Çıplak. Kadınlığın aletimin etrafını sarmışken?”

Bütün vücuduma sıcak bastı.

“Başka bir adamı sertleştirmek, içine alet almakta ne kadar iyi olduğunu görmesine izin vermek mi istiyorsun?”

King’i vücuduma bastırdım.

İri vücudunu... İçimde uzunluğuyla... Edepsiz, ahlaksız sözleriyle...

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Çünkü istiyordum. Tüm o dediklerini istiyordum.

Gözlerim el fenerli adamın pencerenin önünden geçip evin ön tarafına doğru dönmesini izledi.

“Evet,” diye fısıldadım karanlığa. “Evet, King.”

King’in parmakları klitorisime daha fazla baskı uyguladı.

“Benim için boşal, karıcığım.” Sesi o kadar derinden geldi ki, neredeyse tanınmaz haldeydi. “Adam gitmeden önce benim için boşal.”

El fenerinin ışığı arkamdaki pencereden süzülerek geçtiğinde artık onu göremiyordum. Başka yöne mi bakıyordu, yoksa izliyor muydu emin değildim. Ama bu son damlaydı.

Kontrolüm parçalandı ve dağılmaya başlarken kendimi King’e doladım.

“İşte bu.” Homurdandı. “Siktir, bebeğim. İşte böyle.”

Aleti derinlerime vuruyor, parmakları hâlâ benimle oynuyordu ve ben boşalmaya devam ediyordum.

“King!” Adını istediğimden daha yüksek sesle söylediğimde kapattığım gözlerim hızla açıldı.

İnledi, içime boşalırken beni olabildiğince yakınında tutmak için eli aramızdan çekildi.

İşte o zaman onu gördüm. Ateşin ilerisindeki gölgelerde gezinen hareketi.

Bir adam, evin odamın karşısındaki yan tarafından uzaklaşıyordu ve uzakta olmasına rağmen bize baktığına yemin edebilirdim.

Görüş alanımdan çıkana kadar diğer korumalar gibi fener taşımadığını fark etmedim.

ELLİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

Yatak gıcırdadığında çıkan ses beynimi tırmaladı.

“Şşt.” Tıslayarak sestten uzaklaşırken battaniyeyi başımın üzerine çektim.

Erkeksi bir kıkırdamadan sonra bir inilti geldi. “Neden tekila olmak zorundaydı ki?”

“*Tekila* deme,” diyerek inledim.

King odanın içinde yürürken onu dinlememeye çalışıyordum. Kapının açılma sesi ağlamak istememe yetti.

Mutluluk dolu sessizlik üzerime çöktüğünde, akşamdan kalmalığın beni sadece hareket edersem yakalayabileceğini umarak olabildiğince hareketsiz yattım.

Dün gece... ateşliydi. Hem de çok ateşliydi.

Biraz bulanıktı ama çılgınca tahrik olduğumu ve King beni her şeyi unutturana kadar becerirken hayatım buna bağlıymış gibi ona yapıştığımı hatırlıyordum.

Muhtemelen gardiyanımı mutlu mesut becermeyi bırakmalıyım.

Ondan sonraki detaylar biraz daha bulanıktı. Ama üst kata birlikte çıktığımızı biliyordum ve... Birlikte dişlerimizi mi fırçalamıştık?

Bu neden büyük bir şeymiş gibi geliyordu?

Battaniyeyi kaldırdım ve... çıplak bedenime baktım.

Pekâlâ. Demek çıplak uyumuştum.

Umarım bütün evi bu şekilde dolaşmamışsınız.

Odadan gelen ayak sesleri battaniyeyi bırakmama neden oldu. Perdelerin arkasından içeri sızan az miktardaki güneş ışığı yüzünden ellerimle gözlerimi kapattım.

Yatağın benim tarafımdaki komodinin üzerine bir şey konunca parmaklarımı aralayıp baktım.

“İç.” King bir bardak koyu renkli suyu işaret etti. “Uyumadan önce de bunları al.” Bardağın yanına birkaç hap koydu. “Yardıma olur.”

Bir an için ona baktığımda, aynı derecede akşamdan kalma birinin belirtilerini tanıdım. “Yatağa geri geliyor musun?”

Başını hafifçe iki yana salladı. “Yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi var.”

Tek gözümü kapattım. “Finans işlerin için mi yoksa alçakça işlerin için mi?”

King sırtıttı. “Finans. Ama alçak olmaktan hoşlandığımı düşünülürse...”

Ben daha ne yapacağını tahmin edemedim King battaniyeyi üzerimden çekip aldı.

Soğuk hava içeri dolarak çıplak bedenimin her santimini ürpertti.

“Ahh!” Elimini uzatıp kenarını yakalamayı başardım. King

bırakınca yuvarlanıp kendimi tekrar sıcaklığa bırakırken ona ters ters baktım. “Sik kafalının tekisin,” diye çıkıştım ama hakaretimde gerçekten kızgınlık yoktu.

Gülerek giyinme odasına doğru yürüdü. “Senin için her şey sikle ilgili zaten.”

Bakışlarım altın rengi ipek *boxer*’ının içindeki mükemmel kışına takılınca gözlerim kısıldı. “Aşağıya böyle mi indin?”

Eşofmanını giyerek yeniden görüş alanıma girene kadar bir an geçti. “Evet. Neden?”

Saate baktığımda Cici’nin çoktan mutfakta yemek hazırlıyor olması gerektiğini fark ettim.

“Şey, yapma.”

“Ne yapmayayım?”

Bilerek anlamazdan geldiğini biliyordum. “Evde beş yaşında bir çocuk gibi iç çamaşırınla dolaşma. Bu çok yakışsız.”

“Yakışsız,” diye tekrar ettiğinde yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi tokatlamak istedim.

Dün gece pencere dolu bir odada seks yaptığımızı düşünürsek buna sinirlenmemin saçma olduğunu biliyordum ama başka kadınların onu böyle görmesi fikri hoşuma gitmiyordu. Şu an olmazdı.

Ama sert oynamak istiyorsa...

Battaniyeyi üzerimden atıp ayağa kalkarken bulanık midemi sakinleşmeye zorladım. “Peki madem ortalıkta çıplak dolaşıyoruz...” Cümlemi yarıda kesip kapıya yöneldim.

Gerçekten çıplak dolaşmak istemediğimden -bir de bu aptal adama karşı ne kadar kıskanç ve korumacı hissettiğimi daha derinlemesine düşünmek istemediğimden- bir el kolumu kavramadan önce sadece üç adım attığımda şükrettim. “Bir dene bakalım, karıcığım.” King’in sesindeki tüm şakacılık kaybolmuştu. “Bu odadan çıkarken pantolon giymeyi kabul ediyorum...”

“Bir de tişört,” diye sözünü kestim göz teması kurmak için dönmeden önce.

Parmakları gerilirken çıplak göğsünü yan tarafıma bastırdı. “Ama sen bu odadan bana ait olan o amcığımı göstererek çıplak çıkarsan...” dedi hırsla. Biraz daha yaklaşıırken nefesi boynumu gıdıkladı. “Bana ait olanı gören herhangi bir erkeği öldürme konusunda yalan söylemiyordum.” Kolumu bıraktı. “Anlaştık mı?”

Cevap vermek için dudaklarımı ıslatmam gerekti. “Anlaştık.”

“Güzel.” Bir el kıcıma vurunca bağırdım. “Şimdi dikkatimi dağıtmayı bırak. Çalışmam gerekiyor.”

Çıplak halimle aceleyle banyoya giderken onun ne gördüğünü bilerek düşünmedim.

Ama kapıyı kapatmadan önce aralık bıraktım. Böylece King’in düz beyaz bir tişört giydiğini görebildim.

Tişört geniş göğsünde gerildiğinde onun ilk kez sıradan, herhangi bir insan gibi giyindiğini fark ettim. Şimdiye kadar üzerinde sadece takım elbise veya *boxer* vardı ya da çıplaktı.

Bu şekilde çok iyi görünmesinden de nefret etmek istiyordum. Çünkü hiç adil değildi. Ama manzaranın tadım çıkarma şansım olduğu için sanırım şikâyet etmeyecektim.

“İçmeyi unutma, Savannah.”

Yakalandım.

“Tamam,” diye mırıldanarak kabul ettim. Sonra o yatak odasından çıkana ve kapı kapanana kadar bekleyip komodine giderek bardakla hapları elime aldım.

İşaretparmağımın yan tarafında biraz yeşil boya gördüm. Bu yüzden *espresso* çekirdeklerini öğütecek düğmeye basmadan önce onu flanel gömleğime sürttüm.

Bu sabah *latte*’lerinden birini içtikten sonra Cici’den bana

bu süslü makineyi nasıl kullanacağımı göstermesini istemiş-tim.

King'in bana bu sabah verdiği kiraz tadındaki içeceğin yanı sıra ağır kesiciler ve sıcak bir duş kendimi insan gibi hissetmem için oldukça işe yaramıştı. Ama şimdi yeni bir tuval üzerinde birkaç saat çalışmanın ardından öğleden sonra kafein takviyesine ihtiyacım vardı.

Öğütücü gürültüyle çalışırken taze çekilmiş çekirdeklerin kokusu havayı doldurdu.

"İşte böyle şeyler..." diye mırıldandım kendi kendime alaycı bir gülümsemeyle.

Çünkü *işte böyle şeyler* bir kızın mücadeleden tamamen vazgeçmesine neden olabilirdi.

Sonuçta, dürüst olmak gerekirse, tüm bunlardan sonra eski hayatıma dönüp ne yapabilirdim ki?

Tam bunları düşünürken kapı çaldığımda aklıma hemen Aspen geldi.

Ah, evet, bu yeni hayatın dezavantajı: Beni öldürmek isteyen bir görünce.

Bir anlığına hareketsiz durdum.

Kapıya başka biri bakacak mı?

Kapıyı benim mi açmam gerekiyor?

Ama King bugün meşgul olacağım söylemişti. Bir süredir de personelden kimseyi görmemiştim...

Bir iniltiyle evin içinde ağır ağır yürümeye başladım.

"Merak etmeyin, ben bakıyorum," dedim hiç kimseye.

King de gündelik giyindiği için her zamanki resim kıyafetlerimi -tayt, çıplak ayaklar- giymek garip gelmemişti çünkü bu samimi hissettiriyordu. Sutyen takarak sanatsal olamayacağım için destek katmanı olan bir atlet ve düğmeleri sonuna kadar iliklenmiş *oversize*, siyah beyaz bir flanel gömlek giyiyordum. Önlük giymeyi sevmiyordum ve gardırobumun

yarısını mahvetmektense sürekli boyalı ellerimi silebileceğim bir gömleğimin olmasının daha kolay olduğunu fark etmiştim. Ama şu anda ön kapıya yaklaşırken, keşke başka bir şey giyseydim diyordum. Çünkü nefret edilmek bir şeydi. Serseri gibi görünürken nefret edilmekse bambaşka bir şeydi.

Kendimi hazırlayarak ön kapıdaki kilidin sürgüsünü çektim ve kapıyı açtım.

Sonra memelerle yüz yüze geldim... Aspen'le değil.

O olduğunu varsaymayı gerçekten bırakmalıyım. İkide sıfır yaptım.

"İıı, selam," dedim kadına.

"Merhaba." Gülümsediğinde ben de aynı şekilde karşılık vermeden edemedim.

Tüm kıvrımlarını saran, lacivert etekli takımıyla bir politikacıya benziyordu. Epey de kıvrımı vardı. Dürüst olmak gerekirse, vücut yapısı benim gibiydi ama boyu bir seksen vardı.

Geri çekilerek onu içeri buyur etmek için kolumu uzattım. Bahçe kapılı garaj yolu ve silahlı güvenlik ekibini aştığına göre buralarda tanınan biri olmalıydı. Yoksa kapıya kadar tek başına gelmesine izin vermezlerdi.

Profesyonel giyim tarzına bakılırsa, bir tür iş toplantısı için geldiğini tahmin ediyordum.

Umarım King ben stüdyodayken gidip üstünü değiştirmiş-tir, yoksa bu onun için tuhaf bir durum olacak.

Ama King'in hâlâ ofisinde olduğunu düşündüğümünden ve insanları ona götürme ya da bekletme protokolünü bilmediğimden, *evin hanımı görevimi yerine getirip onu ağırlayabileceğimi düşündüm.*

"Sanırım King hâlâ telefonla konuşuyor ama ben de kahve yapmak üzereydim. Siz de ister misiniz?"

"Harika olur, teşekkür ederim."

Önümde yürümesini hayranlıkla izlediğim gibi kibar tavırlarına da hayranlık duydum.

Kadın internette takip ettiğim büyük beden podyum modelleri gibi kasıla kasıla yürüyordu.

Bu kadar yüksek topuklu ayakkabılarla böyle yürüyebilmek için neler vermezdim.

Onu mutfağa kadar takip ettim. Bu da onun buraya ilk gelişi olmadığını kanıtlıyordu.

Taze *espresso*'yu almak için büyük adanın etrafından dolaşırken tezgâhm üzerine bıraktığı küçük *clutch* çantayı fark ettim ve aniden ilk kez kuşku duydum.

İlk bakışta *clutch* çanta normal bir şeydi. Orijinal *Prada*'ya benzeyen bir tanesi bile. Ama gerçekten bir iş toplantısına sadece *clutch* çanta mı götürürdünüz?

Yani kurumsal bir yerden değil, sanat dünyasından olduğumu biliyordum ama ben bile potansiyel yeni bir galeriyle görüşürken yanıma not defteri alırdım.

Kadın -birbirimize isimlerimizi söylemediğimizi şu anda fark ettim- telefonunu çantasından çıkarıp ekrana dokunmaya başladı. Belli ki ben ona kahve hazırlarken kendini oyalamayı planlıyordu.

Midemde bir düğüm oluştu.

Onu evime almamalıydım.

Metal *espresso* aletini mermer tezgâhm üzerine düşürdüğümde büyük bir gürültü koptu ve öğütülmüş kahve her yere döküldü.

Evim mi?

Burayı gerçekten evim olarak mı gördüm?

“Ah, canım, iyi misin?”

“Evet!” Yanaklarım utançla yanmaya başladı.

Neler olduğunu gerçekten bilmiyordum ama iyi bir şey değildi.

Budala bir serseri gibi görünmemin üzerine şimdi bir de sakar olmuşum.

Mutfağın girişinde bir hareket hissettiğimde tezgâhtaki *espresso* kırıntılarını avucumun içine topluyordum.

“Her şey yolunda mı?” King’in gözleri benim üzerimdeydi ve dudaklarında ne yapacağımı bilemediğim yumuşak bir gülümseme vardı.

Ama anlamlandırmaya vakit bulamadan yüz ifadesi değişti.

Daha önce King’in şaşırdığını gördüğümü sanmıyordum ama şu anda durum tam da buydu.

Adımları yavaşladı ve bakışları adanın diğer tarafındaki harekete kayarken gözleri hafifçe irileşti. Ona en yakın olan tarafa bakıyordu.

“Selam, bebeğim,” diye selamladı bomba gibi kadın.

İçinde kahve olan yumruğumu sıktım. *Bebeğim mi?*

King hâlâ donmuş durumdaydı. “Andrea, buraya nasıl girdin?”

Andrea sanki King şaka yapıyormuş gibi gırtlaktan bir kıkırdama çıkardı.

Ama o duyamasa bile ben ses tonundaki uyarıyı fark etmiştim.

“Sana sürpriz yapmak için uğramak istedim.” Onunla arasındaki mesafeyi kapatırken manikürlü ellerinden birini bana doğru salladı. “Beni içeri yeni hizmetçin aldı.”

Kaltak.

Ellerimi kalçalarımaya koyarken avuç içimin ince çekilmiş kahveyle dolu olduğunu unutmuşum. Hepsi etrafımda yere döküldü. Çıplak ayaklarımın üzerine düşerek ayak parmaklarımın arasına girdi.

Eh, ne kadar da mükemmel değil mi?

Orada öfkeden kudurmuş halde dururken, King’in beni

kaçırırken yaptığı yorumu hatırlamadan edemedim. *Ağır sevmekle ilgili olanı.* Bu kadın onun *seks arkadaşlarından* biriye, sanırım doğru söylüyordu ve gerçekten onun tipi olup olmadığı konusunda endişelenmeyi bırakabilirdim.

Vücudum hakkında hissettiklerinden şüphe etmem için bana herhangi bir sebep verdiğiinden değil.

Andrea tam önünde durduğunda topuklu ayakkabılarıyla King'ten sadece bir ya da iki santim kısa olduğunu fark ettim.

Ama birbirine yakın boylarına rağmen uyumlu görünmüyorlardı. Çünkü King hâlâ eşofman ve beyaz bir tişört giyiyordu. Yani bu orospu ne kadar çekici olursa olsun, King şu anda bana aitmiş gibi duruyordu.

Anlaşılan, kadın da aynı şeyi düşünüyordu çünkü onu baştan aşağı süzdü. "Seni hiç bu kadar rahat gördüğümü sanmıyorum."

Elini onun göğsüne bastıracakmış gibi kaldırdığında, geriye uzanıp parmaklarımla tezgâha düşürdüğüm ağır *espresso* aletini kavradım. Hangisine isabet edeceğini umursamadan fırlatmaya hazırdım.

Ama King ona bakmıyordu. Bana bakıyordu.

Üstelik yavşak herif gülümsüyordu.

Elimdekini biraz kaldırdım ancak King kadının dokunuşundan kaçmca kendimi durdurdum. O bana doğru yürümeye başlarken Andrea'nın parmak uçları omzuna hafifçe değdi.

"Hizmetçim değil," dedi.

Andrea onun adımlarını takip etmek için dönerken silahımı yan tarafıma indirdim.

"O hizmetçim değil," diye tekrarlayan King yanıma gelip sıcak kolunu omuzlarıma doladı. "O benim karım."

Andrea güldü ama zorlama bir gülüştü. "Karın mı? Şaka yapıyorsun." Bana bir bakış attı. "Alınma."

Çok alındım, orospu.

Geldiği yere, adanın diğer tarafına döndü. Ama bizim olduğumuz yere doğru hareketlenecekmiş gibi yapınca kahve zımbırtısını daha sıkı kavradım.

King'in parmakları omzuma yayıldı. Sanki ne düşündüğümü biliyordu ve kolumu tutmaya hazırdı. "Şaka yapmıyorum."

Andrea'nın ağzı hareket ederken ifadesi hayal kırıklığı ve öfke arasında gidip geliyordu. "Ama evlilikle ilgilenmediğini söylemiştin."

"İlgilenmiyordum." King'in yanımda omuz silktiğini hissettiğimde tezgâhın karşısındaki kadına çok küçük bir sempati duydum.

Ben de işlerin onun olduğu tarafında bulunmuştum; *bir ilişki aramıyorum, sadece başka biri için terk edildim* tarafında. Bu yüzden anlıyordum. Berbat bir durumdu. King ve ben de... Eh, aramızdaki fırtınalı bir aşk ilişkisi değildi. Bu bir cinayet/kaçırma/şantaj ilişkisiydi.

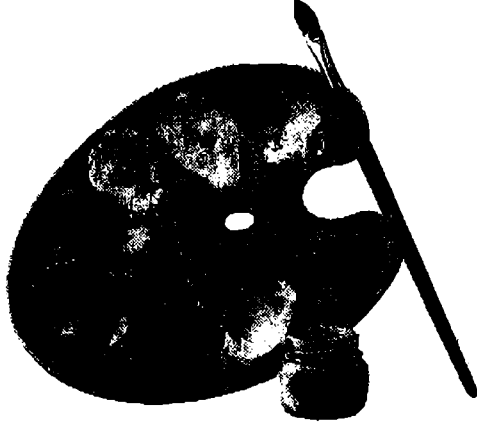
Kadın dudak bükerek beni baştan aşağı süzdü. "Onun için mi?"

Tamam, sempati bitti. Siktir olup git, Andrea.

"Bu kadar yeter," diye homurdandı King.

"Ama..." diyecek oldu Andrea.

"Hayır," diyerek sözünü kesti King. "Seninle aramızda hiçbir şey yoktu. Üzülecek bir şey değildi. Bahsetmeye de-gecek bir şey de. Eğer karıma bir kere daha hakaret edersen, bunu sana fırlatmasına engel olmayı bırakacağım." Başıyla elimi işaret etti. "Kişisel deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki çok iyi bir nişancıdır."

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

KING

Andrea keskin bir nefes aldığıında dilinin ucunda öfkeli bir yanıtın titreştiğini görebiliyordum ama sadece çenesini sık-tı. Küçük çantasını aldı ve topuklarının üzerinde dönüp evin önüne doğru ilerlemeden önce bir kez başını salladı.

Şükürler olsun.

Nefesimi verdim ama Savannah benden uzaklaşmaya çalışınca onu daha da sıkı kavradım.

“King.”

Beni terslemeye çalıştığını biliyordum ama adımı o kadar nadiren söylüyordu ki, bunu nasıl bir tavırla yaptığı umurum-da değildi. Her zaman hoşuma gidecekti.

“Şşt.” Boştaki elimle telefonumu çıkardım.

“Şşt mi?”

Bugün güvenlik ekibinin başında olduğunu bildiğim Benedict'i aradım.

Gözlerim hâlâ koridordaydı. Ön kapının açılıp kapanmasını bekliyordum ama gözümün ucuyla bana doğru gelen bir şey gördüm.

Savannah'nın hâlâ portafiltreyi* tutan eli, sanki göğsüme saplamayı umuyormuş gibi aleti bana doğru savurdu.

Telefonumu kulağıma dayayarak elimi omzundan çektim ve vücudunun önünden geçen kolunu yakaladım.

Kendi ivmesini kullanarak kolumu kıvırdım ve vücudunu kendime çevirdim.

Bu çarpık bir sarılma şekliydi ama silahı artık işe yaramaz halde karnıma bastırılmıştı ve Savannah da ait olduğu yere, yan tarafıma yaslanmıştı.

“Buradayım.” Benedict telefona her zaman yaptığı gibi cevap verdi. Tamamen iş odaklıydı.

Savannah tutuşuma karşı debelenmeye başlayınca onu daha sıkı tuttum.

“Lütfen Andrea'nın mülkü terk ettiğinden emin ol. Sonra da onu buraya sokan kişiyi ofisime gönder.” Savannah talebimi duyunca nihayet debelenmeyi bıraktı.

“Anlaşıldı.”

Telefonu kapatıp karıma baktım. “Neyi yanlış yaptığını bana söylemek ister misin?”

Gözleri kısıldı. “Neyi yanlış *yaptığımı* mı?”

“Evet, tatlım. Neyi yanlış *yaptığını*.”

Savannah'nın eli hareket ettiğinde parmaklarımı koluna sardım. Ama planını çok geç fark ettim ve ağır alet elinden doğruca ayağıma düştü.

“Siktir!” Acı ayak parmaklarıma yayılırken bile bu kelimeyi söylerken gülüyordum. “Ne kadar da zeki bir kız.” Onu sırtı önüme gelecek şekilde döndürdüm. Böylece takımlarıma diz atmaya çalışmayacağından emin oldum.

* *Espresso* makinelerinde kullanılan ve kahve çekirdeklerinin sıcak suyla temasını sağlayan ekipman parçası. (ç.n.)

“Sen tam bir canavarsın!”

Tezgâhla aramda sıkışıp kalana kadar ikimizi de ilerlettim. “Ben *senin* canavarıyım.” Ön kapının tekrar açıldığını duyunca Benedict’in dediğimi yaptığını fark ettim. “Ama asla,” dedim onu hafifçe sarsarak. “Bir daha asla kapıyı açma.”

Ofladı. “Sikiş arkadaşlarından daha fazlasıyla karşılaşmamı istemiyor musun?”

Onu bir kez daha benimle yüz yüze gelecek şekilde döndürdüm.

Çenesini kavrayıp bana baktığından emin oldum. “Çünkü bu güvenli değil. Çünkü pervasızca şeyler yaparsan seni koruyamam.” Ağzını açtı ama çenesindeki elimle iterek yeniden kapattım. “Hayır, bu konuda benimle tartışma. Dışarıda bazı kötü tipler var ve kendini tehlikeye atmana izin vermeyeceğim.”

Elimi itmek için uzandığında izin verdim. “Peki ya kadınlar?”

“Ne olmuş onlara?”

“Burada tutsak olarak kalıp şeyi kabulleneceğimi düşünüyorsan...” Savannah dudaklarını birbirine bastırınca bakışlarındaki acıyı gördüm.

Göz göze gelebilmemiz için eğildim. “Sen benim tutsağım değilsin. Sen benim kraliçemsin.” Yutkundığında boğazı hareket edince başparmağımı boynunun kenarında gezdirdim. “Hem kız kardeşimin aldatan kocasını öldürmemin neresi sana sadakatsizliği sorun etmediğimi düşündürüyor?” Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. “Beni sev ya da benden nefret et, tatlım ama ikimiz de bir daha asla başkasına dokunmayacağız.”

“Yine de canavarsın.” Ses tonundaki kızgınlık kaybolmuştu.

“Asla aksini iddia etmedim.” Çok yakınımda olduğu ve

ben de bunu yapabildiğim için aramızdaki mesafeyi kapatarak dudaklarımı onunkilere bastırdım. “Şimdi işinin başına dön.”

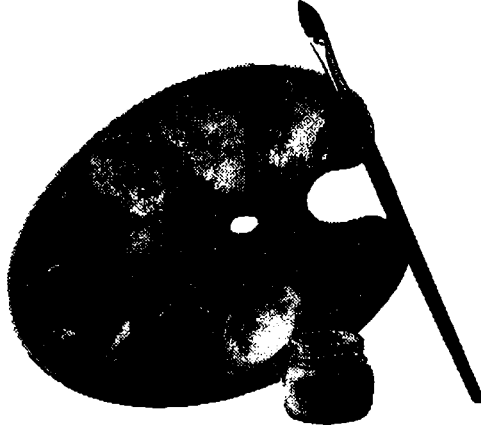
Uzun bir süre boyunca bana baktı. “İş mi?”

Başımınla arka koridoru işaret ettim. “Geçimini tablolarından kazanıyorsun, değil mi?” Başıyla onayladı. “O zaman... iş.”

Bana öylece bakıyordu.

“Ne?”

Savannah başını hafifçe iki yana salladı. “Hiç. Haklısın. İşe dönmem gerek.”

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

İşinin başına dön.

Koridordan stüdyoma doğru aceleyle ilerlerken adımlarımı hızlandırdım.

Buna iş dedi.

Görüşüm bulanıklaşınca utandım ve dökülmek üzere olan gözyaşlarımı kırıştırarak uzaklaştırmak zorunda kaldım.

Bu çok küçük bir şeydi. Aptalca küçük bir şeydi. Ama daha önce ailemden hiç kimse resim yapmamdan iş olarak bahsetmemişti. Her zaman hobi olarak görmüşlerdi. Olgunlaşmamış bir heves. Geçici bir *evre*.

Kendimi bununla geçindirebilmem hiç kimse için önemli olmamıştı.

Ebeveynlerimin, onlar olmadan sadece büyükannemin bana bıraktığı para sayesinde hayatta kalabildiğimi düşündüklerini biliyordum. Ama o para sadece daha küçük, daha

kötü bir daire kiralamak yerine küçük, biraz berbat bir ev satın alabildiğim anlamına geliyordu. Bana nefes aldırmıştı ama faturalarımı tablolarımı satarak ödüyordum. Bir de bütçe yaparak. İkisi de ailemden aldığım beceriler değildi.

Tam atölyemin kapısını açarken mutfakta bıraktığım pisliği hatırlatan elektrik süpürgesinin sesini duydum.

King yerleri süpürüyordu. *King.*

Dengemi şaşırp ayak parmaklarımın arasına sıkışmış kahve tanelerini hissederek Val'le dün gece oturduğumuz sandalyelere doğru ilerledim.

Sarhoş olduğum koltuğa çöktüm ve gün ışığıyla dolu bahçeye bakarak hayatımda neler olup bittiğini düşünmeye başladım.

İnleyerek ellerimi kolçakların üzerine bıraktığımda bileğime bir şeyin dokunduğunu hissedince sağ elimi geri çektim. Sonra kendi kendime başımı iki yana salladım çünkü bu bir jelibon ayıcıktı. Kolçağın kenarında nöbetçi gibi duran tek bir yapışkan jelibon.

“Peki hangisi?” dedim şeker. “Nöbet mi tutuyorsun, yoksa sadece yumuşak bir şeker misin?”

Cevap vermedi.

Onu tünediği yerden alıp ayağa kalktım. Pencereye götürerek ışığa tuttum.

Pencerenin önünde dururken yolun karşısındaki hareket dikkatimi çekti.

Birdenbire dün geceyi hatırladım. Gördüğüm, bizi gördüğünü düşündüğüm adamı.

Adamın durduğunu hatırladığım yere baktım. Ama çok karanlıktı, göremiyordum...

El feneri.

Diğer korumalarda el feneri vardı ama onda yoktu.

Kalp atışlarımın hızı iki katına çıktı.

Adam ya onlardan biri değildiye...

Bir hareket daha olduğunda gözlerim evin arka tarafındaki bir çift büyük pencereye takıldı.

Cama yaklaştığımda oranın King'in ofisi olduğunu fark ettim.

Kendisi de içerideydi. Sadece göğsünün ön kısmını görebiliyordum. Üzerinde o lanet beyaz tişört vardı ve pencerenin önünde açıkta duran bir adamla konuşuyordu.

Adam omuzlarını silkti.

Sanırım bu King'in ofisine çağırdığı adamdı. *O kaltağın* kapıdan geçmesine izin veren. King'in ne yapacağını merak ediyordum...

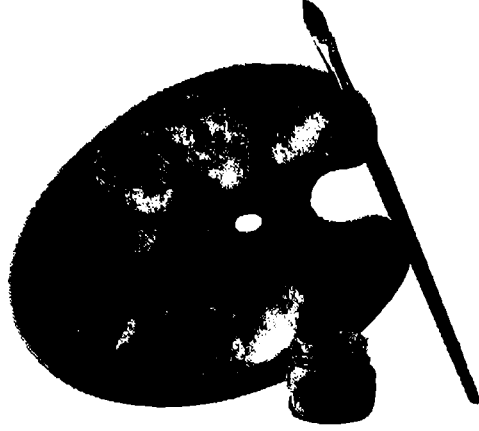
Tek bir hamleyle King tamamen görüş alanıma girdi. Ardından takip edemeyeceğim kadar hızlıca yumruğunu savurup adamın yüzüne geçirdi.

Adam geriye doğru tökezleyip pencere çerçevesinin altına düştü. Bense sersemlemiş halde King'in bir adım öne çıkmasını ve muhtemelen tam adamın tepesinde durarak yüz hatlarını kaplayan öfkeyle ona bağırmasını izledim.

Gözlerim hâlâ parmaklarımın arasında tuttuğum jelibona kaydığında ayıcıkla bakıştık.

King deli olabilirdi ama sanki evliliğimizi çok ciddiye alıyordu.

Ben de akli dengemi kaybetmiş olmalıydım çünkü korkmak yerine midemde tekilayla hiç ilgisi olmayan, tamamen kocamın vücudundaki güçle alakalı bir burkulma hissediyordum.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KING

“Biliyorsun,” diye başladı Nero ben *Suburban*’ımdan iner inmez. “Bunu telefonda da yapabilirdik.”

“Bunu söylediğin ilk iki seferde de duymuştum.”

Tek kaşını kaldırdı. “Ama yine de buradasın.”

“Sikik çeneni kapatıp beni içeri alır mısın artık?” Nero’nun çerçevesine yaslandığı ön kapıya yaklaşırken adımlarımı yavaşlatmadım.

“Hayhay,” diyerek geri adım attı. “İçeri gel. Boktan ruh halini de yanında getir. Herkesin akşamını mahvet.”

“Kulağa harika geliyor. Öyle yapacağım.” Yanından hışımla geçtim.

Nero arkamızdan kapıyı kapattığında evin içinde bir havlama sesi yankılandı ve ardından şapşal köpeği köşeden patinaj yaparak döndü. Köpek tekrar havladı ve patileri pürüzsüz zemine değince hızla üzerimize gelmeye başladı.

“Selam, Toto,” diyerek Nero ve Payton’ın geçen sonbaharda kurtardığı köpeği selamladım.

Nero çömelirken ellerini çırttı ve on beş kiloluk köpek sahibinin onu heyecanlandırmasına karşılık olarak zıpladı.

Başımı iki yana salladım. Toto iyi bir köpekti ama bekçi köpeği değildi. Dük’ümle kıyaslandığında en fazla bir tavşan kadar korkutucuydu.

Evden çıkmadan önce Savannah’ya gideceğimi söylemek için stüdyoya uğramıştım ama kapıdaki camdan onun bir tabloya tamamen odaklandığı ve Dük’ün de ayaklarının dibinde uyuduğunu görmüştüm. Bu yüzden onu rahatsız etmektense mutfak tezgâhının üzerine not bırakmaya karar vermiştim. Yapmam gereken bazı *alçakça işler* olduğunu ve geç döneceğimi yazmıştım.

Onun için çoktan güvenlik ekibimden iki kişiyi ülkenin öbür ucuna transfer etmiş, üçüncüsünü de yumruklamıştım. Bu yüzden sakinleşmek için biraz mesafeye ihtiyacım olduğunu biliyordum.

“Kimmiş bu uslu çocuk?” Nero köpeğiyle bebek gibi konuşunca bu bende onu itip yere düşürme isteği uyandırdı.

“Eğitim derslerine başlayacağınızı sanıyordum,” dedim açıkça.

“Başladık,” dedi Nero.

“*Bir tanesine gittik,*” diye cevap verdi bir kadın sesi.

Nero, köpek ve ben başımızı kaldırıp merdivenden inerek bize doğru gelen Payton’a baktık.

“Yine de gittik sayılır,” diye karşılık verdi Nero.

Payton gözlerini devirdi. “Diğer köpek babalarından biri bana merhaba dedi ve Nero bir daha asla gitmeyeceğimize karar verdi.” Kocasının yanında durup bana gülümsedi. “Selam, King.”

“Selam, hindistancevizi.”

Nero omzuma yumruk attı. *Sertçe*. “Ona öyle demeyi kesmeni sana kaç kez söylemem gerekiyor be?”

“Anlaşılan, en az bir kere daha.” Payton onun göğsüne vururken Nero’nun bana yumruk attığı noktayı ovaladım. “Ya da küçük bir sürtük gibi davranmayı bırakıp bu işin peşini bırakabilirsin.”

Birkaç ay önce onlara akşam yemeğine gelmiştim ve Payton çocukken hiç lakabı olmadığından bahsetmişti. Onun en sevdiği içeceğin hindistancevizli ve ballı *latte* olduğu da bilinen bir gerçek olduğundan takma adı bu şekilde doğmuştu.

Aptalcaydı ama Payton bunun komik olduğunu düşünüyordu ve benden eskisi kadar korkmamasına yardımcı olmuştu.

Ayrıca, bunu her söylediğimde Nero’nun anevrizma geçirmesine neden olması da eğlenceli bir bonustu.

“Benim de senin karına küçük, şirin bir lakap takmama ne dersin?” diye homurdandı Nero. “Bakalım hoşuna gidecek mi?”

“Karın mı?” Payton’ın gözleri kocaman oldu.

Nero’nun ona henüz söylemediğini fark ettiğimde benimkiler de irileşti.

“Şöyle bir şeye ne dersin...” Nero parmağıyla altdudağımı vuruyordu.

“*Karısı* derken ne demek istedin?” Payton’ın gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu.

Nero parmağını kaldırdı. “Motel nasıl?”

“*Motel* mi?” Ona doğru adım attım. “Eğer Savannah’ya öyle dersin...”

“Gördün mü?” Parmağını göğsüme bastırdı. “Senin de hoşuna gitmedi.”

Vurarak elini uzaklaştırdım. “*Motel*, şirin bir lakap değil. Sanki karıma fahişe diyormuşsun gibi.” Parmağımı onun göğ-

süne bastırdım. “Ona saygısızlık ettiği için bugün zaten bir adamı yumrukladım. İkiye çıkarmak ister misin?”

Kavga etmeye yer arıyordum ve buraya sakinleşmek için gelmiştim. Ama damarıma biraz daha basmaya devam ederse onu yere serecektim.

“Denediğini görmek isterim,” diye alay ettiğinde tam bunu yapmak üzereyken çakıltaşları tarafından durduruldum.

Bir avuç dolusu rengârenk cam çakıltaşı ikimize de çarptı.

Amacın bu olduğunu gayet iyi bildiğimiz için tartışmayı bırakıp Nero’nun sinirli eşine döndük.

“Pekâlâ,” diyen Payton bir eliyle Toto’yu yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi kalçasına dayamıştı. Diğer eliyle de renkli çakıltaşlarıyla dolu şeffaf bir vazo tutuyordu. “Siz ikiniz iki dakikalığına kavgayı bırakıp bana *King’in karısı* derken tam olarak ne kastettiğinizi söyler misiniz?”

“King evlendi.” Nero bunu bana karşı avantaj elde etmek istermiş gibi söyledi.

Payton nefesini tutup bana döndü. “Ne? Ne zaman?”

Kollarımı kavuşturdum. “Kocana sor. Nikâhı o kıydı.”

Payton hızla ona dönerken Nero ters ters bana baktı.

“Rahiplik yetkisi mi aldın?” Bunu sorarken sesi her zamankinden daha yüksek çıkınca neredeyse gülecektim.

Nero iç geçirdi. “Yani teknik olarak evet. Ama bunun tek sebebi bu sik kafalının,” diyerek beni işaret etti. “Evrakta sahtecilik yapmış olması.”

“Ne zaman?”

“Dört gün önce,” diye yanıtladı Nero.

Nero ona söylemeyi nasıl unuttuğunu açıklamaya çalışırken ben cevap karşısında sessizliğe gömüldüm.

Gerçekten sadece dört gün mü olmuştu? Yoksa beş miydi? Hayır, beş gün önce *tanışmıştık*. Nikâh ondan bir gün sonraydı. Düşünmeye başladım.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Onu... çok daha uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissediyordum.

“Adı ne?”

Ben, “Savannah,” diye cevap verirken Nero aynı anda, “Motel,” dedi hınzırca.

Dişlerimi gıcırdattım ama Payton benden önce davranıp Nero’ya bir avuç çakıлтаşı fırlattı.

Kadınlar ne zamandan beri bir şeyler fırlatmaya başladı?

Nero, Payton’a doğru ilerleyip Toto’yu elinden aldı. “Bunu akşam yemeğinde de yapabiliriz,” deyip bizden uzaklaştı. Yuvarlak çakıлтаşları keskin olmasa da üzerinde yürümek zorunda kalmasın diye köpeği taşımaya devam etti.

Payton’la ben de onu takip ettik.

“Peki nasıl tanıştınız?” diye sordu Payton bana.

Ağzımı açtım ama Nero daha hızlı davrandı. “Onu bir cinayet mahallinden kaçırdı.”

Payton şaşkınlık dolu bir ses çıkardıktan sonra şakağımdan tek bir mavi çakıлтаşı sekti.

Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak battaniyeleri yatağın kendi tarafıma çektim ve uyuyan Savannah’nın yanına geçtim.

Nero’nun yanında bu kadar geç saate kadar kalmak istememiştim ama her şeyi o ve Payton’la konuşmak aslında iyi gelmişti. Uzun zamandır birlikte değillerdi. Neredeyse bala-yından yeni dönmüş sayılırlardı ama araları sağlamdı. İkisi de deliydi ama araları iyiydi.

Savannah’yla vakit geçirdikçe onun da en az benim kadar sapkın olabileceğinden şüpheleniyordum. Yani deli insanların tavsiyesi işe yarayabilirdi.

Tavsiye temelde *kaçırma olayını unut ve ne kadar iyi bir koca olabileceğini ona göster* şeklinde özetlenebilirdi.

Tabii ki bu Payton'ın beni bir saat boyunca sorguya çekmesinden ve onu neden evliliğe zorladığımı sormasından sonra olmuştu. Payton olayı analiz ettikçe, belki de Savannah'yı elimde tutmak için sadece bir bahane istediğime inanmaya başlamıştım.

Bunun doğru olup olmadığından emin değildim ama olan olmuştu. Sebeplerim ne kadar geçerli olursa olsun, Savannah artık benim karımdı ve onu elimde tutmak tam olarak yapmayı planladığım şeydi.

Karım uykulu bir ses çıkarınca ateşe yaklaşan güveler gibi onun sıcaklığına doğru ilerledim.

Sanki bilinçaltı beni tanıyormuş gibi kolumu kaldırdığımda otomatik olarak yanıma sokuldu.

Bugün... çok şey olmuştu. Geçmişte ilişki yaşadığım kadınlardan biriyle yüz yüze gelmek zorunda kaldığı için kendimi bok gibi hissediyordum.

Bu hiç adil değildi. Kendi evinde olmazdı.

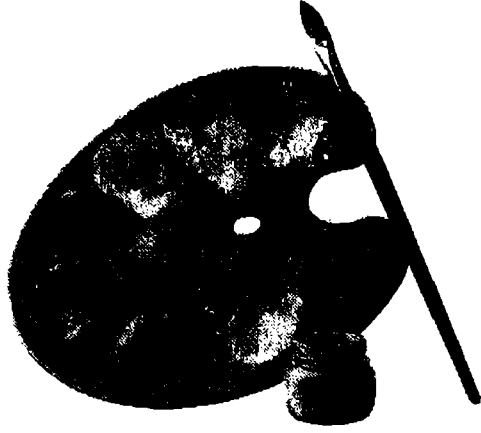
Ama sonra benim de onun geçmişteki fetihlerinden biriyle yüz yüze geldiğimi hatırladım. Evet, o zaman evli değildik ama o sikik eve Leland'la birlikte girdiğini hatırlamak, herifin cesedini topraktan çıkarıp odun öğütücüsüne atmak istememe yetiyordu.

Göğsümdeki sol eli sanki uykumda beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi esnedi.

Benden hoşlanıyor. Bundan eminim.

Fazladan temas için can atarak elimi yavaşça onunkinin üzerine koydum. İlk kez elinin, özellikle de yüzükparmağımın boş olduğu gerçeğini düşündüm.

Gözlerimi kapatarak yarına küçük bir alışverişle başlama-ya karar verdim.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KING

“Günaydın, Bay Vass.” Danışmadaki adam önce ekranına, sonra da bana baktı. “Nero’nun bugün burada olduğunu sanmıyorum.”

“Vernon.” Başımı salladım. “Burada olmadığını biliyorum. Sadece birkaç saatliğine ofisimi kullanmam gerekiyor.”

“Anladım.” Masanın altında duran bir düğmeye dokunduğunda sağ tarafımdaki kurşungeçirmez cam kapılar açıldı.

Uzaklaşmadan önce telefonumdan Val’in bir fotoğrafını açıp ona gösterdim. “Kız kardeşime daha sonra buraya uğramasını söyledim. Lütfen geldiğinde birileri onu karşılasın.”

Vernon başıyla onaylamadan önce fotoğrafı uzun süre inceledi. “Tamamdır.”

Nero Güvenlik tamamen Nero’ya aitti ve resmi olarak İttifak’a bağlı değildi. Ama buradaki adamlardan sürekli asker topluyorduk ve *yasal işlerim* için gerçek bir ofisim olmadı-

ğından Nero bana buradaki odasının yanında özel ofis ayarlamıştı.

Her iki ofis de çok kullanılmıyordu çünkü Nero artık çoğunlukla yetkilerini devrediyordu. Ben de nadiren evden çıkma ihtiyacı hissediyordum ama yine de özellerdi.

En üst kata çıkarken birden fazla güvenlik kontrolünden geçtiğim sırada düzene hayran kaldım.

Dışarıdan bakıldığında bu üç katlı bina mütevazı ve sadeydi. Ama içerisi son teknoloji ürünüydü. Çünkü öyle olmak zorundaydı. Güvenli olmayan bir güvenlik şirketi çok işe yaramazdı.

Ofisime vardığımda evimdeki parmak izi okuyucularının aynısını kullanarak kapının kilidini açtım ve içeri girdim.

Hımm, eminim Savannah'nın parmak izlerini kilit sistemine eklemek güvenliğini kazanma konusunda çok katkıda bulunurdu. Özellikle de bir tanesi tarafından şoklandıktan sonra...

Nefesimi verirken onu ekletmeyi aklımın bir kenarına yazdım. Bu -cebimde delik açan elmasla birlikte- bana gülümsemesini sağlamaya yetebilirdi.

Monitörümde Val'in yolda olduğunu bildiren bir mesaj belirdi.

Gözlüğümü çıkarıp gözlerimi ovaladım -iyi ki burada bir tane bırakmıştım- ve boynumu esnettim.

Bir dakika sonra sırtımı gererken inlediğim sırada kapı çalındı.

Kapının kontrol paneline dokunup diğer tarafta Val'in olduğunu doğrulayabilmek için önce camı opaktan şeffaf hale getirdim ve görünüşe göre aynı zamanda onu korkuttum. Ardından kapının kilidini açan düğmeye bastığımda ona eşlik eden adam Val geçene kadar kapıyı açık tuttu. Sonra da çekip kapattı.

Kaşlarını kaldırdı. “Eh, burası oldukça yoğun.”

Başımla onayladım. “Biraz.”

Burada olduğu için gergin görünmesinden nefret ettim.

“İçecek bir şey ister misin?” diye sordum ayağa kalkarken.

Düz duvar paneline ilerleyerek gizli bir tuşa bastığımda panel açılarak mini buzdolabı, kahve makinesi ve bir dizi içki şişesini ortaya çıkardı.

“Çok etkileyici.” Seçkiye bakmak için yanıma yaklaştığında biraz rahatladım.

Val, ben ve ailemin geri kalanı sarsıntılı bir başlangıç yapmıştık. Babamın birçok yasak ilişkisinden birinin sonucu olduğunu düşünürsek, bu muhtemelen anlaşılabilir bir durumdu. Ama hiçbirisi onun suçu değildi. Babam öldüğünde ve parasının önemli bir kısmını doğrudan Val’e bıraktığını öğrendiğimizde, bu olay sadece işleri daha da gergin bir hale getirmişti. Annem, Aspen ve benim onunla görüşmemizi yasaklamaya çalışmıştı ama tabii ki onu dinlememiştik.

Ancak bu uzun zaman önceydi ve bunu geride bıraktığımızı düşünmek hoşuma gidiyordu ama onu etrafımda tereddüt ederken görmek, bana daha fazlasını yapmam gerektiğini hatırlatıyordu.

O da bu yüzden buradaydı.

Mini buzdolabının kapağını açıp içindekileri ona gösterdim. “İyi görünen bir şey var mı?”

“İıı, bir kök birası alayım. Lütfen.”

Buzdolabından iki cam şişe çıkarıp birini ona uzattım.

İçkimi ofisin arka köşesindeki küçük yuvarlak masaya götürdüm ve çalışma masasının arkasında oturmamdan daha iyi olacağını düşünerek oraya oturdum.

Ancak Val omuzları geride ve sırtı dik şekilde karşıma oturduğunda bunun çok da iyi olmadığını fark ettim.

Şişenin metal kapağını çevirmeye çalışırken yüzünü bu-

ruşturunca masanın karşısına uzanıp onun için açtım. “Üzgünüm. Bunu iyice düşünüp seninle başka bir yerde buluşmalıydım. Sadece seninle birkaç şey hakkında konuşmak istiyordum. Burada yapmanın kolay olacağını düşünmüştüm ama bunun sorgulama gibi hissettirmesini istemedim.”

Val yüksek sesle nefes verdi. “Hayır, sorun değil. Sadece tüm o silahlı koruma olayı biraz göz korkutucu.”

Yüzümü buruşturdum. “Tamam, eh, bunlara alışman gerekecek.”

Gözleri irileşti. “Beni koruma altına mı alıyorsun?”

“Hayır.” Masadan uzaklaşmaya başladığında uzanıp elimi onunkinin üzerine koydum. “Hayır. Onlar seni korumak için.”

“Beni kimden koruyacaklar?”

“Kendimi kaptırdım.” Elini bırakıp avucumu yüzümden geçirdim. “Bu sadece bir önlem. Ama son zamanlarda bazı ekstra... *kötü faaliyetler* oldu. Benimle bağlantın olduğu için de bunu yapmama izin vermene ihtiyacım var.”

Dudaklarını büzdü. “Savannah’yla konuştuğum için mi? Çünkü sadece Aspen’in ona kötü davrandığını duyduktan sonra geldim. Bilmiyordum...”

Sustuğunda bu bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Yeni gelinimi çaldığımı *öncesinde* bilmese de artık biliyordu.

Val yeraltı dünyasındaki hayatımla ilgili genel hatları biliyor olsa da bunun yine de kabul etmesi zor bir şey olduğuna emindim.

Boğazımı temizledim. “Yaptığım şeyin boktanlığının gayet farkında olduğumu söylememe izin ver.”

Val burnundan homurdandı. Sonra eliyle ağzını kapattı. “Özür dilerim.”

Bu da gerginliği azaltmaya yetti. “Özür dileme. *Boktan* muhtemelen yetersiz bir ifade oldu.” Omuz silktim.

“Yani size geldiğim için kızgın değil misin?”

Savannah’yla o boya masasının üzerinde yaptığım ateşli, sarhoş seks aklıma gelince karıma tekila içirdiği için ona teşekkür etme isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

“Hayır, kızgın değilim. İstedğin zaman gelebilirsin.” Parmagımı hafifçe masanın üzerine vurdum. “Güvenlik görevlileri de burada devreye giriyor. Rahatsız edici olmayacak ama binanın dışında park etmiş bir araba olacak. Bir yere gitmen gerektiğinde seni onlar götürecek.” İtiraz edecekmiş gibi göründüğünde başımı iki yana salladım. “Bu tartışmaya açık bir konu değil. Senin güvenliğin için.”

“Ne kadar süreliğine?”

“Bir süreliğine. Seni evlendirecek bir suç lordu bulana kadar.”

“Ne?”

Yüzündeki ifadeye bakınca içimden bir kahkaha yükseldi. “Şaka yapıyorum.”

Bana bakarak gözlerini kıstığında son tecrübelerime dayanarak elindeki kök birasını yüzüme fırlatmasını bekledim. “Hiç komik değil.”

Hâlâ gülümsüyordum. “Biraz komikti.”

İçkisini kaldırıp *benden hoşlanmakla* ilgili bir şeyler mırıldandı.

“Ne dedin?”

Şişeyi bırakmadan önce bir yudum aldı. “Dedim ki, onu senden hoşlanmaya nasıl ikna ettiğini hiç anlamadım.”

Kelimeler bana gecikmeli olarak çarptı.

Birbiri ardına.

“Benden hoşlanıyor mu? Savannah?”

Val bana bir bakış attı. “Başka kim olacak?”

“Öyle mi dedi? Benden hoşlandığını mı söyledi?” Âşık olmuş küçük bir oğlan çocuğu gibi konuşuyor olmam umurumda değildi.

“Sanırım sözleri, *Aptal kardeşinden hoşlanmaya başladım*, gibi bir şeydi.”

Sırıttım. “Bu tam da onun söyleyeceği bir şeye benziyor.”

Dudaklarını büzdüğünde söyleyecek daha çok şeyi olabileceğini hissettim. O yüzden sessiz kaldım.

Sanırım sorgulama tekniklerini yine de kullanıyoruz.

Sonunda iç geçirdi. “Muhtemelen bunu sana söylememeliyim çünkü Savannah sana kendisi anlatmaya çalıştığında sen ve Aspen dinlemeyecek kadar dik kafalıydınız ama bence bilmen faydalı olabilir...”

Öne eğildim. “Neyi bilmem?”

Val bakışlarını masadan kaldırıp benimkilerle buluşturdu. “Savannah, Leland’la hiç yatmamış.”

Adeta zaman durdu.

“Tekrar söyle.”

“Savannah, Leland’le hiç yatmamış.”

“Bunu sana o mu söyledi?”

Val başını onaylar anlamda salladı.

Sarsıcı bir rahatlama dalgası içime çökerken sandalyemde geriye yaslandım.

Savannah, Leland’le hiç yatmamış.

Şu ana kadar bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini fark etmemiştim.

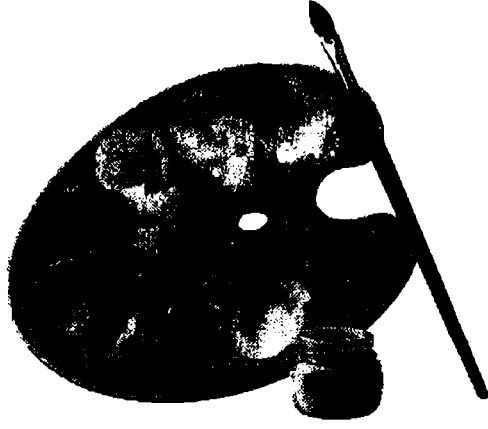
Artık beni rahatsız etmeyecekti çünkü *Savannah, Leland’le hiç yatmamıştı.*

Zafere benzeyen bir duygu göğsümü doldururken ayağa kalktım. “Koruman arabanın yanında seni bekliyor. Seni eve kadar takip edecek.”

Val bana bakarak gözlerini kırptırdı. “Nereye gidiyorsun?”

“Eve,” diye cevap verdim kapıya doğru ilerlerken.

Çünkü Savannah, Leland’le hiç yatmamıştı.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

Gözlerimi kapatıp büyük bir yudum su içtim.

Şu an eski hayatımda olsaydım, her zamanki kutlama yemeğim olan ucuz şarap ve pastanelerinden bir şeyler almak için *Trader Joe*'ya giderdim çünkü bir sonraki sergim için yaptığım son tablomun final rötuşlarını az önce bitirmiştım.

Dün gece bitirmem gerekirdi ama yepyeni koleksiyondan bir parçaya başlamak için ilham gelmişti. Ancak sergime daha birkaç hafta daha olduğu için bugün bitirmem sorun değildi.

Bir yudum su daha içip stüdyomda müzik çalmanın bir yolunu bulmam gerektiğini düşünürken adım o kadar yüksek sesle haykırıldı ki, sıçrayarak suyu önüme döktüm.

King hışımla mutfığa girdiğinde ben hâlâ gömleğimdeki su damlacıklarını temizlemeye çalışıyordum.

Evde olduğunu bile bilmiyordum.

“Yukarı,” dedi emreder gibi.

“Senin yüzünden su dök...”

King parmaklarını şıklattı. Geçen gece yaptığı aynı aptal hareketi. Bundan nefret ediyordum. Kadınlığımın merkezinde hissetsem bile.

“Ama...” Zorlukla nefes alıyordum.

Ne zaman zorlukla nefes almaya başladım?

King adanın etrafından dolaşıp durduğum yere geldi. Bar dağı elimden çekip aldı ve öyle bir kuvvetle tezgâha çarptı ki kırılmamasına şaşırdım. “Yukarı dedim,” diye homurdandı ama kendi başıma hareket etmem için bana zaman bile tanımadı. Kolumdan tutup beni evin içinde çekmeye başladı.

Kızgın mıydı ya da başka bir şey mi vardı anlayamıyordum ama çok gergindi ve nedenini bilmiyordum.

“Ben bir şey yapmadım!” Kolumu çekmeye çalıştım ama bırakmak yerine gizemli bir edayla kıkırdadı.

“Ah, yapmadığımı biliyorum, küçük karıcığım.”

Beni merdivenden yukarı sürüklerken aklım başımdan gitti.

“King, sorun ne?”

Adını söylediğimde parmakları kasılsa da cevap vermedi. Sadece beni odamıza kadar sürükledi.

Eşiği ondan önce geçtiğimde kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattı ve nihayet kolumu bıraktı. “Kıyafetlerini çıkar.”

Hızla döndüm. “Neler oluyor?”

Bir adım öne çıkıp düğmeleri iliklenmiş gömleğimi kavrarken ve yırtarak açarken çenesi kasıldı.

“Hey!” diye bağırdım ama onu uzaklaştırmak için verdiğim mücadeleyi umursamadan gömleği omuzlarımdan indirdi.

Atletime uzandığında önce ben tuttum.

Onu bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama bunu da yırtmasını istemiyordum.

King taytımın iç çamaşırımın çektiirmeye başladığında yüzüm başımdan çıkardığım atletimin altındaydı.

“İçinden çık.” Komutu sinirliydi.

“Peki. Tanrı aşkına.” Önümde çömeldiğinde omuzlarından destek alarak sırayla ayaklarımı kaldırdım.

Kıyafetlerimi bir kenara fırlatan King tamamen giyinik, göğsü inip kalkan aç bir yırtıcı gibi önümde duruyordu.

“Ne...?” Ona ne soracağımı bile bilmiyordum.

Ama konuşmakla ilgileniyor gibi görünmüyordu.

İri avucunu göğsümün ortasına koyarak bacaklarımın arkası yatağın ucuna değene kadar beni geri yürüttü.

Onunla şilte arasında sıkışıp kalmış haldeyken elini daha sıkıca bastırduğunda oturmaktan başka seçeneğim kalmadı.

Bir dizini kaldırıp benimkilerin arasına itti ve onunkileri çevreleyene kadar kalçalarımı iki yana açtı. Bana bakarken gözleri alev alev yanıyordu. Kızgın olduğunu sanmıyordum ama kesinlikle *bir şeyler* hissediyordu.

Bana dokunmak için başka bir hamle yapmadı. Sadece orada öylece durarak çıplaklığımın baktı ve -Tanrı yardımcım olsun- kollarını sıvamaya başladı.

“King...”

Başımı iki yana salladı. “Ya *Benim King'im* ya da kocacığım.”

Hava ciğerlerimi terk etse de ağızımdan hiçbir ses çıkmadı. *Ciddi olamaz.*

Ama sonra arka cebine uzanıp küçük, siyah bir kutu çıkardığında nasıl nefes alacağımı unuttum.

Çünkü bu bir yüzük kutusuna benziyordu.

O gerçekten...?

King kutuyu açıp hayatımda gördüğüm en abartılı büyüklükteki elmas yüzüğü çıkarırken hiçbir şey söylemedi.

Bu... bu çok saçmaydı.

Düpedüz saçmalıktı.

İnce halkanın etrafı tamamen elmaslarla parıldıyordu. Her yeri sanki yanıyormuş gibi parlıyordu.

King boştaki eliyle sol elimi tuttu ve diğeriyle -yani saçma yüzüğü tuttuğu eliyle- pırlantayı parmağıma geçirdi.

Ağzım açık kaldı ama yüzüğe bakarken ne diyeceğimi bilemiyordum.

Dikdörtgen bir zümrüt kesimi olan yüzük, parmağımın alt kısmıyla ilk boğumu arasını tamamen kaplıyordu. Mükemmel bir şekilde uyduğu gerçeği de vardı.

Ben...

Bunun için neden çıplak olmak zorundaydım?

Onunla göz göze gelebilmek için başımı kaldırdım ama o dizlerinin üzerine çöktü. Aptalca bir an için bana evlenme teklif edeceğini sandım. Ancak sonra uyluklarımı aralayıp beni yatağın kenarına çekti. Ne...

Dili, ağzı açık bir öpücükle kadınlığımın merkeziyle buluştuğunda vücudum elektrik akımına kapıldı.

King benimle aynı anda inledi ve yüzünü tamamen amıma bastırırken elleri kalçalarımı daha sıkı kavradı.

Beni bu kadar tahrik ettiği için kendisiyle gurur duyduğunu biliyordum.

Bu deli için bu kadar ıslandı diye hain vajinamı azarlardım ama dudakları klitorisimin etrafına kapandığında ve iri parmaklarından biri içime girdiğinde, bu kadar hazırlıklı olduğu için onu övdüm.

Hızla artan zevk sallanmama neden oldu. Bu yüzden dik durmak için uzanıp King'in saçını kavradım. İçime bir parmağını daha sokunca haykırdım.

King'in kusurları olabilirdi ama oral seks becerisi bunlardan biri değildi.

Dili klitorisimin üzerinde ileri geri dans ederken parmakları tamamen çıktı. Sonra yavaşça sonuna kadar tekrar girdi.

“K-King.”

Klitorisimi neredeyse acı verecek kadar sertçe emdiğinde sözlerini hatırladım.

“Kocacığım,” dedim nefes nefese. O da onaylama olarak inledi.

Amıma dokunmayan elini kucağına indirişini izledim. Görüş alanımın dışındaydı ama fermuarının sesini, kadınlığımı emerken çıkardığı seslerin üzerinden duymayı başardım.

Kendini okşamaya koyulduğunda omzu hareket etmeye başladı ve sadece beni yalamaktan tahrik olduğunu bilmek bile sınıra daha da yaklaşmama neden oldu.

“Tekrar söyle,” diye homurdandı tenime.

“Kocacığım.” Kelimeyi fısıldadım. “Kocacığım.”

King aletini bırakacak kadar geri çekildi ve elinin tamamını vajinamdan aşağı kaydırıp ıslaklığımı avucunda topladı. Sonra eliyle tekrar aletini kavradı.

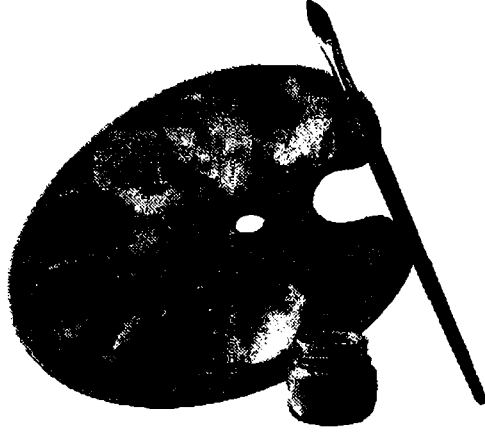
“Hassiktir,” diyerek inledim bu görüntü hafızama sonsuza dek kazanırken.

Amım boş bir şekilde kasılırken parmaklarını tekrar içime soktu ve bu çok iyi hissettirdi. Lanet olsun ki her şey çok iyi hissettiriyordu.

“Tekrar, karıcığım.” King’in gözleri benimkilere dikildi. “Bana kim olduğumu söyle.”

O sert aletini okşayarak parmaklarını içime sokup çıkarırken birbirimize baktık. Ben de ona kim olduğunu söyledim.

“Benim King’im,” diye fısıldadım. “Kocam,” dedim söz verircesine.

ELLİ ATINCI BÖLÜM

KING

“Kocam.”

Parmaklarımı onun derinliklerinden çıkardım ve ayağa kalkarken bile klitorisini ovalamak için yukarı kaydurdım.

“Memelerini tut.”

Savannah hiç tereddüt etmedi. İtiraz edemeyecek kadar kendinden geçmiş halde uzanıp büyük memelerini birbirine bastırdı.

“Meme uçlarını çimdikle,” dediğimde amının, parmak uçlarımin altında kasılmaya başladığını hissettim.

İnledi ve parmakları dediğimi yaparak küçük tepecikleri yuvarladı.

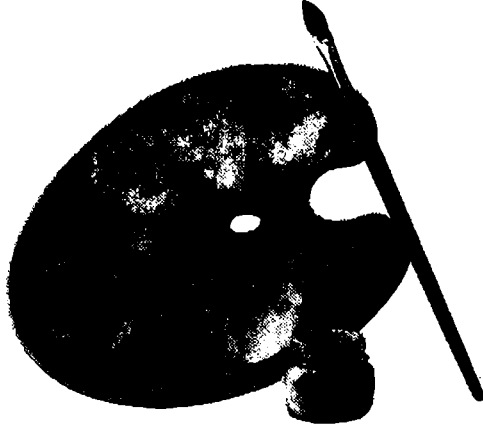
“Boşalacak mısın, bebeğim? Kocan için boşalacak mısın?” Başıyla onayladı. *“Söyle,”* diye homurdanırken aletimi sıkıca kavradım.

“Ben...” Gözleri kapanırken başı arkaya düştü. “Ah, siktir... Kocam beni boşaltıyor.”

Sonra da boşaldı. Ağzı açıldı. Vücudu titremeye başladı.

Ama parmakları meme uçlarını sıkarken bardağı taşıran son damla, ışığın yeni yüzüğünden parlaması oldu.

Yüksek sesli bir iniltiyle dölümü sallanan memelerinin üzerine fişkırtp onu kendime ait olarak işaretledim.

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

King banyoya girdiğinde yorganın üzerine sırtüstü düştüm.

Hayatım buna bağılıymışçasına koşmuşum gibi nefes nefeseydim. Üstelik bu konuda artık biraz tecrübem vardı. Ama bu his...

Tenimi soğukla ilgisi olmayan bir ürperti sardı.

Adamın kendisinin ya da cinsel etkileşimlerimizin yoğunluğundan olabilirdi ama aramızda oluşan bir şey vardı.

Bizimki travmayla başlayan bir bağ olabilirdi ama artık öyle hissettirmiyordu.

King elinde ıslak bir bezle odaya döndü.

Tüm enerjim tükendiği için yardım teklif etmeden üzerimdeki pisliği temizlemesine izin verdim.

Bunun yerine devasa yüzüğe bakmak için elimi kaldırdım.

“Beğendin mi?”

Sorusu o kadar saçmaydı ki güldüm.

Temizliğine ara verdiğinde başımı kaldırdım ve kaşlarını çattığını gördüm.

“Beğendim mi?” Yüzüğü görebilmesi için elimi çevirirken kaşlarımı kaldırdım. “Aynı yüzüğe mi bakıyoruz? Çünkü bu şey muhteşem. Tamamen saçmalık ama muhteşem.”

“Böyle düşünmene sevindim. Parmağından asla çıkmayacak.”

Ah, evet, işte pislik herif de geri geldi.

“Kocacığım.” Onu yatıştırmak için bunu yavaşça söyledim. “Bu şey muhtemelen benim minivanımdan daha pahalı. Hem de yeni halinden,” diye açıkladım çünkü birkaç gün önce o şaibeli satıcıdan minibüsüm için aldığım fiyat, elmasların takılı olduğu platin halkanın bile parasını karşılamazdı.

“Ne olmuş yani?” King yüzük aptalca pahalı değilmiş gibi bile davranmıyordu.

“Yani resim yaparken çıkaracağım.” Son üç kelimede sesi mi yükselterek onun ani şikâyetini bastırdım. “Yığınla param kullanıp atölyeme, kapının hemen yanına bir kasa koyabilirsin. Ben de her gece işim bittiğinde onu geri takabilirim.”

Bir çocukla pazarlık ediyormuşum gibi hissediyordum ama işe yaramış olmalıydı ki çenesini eğerek onayladı.

Pekâlâ, madem hızımı aldım...

“Resim yaparken müzik dinlemenin de bir yolunu bulmak istiyorum. Kulaklığım var ama telefonumu aldığın için bağlayacak bir şeyim yok.”

Bezi bir kez daha göğsümden geçirdi. “Onu sana yarın getiririm.”

Onun ne olduğunu bilmiyordum ama sormamaya ve bunu bir kazanç olarak kabul etmeye karar verdim.

King pencerelerin olduğu duvara doğru yürüyüp perdeleri kapattı.

“Ne yapıyorsun?”

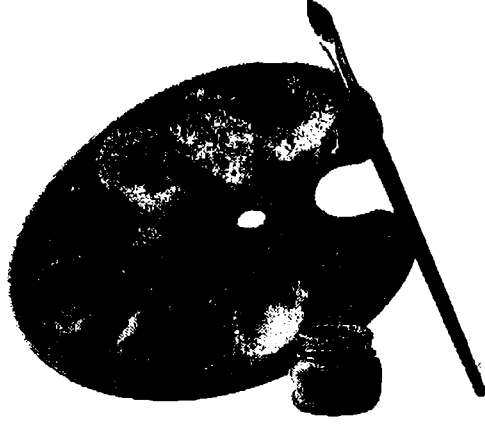
“Biraz kestireceğiz.” Bunu sanki çoktan kabul etmişim gibi söyledi.

Ama battanileri çektiğinde yatağın ucundaki yerimden kalkıp şiltenin üzerinde ilerledim. Kestirmek kulağa hoş geliyordu.

Boxer’ına kadar soyunduktan sonra yorganın altında bana katılmasını bekledim.

Göğsündeki *yerime* yerleşip sol elimi karnına koydum ve elmasların loş ışıktaki bile nasıl parladığını izledim.

“Sen benim karımsın, Savannah. Bu asla değişmeyecek.” Sözleri kulağımda uğuldadı. “Ama sen isteyene kadar seni bir daha becermeyeceğim.”

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

Elektronik bir ses beni uyandırdığında kendimi tamamen huysuz hissederek gürültünün nereden geldiğini bulmak için sağa sola debelenmeye başladım.

Ses oradan geldiği için elimi komodine vurduğumda bir şeye temas ettim. Hareketimi takip ederek yere çarpan eşyaların şangırtısından anladığım üzere birden fazla şey vardı.

Gözlerimi kısarak baktığımda ilk gördüğüm, komodinin üzerine bırakılmış dizüstü bilgisayar ve tablet oldu.

Ardından dönüp yatağın yan tarafından aşağı baktığımda, yepyeni bir telefon -neyse ki çoktan kılıf takılmıştı- ve küçük bir kulaklık kutusunu yerde buldum. Telefonun ekranı yukarı dönüktü ve okunmamış bir mesaj gösteriyordu.

Yüzüstü düşmemek için bir elimi komodinin üzerine koyarak eşyaları yerden almak için uzandım. Kulaklığı diğer elektronik eşya yığınının üzerine koyup telefona baktım.

Şifrenin ne olduğunu merak ettiğim sırada telefon yüz tanımayla otomatik olarak açıldı.

Hah.

Bunu bu şekilde programlamak King'in özel alanıma yaptığı en ihlal edici şey değildi. Bu yüzden üzerinde durmama ya karar verdim. Bunun yerine *Kocam* olarak kayıtlı kişiden gelen mesajı açtım.

Kocam: Günaydın, karıcığım. Bugün birkaç toplantım var, o yüzden geç saate kadar evde olmayacağım. Ama bir hayır etkinliği için saat yedide yola çıkmamız gerekiyor. Resmi kıyafet kuralı var. Bu öğleden sonra sana bir elbise teslim edilecek. Değişiklik gerekirse beni ara. Hazır ol.

Telefonu yatağa bırakıp inledim.

Çok otoriter bir kaltak.

Evden ayrıldığımızdan beri King'in ateşli bakışlarını üzerimde hissediyordum. Şimdi bile, Syndicate Otel denilen şık bir yerin merdivenlerinden çıkarken gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu fark ediyordum.

Eh, hislerimiz karşılıklı, dostum.

Yaklaştığımızda takım elbiseli bir kapı görevlisi çenesini King'e doğru eğerek bizim için kapıyı açtı. "İyi akşamlar, Bay Vass."

King bir adım öne çıkmam için elini sırtıma koyduğunda ben de bu fırsatı onu bir kez daha incelemek için kullandım. Çünkü *lanet olsun*, taş gibi bir adamla evliydim.

Saçları geriye taranmış, sakalları çene hattını mükemmel gösterecek şekilde kesilmiş ve siyah bir smokin giymişti. Yani, ciddi... Bugüne kadar tanıdığım en seksi insandı.

King boğazını temizledi.

Bakışlarımı kaldırdığımda onu göğüs dekolteme bakarken buldum.

Tekrar adımlarıma odaklanıp King'in bu akşam için seçtiği ince topuklu ayakkabılarla bileğimi kırmamaya dikkat ederek kapıdan geçtim.

Eve gönderdiği elbise üzerime tam oturmuştu... Tabii şekillendirici korsemi giydikten sonraydı. Denemek için seçeceğim bir tarz olmasa da içinde oldukça iyi göründüğümü itiraf etmeliydim.

Kumaşı parlak siyahtı. Yakası derindi. İki ince askıyla desteklenmişti ama bir de dökümlü, omuzdan aşağı sarkan kısa kolları vardı. Bu tarzın omuzlarımı iri göstereceğinden hep endişe etmiştim ama taktığım askısız destekli sutyenle kimse memelerimden başka bir yere dikkat etmiyordu. Elbisenin kumaşı göğsün altında toplanıyor, sonra yere kadar bollaşıyordu. Bir de uyluğumun yarısına kadar uzanan yırtmacı vardı.

Beklediğimden daha kışkırtıcıydı ama King tenimi bu kadar çok sergilediğim için sinirlenecekse, tek suçlu kendisiydi.

“Herkes nerede?” diye sordum. King bizi şık lobiden geçirip görünürde kimsenin olmadığı bir yan koridora yönlendiriyordu. “Bu şey ne zaman başlıyor?”

“Bir saat önce başladı.”

Neredeyse tökezliyordum. “*Bir saat önce.* Neden evden daha erken çıkmadık? Hazır olabilirdim.”

Gözlerimin arkasında stres biriktiğini hissettim. Geç kalmaktan nefret ederdim.

“Çünkü Aspen’le anlaşmamız böyle.”

“*Aspen* burada mı?” diye ciyakladım.

“Bu onun etkinliği,” dedi sanki her şey yolundaymış gibi. “İlk bir saatin sıkıcı konuşma saçmalığını atlamama izin veriyor. Ben de hangi kahrolası amaç için çalışıyorsa ona beş haneli bir çek yazıyorum. İki taraf da kazançlı çıkıyor.”

Yürümeyi bırakmak istiyordum ama bunu yaparsam ve o da sırtıma bastırırsa, ayağımdaki aptal topuklularla düşecektim.

“King.” Homurdanınca gözlerimi devirdim. “*Kocacığım*, Aspen’i görmek istemiyorum.”

“O benim kız kardeşim.”

“Evet ve onu en son gördüğümde bana fahişe dedi.”

“Bunu bir daha yapmayacak.”

Bir çift açık kapıya yaklaşıyorduk ve içeride gerçekleşen şık etkinliğin gürültüsü koridora yayılıyordu.

“Öyle mi?” Şüphemi duyabildiğimden emin oldum. “Peki bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü ona Leland’ı hiç becermediğini söyledim.” diye cevap verdi köşeyi dönüp balo salonuna girdiğimiz sırada.

“Sen...” Ona bakarak gözlerimi kırptırdım. “Ne?”

King bana baktı. “Bana söylemeliydin.”

İçimde öfke kabardı. “Sormalıydın. Ya da kocaman bir... ahmak gibi hemen başka sonuca varmamalıydın.”

Dilini şaklattı. “Bir dakika, tatlım. Biz yeni evliyiz, unuttun mu? Mutlu görünmeye çalış.”

“Nasıl oldu da...? Val.” Kendi soruma kendim cevap verdim, ardından bir şüphe üzerine çenem kasıldı. “Bütün o.” Sesimi alçalttım. “*Sen isteyene kadar seni becermeyeceğim* olayı bununla mı ilgili?”

Burun delikleri genişlediğinde tam üzerine bastığımı anladım.

Aşağılık herif.

“King!” Biri ona selam verdi ama biz birbirimize bakmaya devam ettik.

“Hayır etkinliği ne için?”

“Hiçbir fikrim yok. Neden?”

Ona bakarak gözlerimi kırptırdım. “Çünkü bulabildiğim her açık artırma eşyasının üzerine adını yazacağım.”

Dudaklarının kenarı hafifçe kalktı. “Bana bir dans ayır.”

“Hiç şansın yok.” Sonra -kimse bize ulaşmadan ve ben

King'in yeni karısı olarak takdim edilirken orada dikilmek zorunda kalmadan önce- döndüm ve kalabalığın arasından dikkatle yolumu seçerek uzaklaştım.

Çocukluğumda ailemle birlikte bu tür etkinliklere çok katıldığım için nasıl geçtiklerini biliyordum. Görünüşe göre kaçırdığımız zorunlu konuşmalar. Yemek masaları. Köşedeki canlı müzik grubu ve dans etmek için değil, sadece kaynaşmak için kullanılacak dans pisti. Tabii ki bir duvar boyunca dizilmiş açık artırma ürünleri.

Aspen'in girişe, King'e doğru yöneldiğini görünce ben de rotamı değiştirip ters yöne, açık büfe masalarına ilerledim.

Çünkü Leland'ı hiç becermedin.

Neden bu kadar sinirlendiğimi bile bilmiyordum. Ona söylediği için Val'e kızgın değildim. Ama bunun herhangi bir şeyle ne alakası vardı ki? King ve ben zaten seks yapmıştık. Yani bu neden bir fark yaratıyordu?

Sanırım öğrenene kadar benimle seks *yapmasaydı* daha da sinirlenirdim. Sanki daha önce içimde başka bir penis olması beni kötü yapıyormuş gibi.

Yanımdan geçen garsondan bir kadeh şampanya aldım ve bir delinin nedenlerini anlamaya çalışmanın anlamı olmadığına karar verdim.

Yemek kuyruğunun en arkasında durduğumda o şampanya kadehini almamdaki taktiksel hatayı fark ettim. *İki ele ihtiyacım olacak.*

Sıra bana gelmeden önce şampanyayı bitirip boş kadehi yanımdan geçen başka bir garsona uzattım ve hemen doldurma teklifini elimi sallayarak reddettim.

İki boş elimle küçük tabaklardan birini doldurdum ve en sevdiğim film repliklerinden birini düşünerek gülümsedim: *Ben sadece yemek için buradayım.**

* 1998 yapımı *Sonsuza Dek (Ever After: A Cinderella Story)* filminin ünlü repliğine atıfta bulunmaktadır. (ç.n.)

Elimde tabakla uzun, yuvarlak kokteyl masalarından birine doğru ilerledim ve *King'im*i aramayı reddederek oraya yerleştim.

Soğuk bir karidesi tabağımdaki kokteyl sosuna batırırken dudağıımı büktüm.

Benim King'im ya da kocacığım, falan filan. Ne salak ama.

Biri adımı söylediğinde karidesin yarısı ağızımda, yarısı dışarıdaydı.

Gözlerim yukarı kayınca karşımdaki küçük masanın yanında duran kâküllü, esmer, güzel bir kadımla karşılaştım. Yaklaştığını fark etmemiştim ve şimdi karidesi ağızımdan çıkarıp çıkarmayacağıma ya da planladığım gibi kuyruğundan ısırıp ısırmayacağıma karar vermem gerekiyordu. Bu da onu selamlamadan önce çiğneyip yutmamı beklemesi gerektiğı anlamına geliyordu.

Bu yüzden ikisini de yapmak yerine, dudaklarımdan bir deniz canlısı sarkarken kararsızlık içinde öylece dikildim.

“Özür dilerim.” Ellerini kaldırdı. “Zamanlamam berbat oldu.” Yanaklarının kızarmasını izledim. “Ama kocam seni gösterince ben de gelip bir merhaba diyeyim dedim.”

Sersemliğimden kurtulup nihayet ısırdım ve karides kuyruğunu tabağıma bıraktım.

“Kocan mı?” diye sordum çiğnerken bir elimle ağızımı kapatarak.

Yüz hatları yumuşadı. “Evet, Nero'yla evliyim.”

Sonra tüm sorunlarım çözüldü çünkü tam o anda boğularak ölecektim.

“Ah, şey...” Önünden geçen tepsiden yeni bir kadeh şampanya alıp bana uzatırken kadının gözleri kocaman oldu.

İyi ki bu garsonlar herkesi sarhoş etmeye çalışıyor.

Kadehi ondan alıp yudumladım ve ölüme yakın deneyimlerin neden olduğı sulanmış gözlerimi kırpıştırarak ciğerle-

rimdeki son kabuklu deniz ürünü parçasını da öksürüp dışarı attım.

Nefesimi toparladığımda özür dileme sırası bana gelmişti. “Üzgünüm, yani şey...” Başımı iki yana salladım. “Onun evli olduğunu bilmiyordum.”

Söylemek istediğim şey şuydu: *Aklı başında kim o adamla evlenir ki?* Ama bu ilk görüşme için kaba bir davranış olurdu.

Elini uzattı. “Ben Payton.”

Parmaklarımı küçük peçeteye sildikten sonra elini sıktım. “Savannah.”

Tokalaştıktan sonra garip bir sessizlik içinde durmaya başladık. Çünkü *durumum* hakkında ne kadar şey bildiğini bilmiyordum. Bir de hâlâ nefret ettiğim adamla evli olan kadınla nasıl konuşacağımı bilmiyordum.

“Nero bana her şeyi anlattı,” dedi ellerini göğsünde birleştirerek pat diye. “Her ne kadar doğru şeyi yaptığına inandığını bilsem de ona senden özür dilemesi gerektiğini söyledim.” Payton bunu söylerken o kadar ciddi görünüyordu ki, nasıl cevap vereceğimi bilemedim. “O gerçekten...”

İkimiz de onun *iyi bir adam* olduğunu söyleyeceğini biliyorduk ama aynı zamanda kocalarımız için bunu söyleyemeyeceğimizi de biliyorduk.

Tekrar denedi. “O ve King ezelden beri çok iyi arkadaşlar. Birbirleri için her şeyi yaparlar.” *İlgimi çekti.* “Tamamen dürüst olmak gerekirse, eskiden King’ten ödüm kopardı. Ama sonra hayatımı kurtarmaya yardım etti ve artık ondan gerçekten korkmuyorum. Eminim seninle Nero için de aynı şey olacaktır.”

Kaşlarını kalkınca ellerini yanaklarına bastırdı.

“Hayatının kurtarılmaya ihtiyacı olacağını... kastetmemiştim.”

“Sorun değil. Ne demek istediğini anladım.” Zavallı kadına acıdım. Ne de olsa Nero’yla evliydi.

“Teşekkürler... Üzgünüm.” Tekrar yanaklarına vurdu. “İşleri daha iyi hale getirmeye çalışıyordum, daha kötü değil.”

“Her şey çok tuhaf. O yüzden sorun değil.”

Payton gülümsedi ve başını sallayarak onayladı.

Gerçekten iyi birine benziyordu. Bu da nasıl olup da evlenerek bu bokun içine battığını merak etmeme sebep oldu.

“Nero’yla nasıl tanıştınız?” Elime bir karides daha aldım.

“Şey.” Bana mahcup bir bakış attı. “Bir gün evime zorla girdi.”

Karidesimi bıraktım.

Belli ki burada yemek yersem, sonunda ölecektim.

“İyi misin?” diye fısıldadım masanın diğer ucuna doğru.

Ufak bir kahkaha atmadan önce gözleri irileşti. “Evet. Sana yemin ederim, Nero’yla evlenmek benim seçimimdi ve bunu tekrar tekrar yapardım.”

Ona şüpheyle baktım. *Pekâlâ, tabii.*

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim bunun doğru olup olmadığı konusunda kararsız kalarak. “Ben gidip King’in parasının birazım harcayacağım.” Başparmağımla müzayede masalarını işaret ettim.

Konuşmamızı yarıda kesip hâlâ dolu olan yemek tabağını bırakarak kabalık ettiğimden emindim ama bu kişiye ne söyleyebileceğimi ya da söylemem gerektiğini gerçekten bilmiyordum.

Ama o benim ayrılışımı gülümseyerek karşıladı. “İyi eğlenceler!”

“İyi eğlenceler,” diye mırıldandım ürünlere göz gezdirmeye başlarken kendi kendime.

İlk ürünün yanında bir kutu dolusu kalem vardı. Ben de bir tane alıp yavaşça masalara doğru ilerledim ve her bir ürünün üzerine bir sonraki açık artırma için King’in adını yazdım.

Özel bir kayak dağ evinde hafta sonu kaçamağı olana

geldiğimde, mevcut teklifi on binden otuz bine çıkardım ve King'in adını dikkatle yazdığımın emin oldum.

Hayatımda hiç kayak yapmamıştım. Öğrenmeye de niyetim yoktu. Ama bir kanepede oturup sıcak çikolata yudumlamak için o yavşağa otuz bin ödetmeyi çok isterdim.

Bir kol önümden geçip açıkta kalan göğüs dekolteme bir el sürtündüğünde yazmayı bıraktım.

Dokunuş o kadar beklenmedik ve istenmedikti ki, sendeleyerek geri çekildim.

“Özür dilerim, hanımefendi. Size çarpmak istememiştim.” Gözleri göğsüme inerken kendini beğenmiş pislik bana gülmüşüyordu.

Yaşadığım tüm keyif buharlaşıp uçtu.

Bu kaza falan değildi.

Dediğim gibi, daha önce de böyle etkinliklere katılmıştım. Tıpkı çocukluğumda yaşadığım deneyimler gibi ona bağırmanın bir anlamı olmayacağını biliyordum. Bunun sadece bir kaza olduğunu iddia edecekti. Ben aksini söyleyecektim. Kalabalık da -ailem gibi- her zaman aptal adama inanacaktı.

Masadan uzaklaşırken gözlerime sıcak, öfkeli yaşlar doldu.

Buradan nefret ediyorum.

Bu balo salonundan.

Bu adaletsiz, cinsiyetçi dünyadan.

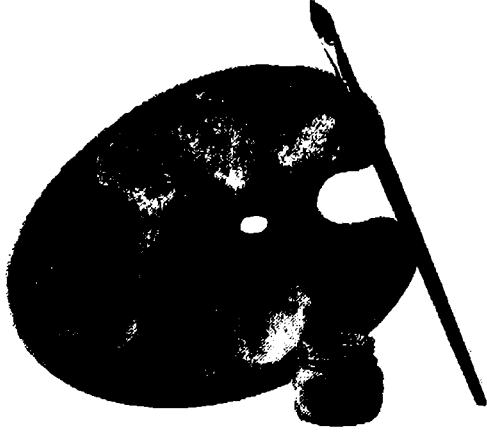
Burnumu çekme dürtüsüyle savaşıarak dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerimdeki nemi kırıştırarak geçirmeye çalıştım.

Sonra King'i gördüm. Odanın karşısında duruyordu. Baş eğikti ve aslan bakışları bana kilitlenmişti.

Ona hâlâ kızgındım ama gidecek başka kimsem yoktu. O

an, az önce olanlar beni anılarımda o kadar geriye götürmüştü ki Aspen'in King'in yanında duruyor olması umurumda bile değildi.

Ona ihtiyacım vardı.

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

KING

Öfke omurgamda titreşiyordu.

“Sorun ne?” Aspen yüzünü insanlara döndü.

“Şu kim?” Soruyu sıktığım dişlerimin arasından güçlkle çıkardım.

Açık artırma masalarından uzaklaşırken Savannah’nın kışını izleyen adama kadar bakışlarımı takip etti.

“Belediye başkammın küçük kardeşi. Şehre yeni döndüğünü duydum.”

Yumruklarımı sıkarken parmak eklemlerim çatırdadı.

“Lütfen onu burada öldürme.” Aspen beni çok iyi tanıyordu. Gerçi Savannah’nın yüzündeki perişan ifadeyi okumak da zor değildi. “Lütfen, King,” diye tekrarladı.

Bana doğru aceleyle gelirken Savannah’nın gözleri benimkilere takıldı.

“Onu burada öldürmeyeceğim,” verebildiğim tek sözdü.

Savannah şimdi birkaç adım ilerideydi ve Aspen'e temkinli bir bakış attı.

İkisi de bir şey söylemezken Savannah'nın duygularını kontrol altında tutmaya çalışmasını izledim.

Uzanıp elimi Savannah'nın boğazma doladım. Onu kendime çekerken kanım öfkeyle kaynasa da nazikçe tuttum.

Eğilip dudaklarımı usulca şakağına bastırdığımda dudakları hâlâ sert bir çizgi halindeydi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Ona güvenlik sözü vermiş ve gücümün ilk test edilişinde başarısız olmuşum.

Görüş alanım kararmaya başlarken onu bir kez daha öptüm.

Bu yerde tek başına dolaşmasına izin vermemeliydim. İçeri girdiğimiz anı, herkes onun kim olduğunu bilsin diye kahrolası büyük bir olaya çevirmeliydim. Tam olarak kime ait olduğunu.

Gözlerimle odayı taradım.

Buradaki her erkeğin boğazını kesip kendimi gelecekteki sıkıntılardan kurtarmalıydim. Çoğunun bunu hak ettiğine emindim.

Geri çekildiğimde Savannah gözlerini daha da hızlı kırptırıyordu. Rahatlatma girişimim tam tersi etki yaratmış gibi görüldüğünde kendimi daha da başarısız hissettim.

Aspen koluma dokununca başımı kaldırıp adamın tuvalete giden koridora doğru yürüdüğünü gördüm.

"Aspen'in yanında kal," dedim dudaklarımı bir kez daha şakağına bastırmadan önce.

Bir yanıt bekleyerek boynunu hafifçe sıktım.

"Tamam, kocacığım," diye fısıldadı.

Kocacığım.

Kendimi onu bırakmaya zorladığım sırada Nero ve Payton geldi.

“Benimle gel,” dedim Nero’ya. Karısının yanından ayrılıp benimle yürümeye başladı.

“Kimi öldürüyoruz?” Ses tonu rahattı.

“Aspen’e öldürmeyeceğime söz verdim.”

Mırıldanır gibi bir ses çıkardı. “Yine de bu oldukça fazla hareket alanı bırakıyor.”

Arka koridora ulaştığımız anda adamın bizden yaklaşık on adım önden tuvalete girdiğini gördük.

Sessizce onu takip ettik.

Ahşap duvarları ve yere kadar inen kapılara sahip, iyi inşa edilmiş dört kabinli şık bir tuvaletti.

İkisi doluydu ve lavaboda ellerini yıkayan bir adam vardı.

Ayrıldık. Nero ellerini yıkamak için lavaboya giderken, ben de dolu iki kabinin arasındaki kabine girdim.

Su kapandığında Nero’nun ıslık çalmaya başladığını duydum. Bunun başka birinin içeri girmesini engellemek için tuvaletin kapısını kilitleme sesini örtbas etmek amaçlı olduğunu varsaydım.

Lavabodaki adam gittikten sonra sifonu çekip kabinden çıktım ve karşıdaki duvara yaslanıp ilk kimin çıkacağını görmeyi bekledim.

Nero ıslık çalmaya devam ederken en uzaktaki kabinin kapısı açıldı ve hedefim dışarı çıkmaya koyuldum.

Ona saldırdım.

Fiziksel olarak benden daha küçüktü. Zayıftı. Kadınları korkutarak kendini güçlü hissedene tiplerdendi. Bütün gün seve seve kurşun sıkabileceğim türden iğrenç bir pislikti.

Nero’nun ıslık sesi yükseldi -“*Somewhere Over the Rainbow*” muydu o?- ve ben adamı tekrar kabine sokarken suyu tekrar açtığını duydum.

Adam itiraz etmek için ağzını açtı ama daha ciyaklamaya fırsat bulamadan boğazını kavrayıp sıkarak tüm havasını kestim.

Bunu takip eden mücadele tipikti. Vücudun boğulmaya verdiği doğal tepkiydi. Ama bu bir adamı ilk boğuşum değildi. Haliyle adil bir dövüş sayılmazdı.

Ancak bulunduğum yere adil dövüşerek gelmemiştim.

Her iki ayağına da basarak ağırlığımla onları yerlerine sabitlerken o hassas ayak kemiklerinden bazılarını kırmayı umuyordum.

Elleri kolumla cebelleşiyor, tutuşumdan kurtulmaya çalışıyordu. Bense sadece ona doğru eğildim ve daha iri cüssemle onu sağlam kabin duvarına çarptım.

Yüzümü onunkine yaklaştırdım. “Eğer takım elbisemi yırtarsan, boynunu kırarım.”

Elleri beni pençelemekten itmeye çalışmaya geçti.

İşe yaramaz.

Diğer kabindeki tuvaletin sifonu çekildikten sonra Nero’nun adamla, “Ben açayım,” diyerek bitirdiği bir konuşmaya başlamasını dinledik. Ana kapıyı açarken el çabukluğuyla kilidi de aynı anda açmaya çalıştığını biliyordum.

Kapı kapandığında tuvalete sessizlik çöktü.

Nero ayağıyla kabinin kapısını açıp yaslanırken adamın boğazını bıraktım.

“Ne yaptı?” Nero ellerini ceplerine soktu.

Adamın nefes alış verişleri öksürüğe dönüştü. Yüksek sesli öksürüklere.

Nero sesi bastırmak için tekrar ıslık çalmaya başladı.

“Karıma dokundu.”

Müzayede masasındaiken Savannah’nın sırtı bana dö-

nüktü ama adamın yakınlığına verdiği tepkinin tek bir anlamı olabilirdi. Herif bana baktığında gözlerinin yuvalarından fırlaması da haklı olduğumu doğrulamıştı.

Nero'nun elleri ceplerinden çıktığında birinde sustalı bıçak olduğunu gördüm. Şarkısının temposu uğursuz bir tona bürünerek yavaşladı.

“Öldürmek yok, unuttun mu?” diye hatırlattım.

Adam bunun üzerine konuşmaya çalıştı ama hâlâ düzgün nefes almakta zorlanıyordu.

Buraya yeni taşındıysa, kim olduğumuzu bilmiyor olabilirdi. Ama *hissedebilirdi*. İçinde bulunduğu tehlikeyi hissedebilirdi.

Kapıldığım öfkeyi görebildiğinden emin oldum. “Eğer yüzünü bir daha görürsem, boğazını öyle bir keserim ki kafan vücudundan önce yere düşer.”

Duvara yaslandığı yerde boğazını ovuştururken delicesine başını sallıyordu.

Anlamış gibi görünüyordu.

Ama anlamıyordu. Henüz değildi.

“Yani.” Boynumu uzattım. “Kollarını tekrar kullanabildiğinde, toparlanıp eyaleti terk edeceksin. Çünkü etmezsen seni görürüm. Ve öldürürüm.”

Ellerimi uzatmadan önce *kollar* kelimesini sessizce tekrar etmesini izledim.

Bir elimle bileğini kavrarken, diğeriyle aynı kolun dirseğini arkadan tuttum. Çırpınmaya başladı ama sımsıkı tutarak dirseğini ters yöne doğru zorlukla çektim ve vücudun doğal direncini kırmaya zorladım.

Dirsek kırılırken çıkan sesler Nero'nun melodisine mükemmel bir perküsyon oluşturunuyordu.

Adını hâlâ bilmediğim adam acı içinde çığlık atmaya başladı ama Nero yaklaşıp bıçak tutmayan eliyle adamın boğazını sıkarak bir kez daha havasını kesti ve sesini bastırdı.

Gözleri arkaya yuvarlanan adam sağlam koluyla hasarlı koluna uzanmaya çalıştı. Teklif edilen uzvu kabul ederek o bileği de tuttum.

Sırada ne olduğunu bildiği için başını iki yana sallamaya çalıştı ama hiçbir yalvarış ya da yakarış beni durduramazdı.

Kolunu düz durmaya zorlayarak dirseğini kavradığımda diğer kolu bana karşı olan mücadelesinde faydasızdı. “Benim olana dokunduğun için ölmeyi hak ediyorsun. Bunu bir iyilik olarak kabul et.”

Ardından hak ettiğinden daha hızlı bir hareketle ikinci dirseğini de geriye doğru itip kırdım.

Çatırtı kollarımı titretirken içimi tatminle doldurdu.

Nero’nun ıslığı, elini bırakıp titreme numarası yapmadan önce alçaldı. “Dostum, o çatırtıyı boynunda hissettim.”

“O serçeparmaktan sonra ödeştik,” dedim Nero’ya. O da karşılık olarak sadece homurdandı.

Sonra, yavşak herif bunu hak ettiği için taşaklarına olabildiğince sertçe dizimi geçirdim.

Nefes almaya çalışırken kamburlaşan vücudunu klozete ittim.

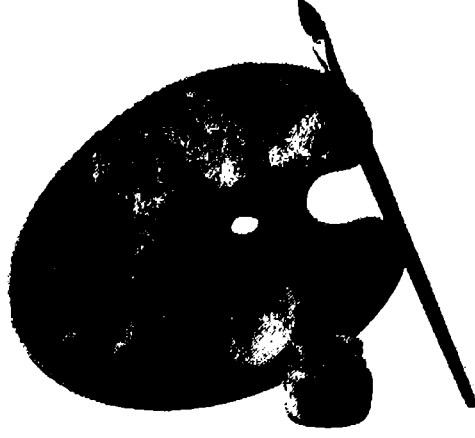
Söyleyeceklerimi duyduğundan emin olmak için tam yüzüne gelene kadar eğildim. “İntikam almak isteyeceğini biliyorum. Kardeşinin sana yardım edebileceğini düşündüğünü de biliyorum. Ama edemez. Çünkü biz İttifak’ız. Ve bu sikik şehrin sahibi biziz.”

Tuvaletten çıktığımızda Nero’nun kapıya *Arızalı* tabelası astığını fark ettim ama bunu hangi cehennemden bulduğunu soracak sabrım yoktu.

Savannah’nın yanına dönmem gerekiyordu.

Karıma ihtiyacım vardı.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

“İşte başlıyoruz!” Payton, Aspen ve benim sessizce durduğumuz masaya ağzına kadar kırmızı bir sıvıyla dolu üç uzun *shot* bardağıyla döndü.

Görümcem bir tanesini alınca ben de tereddütle diğerini aldım.

“Nedir bu?” diye sordum.

“Kız admin galiba Kırmızı Fişek olduğunu söyledi.” Payton omuz silkti. “Tadı güzel olan ve hızlı çarpacak güçlü bir şey istemiştim.”

King ve Nero’nun gittiği tarafa baktım ama sadece bir dakika önce ortadan kaybolmuşlardı. O zamandan beri de onlardan hiçbir iz yoktu.

Neden bu kadar duygusallaştığımı gerçekten bilmiyordum. Bir erkek tarafından ilk kez taciz edilmiyordum -o düğünde, şu ev partisinde, bir barda yirmi kez, üniversitede

kampüs kitapçısında çalışırken- ama bu sefer? Bana diğer her seferi düşündürmüştü. Her seferinde nasıl da sineye çekmek zorunda kaldığımı. Çünkü hiçbir zaman teselli bulmak için yanına gidebileceğim biri olmamıştı. Eski erkek arkadaşlarım bile. Onlara asla anlatmazdım. Çünkü ne anlamı olurdu ki? Bu konuda ne yapabilirlerdi?

King'in başını yana eğmiş, intikam dolu gözlerle bana bakışının görüntüsü sonsuza dek kalbime kazınacaktı.

Ne yapacağını bilmiyordum ama bir şey yapmadan durmayacaktı.

King asla bir şey yapmadan durmazdı.

Gözümün ucunda bir *shot* bardağı belirlediğinde Aspen'in kendisininkini bana uzattığını fark ettim.

Durumu açıklama gereği bile duymamam çok şey anlatıyordu. Bu da beni çok kızdırıyordu. Bizim, bu üç birbirine hiç benzemeyen kişinin bile ortak noktası buydu.

Çünkü bütün kadınların ortak noktası buydu.

Aspen bakışlarımı yakaladı. "Tehlikeli erkeklerin bizim tarafımızda olmasına."

Boğazım duygularla doldu ama yutkundum ve bardağımı onunkiyle tokuşturdum.

Payton da kendisininkini bizimkilere vurduktan sonra hepimiz içkilerimizi tek dikişte bitirdik.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

KING

Savannah hâlâ onu bıraktığım yerde duruyor, Aspen ve Payton yanında sohbet ederken dudaklarını ısıırıyordu. Hâlâ üzgün görünse de omuzları önceki kadar gergin değildi.

Bunun masalarındaki altı boş *shot* bardağıyla bir ilgisi olabilir.

Her şeye rağmen ona yaklaştıkça ne kadar ağız sulandırıcı görüldüğüne hayran kalmaktan kendimi alamadım.

Kâhyam Ginger'ın modaya ilgisi vardı. Bu yüzden de bu akşam için elbise seçerken ondan yardım almıştım. Şimdiyse sanırım ona bir zam borçluydum.

Bir de Savannah'ya onu tekrar becermek için bekleyeceğimi söylediğime pişman oluyordum çünkü hiçbir şey fırtınalı ruh halimi onun uyluklarının arasında olmak kadar yatıştırırmazdı.

Aspen'in doğrudan Savannah'ya bir şey söylediğini, onun

da başını onaylar anlamda sallayarak karşılık verdiğini görmek üzerimdeki yükü biraz hafifletmeye yardımcı oldu.

Karımın, Aspen'e Leland'la hiç yatmadığını söylememden hoşlanmadığı belliydi ama bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Bunun bir fark yaratmaması gerektiğini biliyordum. Savannah her konuda her zaman masum taraftı. Haliyle fark yaratıyordu. Ben de Savannah'nm hayatını kolaylaştırmak için her şeyi yapardım.

Birkaç adım kalana kadar yaklaştığımızda kadınlar bizi fark etti. Beni gördüğünde Savannah'nın yüzünde beliren rahatlama ifadesinden keyif aldım.

Bunun bana verdiği histen de keyif aldım. Göğsümün derinliklerindeki histen. Bağımlılık yapıcıydı. Kesinlikle bunu daha fazla görmek istiyordum.

Savannah'nın sırtına yaslanıp durdum. Kollarımı omuzlarına dolayarak onu bedenime yasladım. Vücuduma karşı gevşediğini hissettiğimde içim kıpır kıpır oldu.

Aspen'in gözleri benim ile kolu Payton'ın beline dolanmış Nero arasında gidip geldi. "Güvenliğe sarhoş bir adamı gizlice tuvaletten çıkarmaları gerektiğini söyleyeyim mi?"

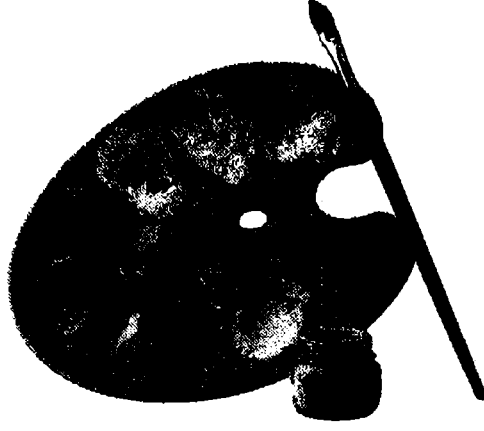
Başımla onayladım. "Bu iyi bir fikir olabilir."

Kollarımdaki Savannah hafifçe sallanınca tekrar boş *shot* bardaklarına baktım. "İçkinin yanında yiyecek bir şeyler alsak mı?"

Aspen masadan bir adım uzaklaştı. "Garsonlara bir tepsi getirmelerini söyleyeceğim."

Nero parmağını kaldırdı. "Yengeç bacağı olmasın lütfen."

Karısı ona tuhaf bir bakış attı ama ben Nero'yu görmezden gelip burnumu Savannah'nm başının üstüne bastırarak karımın kokusunu içime çektim.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

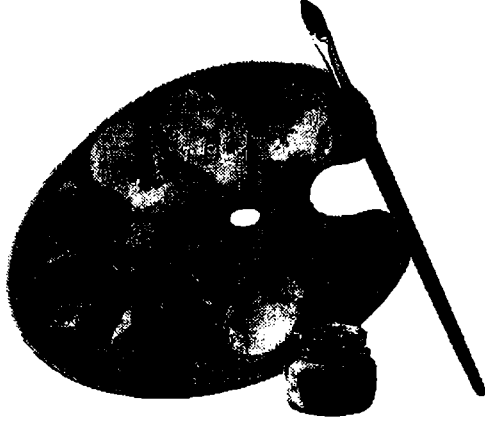
SAVANNAH

Yatakta King'in yanına uzandığımda, üzerine tırmanmaktan başka bir şey istemiyordum. Ona beni iyi hissettirmesini söylemekten. O adama... her ne yaptıysa teşekkür olarak ona kendisini iyi hissettirmekten.

Ama yapmayacaktım.

Çünkü ilk günden pes edemezdim.

Aramızdaki şeyi kabul ediyor olabilirdim. Bunun benim hayatım olduğunu da kabul ediyor olabilirdim ama direnmeyi kendime borçluydum. King'le yaşamın seks aklımı bulandırmadan nasıl olabileceğini görmek için.

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KING

İki. Hafta.

Savannah'yla seks yapmayalı siktiğimin iki haftası olmuştu ve bunu üç hafta yapmaya kalkışırsa onu yatağa bağlayıp kahrolası fikrini değiştirecektim.

Evimde doğru türde ip olup olmadığını merak ederek so-kağıma döndüğüm sırada telefonum çalmaya başladı.

Gösterge panelindeki ekranda Belediye Başkam Devon'ın aradığını görünce başımı iki yana salladım.

Küçük kardeş Devon'ın tehdidimi ciddiye alıp ağabeyini işe karıştırmadan şehri terk edeceğini düşünmüştüm.

Ama görünüşe bakılırsa öyle olmamıştı.

Son birkaç haftadır cinsel açıdan hayal kırıklığıyla dolu çok boş vaktim olduğundan, sevmediğim adamların hayatlarını mahvederek kendimi meşgul ediyordum.

İlk olarak şu an beni arayan kişinin küçük kardeşi Christop-

her Devon hakkında bulabildiğim tüm bilgileri incelemiştim. Bir geceyi hastanede geçirdiğini, *merdivenlerden düştükten* sonra her iki dirseğinden de ameliyat olduğunu görmüştüm. Faturalandırma sigortaya gönderilmeden ameliyatın kodunu değiştirmiştim. Böylece sigorta talebi reddedecek ve Christopher çok büyük bir sağlık hizmeti faturasıyla karşı karşıya kalacaktı.

Daha sonra, taburcu olduğunu ancak nereye gittiğini gösterecek şekilde kredi kartını herhangi bir yerde kullanmadığını gördüğümde biraz araştırma yapmış ve 401(k)* bilgilerinin hepsini bulmuştum. Bizim oğlanın biraz akıllı olduğu ortaya çıkmıştı çünkü iyi bir miktar biriktirmişti. Altı yıl sonra on sekiz yaşma geldiğinde otomatik olarak oğluna aktarılacak, doğrudan bir vakıf fonuna hortumladığım bir miktar. Sevgili Christopher'ın hiç ziyaret etmediği çocuğu için nafaka ödemediğini düşünürsek en azından bunu yapabiliirdi.

Elbette Christopher bir dahaki üç aylık ekstreleri kendisine gönderildiğinde hesaplarının boşaldığını anlayacaktı. Ama adresini Alabama'da bir posta kutusu olarak değiştirmiştim. Bu yüzden postalarını alması biraz uzun sürebilirdi.

Ayrıca kredi puanını yüz puan düşürmüştüm. Çünkü yapabiliyordum.

Sonuçta bunu iyilik için kullanmayacaksan iyi bir *hacker* olmanın ne anlamı vardı?

Bu sadece günün bir kısmını aldığı için bir yığın şirket satın alarak kendimi oyalamıştım. Tam da Savannah'nın eski sevgililerinin çalıştığı şirketleri.

Aspen'deki akşam yemeğinden sonra Savannah o tabloyu yakıp kafayı bulmakla meşgulken, ben de telefon ve sosyal medya kayıtlarını didik didik edip eski erkek arkadaşlarını

* ABD'de çalışanların maaşlarının bir kısmını bireysel hesaplara katkıda bulunmalarına olanak tanıyan, vergi avantajlı ve işveren destekli bir emeklilik tasarruf planı. (ç.n.)

bulmuştum. Hepsi düzgün, dürüst vatandaşlar gibi görünüyordu; şiddet geçmişleri olmadığı gibi Savannah'yla aralarında bir sıkıntı da yoktu ama benim eyaletimde yaşamaya devam etmelerine izin veremezdim.

Bu nedenle çalıştıkları yerleri bulup şirketleri satın almıştım.

Birkaç işletme zaten satılıktı. Bazıları da... eh, herkesin bir fiyatı vardı.

Bir de tabii ki yeni mülkiyetlerde yaygın olduğu üzere, her şirket biraz küçülme yaşamıştı.

Tam olarak bir pozisyonda.

Ancak sanılanın aksine tam bir canavar olmadığım için hepsine yeni iş teklif etmiştim. Alaska'da satın aldığım bir şirkette.

Tekliflerin hepsi adilden de ilerisindeydi. Kelimenin tam anlamıyla geri çeviremeyecekleri ücretlerdi. Yani önümüzdeki haftanın sonunda, karımla yakınlaşmış her erkek beş bin kilometre uzağa taşınmış olacaktı.

Telefonum çalmaya devam ediyordu.

Minneapolis Belediye Başkam akıllı olsaydı, o da kardeşini Alaska'ya gönderirdi.

Ama onun yerine beni arıyordu. Ne kadar akılsız olduğunu kanıtlıyordu.

“Ne var?” diye sordum hat bağlandığında.

“Ah evet, şey, King.” Belediye Başkam Devon kelimeleri söylerken kekeledi.

“Bay Vass,” diyerek düzelttim.

Her ne kadar saklamaya çalışsa da kızgınlığını duyabiliyordum. “Bay Vass.”

Arazime ulaştığımda aracımı yavaşlattım ve kapılar kayarak açıldı. “Umarım kardeşinle ilgili aramıyorsundur.”

Görev süresi boyunca belediye başkanıyla birkaç etkile-

şimim olmuştu ama sikik bir belediye görevlisi olmanın ona bana karşı herhangi bir koruma sağladığını düşünüyorsa, özel bir tür sanrı yaşıyor olmalıydı.

“Şey, aslında o yüzden aradım.” Kendini beğenmiş bir ses tonu denedi.

İlk adını kullanmadan önce iç çekişimi duymasına izin verdim. “Oscar.”

Duraksadı. Muhtemelen ona Bay Devon demem için ısrar etmek istiyordu ama etmedi.

Gelecek seçimde bu mankafaya karşı kim aday olursa kendisine bir milyon dolar vereceğim.

“Christopher bilmiyordu...” Saçma sapan bahaneler sıralamaya başladı ama ben dinlemeyi bıraktım. Çünkü garaj yoluna gelmiştim ve evimin önüne tanımadığım, parlak beyaz bir *G Wagon* park etmişti.

“Kapa çeneni!” diye bağırdığımda belediye başkanı akıllıca davranıp konuşmayı kesti. Gaza basıp evime giden yolun kalanını hızla geçtim. “*O akşam* senin domuz kardeşini kayıp ilanlarına taşımamamın tek nedeni, kız kardeşimin partisini mahvetmemi istememesiydi. Ama etkinlik sona erdi. Benim sabrım da.” Arabayı parka aldım. “Onu bir daha görürsem ne olacağımı tam olarak söyledim. Üstelik hiç abartmıyordum.”

Telefonu kapatıp SUV’mden çıktım ve ön kapıya kadar olan mesafeyi üç adımda geçtim.

Güvenlik görevlilerimi kovmayı bırakmalı mıydım, yoksa hepsini birden kovmalı mıydım bilmiyordum çünkü siktiğimin her ziyaretçisi hakkında bilgilendirilmem gerekiyordu. Ama kimse bana burada biri olduğuna dair tek bir sikik kelime etmemişti.

Çenemi sıkarak kapıyı açtım ve doğruca evin merkezine yöneldim.

Bu kişi benim için burada değildi. Bu yüzden nerede olabileceğine dair sadece birkaç seçenek kalıyordu.

Hışımla mutfağı girdiğimde kimse yoktu.

Stüdyo.

Sesleri duyduğumda Savannah'nın stüdyosuna giden koridorun yarısına bile gelmemiştim. Onun ve bir erkeğin seslerini.

Ne yaptığımı anlamadan önce iki koşar adım attım.

Savannah'nın neşeli bir tonla konuştuğunu duyabiliyordum. Sesi sakın ve mutluydu. Yani adam ona zarar veriyor değildi.

Tanımadığım adam. Özel ev stüdyosunda bulunan adam.

Kapı ardına kadar açık bırakılmıştı. Bu da beni onu kırmaktan kurtardı.

Odaya girdiğimde tamamladığı tuvallerden birini şövale-den kaldırıp yerine başka bir tablo koyan Savannah'nın sırtına odaklandım.

Ne yaptıklarından emin değildim ama Savannah'nın üzerinde her zamanki resim kıyafetleri değil, bol siyah bir pantolonla dar bir gömlek vardı.

Dük yanında yere uzanmıştı ama kaldırdığı kafası bana dönüktü.

En azından birisi çevresinin farkında.

"Bence küme fikri en iyisi." Savannah başka bir tabloyu kaldırıp ilkinin yanına tuttu. "Tüm tonlar renk ailesine göre gruplandırılmış."

"Katılıyorum." Erkek sesi, dikkatimi iki şövaleyi birbirine yaklaştırırken sırtı bana dönük olan adama çevirdi. "O zaman gruplamaları zıtlıklarına göre değiştirebiliriz... Ahh!"

Adam cümlenin ortasında dönüp beni fark ettiğinde ona doğru ilerlemeye başlamıştım bile.

Vücut dilimi anlayan Dük, ben daha üç adım bile atamadan yanımda bitti ve boğazından kısık sesle hırladı.

“Sen ne...” Savannah gülmeye başladı ama sonra dönüp beni görmüş olmalıydı ki adımı haykırdı.

Ben durmayınca tekrar denedi. “Kocacığım!”

“Koca mı?” Yaklaşık benim boyumda, Savannah’nm yaşma yakın ve karımın yanında olmasını isteyeceğimden daha yakışıklı olan adam, şvalelerden birine doğru sendeleyerek geri gitti.

“Sen de kimsin lan?” Sesim kesinlikle gerekenden daha yüksek çıktı ve Dk tekrar hırlamadan önce iki kez havlayarak sesimi taklit etti.

Dk ben söylemedikçe ses çıkarmaktan başka bir şey yapmayacaktı. şu anda ona bir şey yapmasını ise öyle çok istiyordum ki.

Adam Savannah’nın tablosunu düşmeden yakaladı.

“Orlando!” Tabloyu kalkan gibi önünde tutuyordu. “Ben Orlando!”

Savannah oraplı ayaklarıyla yoluma çıktığında Orlando adındaki adamdan on adımdan daha az uzaktaydım.

“Tanrı aşkına, King. Buraya gelmesinin...”

Bana deliymişim gibi bakıyordu ama hareketleri fkemin yönünü değiştirdi.

İgdlerim parmaklarımı bir kez şıklatmamı sağladı ve yüksek ses Savannah’mn tiradını durdurmaya yetti.

Ağzı kapandığında ona doğru yavaşça yaklaştım. “Bir daha *asla* kendini benimle başka bir erkeğın arasma koyma.”

“Bu yle bir şey değil...” Savannah’nın nefesi kesilirken gözlerinin önce ağzıma, sonra daha aşağıya inişini izledim.

Ah, şu sinsi velet. Son iki haftadır birbirimize dokunmamamızdan etkilenmemiş gibi davranarak beni uzakta tutuyordu ama onun da en az benim kadar bunu istediğini biliyordum.

Savannah yavaşça nefes aldı. “*Aranıza girmiyorum.*”

Bir elimi kaldırarak onun *tam anlamıyla* aramızda olduğunu işaret ettim.

Savannah ofladı. “Sadece ona psikopatça davranmanı engellemeye çalışıyordum çünkü kenardan bağırmanın seni durdurmayacağından oldukça eminim.” Gözlerini kısarak Dük’e baktı. “Ya da seni.”

Gerekçesine yanıt vermedim çünkü muhtemelen doğruydu. “Ben yokken eve erkek alamazsın.”

Küçük yumruklarını kalçalarına dayadı. “Bu işim yalnız, *eve erkek getirmek* değil. Gün içinde rasgele ortadan kaybolman da benim suçum değil.”

“Rasgele mi?” Daha yakına eğildim. “Sana nereye gittiğimi söylediğim bir not bırakmadan bu evden hiç ayrılmadım. Sen de aynısını söyleyebilir misin?”

Yanakları kızardı. “O farklıydı,” diye tısladı.

“Ama bu durum,” diye omzunun üzerinden hâlâ bir tablonun arkasında saklanan adamı işaret ettim. “Kabul edilemez.”

“O sadece Orlando.”

“*Orlando*’yu tanımıyorum. O yüzden *Orlando*’ya güvenmiyorum.” Adamın aptal ismini özellikle vurguladım.

“Güvenilir olduğuma yemin ederim.” Bakışlarımı ona çevirdiğimde Orlando gülümsemeye çalıştı.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadım. “Karıma dokunan son adamın kollarını kırdım.”

Gülümsemesi bozulurken Orlando’nun gözleri irileşti. Sınırım bana inanıyordu. İnanmalıydı da.

“King’im.” Savannah’nın sesi alçaktı. Sadece benim içindi. Elini göğsüme bastırdı.

İhtiyacım olan şey bu temas noktasıydı. Bir süredir ihtiyacım olan şeydi.

Elimi onunkinin üzerine koyup orada tuttuğumda bu temas, gerginliğin içimden akıp gitmesini sağladı.

“Yarınki sergin için mi burada?” diye sordum daha sakın bir şekilde.

Yarın akşam resim sergisi olduğunu unuttuğumu sanmış gibi gözlerini kırıştırdı. “Evet. Son düzene ve fiyatlara karar veriyoruz. Gerçekten kollarını mı kırdın?”

“Evet,” diye cevap verdim onun kadar basitçe. “Bunları galeriye götürmek için yardıma ihtiyacın var mı?”

Başını iki yana salladı. “Ayarlamaları tamamladıktan sonra Orlando bu akşam onları götürecektir.”

“İşiniz bitti mi?”

Başını tekrar iki yana salladı. “Daha yeni başladık.”

Uzun, yavaş bir nefes aldım. “Tamam.”

“Tamam mı?”

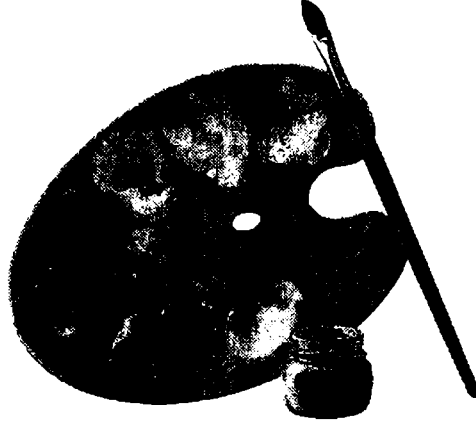
Elini bırakıp uyluğuma vurarak Dük’e yanıma gelmesini işaret ettim. “Pekâlâ, işinize bakın.”

Kapı yerine hâlâ burada duran şezlong sandalyelerden birine yönelirken Savannah’nın değişen yüz ifadesini hayal ettim.

Sandalye pencereye dönüktü. Ben de arkasından tutup gürültüyle sürükleyerek odaya dönmesini sağladım. Böylece *Orlando*’yu izleyebilecektim.

Savannah onu bıraktığım yerde tek kaşını kaldırmış, nefis bir şekilde sinirli görünerek duruyordu. “Cidden mi? Yapacak daha iyi bir şeyin yok mu?”

“Elbette var.” Kendimi sandalyeye bırakırken gözlerimin vücudunda gezinmesini hissettiğinden emin oldum. “Ama daha sonra yapacağım.”

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SAVANNAH

“Bunu daha sonra yapacağım,” dedim kendi kendime sessizce banyo lavabosunda yüzümü yıkadığım sırada.

Canavar kocam odadan çıkmadığı için sergiyi düzenlemek her zamankinden iki kat uzun sürmüştü. Çünkü bana yine parmaklarım şıklattıktan sonra külotum ıslanmıştı.

Bundan neden hoşlanıyorum ki?

Tamam, dürüst olmak gerekirse, Orlando için biraz korkmuş olsam da dönüp King’in hışımla odaya girdiğini gördüğüm anda kadınlığım karıncalanmaya başlamıştı.

O anda korumasına ihtiyacım yoktu ama bunu böyle isteyerek vermesine bayılıyordum.

Peki bir adamın kollarını kırması?

Bu beni rahatsız etmeliydi.

Etmesi gerektiğine eminim.

Ama içimde her zaman şiddet dolu intikamlardan hoşla-

nan çarpık bir parça vardı da King onu ortaya mı çıkarmıştı, yoksa şeytanın yakınında çok fazla zaman geçirmiştım de onun karanlığı ruhuma mı sızıyordu, karar veremiyordum.

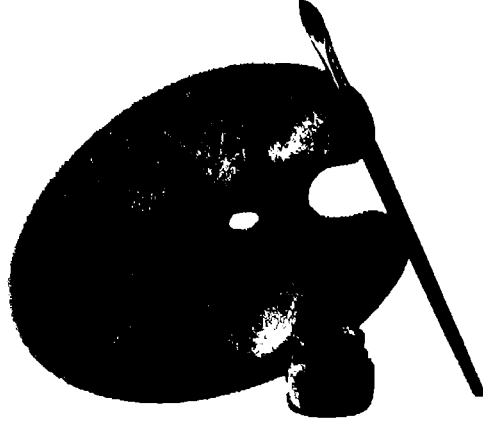
Yüzümü kurularken King'in o sandalyede yayılmış, arkasına yaslanarak beni çalışırken izlerken nasıl görüldüğünü düşündüm.

Tanrım, kucağma çıkıp beni hemen becermesi için yalvarmak istemiştım.

Vücudum kalp gibi atıyordu.

Teslim olmalıydım.

Biraz alete ihtiyacım vardı.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

KING

Savannah banyodan çıktığında ona zamanının dolduğunu söyleyecektim. Beklemekten bıktığımı. Aletimi kendisi istemezse, onu yalvartmanın bir yolunu bulacağımı.

Banyonun kapısı nihayet açıldığında yatağa uzanmıştım. Bir elimi enseme koymuş, diğerini de büyüyen aletime bastırıyordum.

Arkadan aydınlatılmış Savannah orada duruyordu. Saçları omuzlarında, vücudu benden aldığı ve ona çok büyük gelen bornozun altında, elleri de ceplerindeydi.

Buraya gelmesini söylemek için ağzımı açıyordum ki önce o konuştu.

“Banyomda bulduğun o küçük vibratörü hatırlıyor musun?”

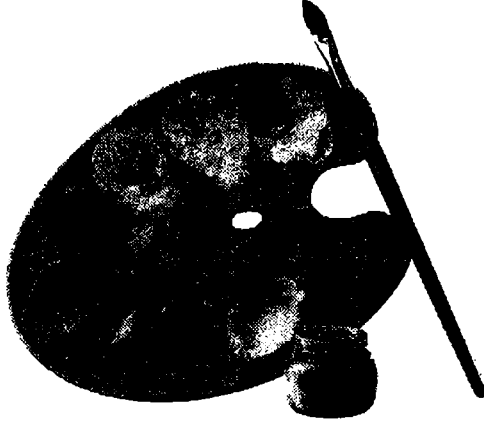
Sorusu hiç beklediğim gibi değildi ve cevap vermem biraz zaman alırken aletim bu hatırlatmayla daha da sertleşti. “Hatırlıyorum.”

“Geri alabilir miyim?”

Ağzım bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Hayır, alamazsın. Ama ben seve seve sana yardım ederim.”

Omuzları kalktı. “Gerek yok.” Sonra cebinden çıkardığı elinde ince, açık pembe bir vibratör tutuyordu. “Ah, bir de bil diye söylüyorum.” Diğer eliyle bornozunun düğümünü çözdü. “Ben zaten doğum kontrol hapı kullanıyorum. Geçen sefer bu konuyu açmıştın ya.” Hemen ardından bornozu düştüğünde karşımda mükemmel bir çıplaklıkla dikildi.

Doğrulup yataktan debelenerek kalktığım sırada banyoya dönüp kapıyı çarparak kapattı. Parmaklarımı kapının koluna doladığım anda kilit döndü.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

SAVANNAH

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, zorlukla nefes alıp veriyordum.

Bunu yaptığıma inanamıyorum.

King kapının diğer tarafına bir yumruk indirdi. “Seni küçük cadı. Beni içeri alsan iyi edersin.”

Cevap vermek yerine uzanıp meme uçlarımdan birini çimdikledim.

İnledim.

Bütün gün hazır haldeydim ama onu yatağımızda yayılmış, büyük avucunun altında ereksiyonu belli bir şekilde görmek, yapmak üzere olduğum şey için mükemmel bir göz banyosuydu.

Onun elini hayal ederek mememi sıkınca tekrar inledim.

“*Siktir.*” King’in kelimesi kapıdan alçak sesle duyuldu. Hafif bir gümbürtü gelince alnını ahşaba vurduğunu gözüm-

de canlandırdım. “Aç onu, bebeğim. O küçük oyuncacı aç ve kadınlığına sürt.”

Kapıdan uzaklaştım. Dev küvetin önündeki pelüş paspasa doğru ilerledikten sonra dizlerimin üzerine çöktüm.

Topuklarımın üzerine oturup vibratörümü gizli düğmesine basılı tutarak açarken parmaklarımla meme ucumu çekiştirmeye devam ettim. Biraz gürültülü çalışan eski bir vibratördü ve King’in sesi kapıdan duyabildiğini biliyordum çünkü yüksek sesle inledi.

Evimi boşalttığımızda King tüm seks oyuncakları zulamı bulduğunu sanmıştı ama komodinime birkaç tane daha sıkıştırmıştım. Çünkü bir kızın asla çok fazla arkadaşı olamazdı.

“Şimdiden ıslandın mı?”

Vibratörü vajinamın arasından kaydırduğında orada biriken ıslaklık hareketi kolaylaştırdı.

“Cevap ver, karıcığım.” King sesini yükseltti.

Vibratör klitorisime çarptığında nefes nefese kalarak kendimi teşvik ettim. “Çok ıslandım.”

“İçine sok.” Kapıya bir şey daha gümbürtüyle çarptı. “O açgözlü küçük amının içine sok.”

Bir kez daha klitorisime sürttükten sonra dediğini yaparak amımın içine ittim.

İki hafta boyunca içimde hiçbir şey olmamasının ardından gelen bu his beni inletti.

“*Tanrım*. Konuş benimle, bebeğim. Bana ne yaptığını söyle.” King’in sesi o kadar çaresiz geliyordu ki, bu beni daha da ıslattı.

“İ-içime sokup çıkarıyorum,” dedim titrek bir sesle. “Ve... Ah, Tanrım.” Parmaklarımı birleştirip meme ucumu daha da sıktım. “Ben... ben memelerimle oynuyorum.”

Bir tıkırtı geldi. Ardından kapı açıldı ve *boxer*’ını çıkarmış, aleti çoktan elinde olan King içeri daldı.

Tezgâha bir şey fırlattı. “Anahtarım olmadığını mı sanıyordun?”

Gözlerimi onun muhteşem formundan ayıramıyordum.

O yüzden bir elim göğsümü tutarken, diğer elim vibratörümün ucunu kavıyordu. Cihazın geri kalanı içime gömülmüş halde King’e bakıyordum.

Bakışları her santimimde gezindi. “Benimle böyle oyun oynayabileceğini, beni böyle baştan çıkarabileceğini ve sonuçlarına katlanmayacağım mı sandın?”

Bana doğru yürümeye devam edip sadece birkaç adım uzağımda durduğunda aleti diz çökmüş pozisyonumdayken tam göz hizama geldi.

“Ben isteyene kadar beni becermeyeceğini söylemiştin.”

Uzunluğunu okşamayan eliyle aşağı uzanıp saçlarımı kavradı. “Seni becermeyeceğimi söyledim. Seni aletimle beslemeyeceğimi hiç söylemedim.”

Kalçalarım öne itip aletin kalın başını dudaklarımın arasına soktuğunda ağzım çoktan sulanmaya başlamıştı.

İkimiz de inledik. Dilimi kullanarak alt kısmını yaladığımda ilk kez onun tadını aldım.

“Savannah. *Siktir*.” İnledi. “Mükemmelsin.” Ağzımı genişçe açarak daha fazlasını ahyor, onun daha fazlasını istiyordum. “İşte böyle.” Daha derine itti. “İşte bu. Al onu, tatlım.” Neredeyse serbest kalana kadar dışarı çıktığında uzunluğunu yaladım.

“Sikim ağzındayken çok iyi görünüyorsun.”

Övgüsü çok fazlaydı. Boşalmam gerekiyordu.

Vibratörü içimden çıkarıp klitorisime bastırana kadar vajinamın aralığından yukarı çıkardım.

King aletini tekrar ağzıma soktuğunda göğsüm daraldı.

Çok yaklaşmıştım. Saniyeler kalmıştı.

King aletini ağzımdan çekip çıkardı ve hızlı bir hareketle elimdeki vibratöre vurup düşürmeme neden oldu.

Onu durdurmaya çalıştım ama beni yerden kaldırıp omzunun üzerine attı.

“King!”

Kıçıma sert bir tokat attığında inledim. “Boşalmak üzereydin.”

“Hadi canım!” diye çıkıştım. Sonra da tam yüzüme denk geldiği için kıçına şaplak attım.

Belli ki misillemeyi beklemeyen vücudunun sarsılmasına neredeyse gülecektim ama sonra yatağa fırlatıldım.

“Aletimin üzerine boşalacaksın.” King üzerime doğru emekleyerek uyluklarımı iki yana çekti. “Ya da hiç boşalmayacaksın.” Ucunu girişime hizaladığında bir eli başımın yanında durmuş ağırlığını üzerimde tutuyordu. “Şimdi iste benden.”

Gözleri alev alev benimkilere bakıyordu ve bu dünyada ona bağlanmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu.

Onu iki yanından tutarak keskin gözlerinin içine baktım. “Lütfen beni becerir misin, kocacığım? King’imin aletinin üzerine boşalmak istiyorum.”

King kalçalarını ve ağırlığını indirerek tek bir hareketle içime girdi.

Zevk ve acının karışımı bir çığlık attım.

Ama sonra beni öpmeye başladığında hissedebildiğim tek şey o oldu.

Duyumsayabildiğim tek şey King’ti.

Ağzlarımız. Vücutlarımız.

Birbirimizin nefeslerini yakalayışımız.

King içime girip çıkıyordu. O homurdanıp inerken ben de ağzının içine doğru inliyordum. Tırnaklarım sırtını çiziyordu. Onu daha yakına çekmeye çalışıyordum. Onu daha sıkı tutmaya çalışıyordum.

“Bana bir daha soğuk davranmayacağını söyle.” Bir elini

aramıza soktu. “Bu tatlı amcığı ne zaman istersem alabileceğime söz ver.” Parmakları klitorisime sürtündü. “Ne zaman istersem.”

“Evet,” dedim nefes nefese.

“Bana ait olduğunu söyle. Ben de seni bu aletin üzerine boşaltayım.”

“Sana aitim, King.” Kalçalarım onun hamlelerini karşılamak için yukarı kalktı. “Bana istediğin her şekilde sahip olabilirsin.”

Belli ki doğru şeyi söylemiştim çünkü ağzı benimkine çarparken parmakları klitorisimi çimdikledi.

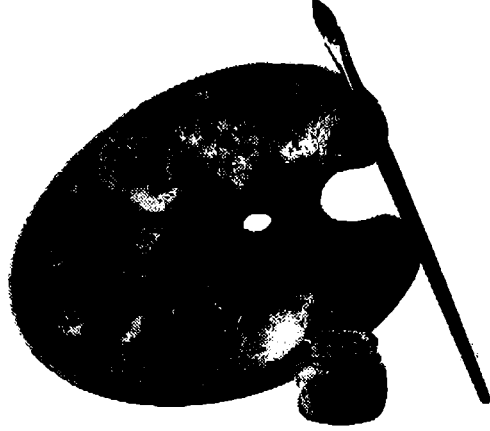
Hemen sonra da işim bitmişti. King diliyle ağzımı, koca aletiyle de amımı sikerken vücudum milyonlarca küçük parçaya ayrıldı.

Bedenimin her santimi yanıyordu ve benim nerede bittiğimi, onun nerede başladığını ayırt edemiyordum.

Tam klitorisim itiraz etmeye başladığında King ellerini çekip kıcıımı kavradı ve ağzı omzuma düştü.

Vücudu benimkinin üzerinde gerildi. Kalçalarımı yukarı çekerek gidebildiği kadar derine indikten sonra içimde kalp gibi atmaya başladı.

Beni tamamen dolduruyordu.

ALTMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

KING

“Bazen beni öldürmeye mi çalışıyorsun diye merak ediyorum,” diye saçlarına doğru mırıldandım onu tamamen ezmemek için ağırlığımı kaldırdığım sırada.

“Öyle bir şey yapmadığıma yemin ederim.” Küçük bir el sırtımı sıvazladı. “Sadece çok yaşlı olduğun için öyle geliyor.”

Aletim hâlâ sertken kalçalarımı sertçe öne ittiğimde Savannah’nın haykırmasına neden oldum.

Güldüm. “Bu yaşlı adam uyluklarının arasında ölürse, buna iyi yaşanmış bir hayat derim.”

“Tam bir aptalsın.” Sesinde yumuşaklık vardı ve kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar memnun hissediyordum.

İkimiz de nefesimizi toparlarken bir dakika boyunca sessiz kaldık. İşte o zaman banyodan gelen vızıltı sesini fark ettim.

Kulağım yukarıda olacak şekilde başımı yan çevirdim. “Bu... vibratör mü?”

Savannah dinlemeye çalışır gibi başını kaldırdı ama sonra tekrar yatağına üzerine bıraktı. “Elimden düşürmeden önce kapattığını hatırlamıyorum. Yani muhtemelen.”

Başımı iki yana sallarken dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Bu kız beni gerçekten öldürecek.

Uzanıp yatağın benim tarafımdaki lambayı kapattığımda oda karanlığa gömüldü.

“Buraya gel.”

Battaniyeler hışırdadı ve dediğimi yapan Savannah yanıma sokuldu.

İkimiz de zaten sonunun böyle olacağını biliyoruz, o yüzden en iyisi bu şekilde başlayalım.

Yanağına çıplak göğsüme dayadığında esnerken ağzının gerildiğini hissettim.

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. “Hazırlanmak için galeriye erken gitmen gerektiğini sanıyorum ama saat altıda sergi başlarken orada olacağım.”

Savannah’nın eli karnımdan yan tarafıma kayarak bana kısmen sarıldı. “İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin.”

Bunu neden söylediğini anlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı ama yine de ona doğruyu söyledim. “Gelmek istiyorum.”

“Ah, tamam.” Cevabı alçak sesliydi.

Parmaklarımı tekrar saçlarında gezdirdim. *Belki de gergindir.*

“Yeni minivanın garajda ama tablolarını yanında taşımana gerek olmadığı için seni adamlarımdan birine bıraktıracam. Ben gelene kadar galerinin dışında bekleyecek.” Başını kaldırmaya başladı ama saçlarım okşayan elimi kullanarak olduğu yerde tuttum. “Bu bir mahkûmiyet meselesi değil.” Açıklığa kavuşturmam gerektiğini hissettim. “Güvenlik meselesi.

Toplum içinde yalnız kalmanı istemiyorum. Asla.” Cevap vermeyince saçını hafifçe çekiştirdim. “Anladın mı?”

“Evet, tamam.” Belli ki despotluğuma boyun eğmişti. “Ama yeni minivan da ne demek? Benimkini geri mi aldın?”

Dudağımı büktüm. “Hayır, elden düşme eski minivanını almadım. Karşılığında aldığın o boktan arabayı da geri almaya zahmet etmedim.”

Gözlerini devirdiğine yemin edebilirdim. “Peki garajda ne var o zaman?”

“Şimdiye kadar para harcadığımı en kötü şey.”

Homurdandı. “Bundan cidden şüpheliyim.”

“Bebeğim, korumam gereken bir itibarım olduğunu anlıyor musun? Lanet olası bir minivan alırken görülemem. Onu alması için nakit parayla Benedict’i gönderdim.”

“Madem bu kadar karşıydın, neden aldın?”

“Çünkü her ne kadar bunu itiraf etmekten nefret etsem de tüm yorumlar iyiydi ve internet büyük tabloları taşımak için çok pratik oldukları konusunda hemfikir görünüyor.”

Başını tekrar kaldırmaya çalıştı ama onu durdurdum. “Oldukça titiz çalışmışsın.”

“Titiz değilsem ben bir hiçim.” Alaska’ya giden eski sevgililerini düşündüm. Hepsinin aynı kadınla çıktığını anlayıp anlamayacaklarını merak ederek karanlığa sırttım.

“Şey, teşekkür ederim. Bunun için yaptığın fedakârlığı takdir ediyorum.”

Sırtmaya devam ettim. “Hazır başlamışken, bu kış Colorado’da yapacağımız otuz bin dolarlık hafta sonu kaçamağı için de bana teşekkür edebilirsin.”

Yan tarafıma sarılmış eli ağzını kapatmak için hareket ederken kahkaha attı. “Bunu unutmuşum.”

“Evet, sürpriz.”

“Üzgünüm.” Özür dilerken kıs kıs gülmesi ciddi olmadığını anlamamı sağladı.

Omuz silktim. Otuz bin doları özlemeyecektim.

“Hepsi iyi bir amaç için,” derken esnedim.

Eli tekrar yan tarafıma kaydı. “Hayır kurumunun ne olduğunu öğrendin mi?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Savannah’nın başı iki yana sallandı.

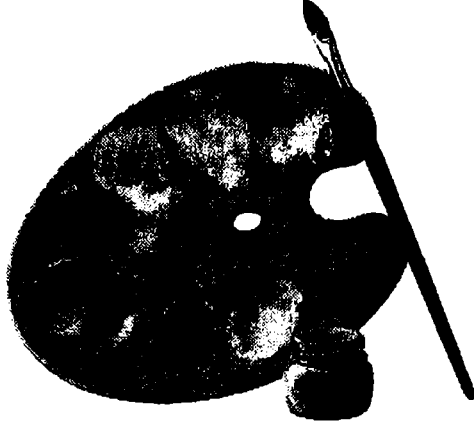
“Ah, bir de...” Tekrar esnedim. “Sabahki toplantıma gitmeden önce yeni ehliyetini ve kredi kartlarını mutfak adasına bırakacağım.”

“Yeni ehliyet mi?” diye sordu o da esneyerek.

Başımı sallayıp gözlerimi kapattım. “Soyadını değiştirttim, Bayan Vass. Bundan bahsetmemiş miydin?”

“Ne? Yapamazsın...” Elimle ağzım kapadım.

“Şşşt, bebeğim. Yarın büyük bir gün olacak.”

ALTMİŞ SEKİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

Orlando geri çekilip ellerini birbirine sürttü. “Sanırım hazırız.”

Midemde kelebekler çılgınca uçuşuyordu. Benim ilk sergim olmaktan çok uzaktı ama kendimi çalışmalarını ilk kez sunan bir öğrenci gibi hissediyordum.

Orlando parçaları doğru yerleştirerek harika bir iş çıkarmıştı. Gerçi bu şaşırtıcı değildi. Yıllardır arkadaşım Mandi’yle birkaç galerinin ortak sahibiydi. Bu yüzden daha önce birlikte çalışmıştık ve ne yaptığımızı biliyordu.

Mandi’yi görmeyi ne kadar istesem de bu akşam evde kalmaya karar vermesine sevinmiştim.

Birbirimizi son gördüğümüzde, tüm o *adam evliymiş* olayından sonra Lee’den arabamı almak için onun evinden çıkıyordum. Şimdiyse... Hâlâ çılgınca parıldayan yüzüğüme baktım. Tüm o tartışma sırasında Mandi’nin kanepesinde otu-

ran adamla evliydim. Nereden bakarsanız bakın, üç hafta yabancı olmaktan eş olmaya geçmek için fazla kısa bir süreydi.

Nefes vererek bugüne odaklanmaya çalıştım.

Bu galeri temelde yüksek tavanlı, beyaz badanalı bir odaydı ve şu anda ortada karşılıklı açılarla yerleştirilmiş, her iki tarafında da en büyük dört tablomdan birinin sergilendiği iki hareketli bölme duvardan oluşuyordu.

Temiz ve çağdaş bir yerdi. Sinirden kusacakmışım gibi hissetmeme engel olamasam da bunun koleksiyonu sergilemek için mükemmel bir yol olduğunu biliyordum.

“Kapıların açılmasını beklerken bir kadeh şarap ister misin?”

Daha Orlando sorusunu bitirmeden başımı iki yana salladım. “Sanırım bileklerime soğuk su dökmeye gideceğim. Belki de kusarım.”

Güldü ve omzumu sıvazlayacakmış gibi elini kaldırıp tekrar indirmesi gözümünden kaçmadı. “Zaman geldiğinde sana sesleneceğime emin olabilirsin.”

King’in kol kırmakla ilgili söylediklerini hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim.

L

Orlando kapının kilidini açıp insanları içeri alırken ellerim o kadar terliyordu ki, yere damlamadığına şaşırdım.

Bırakın erken gelip sıraya girmeyi, birilerinin sanatımı canlı bir sergiye gelecek kadar önemsemesi hâlâ aklımı başımdan alıyordu. Ama bu övgünün büyük bir kısmı Mandi ve Orlando’nun hakkıydı çünkü dışarıda heyecan yaratmak için çok çalışanlar onlardı.

Her zamanki yerimde, odanın ortasındaki kısmi duvarlardan birinin yanında duruyordum; böylece insanlar benimle konuşmayı ya da odada dolaşmayı seçebiliyorlardı.

Gerginliğim iyice tavan yapıp ellerimi koyacak bir yer bu-

lamadığımda, cepsiz bir pantolon seçtiğim için kendime küfrettim. Bu parlak kırmızı, yüksek belli, geniş paçalı pantolonu dramatik etki için seçmişim ama giyerken yaşayacağım panik atağı hesaba katmamıştım. Ama en azından dantelli beyaz üstüm, kısa süre içinde kaplanacağıma emin olduğum stres terlerini göstermeyecekti.

Orlando'nun şarap teklifi giderek daha iyi bir fikir gibi geliyordu... Ama şimdi içmeye başlarsam sarhoş olacaktım.

İnsanlar içeri akın ettikçe oda seslerle dolmaya başladı. En sonunda, kalabalığın içinde King'i ararken bu kadar gergin olmamın sebebinin o olduğunu kendime itiraf ediyordum.

Yani her zaman biraz gergindim ama bu...

Bu... farklıydı.

Çünkü gerçekten her şeyi beğenmesini istiyordum.

Etkilenmesini istiyordum.

Çünkü bana dünyanın benim sanatıma ihtiyacı olduğunu söyledi.

Orlando telefonunu kontrol ettikten sonra iki metrelik tabloların birine doğru yürüyüp çerçevenin yanındaki fiyatı belirten etikete yuvarlak bir çıkartma yapıştırdığında insanlar hâlâ içeri giriyorlardı. Bana göz kırptıktan sonra yeni gelenleri karşılamaya devam etti.

Mandi beni ekstra büyük ölçekte bir set yapmaya, Orlando da beş haneli fiyatlara ikna etmişti.

Yutkundum.

Bir tanesini sattığıma inanamıyorum.

Bütün bir aslan kafası koleksiyonu yapmaya karar verdiğimde, bunu eğlenceli olduğu için yapmıştım. Çünkü gözlerinin ve ağızlarının açık mı yoksa kapalı mı olacağına karar vermek bana biraz özgürlük sağlıyordu. Yeleleri rüzgârda dalgalanacak mı, yoksa düz mü duracaktı?

Ama şimdi onlara baktığımda tek düşünebildiğim King'ti.

“Vay canına!” diye haykırdı yanımda bir ses.

Tanıdığım bir ses olduğunu anlamam bir saniyemi aldı.
“Ginger?”

Bana el sallarken kırmızı şarabından bir yudum aldı.

“Burada ne yapıyorsun?” Muhtemelen böyle sormak kabalıktı ama... *Onun burada ne işi vardı?*

Ginger gülümsedi. “İyi sanat sergilerini severim.”

Kısık sesli bir ıslık dikkatimizi çekerken kocası yanma doğru yürüdü. “Kahretsin, Patroniçe resim yapabiliyor!”

Sanırım çenem yerinden çıktı. “J-Jamie?”

Hafifçe selam verdi. “Sen yakmadan önce o tabloya çok iyi bakmamıştım. Ne kadar harika olduğunu bilseydim, onu ateşten kurtarırdım.”

Ginger göğsüne bir tane patlattı. “Cici nerede?”

“Cici de mi burada?” diye sordum boğazım düğümlenerek.

“Şarküteri masasını görünce bana siktir olup gitmemi söyledi.” Jamie omuz silkti.

Konuşmaya devam ediyorlardı ama ben dinleyemeyecek kadar nefes almaya çalışmakla meşguldüm.

Bu da ne demek oluyor?

King evdeki çalışanlarına sergimden mi bahsetti?

Bunu neden yapsın ki?

Neden gelsinler ki?

Onlara gelmek zorunda olduklarını mı söyledi?

“Ah, bu mükemmel!” Kısmi duvarın diğer tarafından tanıdık bir ses daha geldi.

Aslanların avlanma şekillerini tartışmaya devam eden Ginger ve Jamie'den yavaşça uzaklaşarak duvarın diğer tarafına ilerledim.

“Payton?”

Beni gördüğünde öyle kocaman gülümsedi ki, bunun ger-

çek olduğuna hiç şüphe yoktu. “Savannah!” Kolunu kocasının kine doladığı yerden kurtarmaya çalıştı ama eşi onu bırakmadı. Nero’ya gözlerini devirse de boştaki eliyle önlerindeki devasa, tamamı altın rengi aslan tablosunu işaret etti. “Bu satılık, değil mi? Yani alabiliriz?”

Başım la onayladım ama beynim hata veriyordu.

“Tamam, güzel! Nero,” diye kocasını dürttü. “Orlando’yu getir. Sanırım bu iş için konuşmamız gereken kişi o.”

“Orlando’yu tanıyor musun?” Sorduğum her soruyla sesim daha da yükseliyordu.

Cidden, ne boklar oluyor böyle?

Payton sırtıttı. “Hayır ama onun hakkında bir şeyler duydum.”

Gözlerim Nero’ya kayd ı ama onun odağı başka yerdeydi. Dikkat çekmek için kolunu kaldırmıştı.

Bu King’in Nero’ya Orlando’dan bahsettiğı anlamına mı geliyordu?

Normal konuşabilmek için boğazımı temizledim. “Buraya sizi King mi getirtti?”

Soruyu sorarken bile nefret etmiştim ama bunu yapmak zorundaydım.

Payton gerçekten şok olmuş gibiydi. “Ne? Hayır. Ama Orlando hikâyesinden sonra Nero’nun sergiyle ilgili bilgi almasını sağladım.” Etrafına göz attı. “Bunu yaptığımıza da çok memnunum. Sen harikasın.”

Parmaklarımı yanaklarıma bastırırken yüzümün bütün akşam kıpkırmızı kalacağını kabullendim. “Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.” Payton tepkime sırtıttı. “Gerçekten, bu parça yaptığımız oturma odası tadilatı için mükemmel.”

Orlando’ya, *Buna etiket yapıştır*, demeyi henüz bitirmiş Nero’ya döndü. “Hepsi alınmadan önce gidip daha küçük olanlara bakalım. Ofisim için çok renkli olanlardan birini istiyorum.”

“Sana zaten söyledim. Tek ofisi paylaşmaya devam edebiliriz.” Nero’nun sesi sertti ama Payton en ufak bir rahatsızlık bile duymadı.

Aynı ofisi mi paylaşıyorlar? Tuhaf.

Galerideki gürültü artıyordu. Kalabalığın arasından geçip iltifatları kabul ederken normal bir insan gibi başımı sallayıp gülümsemek için elimden geleni yaptım.

Val’i odanın diğer ucunda başka bir misafirle konuşurken görünce göğsüme bir ağırlık çöktü.

Ben hiç...

Ön kapıdaki hareketlilik dikkatimi çekti.

Bu oydu.

Benim King’im.

Orada dururken, kusursuz siyah takım elbisesinin içindeki geniş gövdesiyle *Lucifer*’ın ete kemiğe bürünmüş hali gibi görünüyordu.

Gözleri sadece benim içindi.

Donup kalmıştım. Tamamen hareketsizdim.

Geleceğini biliyordum.

Geleceğini söylemişti ve her zaman dediğini yapardı. Ama diğer herkese söylemesi. Arkadaşlarını getirmesi. Evdeki arkadaşlarımı getirmesi...

Göğsümdeki ağırlık kalbimin etrafını sarana kadar yer değiştirirken, titremelerini engellemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

Orlando, King’in yanından geçerken ona bir şeyler söyledi ama King yürümeye devam ederken ona ters bir bakış attı.

Sonra da yürümeye devam etti.

Gelmeye devam etti.

Onu selamlamaya çalışan birçok kişiyi görmezden gelerek aramızdaki mesafeyi kapatıyordu.

Çünkü bana geliyordu.

Çünkü ben ona aittim.

King önümde durduğunda bakışları yüzümde geziniyordu.
“İyi misin?”

Başımınla onayladım.

Uzanıp kızarmış yanağımı başparmağıyla okşadı. “O zaman neden üzerime kusacakmış gibi görünüyorsun?”

Niyetinin tam da bu olduğunu bildiğim için biraz güldüm.
“O kadar kişiye söylemişsin ki.”

“Tabii ki söyledim.”

Tabii ki söyledim.

“Neden?” Gözlerimde yaşlar birikmesine neden olsa da fısıldayarak sormuştum.

Ailem bir kez bile -hiçbir zaman- sergilerime gelmemiştir.

Bir kez bile sanat dünyasının dışından biri tablolarımı görmeye gelmemiştir.

Bir kez bile özel hayatımdan biri tablolarımdan birini satın almamıştır.

“İnsanlara serginden neden mi bahsettim?”

Başımı onaylar anlamda salladım.

“Tatlım.” Çenemi avuçlayarak gözlerimi onunkilere sabitlenmiş halde tuttu. “Herkes sanatından bahsedeceğim çünkü seninle gurur duyuyorum.”

Sanki göğsümün içine bir fener düştü.

Camı çatlayarak açıldı ve ışık, orada olduğunu bile bilmediğim tüm karanlık köşelere yayıldı.

Seninle gurur duyuyorum.

Yanağımdan bir damla yaş süzülünce King onu sildi.

Beni açık bir kitapmışım gibi okurken göğsü derin nefesle inip kalktı. “Kahrolası kalbimi kırıyorsun, Savannah bebeğim.”

Boştaki elini, kalbimin önünde birleştirdiğim iki elimin üzerine koyarak kendi göğsüne doğru çekti. Onları orada hapsetti.

Gözlerindeki bakış.

Beni tutma şekli.

Daha önce hiç kimsenin bana sunmadığı şekilde beni rahatlatıyordu.

Kendime umut etme izni vermediğim kadar beni rahatlatıyordu.

Bu adam. Kocam olan bu adam.

Beni çalan adam. Seçme şansımı elimden alan kişi.

O...

“Seninle gurur duyuyorum,” diye tekrarladı. Sözlerini kalbimin tam ortasında hissettim. “Etrafımıza bir bak. Dünyaya kattığın tüm bu güzelliğe bak. Paylaştığın tüm o iyiliğe.” Ellerimi nazikçe sıktı. “Sana dünyanın sanatına ihtiyacı olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. Ama hepsi bu değildi. Benim de ona ihtiyacım var. Neşene ihtiyacım var. Yaptığım kötü şeyleri dengelemek için sana ihtiyacım var. Çünkü tüm bunlarla birlikteyken...” Başını çevirip tablolarıma baktı. “Dünya o kadar da berbat hissettirmiyor. Yani evet, bebeğim, seninle gurur duyuyorum. Eğer daha önce sana bunu kimse söylemediyse, bu yeterince iyi olmadığın için değil. Onlar yeterince iyi olmadıkları içindi.”

King başparmağını yanağımda gezdirerek bir gözyaşını daha yakaladı.

Burada ağlamak istemiyordum.

Hiç ağlamak istemiyordum.

Ama bu ezici kabullenme duygusuyla ne yapacağımı bilmiyordum. İçimde oluşmaya başlayan sıcaklıkla. Çünkü bu...

Dolup taşan kalbim ağlıyor.

Bu aşka çok benziyordu.

Ama kocamı sevmem gerekiyor muydu bilmiyordum.

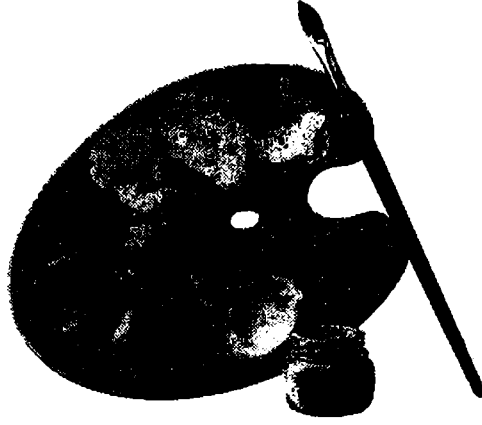
Çenemi tutan King eğilip dudaklarıma masum bir öpücük kondurdu. “Şimdi,” dedi yumuşak bir gülümsemeyle. “Sen

kendine gelirken benim burada takılıp mankafalarla konuşmamı ister misin? Ya da Orlando'nun hiçbir şey almamam yönündeki talebini görmezden gelip *her şeyi almamı*, böylece herkesi dışarı atabilmemizi mi istersin?"

Dudaklarımı ıslatarak fısıldadım. "Birinci seçenek lütfen."

"Pekâlâ." King çenemi bırakırken hâlâ birbirine kenetli olan ellerimi indirdi.

Parmak uçlarımla gözlerimin kenarlarını silerek yüzüme zorlukla bir gülümseme yerleştirdim. "Ama satılmayan her şeyi almanı bekliyorum."

ALTMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

KING

Karımın benden uzaklaşmasını izlerken lanet göğsüm ağ-
rıyordu.

Lanet olası gözyaşları.

Uzanıp kalbimin üzerindeki noktayı ovalarken kaburgala-
rımın arkasında huzursuz edici bir his oluşuyordu.

Nasıl olur da hiç kimse...?

Öfke içimde girdap gibi dönen diğer duygularla karıştı.

Savannah benimle evlenmeyi neden kabul etmişti ki? Ha-
yatındaki insanlar ona hiç söylemeyecek kadar berbatlarsa...

Bir adım attım.

Ona gitmek istiyordum.

Ona sarılmak istiyorum.

Kendimi zorla durdurdum.

Bu onun gecesi.

Yumruklarımı sıktım.

Onlar için özgürlüğünü pazarlık konusu yapmamalıydı.

Aile birbirini desteklemek içindi. Birbirine yardım etmek içindi. Savannah'ya yaptıkları şeyi yapmak için değildi.

Bana yakın insanları karımın sanat sergisine davet etmem hayat değiştiren bir şey olmamalıydı. Gözlerine o bakışı yerleştirmek için yeterli olmamalıydı. Bana minnettar olduğunu söyleyen o bakışı. *Benim için* minnettar olduğunu.

Onun hayranlığını hak etmiyordum.

Lanet olsun, onun mutluluğunun tek bir parçasını bile hak etmiyordum.

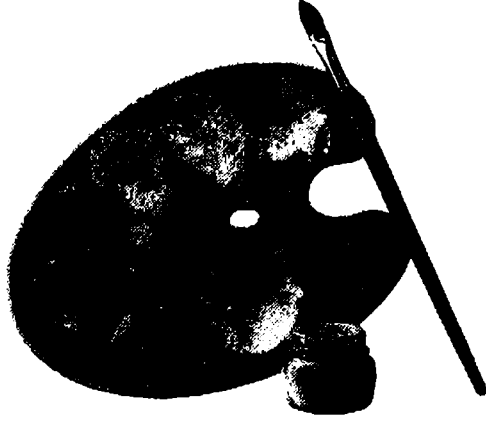
Ama sanırım yine de bana bunu verecekti.

Ciğerlerimi havayla doldurarak özellikle sırtımı Savannah'nın gittiği arka koridora döndüm. Çünkü yüzüm oraya dönük olursa, yanına gitmek için fazla istekli olacaktım. Onun kendi başına parlamasına izin vermeliydim. Ben onu ağlatmadan başarısının tadını çıkarmalıydı.

Hayatımızın geri kalanında ona ne kadar önemli olduğunu gösterebilirdim.

Kalbimin üzerindeki o noktayı daha sert ovaladım.

Hayatımızın geri kalanında.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

King orada öylece duruyordu. Sırtı bana dönüktü ama duruşunu görebiliyor, vücudunu okuyabiliyordum. Sanki bu onun için en normal şeymiş gibiydi. Bunu her zaman yapıyor-muş gibi. Sanat galerilerinde takılıp yabancılarla dokular ve renkler hakkında sürekli konuşuyormuş gibi.

Parmak uçlarımı göğsüme bastırdığımda tenimin altındaki zonklamayı hissedebiliyordum.

Neden bununla savaşmak zorundaydım?

Neden onu kendimden uzaklaştırmak zorundaydım?

Her şeyin çok berbat başladığını biliyordum. Çok *yanlış* başladığım. Ama artık buradaydık. Sadece devam etmek benim için gerçekten çok mu kötüydü?

Bu lanet şeyi kendim için talep edemez miydim?

Onu alamaz mıydım?

Dudaklarımı büzerek kendimi yavaşça nefes vermeye zorladım.

Bu benim hayatımdı. Seçsem de seçmesem de artık benim hayatımdı.

O bana çoktan soyadını verdi.

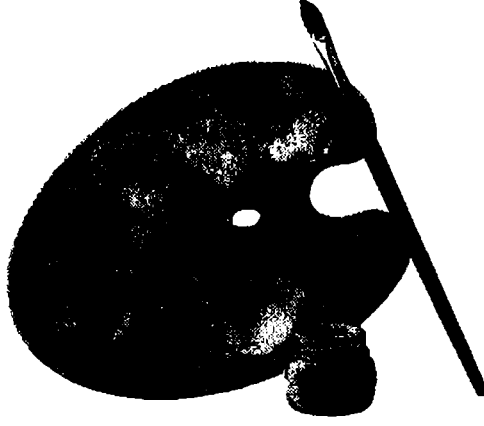
Bir adım, sonra bir tane daha atarak kocama doğru yürüdüm.

Sanki beni hissedebiliyordu. Çünkü ona arkadan yaklaşmama rağmen elini cebinden çıkardı ve yan tarafında parmaklarını açarak elini tutmamı bekledi.

Ben de tuttum.

Akşamın geri kalanında orada, onun yanında durmaya ve onu kocam olarak tanıtmaya devam ettim. Orlando'nun her bir parçanın yanına satıldığını belirten küçük etiketleri yapıştırmasını izlerken King hâlâ yanımdaydı.

Son parçaya da bir etiket yapıştırılıp her tablo işaretlendiğinde, King eğilip başımın tepesine bir öpücük kondurdu. O an bunun hayatımın en güzel gecesi olduğunu kendime itiraf ettim.

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

KING

Ofisimdeki koltuğa oturup hoparlöre aldığım telefonumu kolçağın üzerine koydum.

Masamdaki sandalyede çok uzun süre oturmuştum ve sırtım beni öldürmeye başlamıştı.

Nero ve emlakçımız Abdul'ün gayrimenkul listesi üzerinde konuşmalarını dinlerken ellerimi enseme koyup omurgamı esnettim.

Kaçakçılık anlaşmalarının örüntülerini takip ediyor ve engellemek için kullanabileceğimiz stratejik binaları satın alıyorduk.

Kulağa fedakârca geliyordu ve bir kısmı da öyleydi. Bu saçmalığa tahammül etmezdik. Ama mesele sadece insan satmanın iğrenç bir şey olması değildi. Mesele birilerinin bunu bizim bölgemizde yapıp paçayı kurtarabileceğini düşünmüydi.

“King.” Nero dikkatimi tekrar telefona çekti. “Dün gönderdiğin e-postayı henüz incelemedim. Önümüzdeki birkaç çeyrek için tahminlerin nelerdi?”

Gözlerimi devirdim. “Sen okurken bizim beklememizi ister misin?”

“Hayır, o e-posta fazla uzundu. Anlatmanı tercih ederim.”

“Tam bir çocuksun.” İç geçirdim. “Pekâlâ...”

Ofisimin kapısı sessizce açıldığında planladığım değişimlerin listesini anlatmaya yeni başlamıştım.

Bunun için bir neden olmadığından kapıyı tamamen kapatmamıştım ama ziyaretçi de beklemiyordum.

Savannah, ofisime girip kapıyı sessizce arkasından kapatırken dudaklarını birbirine bastırıyordu.

Uykumda bile paylaşabileceğim bilgileri anlatarak hâlâ konuşuyordum ama tüm dikkatim küçük, güzel karımın üzerindeydi.

Yine o küçük kot şortunu ve resim yaparken giydiği o daracak atletlerden birini üzerine geçirmişti. Gözlerimi kıstım. O benim gömleklerimden biri miydi? Düğmeleri ilikli değildi. Sadece belden bağlı olması gözlerimi derin V’ye çekti.

Kendini sorguluyormuş gibi görünerek duraksadı ama sonra omuzlarım dikleştirip bana doğru yürüdü.

Son birkaç gündür Savannah’yı çok görmemiştim.

Serginin olduğu gece eve gelmiştik ve hemen uykuya dalmadan önce yanıma kıvrılmıştı. O zamandan beri de sabah akşam stüdyosunda çalışıyordu.

Onunla aynı saatte yatmaya çalıştığımda bile ben daha gömleğimi çıkarmadan uyumuş oluyordu.

Bu yüzden tam önümde durduğunda damarlarımdaki kanın ısındığını hissettim.

Eğilip ellerini uyluklarıma koyduğunda ve iki yana açılmış bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöktüğündeysen kalp atışlarımdan hızı iki katına çıktı.

“Helmerson Şirketi’ni satın aldınız mı? Ofis binalarının sahibinin senin isminle değiştirildiğini gördüm,” dedi Abdul.

Savannah’nın parmakları kemerimin tokasını çekti.

“Evet.” Kelime ağzımdan istediğimden daha boğuk çıktı. Ama Savannah fermuarımı indirmeye çalışırken odaklanmakta zorlanıyordum.

“Helmerson mı?” Nero’nun sesi şaşkın çıkmıştı. “Sandal ye yapan şirket değil mi o?”

“Evet.” Kanepeye daha da gömülerek kalçalarımı kenara kaydurdum ve gerilen aletimi Savannah’ya yaklaştırdım.

Cesur küçük karım eliyle *boxer*’ımın üzerinden aletimi okşadı.

“Neden?”

Savannah’nın parmakları açılarak aletimi sıktı.

Gözlerimi elinden çekip yüzüne çevirdiğimde başıyla telefonu işaret etti.

“Ne neden?” diye sordum ne hakkında konuştuğumuzu unutarak.

“Helmerson.” Nero konuşmaya başladığında Savannah *boxer*’ımın kemer kısmını aşağı çekti. “Ne bok yemeye sandalye şirketi aldın ki?”

Savannah’nın küçük elini aletimin dibine sarıp kaldırmasını izledim.

“İyi bir yatırımdı,” diye homurdandım.

Savannah dudaklarını yalayınca kalçalarım yukarı kalktı.

“Nasıl? Az önce halka açık kârlarını araştırdım. Geçen yıl zar zor denkleştirmişler.”

Nero’nun bunu neden umursadığını bilmiyordum. Tek bir iyi nedenim yoktu. Helmerson, Savannah’nın son erkek

arkadaşının çalıştığı şirketti. Onlar birlikteyken adam orada çalışıyordu. O yüzden Savannah'nın bu ismi duyduğunu biliyordum ve bir an için tanıyıp tanımadığını merak ettim.

Ama sonra Savannah'nın dudakları aralandı ve dilini ışıklık bir pist gibi dışarı çıkardı.

Sıcak dilini alt tarafa bastırıp yaladığında ağzım kurudu.

“Kişisel nedenler,” demeye çalıştım.

Savannah biraz daha öne eğilip ucumu ağzına kaydırды ve dudaklarını aletimin etrafına kapadı.

“Kişisel nedenlerle bir sandalye imalatı şirketi mi satın aldın?” diye tekrar etti Nero. O sırada ses tonundan hiç bu kadar nefret etmemiştim.

“Aynen öyle,” dedim ikisine birden.

Ellerimi indirip aletimi daha derinlere alması için bastırma dürtüsüyle savaşıırken kol kaslarım kulaklarımın yanında esnedi.

Ama buna gerek kalmadı çünkü Savannah kendi kendine daha derinlere aldı.

Çok iyi hissettiriyordu.

Savannah çok iyi hissettiriyordu.

“Onlar paravan şirket mi?” Abdul araya girdi. Hâlâ kahrolası sandalyelerden bahsediyordu. “Helmerson'ın öyle olduğunu düşünmemiştim.”

Tam o anda, şirket adı bu salaklar tarafından siktiğimin dördüncü defası söylendiğinde Savannah'nın noktaları birleştirdiğini gördüm.

Muhtemelen soru sormak için geri çekilmeye çalıştı ama çekilemedi. Çünkü ellerimi indirip başının arkasını avuçlayarak onu olduğu yerde tuttum.

Gözleri telaş ya da öfkeyle açılmak yerine arkaya kaydı. Ardından Savannah daha da alçaldı.

Bu hoşuna gidiyor lan.

“Paravan değil.” Başımı geriye attım. Bunu yaparken onu izlersem, üç saniye içinde patlardım. “Dediğim gibi, kişisel nedenler. Şimdi bu konuyu siktir edin.”

Savannah’nın başına bastırmadım. Buna gerek yoktu. Sadece ellerimi saçlarına gömdüm ve başının kucağında yükselip alçalmasını hissettim. Boğazınm ıslak sıcaklığının aletimin etrafına sarıldığını duyumsuyordum.

Abdul boğazını temizledi. “KSGD’yi de satm aldığını gördüm.”

“O da ne?” diye sordu Nero. Savannah alçak sesli bir ciyaklama çıkardığı sırada.

Başımı kaldırıp gözlerimi Savannah’ya diktim. O şirkette çalışan eski sevgilisi onlar ayrıldıktan sonra orada çalışmaya başlamıştı. Savannah’nın bu ismi bilmemesi gerekiyordu.

“Sanırım lateks şirketi?” Abdul’ün sesi emin değil gibiydi.

“Lateks mi?” Nero bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi tekrar etti.

Karımın ensesine çok ufak bir baskı uyguladığımda tekrar başını hareket ettirmeye başladı. Elini uzunluğumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu. Dudaklarıyla hareketi tekrarlarlarken diğer eli denge için kalçamdaydı ve parmak uçları kasıma batıyordu.

“Prezervatif mi yapıyorlar yani?” diye sordu Nero.

“Evet, belki,” diye cevapladım.

“Belki mi?” Nero tersledi.

“Evet, belki. Sikimde değil, dostum!” Savannah emerken gözleri benden ayrılmıyor, yanakları aletimin etrafında çukurlaşıyordu.

Taşaklarımın şimdiden gerildiğini hissedebiliyordum. *Bu çok iyi amına koyayım.*

Ardından Savannah uzandı. Elini başının arkasındaki elimin üzerine koydu ve ittirdi.

Kahrolası. Elimi. İttirdi.

Bastırmaya başlayarak bakışlarımda bir soruyla gözlerimi onunkilere kilitledim.

İstediğin bu mu?

O da hafif bir baş sallamayla cevap verdi.

Daha sert iterek aletimi boğazına soktuğumda kaslarının etrafımda gerildiğini hissettim.

“Sen... satın aldığın şirketin ne yaptığını umursamıyor musun?” Nero hâlâ konuşuyordu.

Nero neden hâlâ konuşuyor?

Saçlarından tutarak Savannah'yı aletimden çektiğimde sessizce soluklanabildi.

Bir eli hâlâ aletimdeydi ve boş durmuyor, aşağı yukarı hareket ettiriyordu.

“Hazır mısın?” diye sordum ona.

Savannah başımı sallayıp ağzını açınca ben de aletimi yeniden soktum.

“Ne için hazır mıyım?” Yeraltı dünyasının tanrısı Nero hâlâ susmuyordu çünkü sakso çektiğimi anlamamıştı.

“Yedi şirket var,” dedim telefondakilere ve karıma. Bana bakarak gözlerini kırıştırdığında gülümseyen gözlerinin kenarlarında yaşlar vardı. “Altısını kişisel nedenlerle satın aldım. Her şirketten bir kişiyi de kovdum.” Savannah'mn gözleri kırışmaya devam ederken onu biraz daha derine bastırdım.

“Peki ya yedincisi?” diye sordu Abdul.

“Alaska'da.” Kelimeleri artık zorlukla çıkarıyordum. Karımın her zerresi aletime dolarken beyin gücüm tükeniyordu.

“Alaska,” diye tekrar etti Nero. O sırada ikiye ikiye topladığını anladım. “Kayıp personeline yeni iş mi buluyordun?”

“Aynen öyle,” diye kabul ederken aynı anda karımı da övüyordum.

Savannah'nın başını geri çektiğimde aletimin sadece ucu ağzında kaldı.

“Onları öldüremez miydin?” Nero'nun sesi gerçekten şaşkın geliyordu. Onun kız arkadaşının eski sevgilileri olsaydı, eminim her birini öldürürdü.

Savannah dilini aletimin başının etrafında döndürdü.

“Bu onun hoşuna gitmezdi.” Yüzü kucağıma gömülmüş güzel kadına bakıp gülümsedim.

Karım aletimin etrafında homurdandığında daha fazla dayanamadım.

Telefonuma uzanıp aramayı sonlandırdım.

“Siktir, bebeğim. Çok edepsiz bir kızsın, değil mi?” Karın kaslarım kasıldı. “Buraya öylece gelip aletimi boğazma sokuyorsun.”

Artık telefon kapandığı için Savannah ses çıkarmaya başladı. *Çok fazla ses* çıkarıyor, aletimin etrafında inliyordu. Kahrolası aletimi höpürdeterek yalıyordu.

Başını kavrayıp onu yukarı aşağı hareket ettirirken kendimi boğazma kadar ittirdim.

“Bu hoşuna gitti mi, karıcığım? Seni böyle kontrol etmem hoşuna gidiyor mu? Boğazını böyle becermemi istiyor musun?”

Daha yüksek sesle inledi. Kendimi daha derinlerine iterken eli aletimi bıraktı.

Savannah'nın elleri kalçalarımı kavradı.

“Beni yutacak mısın? Kendimi iyi hissetmemi sağlayıp hepsini alacak mısın, bebeğim?”

Başıyla onaylamaya çalışarak bana gözlerini kırpıştırdı.

O mükemmeldi. Kesinlikle mükemmeldi.

Neler yaptığımı dinleyip orada aletim ağzında otururken...

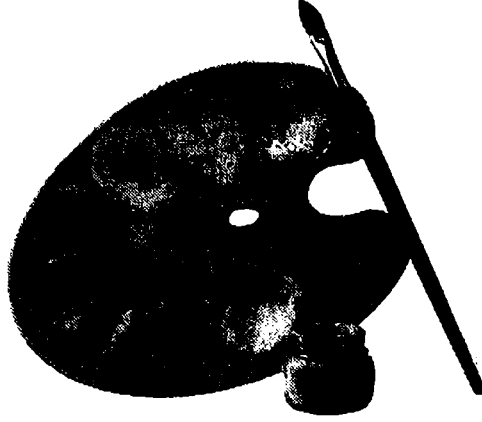
Ne zaman daha seksi olamayacağını düşünsem...

“Burnundan nefes al, tatlım. Benim için rahatla.”

Savannah’ın gözleri yarı kapalıydı. Dediğimi yapıp boğazını gevşeterek daha da derine girmeme izin verdi.

Kendimi daha fazla durduramadım.

Boğazı aletimin etrafında kasılıp iniltisi uzunluğum boyunca titreştiğinde aletim patladı ve midesine boşaldım.

YETMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

King aletini ağzımdan çıkardı.

“Tanrı aşkına, Savannah.” Elleri saçlarımdan kayarak uzaklaşırken başını kanepeye yasladı. “Canımı da emip çıkardın.”

Vücudum gülmeye çalıştı ama hâlâ biraz nefes nefeseydim.

“Bu çok...” diye konuşmaya başlamıştı King. O sırada telefonu çaldı.

İkimiz de yanında duran telefona baktık.

Eliyle yüzünü ovaladı. “Kahretsin, bu aramayı unutmuşum.”

“Cevap ver.”

Başını iki yana salladı. “Seni boşaltana kadar olmaz.”

Kendimi ayağa kaldırmak için onun uyluklarına bastırdım.

“Bana borçlanabilirsin.”

O daha itiraz edemeden eğilip dudaklarımı onunkilere bastırdım.

King'in dili ağzımın az önce nerede olduğuna aldırarak yerine dudaklarımın arasına daldı.

Sanki beni kucağına çekecekmiş gibi ellerini belime doladığında elimi uzatıp telefonun ekranına dokundum ve aramayı cevapladım.

“Alo?” Hoparlörden yaşlı bir adamın sesi geldi.

King dudaklarıma doğru gülümsedi. “Velet,” diye fısıldadıktan sonra beni bırakıp telefonu eline aldı.

Gülümsememe karşı koymadım çünkü King'in yüzündeki tebessüm göğsümün hafiflemesine neden oluyordu.

Ofisten ayrılmadan önce masasına doğru ilerledim.

Bir kalemle kâğıt bularak, *Dört saat sonra fiyat iki katına çıkacak*, diye yazdım. Daha sonra okuması için masasına bıraktım.

Çıkarken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ama arkama bakmadım.

Buraya geldiğimde sadece King'le konuşmayı planlıyordum. Belki kalbimi açıp ona karşı hissettiğim tüm duyguları anlatacaktım. Sergimin olduğu geceden beri neden ondan kaçtığımı, kendimi işe verdiğimi açıklayacaktım.

King o gece *çok fazlaydı*.

O her şeydi.

Her zaman istediğim aileydi.

Ertesi sabah da onu hâlâ aynı şekilde istediğimde bu ödümü koparmıştı.

Ödümü koparmıştı çünkü belli ki bir adamı öldürdüğünü bilmek benim için sorun değildi.

Bunun beni rahatsız *etmediğini* bilmek. Gerçekten umurumda değildi.

Birlikte yaşadığım adamın birilerini öldürmüş olması

umurumda olmalıydı. Muhtemelen bir sürü insanı öldürmüştü. Yine de ofisine girip onu kanepeye yayılmış halde gördüğümde tüm konuşma niyetim pencereden uçup gitmişti. Çünkü bir dergi kapağındaki aşırı çalışan CEO'lar gibi görünüyordu. Çok ama çok seksiydi.

Gözlerim kendiliğinden pantolonunun ön kısmına kaymıştı ve bu da bana en son birlikte olduğumuz zamanı, ağzımda ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlatmıştı.

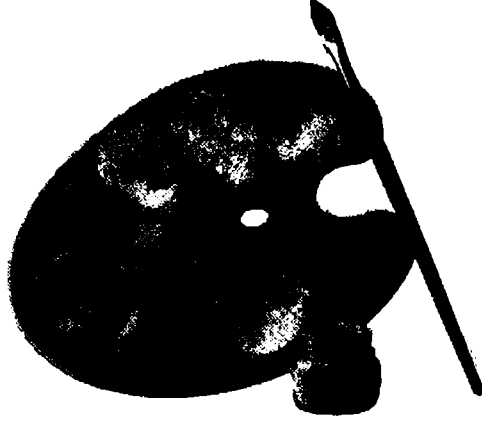
Bundan zevk almaya hazırdım. Hoşuma gideceğini biliyordum. Ama bu eylemden bu kadar tahrik olmaya hazır değildim.

Benim King'im.

Arkamdan ağır adımlarla yürüyen köpek ayak sesleri geldi.

“Selam, Dük,” dedim sahibi kadar sevmeye başladığım köpeğe. “Çalışmaya dönelim mi?”

Dük koca kafasını elime vurdu. Sonra da evin içinden stüdyoma doğru ilerledik. King bana borcunu ödeyene kadar kendimi meşgul etmeyi planladığım yere gittik.

YETMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SAVANNAH

“Bebeğim, uyan.”

Gözkapaklarıma ışık vurunca gözlerimi daha sıkı kapattım.

“Hadi, gitmeliyiz.” King omzumu sarstı.

“Ne?” Elimi gözlerimin üzerine bastırdım. “Nereye gideceğiz?”

“Göreceksin.”

Parmaklarımı aralayıp gözlerimi kısarak ona baktım. “Saat kaç?”

Yatağın başucundaki saate baktı. “İkiyi biraz geçiyor.”

King kızgın ya da endişeli görünmüyordu. Yani saldırıya uğramamıştık ya da ev yanıp kül olmuyordu.

Sinirlenerek elimi indirdim. “Beni gecenin ikisinde uyan-dırmak için ne gibi bir sebebin olabilir?”

“Sana borçluyum.”

Seks mi?

“Sen ne...”

“Kalk,” diye sözümü kesti.

“Peki.” Örtüyü üzerimden attım.

“Beş dakikan var.”

Yatağın yanında dikilip kısıtığım gözlerimi hâlâ siyah kumaş pantolonu ve siyah gömleğiyle duran King’e diktim.

“Sen uyumadın mı?”

“Henüz değil.”

“Bir sorun mu var?” Soruyu esneyerek sordum.

King eğilip yüzünü benimkine yaklaştırdı. “Dört dakika, Savannah.”

Gözlerimi devirdim. “Çok buyurgansın.” Ayaklarımı süreyerek banyoya giderken durakladım. “Ne giymem gerekiyor?”

İkimiz de dar ve kısacık pijama takımına baktık. King’in dilinin üstdudağında gezinmesini izledim. “Ben bir şeyler seçerim.”

Ona ne demek istediğini soracaktım ama arkasını dönüp giyinme odasına yöneldi.

Hâlâ yarı uykulu şekilde hızlıca tuvaletimi yaptım. King banyoya girdiğinde diş fırçam hâlâ ağzımdaydı.

Dişlerimle işimi bitirdikten sonra seçtiği kıyafetleri almak için ellerimi uzattım.

Bana diz hizasında siyah bir jarse elbise verdi ama beni daha fazla yalnız bırakmaya yönelik hiçbir hareket yapmadı.

“Sutyen yok mu?”

Başını iki yana salladı.

Uyku tişörtümü çıkarıp elbiseyi üzerime geçirdikten sonra pijama altımı da bacaklarımdan indirdim.

Yatmak için giyinirken şansımın yaver gitmesini umut ederek şortumun altına hiçbir şey giymemek yerine sevimli,

dantelli bir külot giymiştim. Şimdi buna daha çok seviniyordum çünkü King bana iç çamaşırı getirmemişti.

İki eliyle gömleğini açık tuttuğunda ne demek istediğini anlayarak kollarımı geçirdim ve King'in ortadaki düğmeleri iliklemesine izin verdim. Böylece sutyensiz dekoltemi kapatmış oldu.

Ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. "Gidelim."

"İl..."

King son birkaç dakikadır ilerlediğimiz yolda dönerken endişem artıyordu.

Karanlıktı. Gerçekten karanlıktı. Sokak lambası yoktu. Yaşam belirtisi de.

Ne beklediğimi bilmiyordum ama King gecenin bir yarısı *bana borcunu ödemek* için beni uyandırdığında seksi bir yere gittiğimizi düşünmüştüm.

Otel gibi bir yere. Ya da bir partiye falan.

Farlarımız dar, çakıllı yolda etrafı aydınlattıktan sonra kapalı bir tel örgülü kapıya yöneldi.

Burası bir eğlence mekânı değil.

King uzun farlarını iki kez yakınca daha önce fark etmediğim bir adam öne çıkarak kapının kilidini içeriden açtı.

"King?"

Yine cevap vermedi. Sadece ayağını frenden çekti ve ilerledik.

Panik sırtımdan yukarı tırmanmaya başladı.

Beni buraya öldürmek için getirmiş olamaz.

Bunu aşmıştık. Değil mi?

Bir çeşit garaj yolu olması gereken yerin her iki yanında sıralanmış, ezilmiş arabalar göründü.

Ah, ne güzel; hurdalıktayız.

"Kocacığım." Sesimi sakın tutmaya çalıştım. "Bana nere-

ye gittiğimizi söylemezsen, hareket halindeki bu araçtan atlayıp karanlığa doğru koşacağım.”

“Öyle bir şey yapmayacaksın.”

“Ah, gerçekten mi?”

Başını iki yana salladı. “Birincisi, kapılar kilitli.”

Elim hemen kola gitti ve gerçekten de söylediği gibi kapı açılmadı.

“İkincisi, bir daha kaçmayacağına söz vermiştin.”

Sesi kulağa çok umursamaz geliyordu ve ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Üçüncüsü de şu ki, geldik.”

Gözlerim ön cama ve önümüzdeki tek katlı binaya kaydı.

Bazen ahırlarda gördüğünüz o ucuz, oluklu metalden yapılmış gibi görünüyordu. Ama bu bir ahır değildi. Ancak işyeri de değildi. Burası hiçbir şey değildi. Hiçliğin ortasındaki büyük bir hurdalıkta boş bir binaydı.

Uyluğuma konulan büyük bir el yerimde zıplamama neden oldu.

“Sakin ol.” King’in nazik ses tonu, çevremizdekilerle tam biz tezat oluşturunuyordu.

“Sen...”

Parmakları bacağıma sıktı. “Umarım seni buraya öldürmek için getirip getirmediğimi sormayacaktır çünkü bu gerçekten duygularımı incitir.”

Ağzımı kapattım. Çünkü evet, burası birini öldürmek için götüreceğiniz türden bir yere benziyordu ve ben de *bunu* soracaktım.

Karanlıkta King’in gözlerini zar zor seçebiliyordum ama rengini anlamak için onları görmeme gerek yoktu.

Daha yakına eğildi. “Güven bana.”

Bu bir sınavmış gibi geliyordu. Ama geçecektim çünkü ona güveniyordum.

“Tamam.” Başımı salladım.

Önümüzdeki binanın ön tarafında duran yekpare metal kapı açıldı. Loş, sarımsı bir ışıkla arkadan aydınlatılarak Nero dışarı çıktı.

King kapıyı açıp inmeden önce bacağımı son bir kez sıktı.

Onu takip etmeye çalıştım ama kapım açılmayarak bana hâlâ içeride kilitli olduğumu hatırlattı.

King aracın önünden dolaşırken Nero’nun bir el hareketi yaptığını gördüm. King de buna bir parmağını kaldırıp *bekle* işareti yaparak karşılık verdi.

Sonra son adımları atıp kapımı açtı.

Güven.

Elimi bana uzattığı avucuna bırakarak beni indirmesine izin verdim. Binaya yaklaşırken elini tutmaya devam ettim.

Tanıştığımız gece giydiğim babetler çakılları ezerken çıkan gürültü, King’in çok daha ağır olan ayak seslerine karıştı ve gecenin sessizliğini doldurdu.

Arkasındaki ışık yüzünden aramızda birkaç adım kalana kadar Nero’nun yüz ifadesini seçemedim. Şaşırmış görüldüğünü söylemek de hafif kalırdı.

Tamam, o zaman bu kesinlikle bir çeşit “Savannah’ı öldür” planı değil.

Nero’nun kaşları olabildiğince kalktı. “İıı...”

“O hazır mı?” diye sordu King arkadaşının yüzündeki ifadeyi görmezden gelerek.

“Evet, o hazır.” Nero’nun gözleri bana kaydı. Ardından King’e döndü. “Ne halt...”

King, Nero’nun sözünü keserek beni de yanına çekti. “Güzel.”

Nero ellerini yukarı kaldırıp kapı aralığından geriye doğru adım attı. “Sormayacağım.”

Tamam, cinayet değil ama her ne olacaksa Nero’yu şaşırtmaya yetiyor.

Bu iyiye işaret olamaz.

Binaya girdiğimizde gözlerimin alışması biraz zaman aldı ama sonra içerinin de dışarıyla aynı olduğunu görebildim. Köhneydi. Rasgele ıvır zıvırla doluydu. Bir yığın kova, birçok palet vardı. Eski bir yazarkasayla çatlamış bir tezgâh.

Her şey zamanda donmuş gibiydi. Sanki yıllardır dokunulmamıştı. Belki on yıldır.

Ön kapıdan odanın ortasında açık bırakılmış bir çift -yutkundum- kiler kapısına doğru uzanan, toza bulanmış ayak izleri dışında.

Nero yerdeki deliğin kenarına yürüyüp hızlıca ıslık çaldı.

Yeraltından yukarı gelen beton merdivenlerden ayak sesleri yankılandığında King'in elini daha sıkı kavradım.

O da başparmağıyla elimin arkasını okşadı.

Önce bir, sonra tanımadığım üç adam basamakları çıktı.

Yollarında duruyormuşuz gibi hissetsem de King hareket etmedi. Yerini koruyarak adamların etrafımızdan dolaşmasını sağladı.

Yanımızdan geçerlerken başlarını King'e doğru eğdiklerini ama gözlerini benden bilerek uzak tuttuklarını fark ettim.

"O tamamen senin." Nero'nun o deyip durması kollarımdaki tüyleri diken diken ediyordu.

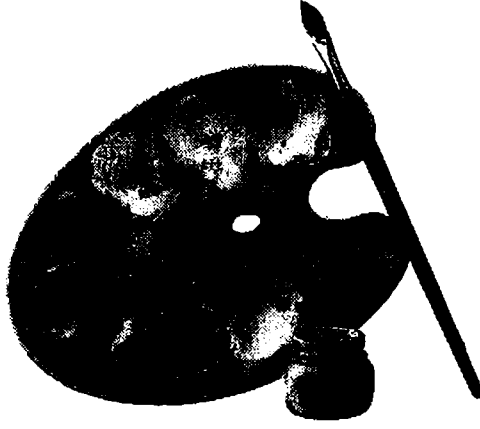
King tutuşunu elimden bileğime kaydırды ve avuç içim sırtına gelene kadar elimi arkasına götürdü. "Merdivenler dar ve dik. O yüzden ben önden gideceğim. Ama denge için elini sırtımda tut."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama boğazım o kadar kurumuştı ki konuşamadım. O yüzden sadece başımı salladım.

Elimi sırtına bastırırken parmaklarım titriyordu. King inmeye başladığında binadan çıkan diğerlerinin sesini dinledim.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, duracak diye korkuyordum.

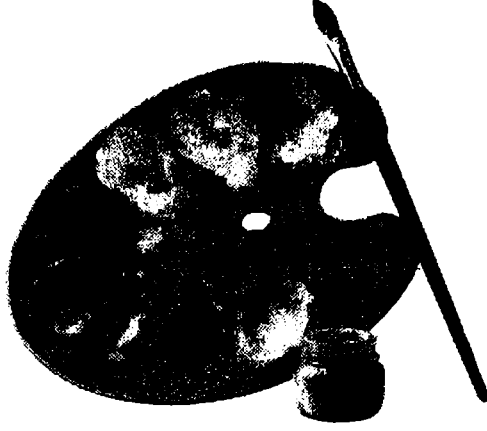
Merdivenler King'in dediği gibi dikti. Bu yüzden elimi omuzlarının arasından yukarı kaydurdım. Onu takip etmeye başlarken gömleğinin kumaşını kavradım.

YETMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KING

Yeraltına inerken adımlarımı yavaş tuttum.
Bu bir hata olabilirdi.
Ama harika da olabilirdi.
Savannah'ya bunu fazla düşünmesi için zaman veremezdim.

YETMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

İndikçe merdivenlerin tepesindeki ışık azalıyor, etraf gitgide daha karanlık oluyordu.

Ama birkaç adım sonra yeni bir parıltı fark ettim. Aşağıdan gelen bir parıltı.

“Son iki basamak,” dedi King omzunun üzerinden aşağıya ulaştığı sırada.

Basamakların dibinde belki bir metre uzunluğunda küçük bir sahanlık vardı. Onun ilerisinde de açık bir kapıyla loş bir oda göze çarpıyordu.

King yüzünü bana döndüğünde cüssesi odanın ilerisini kapattı.

Parmaklarını kaldırdı ve düğmelerimi çözmeye başladı. “Sana ne kadar seksi olduğunu hiç söylemiş miydim?”

King’in boğuk sesiyle meme uçlarım adeta canlandı.

Başımı iki yana salladım. “Söylediğini sanmıyorum.”

“O zaman bana yazıklar olsun.” Gömleğimi omuzlarımdan indirdi. “Çünkü sen, küçük karıcığım, erotik rüyaların gerçeğe dönüşmüş halisin.” Arkasına uzanıp gömleği kapı koluna astı.

Ona dokunmak istiyordum. Benimkini çözdüğü gibi ben de onun gömleğini çözmek istiyordum ama ürkütücü bodrum odasından gelen boğuk bir ses bana nerede olduğumuzu hatırlattı.

“O da neydi?” Nefesim korkudan mı, yoksa şehvetten mi kesilmişti bilmiyordum. Beynim de bedenim de neye odaklanacağını bilemiyordu.

King yakınımı eğildi. “Seninle tanışana kadar sahip olduğumu bilmediğim bir fantezi.”

Dudakları benimkilere hafifçe değdi. Bir kez. İki kez. Üçüncü seferde dudaklarını bastırdı. Sertçe.

Ben de ona karşılık vermek için ağzımı açtım.

King teslimiyetimi karşısında inledi ve elleri omuzlarımdan memelerime kaydılar. Elbisemin ince kumaşı üzerinden onları kavrayıp sıktı.

Ellerim de asıl hedeflerine dönerek King'in gömleğinin düğmelerini sonuna kadar açana dek uğraştım.

Avuçlarımı King'in karnına bastırduğumda derisinin altındaki kasların dokunuşuyla gerildiğini hissettim.

“Aletimi tut, bebeğim.” Kalçalarını öne yuvarladığında ben de ona uyum sağlamak için ellerimi indirip pantolonunun üzerinden avuçladım.

Çok kalındı. Çok da sertti.

King memelerini bırakıp kemerini çıkardı ve bir elini pantolonunun ön kısmına soktu. Pantolonu üzerinde bıraktı ama aletini yukarı bakacak, ucu bel kısmından dışarı çıkacak şekilde ayarladığında loş ışıktaki zevk suyu parlıyordu.

Başparmağını ucunda gezdirip özünü topladıktan sonra damlayı ağızıma götürdü.

“Bu gece iki kez boşalacaksın.” Başparmağını dudaklarımda gezdirdi. “İçine girmeden önce bir kez. Sonra da seni tohumlarımla doldururken.”

Yüce Tanrım, şimdiden boşalmak üzereyim.

Dudaklarımı yalayarak onun tadına baktım. Külotum sırlıklam oldu.

“Benim için bunu yapabilir misin, Savannah? Benim iyi kızım olup iki kez boşalabilir misin?”

Başım la onayladım.

“Sözlerini duymak istiyorum.”

“Evet, King'im.”

Sırtışı tenimde kayarak ilerledi.

“Mükemmel.” Eğilip beni kıcımdan kavradı ve kollarının arasına aldı. “Sen mükemmelsin.”

Ağız benimkiyle birleşti ve beni vücuduna sımsıkı sararken sıcaklığını içimde hissettim.

Sırlıklamdım. Klitorisime yaptığı baskı boğazımdan bir inilti çıkmasına neden oldu.

İri elleri kıcımda dolaşırken, parmakları iç çamaşırımın kenarlarından çıplak tenime değene kadar ilerledi.

Dili hâlâ ağızımı işgal ediyordu. Göğsündeki sürekli güm-bürtünün meme uçlarıma vurması cennet gibi hissettiriyordu.

Kıcımı kavrayan parmak uçları beni araladı. İç çamaşırımın kumaşı arka girişime sürtünürken kıvranmama neden oldu.

Tüm bunlar olurken King beni uzunluğuna doğru bastırıyordu ve ben utanç verici bir şekilde boşalmaya çoktan yaklaşmış durumdaydım.

“King!” Nefes almak için ağızımı onunkinden geri çektim.

İleride, onunla aynı hizada, King'in omzunun üzerinden arkasındaki odayı görebiliyordum. İçindeki adamı da.

Bedenim kasılmaya çalıştı ama hâlâ King'e sarılmış durumdaydım. O da bana daha sıkı sarıldı. Beni hâlâ uzunluğuna karşı aşağı yukarı hareket ettiriyordu.

Adam odanın ortasında oturuyordu. Bağlıydı ve ağzı tıkalıydı. Boynuna tavana asılı gergin bir zincir dolaşmıştı.

“Güven bana,” diye fısıldadı King kulağıma.

Ama burada bir adam var. Bodrumda bağlı.

King odaya girerken beni tutmaya devam etti.

Gözlerim diğer ayrıntıları algılamak için aceleyle gezinirken ciğerlerim içlerine nefes çekmekte zorlanıyordu.

Oda tavandan sarkan birkaç çıplak ampulle standart yatak odalarından çok da büyük olmayan beton bir bloktu.

İçerisi temizdi ve yan duvardaki esirle dev alet sandığı olmasa sade görünebilirdi.

Odaya girdiğimizde King yüzünü adama dönünce ben de duvara dönmüş oldum. Ama King'e sarılma şeklim ve onun kıcımlı kavrama biçimi, elbisemin yukarı kalktığı ve diğer adama King'in beni okşayan ellerini görme imkânı verdiği anlamına geliyordu.

King'in parmaklarından biri arka girişimi okşayınca görüşüm bulanıklaştı.

King burnunu yanağıma sürttü. “O berbat bir adam ve bu gece ölecek. Ama önce seni onun önünde becereceğim.”

Hassiktir, hassiktir, hassiktir.

Kalçalarını öne ittiğinde sert aletin baskısı klitorisime neredeyse acı verdi. “Seni böyle gören herkesi öldüreceğim konusunda yalan söylemiyordum. Yani tek yol bu.”

Bu çok sapkın bir şey.

King ayaklarım yere değene kadar beni vücudundan aşağı kaydırıdıktan sonra sırtımı onun önüne gelecek ve ikimizin de mahkûma bakacağı şekilde beni döndürdü.

Güçlü kollarından birini vücuduma sararak beni yerimde

tuttu. “Seni görmeyi hak etmiyor.” King’in diğeri eli elbisemi yukarıya toplamaya başladı. “Onu cehenneme göndermeden önce bu cennet parçasını hak etmiyor.” İç çamaşırım ortaya çıkana kadar durmadı. Beni bu yabancının gözlerinin önüne serene kadar.

İnanılmaz derecede sapkın.

King elini göbeğimden külotuma doğru kaydırırken anında inleyerek ağzını omzuma indirdi. “Tanrı aşkına, sırlı-sıklamsın, amına koyayım.”

Öyleydim ve ona bizi neyin beklediğini göstermeden önce vücudumun hazır olduğunu haykırmak istesem bile, bedenimin onun dokunuşuyla yay gibi kıvrılmasına engel olamadım.

Ama her saniye daha da ıslanıyorsun.

Parmaklarını yarığıma sürterek kayganlaştırdı. “İlk olarak bu şekilde boşalacaksın.”

“King...” Ellerim beni tutan kolu kavramak için yukarı uzandı. “Yapamayız...”

“Yapabiliriz.” Parmaklarını içime kaydırıp kıvrırdı. “Yapacağız da.” Parmaklarını çıkarıp klitorisimin üzerinde gezdirdi. “Ama çabuk gelmen gerekiyor çünkü bu tatlı amcığının içinde olmam gerekiyor.”

“Ben yapabileceğimi...”

Yapabileceğimi sanmıyorum, diyecektim. Ama sonra King parmaklarını klitorisime doğru titretti. Ben de ona sarılmaktan başka bir şey yapamadım.

“İşte böyle, tatlım.” Neredeyse yanak yanağa olacağımız şekilde ağzının kenarını kulağıma bastırdı. İkimiz de öne bakıyorduk. İkimiz de irileşmiş gözlerini bize dikmiş adama bakıyorduk. “İsteddiği kadar bakabilir. Çünkü işimiz bittiğinde gözbebeklerini kafatasından söküp atacağım.”

Tutarsız sesler çıkarırken inlemeye başladım. Çünkü Tanrı yardımcım olsun, bundan zevk alıyordum.

Parmaklarını daha sıkı bastırduğunda gözlerimi başka yere çeviremiyordum. King'in külotumun içindeki elini seyreden adamı izliyordum.

"Hadi, bebeğim." Memelerimin arasına bastırdığı elini hareket ettirdiğinde elbisemin önünü çekiştirildiğini hissettim.

Kolunu çektim ama durmasını mı yoksa daha hızlı olmasını mı sağlamaya çalıştığımı bilmiyordum.

Ama kafa karışıklığım ihtiyacıma yenik düştü çünkü memelerim serbest kaldığında adamın dikkatini kadınlığının merkezinde hissedebiliyordum.

Gördüklerinin hoşuna gittiğini biliyordum.

Bana dokunamayacağını biliyordum.

Bana dokunmasına King'in asla izin vermeyeceğini biliyordum.

King'e ait olduğumu ve başka kimseye ait olmadığını biliyordum.

King meme ucumu çimdiklerken uyluklarımın arasındaki parmakları hiç durmuyordu ve inliyordum. Yüksek sesle.

Bir an için daha engellemeye çalışırken her yerim kasıldı.

"Evet, karıcığım, işte böyle. Parmaklarımı sırlıslıkla et. Elime boşalırken ona izlet."

Adamın gözleri göğsümden, King'in elinin amımla oynadığı, sadece ince bir dantelle kapanan yere indi. Bu da bardağı taşıran son damla oldu.

Ben patlarken King'in ağır nefesi kulaklarımı doldurdu. "Devam et." Parmakları klitorisimin üzerinde hareket etmeye devam ediyordu. "Kendini benim için hazırla."

Parmaklarım kolunu tırmalamaya başladı. "Hazırım," dedim nefes nefese. "Hazırım."

King'in kolları etrafıma dolandı ve beni kaldırıp odanın içinde birkaç adım ileri taşıdı.

Beni alet sandığının birkaç adım önüne bıraktı.

“Eğil. Ellerini tezgâhın üzerine koy.”

Dediğini yaptım. Yüzeye ulaşmak için kollarımı önümde uzattım.

İri bir el ensemden belime doğru indi. “Benim için eğil, karıcığım.”

Ben de öyle yaptım.

King elbisemin arkasını kıvrıp belime doladı.

Sandalyedeki adamı görebilmek için başımı yana çevirdim. Şimdi biraz daha arkamızda kalıyordu. Ama ben tam bunu düşünürken King kalçalarımı kavradı ve adamın profilden daha iyi görebilmesi için bizi çevirdi.

“O memeleri görebileceğinden emin olalım.” King kalçalarımı salladığında hareketle birlikte memelerimin de sallandığını hissedebiliyordum. Külotumu bacaklarımdan indirmeye başladı. “Beni o ateşli küçük amcığa girip çıkarken görebildiğinden de.” Külotumu ayak bileklerimden indirdi. Ben de omzumun üzerinden arkamda duruşunu izledim.

Bir fermuar sesi geldi. Ardından King’in aletini kıcımın tepesine vurmasıyla çıkan şaklama duyuldu.

King dizlerini bükerek boylarımızı aynı hizaya getirirken ben de ayak parmaklarımdan ucunda yükseldim.

“Benim açgözlü bebeğim.” King inlerken aleti sırlıklam dudaklarımda kolayca kayıyordu.

Ucu girişime doğru bastırmaya başlayınca sandalyedeki adam iniltili bir ses çıkardı.

“İzleyebilir.” King ileri ittirerek yavaşça içimi doldurdu. Durmaksızın doldurdu. “O memeleri emmeyi hayal edebilir.” Dibine kadar girdiğinde ikimiz de inledik. Sonra geri çekilmeye başladı. “İçinden çıktığımda aletimin ne kadar parladığını görebilir.” Birkaç kez hafifçe girip çıktı. Aletinin sadece ucu içime girip çıkarken kıcımı kavırıyor ve ne yaptığına bakabilmek için yanakları aralıyordu. “Ama kimse kadınlığını

görmeyecek.” Islaklığımla kayganlaşan bir parmak arka girişime süründü.

Sırtım kendi iradesiyle yay gibi kıvrılırken King hafifçe güldü.

“Karımın bu kadar edepsiz olacağını kim tahmin edebilirdi ki?” Başparmağını sıkı kas halkasının etrafında dolaştırdı. “Kahrolası her şeye varım diyeceğini.” Aletini sonuna kadar içeri itmeye başladı. “Ona verebileceğim her şekilde beni almaya hazır olacağını.”

Kendimi adama bakmaktan alıkoyamadım.

King’in içime girdiği yeri izliyordu. Kocamın uzunluğuna bakıyordu ve... Bir iniltiyi bastırdım. Sertleşmişti. Pantolonunun önünde şişkinlik vardı. King’inkinden küçük olduğunu görebiliyordum ama başka bir adamın bizi izleyerek tahrik olduğunu görmek vücuduma bir ürperti gönderdi.

Adamın izlemesi... Yavaş giriş çıkışlar... King’in bana *arkamdan* hissettirdikleri... Beni tekrar uçurumun kenarına getirdi.

“Lütfen,” diye yalvardım.

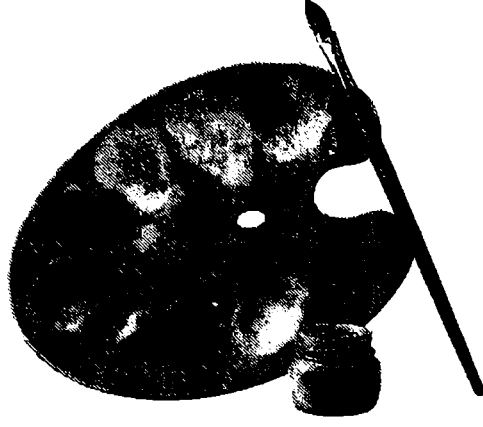
Kalçaları benimkilerle buluşurken elleri tekrar belime gitti ve beni sımsıkı kavradı.

“Lütfen, ne?”

Aletin içimde kalp gibi attığına yemin edebilirdim.

“Lütfen, King’im. Beni becermene ihtiyacım var!”

Homurdanışı bir mırıldamaya benziyordu. “Kraliçem için her şeyi yaparım.”

YETMİŞ ALTINCI BÖLÜM

KING

Aletimi karımın içine sokup ona istediğini verdim. Ama gözlerim nereye odaklanacağını bilemiyordu. Zıplayan kıcına mı? Ya da mest olmuş ifadesini görebildiğim profilinin bir kısmına mı? Yoksa nereye odaklandığını görmek istediğim sandalyedeki adama mı? En çok hangi kısmı seviyordu acaba?

Ölü bir adam olduğunu biliyordu ama yine de ereksiyon halindeydi çünkü kimse Savannah'ı tutkunun sancıları içinde izleyip de sertleşmeden duramazdı.

Ancak o benimdi. Tamamen benim.

Kontrolümün son ipleriyle birlikte kendimi bıraktım.

Kadınımın, içine girdiğimde aletimin etrafına kenetlendiğini hissettim.

Belini sıkıca kavradım. Kendimi gidebildiğim kadar derine gömerken onu olduğu yerde tuttum.

İçine girip çıktım. Her itişte memelerini, kıcını ve her yerini sallayarak.

Beni sıkmaya başladığını hissettiğimde öne eğilip göğsümü sırtına yasladım. Böylece altına uzanıp birleştiğimiz noktayı ovalayabildim.

“Kocacığım,” diyerek inledi Savannah.

“Neye ihtiyacın var?”

“Benim... boşalmaya ihtiyacım var.”

“Hemen şimdi mi?” diye sordum parmaklarımı klitorisine bastırırken.

“Lütfen.”

“Onu izle.” Şişmiş sinir yumağını ovalamaya başlarken verdiğim komut sıkılı dişlerimin arasından çıktı. “Seni dar-madağın olurken izlemesini seyret.” Ovalamaya devam ederken kalçalarımı itip çekmeyi de sürdürdüm. “Hadi, bebeğim. İkimiz için boşal. Ona neler yapabileceğini göster.”

Savannah adamı izlemek için başını çevirince anında aletimi daha çok sıkıldığını fark ettim. Hemen ardından da boşalmaya başladım.

Adamın inlediğini ve boynundaki zincirin şangırdadığını duydum ama başka tarafa bakamayacak kadar meşguldüm. Çünkü görünüşe göre karımın benimle birlikte uçurumdan yuvarlanması için gereken tek şey aletimin onun içinde sar-sılmasıydı.

Savannah haykırp omuzları öne doğru kıvrılırken başı aşağı düştü ve orgazm vücudunu ele geçirdi.

Taşaklarım gerildi ve benim geri kalanını dışarı fişkırtırken inledim. Geri çekilirken klitorisile oynamaya devam ederek kasılmasını sağlamaya devam ettim.

Arkama yaslanarak aramıza baktığımda benim yere damladığını görebiliyordum.

“İşte böyle, tatlım. Dışarı akıt.” Savannah’nın dizleri bü-

külmeye başlayınca elimi kadınlığından çekip kolumu beline doladım. Onu göğsüme çekerek ağırlığını desteklerken dudaklarımı saçlarına bastırdım.

“Çok iyiydin.”

Diğer kolumu uzatıp elbisesinin önünü yukarı çektim. Artık işimiz bittiği için muhteşem memelerini kapattım.

“Sen mükemmelsin, Savannah bebeğim.”

Elbisesinin eteğini onu tamamen örtecek şekilde ayarladım. Sonra aletimi tekrar pantolonumun için sokup iki kolumla ona sarıldım.

Kaburgalarının altındaki kalbi küt küt atıyordu ve nefesi hâlâ kesik kesikti. O kadar güzelce boşalmasına rağmen düşüncelerime şüphe girdi.

Yanaklarımız birbirine değecek şekilde yüzümü eğdim ve başımı onunla sandalyedeki adamın arasına soktum. “İyi misin, karıcığım?”

Boğazından küçük, boğuk bir kahkaha çıktı. “Tanrı aşkına, King.” Başını hafifçe iki yana salladı. “Bu çok...” Sözünü yarım bıraktı ve adama bakmak için dönmeye çalıştı ama yanağını onunkinde tutarak buna izin vermedim.

“Çok ateşliydi,” diye bitirdim.

Hâlâ ona sarılmış vaziyette Savannah’ı ön duvara doğru çevirdikten sonra kapıya yürüttüm.

Direnmedi ve adama tekrar bakmaya çalışmadı.

Eşikten geçtiğimizde kapıyı arkamızdan büyük ölçüde kapattım.

Merdivenin dibindeki küçük sahanlıkta durup cebimden Savannah’nın külotunu çıkardım.

Onu benden almaya çalıştı ama önünde çömeldim. “Bana bırak.”

Savannah omuzlarımdan destek aldı, sonra ben dantelli külotunu bacaklarından yukarı kaydırırken sevimli küçük ayakkabılarının içindeki ayaklarını kaldırdı.

Hâlâ darmadağındı ve bunun muhtemelen onun için rahatsız edici olduğunu biliyordum ama onu bu şekilde görmek sonsuza dek hafızamda yer edecekti.

Ayağa kalkıp kapı kolundan gömleği aldım ve Savannah'nın giymesine yardım ettim. Bu kez daha fazla düğme ilikleyerek boğazına kadar örttüm.

Ellerim gömleğin yakasında, onu olduğu yerde tutarken alnına bir öpücük kondurdum. "Arabaya git ve beni bekle. Tamam mı?"

"Tamam."

Tek elimle onu bırakıp cebimden anahtarlığı çıkararak ona uzattım. Anahtarı aldı ama yakasını bırakmadan önce yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Benim için bir şey daha yap, tamam mı?" Hafifçe başını sallayıp onayladı. "Bunu fazla düşünme, bebeğim."

Ben onu bırakmadan önce Savannah bir kez daha başını salladı ve merdivenlerden çıktı.

Binanın ön kapısının açılıp kapandığını duyana kadar bekledikten sonra odaya döndüm.

Gömleğimin düğmeleri hâlâ belime kadar açıktı ama ortalığın karışmasını istemediğim için öyle bıraktım.

Pony denen adam hâlâ bıraktığımız yerdeydi.

İttifak bir süredir onu takip ediyordu. Bizi yetkili birine götüreceğini umarak hareketlerini izliyorduk. Çünkü işin içinde olduğunu biliyorduk. O her zaman için sadece bir aracıydı ama işin içindeydi.

Fakat bu gece Pony bardan eve yürüyen bir kadını kaçırmamanın iyi bir fikir olacağına karar verdiğinde adamlarımızdan bazıları onu izliyordu.

Ama kadın için şans ve Pony için de şanssızlık şuydu ki, adamlarımız onu kendi minibüsüne bindiremeden yakalamıştı. Bu da bize olan faydasının bittiği anlamı geliyordu. Çünkü serseri mayınlara güven olmazdı. Tecavüzcüler de canlı bırakılmazdı.

Ellerimi kalçalarımaya koyarak yavaş pisliğe baktım. “Senin için büyük planlarım vardı. Ama şu anda kendimi oldukça iyi hissediyorum ve senin kanlı leşin yerine seksi karımın amı gibi kokmayı tercih ederim. Bu yüzden sanırım bu işi hemen bitirmeyi seçeceğim.”

Gözleri irileşirken konuşmaya başladı ama ağzına sıkıştırılan bez ve kafasını saran bant kelimelerin oluşmasını engelledi.

Dilimi şıklattım. “Konuşma zamanı bitti.”

Pony’nin oturduğu sandalye yere sabitlenmişti ama kendisi sandalyeye bağlı değildi. Yine de kaçamazdı. Ancak bir cesedi sandalyeden çözmenin ne kadar can sıkıcı olduğunu öğrenmiştik. Bu yüzden daha iyi bir yol bulmuştuk.

Önce esirin ayak bileklerini X şeklini alacak şekilde çaprazlıyor, sonra da yüksek mukavemetli halatla sekiz şeklinde birbirine bağlıyorduk. Bu şekilde dizleri birbirinden ayrılıyor ve ayakları yere açılı bir şekilde duruyordu. Yani ayağa kalkmaya çalışsa bile yürüyemiyordu.

Eller basitçe arkadan kelepçelenirdi. Denenmiş ve doğrulanmış bir yöntemdi.

Hiç bakmadan, Pony’nin tırnaklarının çoğunun olmadığını biliyordum. Paylaşacak başka bilgisi olmadığını da buradan biliyordum. Neden ağız tıkacını çıkarmanın bir anlamı olmayacağını da.

Bir de zincir...

Bir ucu Pony'nin boynuna asma kilitle bağlanmıştı. Gözlerim zinciri tavana kadar takip etti. Burada bir dizi basit marakadan geçtikten sonra bir kancayla sabitlendiği yere sarkıyordu.

Yine teoride kalkmayı *deneyebilirdi*. Ama ayakları düzgün çalışmazdı ve düşerdi. Kolları da işe yaramayacağı için büyük ihtimalle kendini asana kadar çırpmacaktı.

Bu daha önce olmuştu.

Ellerimi çırpıttım. "Tamam o zaman."

Odanın diğer ucundaki alet sandığına doğru yürüyüp ikinci çekmeceyi açtım.

Bunu çabuk yapmak istiyorum. Ama çok da çabuk değil.

Parmaklarım seçeneklerin üzerinde gezinirken av bıçağını görünce sırtıttım.

Bu iş görür.

Dönerken bıçağı avucumda çevirdim. Yirmili yaşlarımda ellerimi ilk kez kirlettiğimde öğrendiğim anlamsız bir beceriydi. Gösterişçi ve aptalcaydı ama etkiliydi de.

Örnek olarak da Pony bağırmaya başladı.

"Gözlerini oymayacağım. O yüzden sakın olabilirsin." Ses tonumu sohbet havasında tuttum.

Önünde dururken bıçağın bir kez daha dönmesine izin verdim.

"Ama... cezalandırılman gerekiyor. Aklıma da tek bir uygun hareket tarzı geliyor." Bıçağı yukarı bakacak şekilde tuttum. "Şunu bil ki, bu benim için de tatsız olacak." Kolumu aşağı doğru iterken bıçağın da aşağı dönmesine izin verdim.

Pony benden uzağa çekilerek bana mükemmel bir yol açtı.

Jilet gibi keskin bıçağımın ucu pantolonunun önünü ve hâlâ yarı sert olan sikinin tabanını, altındaki sandalyenin direnciyle karşılaşana kadar kesti.

Mesele ses değildi. Her şey vıcık vıcık bir ses çıkmayacak kadar hızlı olmuştu. Asıl olay, o bir miktar sürtünmeydi. Bıçağın sadece küçük bir dirençle aletini kolayca kesme şekli.

Bıçağı çabucak olduğu yerde bıraktım.

Pony bu sefer gerçekten çığlık attı. Yüksek perdeden ve acı içinde.

Ben de yumruğumu göğsüme bastırıp öğürmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Biliyorum, adamım.” Omuzlarım ürpertiyle titredi. “Değim gibi, tatsız. Ama boktan bir hayat yaşarsan, boktan bir şekilde ölürsün.”

Pony kendi soluğunda boğuluyordu. Burnundan akan sümüğün bununla bir ilgisi olduğuna emindim. Ama kucağında biriken kan beni başka bir öğürmeyle mücadele etmeye zorladı.

Genelde aleti ve taşakları rahat bırakırdık ama bu herif bunu hak etmişti.

Birkaç adım uzaklaşıp zincirin yere sabitlendiği yere gittim. Uzun kısmını kavradıktan sonra alt tarafı kancadan kurtardım. Zincirin makaralardan geri çıkmaması için sıkıca tuttum. Çünkü Pony’nin boynundaki zinciri gevşetmek, yapmak üzere olduğum şeyin tam tersiydi.

“Hâlâ benimle misin?” Zinciri hafifçe salladığımda boynu sarsıldı. İnleyen Pony yaşlarla dolu gözlerle bana baktı. Parmaklarım zinciri sıkarken ses tonum ciddileşti. “Senin yüzünden kaç kadın ağladı?” Zinciri aşağı çekerek gerginliği artırdım ve Pony’nin boynunu yukarı çektim. “Kaç tanesine merhamet gösterdin?” Daha sert çektim. Boynu daha da gerildi. “Tahminimce sıfır.”

Daha fazla ağırlık verdim.

Pony feryat ediyordu ama oturduğu yerde kalmaya devam

etti. Düşündüğüm gibi sallanan ayaklarının üzerinde kalkmadı.

“Ne oluyor lan?” diye mırıldandım. “Erkek gibi ölemiyormusun?”

Pony’dan muhtemelen kırk beş kilo fazlam vardı. Yani şimdiye kadar havada olmalıydı.

Zinciri daha sert çekerken ağırlığımı tamamen ona verdim.

Kendi kendine çözülmeden önce de sorunu gördüm.

Bıçağın ucu sandalyeye tahmin ettiğimden daha fazla saplanmıştı ve vücudunu *aletinden* koltuğa sabitlemişti. Zincir en sonunda onu yukarı çekerken bıçak takılı kaldı. Adam yükselirken pantolonunu açtı ve uzantısının buruşmuş ucunu kesip kopardı. Sonra da aleti pantolondaki delikten yere düştü.

Vücudum geri sıçrayarak küçük şeyden uzaklaştı. Ama hâlâ tuttuğum zinciri sertçe çektim. Ya da yeterince sertçe. Çünkü bu harekete zincir boyunca hissettiğim bir çatırtı -Pony’nin boynunun kırılması- eşlik etti.

Zinciri bıraktım. Pony’nin vücudu yere düşerken hareket edersem bir kısmı üzerime bulaşacakmış gibi ellerimi iki yana açtım. Zincirin uzunluğu ağırlığını takip ederek makaradan çözüldü ve gürültülü bir şangırtıyla vücudunun üzerine yığıldı.

Önümdeki cesede bakarken tiksintiyle eğlenme arasında donup kaldım. Yüzü yerde, kıçı yukarıda, kesilip kopmuş aleti açık gözlerinden sadece birkaç adım uzaktaydı.

Tiksinti galip gelince ellerimi defalarca göğsüme sürterek iğrençliği üzerimden atmaya çalıştım.

İsmimin başlangıcına benzeyen bir ses dikkatimi kapı aralığına çekti.

Nero eli kapının koluna koymuş orada duruyordu. Ağzı iğrenmeyle kıvrılmış, gözleri inanamayan bir bakışla Pony’nin bedenine dikilmişti.

Her şey yolundaymış gibi davranarak omuzlarımı dikleştirdim. “Kapa çeneni. *Muppet*’a* benziyorsun.”

Nero bakışlarını yavaşça benimkilerle buluşturdu. “Herifin aletini kesmişsin.”

Başımı diğer yana çevirdim. “Teknik olarak doğru. Ama planım bu değildi.”

Nero burnunu buruşturdu. “Bir de burası seks kokuyor çünkü...?”

“Çünkü benim karım seninkinden daha havalı.”

Nero’nun gözleri tekrar Pony’ye kaydı. “Bilmek istediğimi sanmıyorum.”

“İıı, ıyy.” Cesedi ve altında giderek büyüyen kan gölünü işaret ettim. “Bu daha sonra oldu.”

Nero merdivenden çıkmak için döndü. “Bilmek istemiyorum.”

“Dostum.” Onu takip ettim. “Pony’nin üstünde sikişmedik tabii ki.”

“Bilmek istemediğimi söy...”

“Sadece önünde sikiştik.”

Nero ellerini havaya kaldırdı. “Bilmek istemiyorum!”

* 1955’te *Jim Henson* tarafından yaratılan absürd, parodi ve mizah anlayışıyla skeç yapan kukla karakterleri. (ç.n.)

YETMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

King'in cipinde, hurdalık binasının ön kapısıyla bulunduğum yer arasında durmasını izlerken dudaklarımı birbirine bastırdım.

Beni eve götürmeye hazır bir şekilde bana doğru yürüyordu ama binanın yanında Nero'yla duran adamlardan biri onu geri çağırdı.

Kulağınla telefonla duran adama dönmeden önce King'in göğsünün bir nefesle genişlemesini izledim.

King bana olanları fazla düşünmememi söylemişti. Ben de düşünmüyordum.

Çünkü düşünürsem... Hayır. Gördünüz mü? Oraya hiç girmiyordum bile.

Ben burada beklerken onun orada ne yaptığını da merak etmeyecektim.

Ne yaptığını biliyorsun. O adamı öldürüyordu.

Ama King benden başka bir şey yapmamı istemişti. Ona güvenmemi.

Ben de güveniyordum.

O yüzden güvenecektim.

İşte bu yüzden burada ellerim kucağımda oturmuş, karanlıkta konuşan bir grup adamı izliyordum.

Nero bir şeyler söyledi ama King başını iki yana salladı ve tanımadığım adamlardan birini işaret etti.

Ters giden bir şeyler var.

King uzaklaştı ama şoför kapısına gitmek yerine benimkine geldi.

İçeri girdiğimde kapıları kilitlemiştim. Bu yüzden şimdi açmak için düğmeye bastım. King kapıyı açar açmaz ona doğru uzanarak gömleğinin açık ucunu kavradım.

“Sorun ne?”

Başını iki yana salladı. “Yok bir şey.”

Gömleğini biraz çekiştirdim. “Bir şey var.”

Orada durmuş beni izlerken paylaşmaya karar verdiği anı görebildim. Onun da bana güvenmeyi seçmesini izlemek, az önce birlikte yaptıklarımızdan bile daha önemli hissettiriyordu.

Elleri benimkilerin üzerine kapandı. “Biri galeriyi ateşe vermiş.”

Kaşlarım çatıldı. “Galeri mi?” Mandi’yle Orlando’nun galerisini mi kastediyorsun?”

Başıyla onayladı. “Kimse yokmuş, yani zarar gören olmamış. Ama gidip kontrol etmek istiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü bu kişisel bir şey gibi geliyor ve görmek istiyorum.”

Yutkundum. *Ya bu olayın sebebi bizsek?*

“Ben de seninle geliyorum,” dedim King’e ama o çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı.

“Hayır.”

“Ama...”

“Hayır, Savannah.” Çenemi tuttu. Bu onun yeni favori hareketi gibiydi. “Gelmiyorsun. Eve gidiyorsun.” İtiraz etmeye çalıştım ama çenemi yukarı iterek ağzımı kapattı. “Bu bana güvenmenin bir parçası. Artık bu işte benimlesin, bebeğim. Geri dönüşü de yok. Ama güvenliğin söz konusu olduğunda dediklerimi yapmalısın. Başka zaman bana kızabilirsin ve tartışabiliriz. Bazen kazanırsın da. Ama konu seni güvende tutmak olduğunda değil.” Elini gevşetti. “Beni dinleyeceğini söyle.”

“Dinleyeceğim.”

“Güzel.” King beni tamamen bıraktı ve geri çekilerek ellerimin gömleğini bırakmasını sağladı. “Rocco seni eve bırakacak.” Tam bunu söylerken yanıma başka bir siyah SUV yanaştı.

King arka kapıya ilerleyip benim için açtı.

Şoförün profiline bakarken tereddüt ettim.

“O, Nero’nun ikinci adamı. Sağlam biridir. Görevdeyken sana bir şey olursa, kendisinin de tanıdığı herkesin de korkunç ve acı dolu bir şekilde öleceğini biliyor.”

Adamın sanki patronları tarafından ilk kez tehdit edilmemiş gibi başını iki yana salladığını gördüğüme yemin edebilirdim. Bu da beni biraz daha rahat hissettirdi.

“Yani şu *tanıdığın herkesi öldürme* tehdidi senin her zamanki yöntemin mi? Ben de bana özel olduğumu sanıyordum.” Kocama takılırken gülümsememeye çalıştım.

King gözlerini kıstı. “Diğer araca bin, Savannah.”

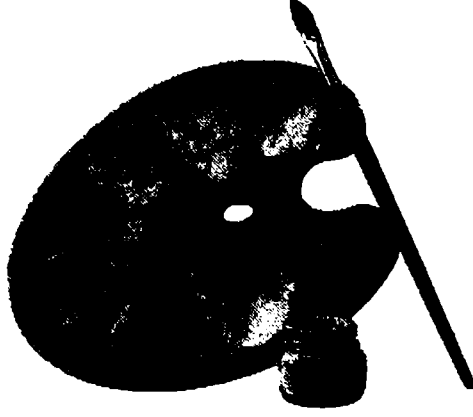
Hemen arkamdan geleceğini söylemişti. Ama galerinin buradan ne kadar uzakta olduğu düşünülürse, en az otuz dakika gecikecek demekti.

Bir esnemeyi daha elimle kapatarak uykuyla savaşmayı bırakmaya karar verdim.

King beni birkaç saat önce uyandırdığında çıkardığım pijamalarımı giymiştim bile. Güneşin bir saat içinde doğacak olması da umurumda değildi. Günün büyük kısmını uyuyarak geçirme planıma hazırlık olarak karartma perdelerini çekmiştim.

King için yan lambayı açık bırakarak örtüleri açtım ve yatağı girdim.

Vücudumun her yeri ağrıyordu ve aklımda kocamla ilgili düşünceler uçuşurken yatağı yerleştim.

YETMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

KING

Karanlıkta bile küçük binanın çatısından hâlâ duman yükseldiğini görebiliyordum.

İç çekerek yavaşça durdum ve sokağın sonundaki kaldırımın kenarına park ettim. Adamımızın yalan söylediğini düşündüğümünden değildi ama bir yanımda bunun sadece küçük bir yangın olabileceğini umuyordu. Birkaç prizin tutuşması diye düşünmüştüm.

İki itfaiye aracı, diğer acil durum araçlarıyla birlikte hâlâ binanın dışında park halindeydi ancak tüm ışıklar kapalıydı ve yangın sönmüş durumdaydı. Belli ki ana olay sona ermişti.

Suburban'ımdan çıkarken gömleğimin düğmelerini nihayet iliklemek için zaman ayırdım ve ellerimde kan var mı diye hızlıca göz attım.

Pony'nin pantolonu ilk kan sıçramasını oldukça kontrol

altında tutmuştu ve üzerimde bir şey görmüyordum. Bu yüzden bence durum iyiydi.

Araçlardan birinin arkasına yaslanmış sohbet eden iki itfa-yeciye doğru yöneldim.

Beni önce uzun boylu olan fark etti ve ayağa kalktı. “Oraya giremezsiniz.”

Kömürleşmiş izlerle dolu tuğla binaya baktım. Tüm camlar kırılmıştı ve içerisi birkaç gün öncesine göre tanınmaz haldeydi. Bir kaşımı kaldırdım. “Hadi canım.” Tam önlerine gelene kadar durmadım. Sonra elimi uzattım. “King Vass.”

İsmimi sık sık ortaya atmazdım ama bu şehirdeki çoğu insan en azından adımlı duymuştu ve bu da ağızları açardı.

“Ah, selam.” İkisi de elimi sıktı. “Buranın sahibi siz miydiniz?”

İş hızlandırmak için evet demeyi düşündüm ama bu aptalca bir yalan olurdu.

“Hayır.” Ellerimi ceplerime sokarak rahat davranmaya devam ettim. “Ama karımın burada sanat sergisi vardı ve sahipleriyle arkadaş. Her şeyin yolunda olup olmadığına bakmamı istedi. Eşler nasıldır bilirsiniz.”

İkinci Adam gözlerini devirip bu hareketi *kadınları* aşı-ğılaman bir mırıldanmayla sürdürdüğünde, kendime bir itfa-yecinin suratına yumruk atmaya değmeyeceğini hatırlatmak zorunda kaldım.

“Benimki de aynı şekilde,” dedi Birinci Adam başını sallayarak. “Ama içeride kimse yoktu. Bu yüzden kimse yaralanmadı. Anlayabildiğimiz kadarıyla mekân boştu. İçeride sanat eseri ya da her neyse, hiçbir iz yoktu. Bu da sigorta şirketleri açısından iyi bir şey.”

Homurdandım. “Güzel. Nasıl başladığına dair bir ipucu var mı?”

“Kundaklama.” İkinci Adam topuklarının üzerinde öne arkaya sallandı.

“Şimdiden anlayabiliyor musunuz?”

“Evet. Bunu kim yaptıysa kundaklamadan başka bir şeymiş gibi göstermeye çalışmamış.” Kaşlarımı kaldırdığımda devam etti. “Şu ana kadar söyleyebileceğimiz en iyi şey, adam ya da her kimse binanın dışına benzin döküp içerideki zemini bununla doldurmuş, hatta kapıların etrafına da serpmiş. Sonra,” diyerek galerinin bitişiğindeki binayı işaret etti. “Şuradaki uzak tarafa kadar benzin dökmüş. Tahminen, ateşe verdiğinde orada duruyordu. Muhtemelen ateşlemenin bir şeyleri havaya uçurması ihtimaline karşı kendini diğer binanın arkasında korumaya çalışıyordu. Ama içerideki her şey elektrikliydi. Doğalgazlı aletler ya da onun gibi bir şey yok. Yani yoğun ve sıcak olurdu ama *patlama* olmazdı.”

Bir şey...

Söylediği bir şey...

Bir adım geri çekildim.

“Hey, iyi misiniz?”

Bir adım daha geri çekildiğim halde başımla onayladım.

“Evet. Bilgi için teşekkürler.”

Kapının etrafında benzin.

Bu sikik şey neden tanıdık geliyordu?

İçime karanlık bir his çökerken dönüp aracıma doğru ilerledim. Bindikten sonra daha kapıyı kapatmadan çalıştırdım.

U dönüşü yapıp eve yönelirken Nero’yu aradım.

“Ne buldun?” diyerek cevapladı.

“Binaların etrafını ve kapılarını benzinle kaplayarak ateşe veren bir adam hatırlıyor musun?”

“Siktir, bu kulağa...” Nero uzun bir saniye boyunca sessiz kaldı. “El’den mi bahsediyorsun?”

El.

Donnie O'Reilly.

İnsanları elleriyle boğmayı tercih ettiği için bu lakabı almıştı.

Her şeyi bir anda hatırladım. Nero ve ben İttifak'ı kurmak için Ruslarla birlikte onları da ortadan kaldırmadan önce benimle aynı aile için çalışan İrlandalı pislik.

Psikopat piçin tekiydi. Benim yaşlarımdaydı. Patron'un torunuydu ve ailenin başına geçmek için ikinci sıradaydı. Kendini beğenmiş bir herifti ve olabildiğince kötüydü.

“Onu öldürmemiş miydik?” diye sordu Nero.

Yolda hızlanırken başımı iki yana salladım. “Göt herif bizim saldırımızdan önce dört kişilik bir aileyi öldürmekten tutuklanmıştı. Sanırım evlerini yakmıştı. Tıpkı bunun gibi. Bu yüzden tanıdık geldi. Ama içerideydi. Ömür boyu hapis cezası almıştı. Şartlı tahliye ihtimali yoktu.”

“Bekle.” Nero bir şeyler yazmaya başladı.

“O hapiste,” diye tekrarladım.

“*Siktir.*” Nero'nun küfrü kanımı dondururken içimi bir korku kapladı. Çünkü ne söyleyeceğini biliyordum. “Çıkmış.”

Gaz pedalını kökledim. “*Nasıl?*”

Nero da hareket ederken hattan sesler geliyordu. “Teknik bir detaydan. Yok sayılan kanıt.”

“Adına herhangi bir uyarı koymadım çünkü ölene kadar hapiste kalması gerekiyordu. Lanet olsun, aptallık ettim. Hem neden yaksın ki...”

Dünyanın ağırlığı göğsüme baskı yaparken sesim kesildi.

“Hemen arkandan geliyorum,” dedi Nero.

Damarlarımda korkuyla karışık volkanik bir öfke dolaşıyordu.

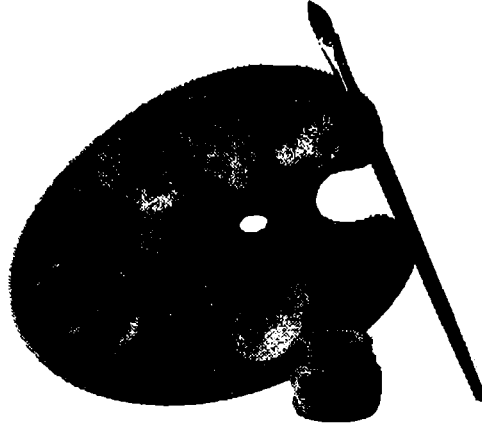
“Savannah.” Adını zorlukla çıkarabildim. Kendime zorlukla söyledim.

Savannah'nın peşinde.

Bu deli herif ailemin peşindeydi. Çünkü ben onunkini öldürmüştüm.

“Hemen arkadayım.” Nero’nun sözleri en yakın olanın ben olduğumu hatırlattı.

Onu kurtarması gerekenin ben olduğumu.

YETMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

SAVANNAH

Zemin gıcırdayınca uyukulu bir inilti çıkardım.

King'in yatağın kendi tarafında olduğunu duyabiliyordum. Sonunda eve dönmüştü.

Başımı çevirip gözlerimi araladım ama onun için açık bıraktığım lambayı çoktan kapatmıştı.

Güzel, o da bir süre uyumayı planlıyor.

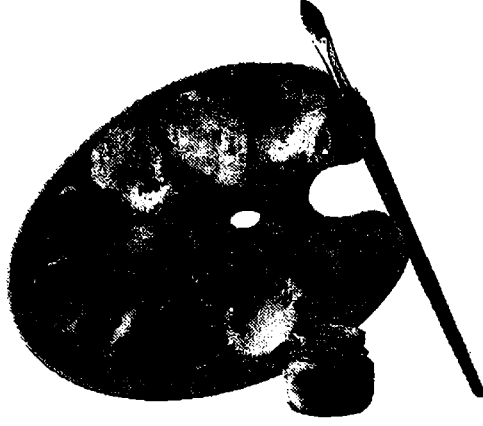
Hafif bir benzin kokusu alınca yangınla ilgili ne olduğunu öğrenmek için galeriye gittiğini hatırladım.

Kendimi uyandırmaya çalışarak karanlığa doğru gözlerimi kırptırdım. “Her şey yolunda mıydı?”

King cevap vermedi ama yatağa çıkarken şiltenin hareket ettiğini hissettim.

Sesi de işte o zaman duydum.

Dük'ün dışarıdan gelen çılgınca havlamasını...

SEKSENİNCİ BÖLÜM

KING

“Aç şu siktiğimin kapısını!”

Beni duyamıyorlardı.

Hiçbir bok duyamıyorlardı. Çünkü telefonların hiçbiri çalışmıyordu.

Kornaya basıp selektör yaparak garaj yolumun sonuna doğru hızla ilerliyordum.

Herkesi aramaya çalışıyordum -Savannah, Benedict, kapıdaki korumalar, ev personeli- ama hiçbirine ulaşamadım. Nero’dan da denemesini istemiştim ama sinyal yoktu. Şeref-siz herif mülkümdeki ceptelefonu sinyalinin engellemesinin bir yolunu bulmuştu.

Çünkü o burada.

Camımı indirip kolumu sallarken hiç durmadan bağırıyordum.

Sonunda SUV’i fark ettiler ve kapı açılmaya başladı.

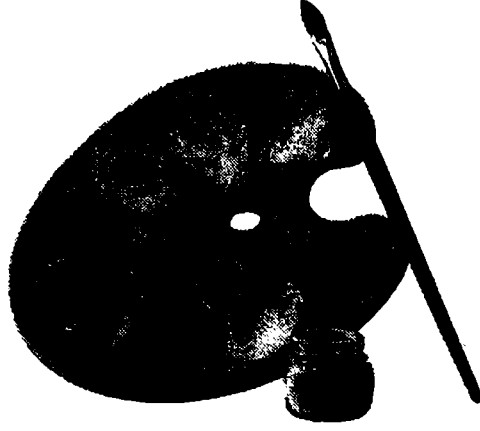
Neredeyse hiç yavaşlamadım. Garaj yoluna dönüşü zar zor yaptım.

Ev görüş alanıma girince panik içindeki Dük'e doğru koşan adamlar gördüm.

Daha önce hiç duymadığım bir korku kalbime saplandı.

Ya çok geç kaldıysam...

Lütfen çok geç kalmayayım.

SEKSEN BİRİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

Gözlerim alışmaya başlamıştı. Bu yüzden King'in bana doğru uzanan elinin gölgesini gördüm.

Ama çıplak koluma dokunduğunda bir şeyler doğru gelmedi.

“King?”

Dokunuşu sanki kolumun hangi kısmım tuttuğunu anlamaya çalışır gibi tenimi yokluyordu.

Sonra da dokuyu fark ettim. Deri. Eldiven.

“Ne...”

El koluma kenetlendi. Sertçe.

Çıglık atamadan yatağın üzerinde sürüklenmeye başladım.

Çırpındım.

Adamı uzaklaştırmaya çalıştım ama hâlâ çok karanlıktı. Yapamıyordum...

Yanağıma bir şey çarptığında başım acıyla doldu.

“Merak etme, güzel kız,” diyerek güldü tanımadığım bir erkek sesi. “Buraya sadece seni öldürmeye geldim.”

King’in bana korkunun anlamını öğrettiğini sanıyordum.

Korkmanın ne demek olduğunu bildiğimi sanıyordum.

Ama yanılmıştım.

Çünkü dehşet beni yuttuğunda bu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Öleceğim.

Eldivenli ikinci bir el boynumu kavradı.

Bu adam beni öldürecek.

Adam sıkmaya başlayınca gözlerim irileşti.

“Hayır!” dedim zorlukla ikinci elini boynuma dolamak için kolumu bıraktığında.

Tüm hislerim beni terk etti. Kollarını itmeye çalışırken tırnaklarımı geçirdim.

Ama çok güçlüydü.

Baskısı çok fazlaydı.

Akan yaşların arasından gözlerimi kırptırdım.

Artık ağlamak istemiyorum.

SENİ ÖLDÜRECEK, SAVANNAH! ODAKLAN!

Nasıl bu kadar uzun olduğunu anlamaya çalışarak gözlerimi tekrar kırptırdım.

Görüş alanımda siyah noktalar oluşmaya başladı.

Boğazım çok kötü acıyor.

Adam üzerimdeydi.

Zamanın tükeniyor.

Sırtüstü yatıyordum. Bacaklarımla tekmeledim ama orada hiçbir şey yoktu. Adam aşağıda değildi.

Acele et!

Bacağımı yana doğru savurdum ve yatağın kenarının sadece birkaç santim uzakta olduğunu fark ettim.

Beni kenara çekmişti ve üzerimde diz çökmüş durumdaydı.

ÇABUK OL!

Gözlerimi sımsıkı kapatıp ayaklarımı yatağa bastırdım ve kışıma yaklaştırabildiğim kadar yaklaştırdım.

Ciğerlerim yanıyor.

Boynum kırılacakmış gibi hissediyorum.

Ruhum çılgılık atıyor.

“Bir saniye içinde bitecek,” diye fısıldadı ses karanlığa doğru.

Ama ben bunu kabul etmeyecektim.

Bugüne dek istediğim her şeye artık sahipken olmazdı.

King’e sahip olmuşken olmazdı.

Bütün gücümle kalçalarımı yukarı ittim.

Bedenimin alt kısmı yükseltip dönerek yatağın kenarına doğru yuvarladım.

Ağırlığım adamın dizlerine baskı yapınca kollarını çevirmek için boynumu bırakmak zorunda kaldı. Ama bu başladığım şeyi durdurmaya yetmedi.

İkimiz de yatağın kenarından aşağı yuvarlanırken görüşüm geri gelmek için savaşıyordu.

Önce o sırtüstü düştü. Ben de kısmen onun üzerine düştüm.

Oksijen eksikliğinden ve vücuduna bu kadar yakın olmaktan dolayı midem bulandı ama böyle hissetmek için vaktim yoktu.

Hiçbir şey içim vaktim yoktu.

Kendimi yukarı iterken karnına olabildiğince sert bir dirsek attım. Vurmak için en etkili vücut bölgesi olmayabilirdi ama tam önümde orası vardı.

Homurdandığında ondan uzaklaşmak için kendime bir saniye kazandırdım.

Ama bacaklarım battaniyeye dolanmıştı.

“Siktiğimin sürtüğü,” diye tısladı ve battaniyenin ona doğru çekildiğini, beni de ardından sürüklediğini hissettim.

Çığlık atmak istiyordum ama hâlâ nefes almakta zorlanıyordum.

Boğazım cam kırıklarıyla doluymuş gibi hissediyordum.

Avuçlarım sert zeminde tutunacak bir yer bulduğunda, adam beni kendisine daha da yaklaştırmak için battaniyeyi çekştirirken farkında olmadan serbest bıraktı.

Ellerim yerde, ayaklarımı altıma çekene kadar debelen-dim.

Sonra koşmaya başladım.

Yatak odamdan çıkabildiğim kadar hızla koştum. Karanlık evde rehberlik etmesi için hafızamı kullandım.

Dük'ün dışarıda olduğunu duyabiliyordum.

Dük neden dışarıda?

Ağır ayak sesleri koridorda arkamdan geliyordu.

İçimi hüziün kaplıyor.

King'ten kaçtığım o ilk sabaha çok benziyordu. Ama hiç de öyle değildi.

Çünkü düştüğümde King beni yakalamıştı.

Çünkü King beni güvende tutacağına söz vermişti.

Ama o burada değildi.

King beni kurtarmak için burada değil.

"Buna pişman olacaksın!" Adamın sesi çok yakından geliyordu.

Daha hızlı koşmaya çalışırken çıplak ayaklarım yere çarpıyordu ve kısa bir an için çorap giyiyor olsaydım şimdiye ölmüş olacağımı fark ettim.

Merdiven oradaydı. Tam karşımdaydı.

Başarmak zorundayım.

Uzanıp tırabzanı kavradım ve kendimi savurdum.

Dışarıdan gürültüler geliyordu. *İnsanlar.*

Merdiven ana girişte son buluyordu. Sadece basamakları inmem, odayı geçmem ve kapıyı açmam gerekiyordu.

Bunu başaracağım.

Ayaklarım ilk birkaç basamaktan uçar gibi indi.

Sonra sırtıma bir şey çarptı.

Sert ve acımasız bir şey.

Ayaklarım yerden kesildi.

Tırabzana uzandım. Ama ıskaladım.

Basamakların keskin kenarları ben onlara çarparken adeta bana bakıyordu.

Kollarım düşüşümü hafifletmek için ileri uzanırken içimi keder doldurdu.

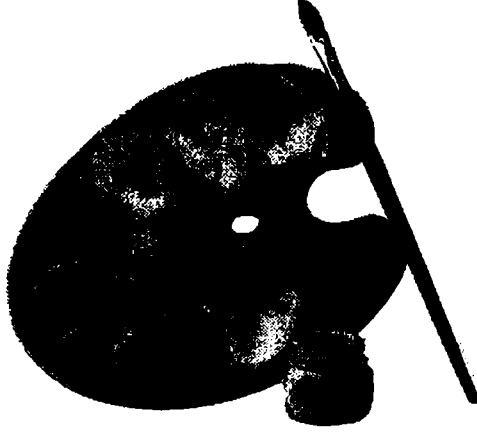
Ölürsem, King kendini asla affetmeyecek.

Sol bileğim bir çıtırtıyla yere çarptı.

Ciğerlerimde tutmaya çalıştığım çığlık sonunda serbest kaldığında acıyla doluydu.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Şakağım bir sonraki basamağa çarpmadan hemen önce ön kapı açıldı ve odaya ışık doldu.

SEKSEN İKİNCİ BÖLÜM

KING

Savannah'nın çığlığı kemiklerimi sızlattı.

Önümde, sadece birkaç metre uzağımda, karımın acımasız sert ahşap merdivenlere çarpışını izliyordum.

Başı bir basamağa çarptı ve vücudunun gevşediğini gördüğümde kalbim durdu.

Her şey bir saniye içinde oldu. Bir saniyeden de kısa.

Hareket etmeyi bırakmadım.

Koşabildiğim kadar hızlı koştum. Başaramayacağımı bile bile merdivenden aşağı yuvarlanmadan önce ona ulaşmaya çalıştım.

Ona bu kadarını bile veremem.

Çünkü zamanım yok.

Çünkü lanet olsun, çok geç kaldım.

Savannah'nın yığılmış bedeni son basamaktan kayarken

bir kolu göğsüyle zeminin arasına sıkışmıştı. Başı yana dönüktü ve gözleri kapalıydı.

Koşarken ona seslenemiyordum bile.

Adını bile haykıramıyordum.

Çünkü boğazım çaresizlikle tıkanmış durumdaydı.

Manik bir bağırış gözlerimi yukarı çektiğinde, Donnie O'Reilly'nin merdivenlerden Savannah'ya doğru koştuğunu gördüm. Benden önce ona ulaşmaya çalışıyordu. Onu öldürmek istiyordu. Tabii çoktan ölmediyse...

Tatlı Savannah bebeğimin ölmüş olabileceği düşüncesiyle göğsümden bir kükreme koptu.

Ses evin içinde yankılanırken Dük benden önce davrandığında neredeyse oraya ulaşmıştım.

Köpeğim hırlayarak havaya fırladı ve tam son birkaç basamaktan atlamak üzereyken Donnie'yle çarpıştı.

Basamaklara sırtüstü düşen Donnie çılgık attı. Kırk beş kilodan fazla öfkeli hayvan tepesindeydi. Yüzüne dişlerini gösteriyordu.

Donnie yakalanmış haldeyken dizlerimin üzerine çöktüm ve Savannah'yla aramdaki son birkaç metreyi kayarak kat ettim.

"Bebeğim." Sesim çatladı. "Tatlım." Daha yakına eğilip parmaklarımı hafifçe boğazına bastırarak kalp atışlarını kontrol ederken ellerimin titremesini izledim.

Kalp atışlarını kontrol ederken.

"Savannah..." Artık fısıldıyordum. "Lütfen..."

Ölmüş olamaz.

Ölürse kendimle yaşayamam.

Yanağımı yere yasladım. Böylece güzel yüzüne bakabiliyordum.

"Lütfen, bebeğim."

Ciğerleri nefesle dolarken sırtının yükseldiğini gördüğüm-

de, gözümün kenarından sıcak bir gözyaşının süzüldüğünü hissettim.

Hâlâ hayatta.

Yavaş ve nazikçe saçlarını okşadım.

“Karıcığım.”

Göz kapakları titreşti.

“Ambulans çağırın!” diye bağırdım.

“Hemen.” Nero’nun sesi beni şaşırttığına başımı kaldırdım ve eve girdiğini gördüm. “Gidip mülkün güvenliğini sağlayın,” dedi kapının yanında toplanmış adamlara. O sırada yanında bir filo getirdiğini gördüm.

Savannah’nın yanına diz çökmeye geldiğinde Nero’nun telefonu elindeydi.

Eli omzuma dokundu. “Ben yanımdayım. Şimdi köpeğin yapmadan önce git de herifin işini bitir.”

Donnie.

Savannah’yı Nero’ya emanet ederek ayağa kalktım.

Dük tepesindeyken, onu itmeye çalıştığına ellerini ısırırken bile Donnie merdivenlerden yukarı yan yan çıkmaya çalışıyordu.

Belki de Nero’nun görüntüsü sonunda onu kaçırmaya çalışacak kadar korkutmuştu.

Ama Nero’dan korkmamalıydı. Benden korkmalıydı. Çünkü onu öldürmek üzere olan kişi bendim.

“Bırak.” Avımla aramdaki mesafeyi kapatırken Dük’e komut verdim. Dük, Donnie’nin üzerinden atladı ama adam daha kıpırdayamadan Dük’ün yerini ben aldım. Son basamakları çıkıp Donnie’nin göğsüne bindim.

“Bütün ailemi öldürdün!” diye bağırdı bana.

“Henüz değil.”

Sonra ona saldırdım.

Tüm gücüm ve öfkemle ona yumruk attım.

Tekrar tekrar vurdum.

Elimden geldiğince sertçe, peşimden gelmeye cüret ettiği için ona vurdum.

Karıma dokunmaya cüret ettiği için.

Karımı incittiği için.

Kendi evinde çığlık atıp ağlamasına sebep olduğu için.

Ona vurdum.

Diğer elimle zaten yerinden çıkmış olan çenesine bir sol kroşe attım.

Yaptığı şey için onu cezalandırdım. Neredeyse yaptığı şey için. Beni başarısızlığa uğrattığı için.

Ellerim kandan sıırıslıklam oldu.

Kemikler kırıldı.

Ama durmadım.

Herif tanınmaz hale gelene kadar durmadım.

Donnie El O'Reilly olarak tanınmaz hale gelene kadar.

Bir erkek olarak tanınmaz hale gelene kadar.

Göğsüm şiddetle inip kalkana ve kalbim kadar ellerim de ağrıyana kadar durmadım.

Açık ön kapıdan gelen siren seslerini duyabiliyordum.

"Bir saniye için çeneni kapatır mısın, Enno?" Nero'nun telefonda konuştuğunu duydum.

Sonunda geri çekilip Donnie'nin kafatasından geriye kalanlara baktım.

"Donnie'nin ortadan kaybolmasını istemiyorum," diye açıkladı Nero tükenmek üzere olan sabrıyla. "Bunun için seni aramayacağıma da eminim. İstediğim şey kimliğinin bilinmesi. Onu mesaj olarak kullanmak istiyorum." Bir duraksama oldu. "Eğer biri kadınlarımızla uğraşırsa, King onları sikik çıplak elleriyle döverek öldürür."

Yumruklarımı sıktım. *Haksız değil.*

Siren sesleri giderek yükseliyordu.

Dük'ün alçak sesli hırıltısını fark edince sonunda ona sakin olmasını söyledim. Kelimeler ağzımdan güçlkle çıkmıştı ama beni yine de duydu ve sessizleşti. Uzanıp sırtını sıvazladım. "Sen iyi bir çocuksun."

Bir hırıltı çıkardıktan sonra yanımdan geçip merdivenlerden indi.

Savannah.

Hafif, kadınsı bir inilti beni harekete geçirdiğinde son O'Reilly cesedinin de üzerinden indim.

Döndüğümde Savannah'yı acı dolu bir ses çıkararak sırtüstü yuvarlanırken buldum.

"Hayır." Ona ulaşmak için aşağıya ilerlerken üç basamağı birden atlardım. "Bebeğim, kımıldama."

Kolu kısmen yukarı kalkmıştı ve doğrulmaya çalışıp çalışmadığını bilmiyordum ama çalışıyorsa onu durdurmak istiyordum. Bu yüzden ona uzandım.

İrkilip geri çekildi.

Donup kaldığımda gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Gözlerinde görebildiğim tek şey korkuydu.

Dudakları kıpırdasa da hiç ses çıkmadı. Sonra gözkapaklarını kapandı ve bilincini kaybederken kolu göğsüne düştü.

Bana kalan hisse... hiçlikti.

Boşluktu. Sanki bir zamanlar içimde olan her şey artık yokmuş gibiydi.

Öylece gitmişti.

Yavaşça, çok yavaşça kendimi onun yanına bıraktım. Merdiven arkamdaydı. Böylece onunla Donnie'nin arasındaydım.

Dük onun diğer yanına uzanmış, hafif inilti çıkarıyordu. Ona dokunmak istiyordum.

Vücudunun nefesle dolduğunu hissetmek istiyordum.

Ama o... ona dokunmamı istemiyordu.

O...

Kollarımı uyluklarıma dayayıp ellerimi sarkıttım.

Savannah benden korkuyor

Neden korkmasın ki?

Tüm bu olanlar. Hepsi benim yüzümdendi.

Onu kendi hayatından kaçırıp kendiminkine sokmuştum.

Benden kaç kere kaçmaya çalışmıştı?

Aynı merdivende benden de kaçmıştı.

Başım öne düşerken ellerime baktım.

Ölümlle kaplanmışlardı. Kelimenin tam anlamıyla kırmızı-ya boyanmışlardı.

Koridorda koşan mükemmel küçük vücudu. Merdivende ayağı kaydığına içime çöken o beklenmedik endişe. Onu yakalamak için basamaklara kaç üstü oturmanın acısı. Onu, boyun eğmesini kucagımda hissetmek. Birbirimize değdiğimiz yerlerde vücuduma baskı yapan kıvrımlar.

Ama bu sefer onu yakalayamadın.

Çünkü bu sefer orada değildin.

Bu sefer o gerçekten korktu.

Yanıp sönen kırmızı-mavi ışıklar duvarlardan yansıyor.

“O iyi olacak.” Nero’nun güven verici bir ton kullanması beni kesinlikle rahatlatmadı. “İyileşecek,” dedi usulca. Sonra da hızla dolmakta olan garaj yolunu işaret etti. “Ben hallederim.”

Ama o iyi olmayacak.

Benimle olduğu sürece bu mümkün değil.

İçimdeki boşluk genişledi. Kaldıramayacağım kadar büyüktü.

Uyanık değildi. Yani bilmesine gerek yoktu...

Uzanıp elimi hafifçe uyluğuna koydum. Şort pijaması yapış yapış avuçlarımda yumuşacıktı.

“Bunu düzelteceğim, Savannah,” diye söz verdim sadece onun için sarf edilen kelimelerle.

Göğsü nefesle dolmaya devam etse de gözleri kapalı kaldı.

“Yatak odası,” dedim Dük’e. Başını kaldırdı ama hareket etmedi. “Yatak odası.” Bu kez daha sert söyledim.

Onu bırakmak istemediğini anlayabiliyordum ama emri yerine getirdi ve Nero arkasında birkaç sağlık görevlisiyle içeri girerken merdivenden çıkıp gözden kayboldu.

Kimsenin köpeğimin tehlikeli olduğunu söylemesine izin veremezdim. Onu da kaybedemezdim.

“Bu tarafa,” diye seslendiğimde sesim zayıftı.

İki sağlık görevlisi bana yaklaşmaya başladı. “Buraya biraz daha ışık alabilir miyiz?” diye sordu içlerinden biri.

Etrafımızdaki yoğun karanlığı fark etmemiştim bile. Şu anda içeri giren tek ışık dışarıdan geliyordu.

“Ben hallederim,” diyen Nero ana ışıkları yaktı.

Bundan nefret ettim çünkü Savannah parlak ışıkların altında çok solgun görünüyordu.

Çok kırık dökük görünüyordu.

O iyi.

Kırık dökük değil. O yaşıyor.

Ayak seslerinden biri durakladı. “Şey, ya diğer adam?”

“O adamı kurtarmak için çok geç,” diye yanıt verdi Nero.

Sağlık görevlileri Savannah’nın diğer tarafına çömeldi. “Bize ne olduğunu anlatabilir misiniz?”

Bana baktıklarını hissedebiliyordum ama gözlerimi karmımdan ayırmadım. “Onu merdivenden aşağı itti. Buraya geldiğimde ancak başını basamağa çarptığını görebildim.”

“Kim itti?”

Bakışlarımı kaldırdım. “Kurtarmak için artık çok geç olan kişi.” Ses tonum karamsardı ve ikisi de benimle göz teması kurmadı.

İçlerinden biri boğazını temizledi. “Bilincini o zaman mı kaybetti?”

“Evet.” Başının yere çarpışını hatırlamamak için kendimi zorladım. “Birkaç dakika önce uyandı ve kendisini yuvarladı, sonra...” Yutkunmak zorunda kaldım. “Sonra tekrar bayıldı.”

“Pekâlâ. Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?”

“Ben...” Başımı iki yana salladım. “Buraya geldiğimde koşuyordu. Bilmiyorum...” *Hay sikeyim. Cümleyi bile kuramıyorum.* Dişlerimi sıkıp bunu Savannah için yaptım. “Öncesinde ona zarar verip vermediğini bilmiyorum.”

“Tamam. Ona iyi bakacağız, efendim ama onu nakil için hazırlayabilelim diye biraz geri çekilmenizi istemek zorundayım.”

Onun için en iyisinin bu olduğunu bilerek elimi geri çektim ve ayağa kalktım.

Şortunun üzerinde kanlı el izimi görmek midemi bulandırdı.

Böyle olmasını hiç istememiştim.

Görevlilerin çalışabilecekleri kadar geri adım atsam da onu görebilecek kadar yakın kaldım.

Böyle çok küçük görünüyor.

Kapanan araba kapılarının gümbürtüsü polislerin gelişini işaret etti.

Normalde işimize kolluk kuvvetlerini karıştırmazdık. Ama Nero daha önce söylediklerinde haklıydı. İnsanlar hiç kimse-
nin bizimle uğraşamayacağını hatırlamalıydı.

Arkamdaki merdivende yatan ölü adam güzel karımı öldürmek için buraya gelmişti. Sabıkalı bir haneye tecavüz failiydi. Halk onu nefsi müdafaa sırasmda öldürdüğümü duyunca beni kahraman ilan edecekti.

Ama ben kahraman değildim.

Hiç olmamıştım. Asla da öyleymiş gibi rol yapmamıştım.

Yumruklarımı sıktım. Parmak eklemlerimin etrafındaki deri gerilerek bana kim olduğumu hatırlattı.

Ne olduğumu.

Giriş yolunda bir dizi far ışığı daha yanıp söndükten sonra yeni araba durdu ve içinden bir adam çıktı.

Durduğum yerden, üç polis memurunun yeni gelene bakmak için ön kapıdan üç metre ileride durdukları yeri görebiliyordum.

Adam kaldırımında koşarak görüş alanıma girdi.

“Selam, çocuklar.” Elini kaldırdı.

Polisler birbirlerine baktı. “FBI’ın burada ne işi var?” diye sordu içlerinden biri sonunda.

“Bana bir saniye verin,” diye karşılık verdi adam. “Ben arkadaşlarıyım.”

Federal ajan ön basamaklardan çıkıp evime girerken ve kapıyı arkasından kapatırken Nero’yla birbirimize baktık.

“Arkadaş mı?” Nero bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi tekrarlardı.

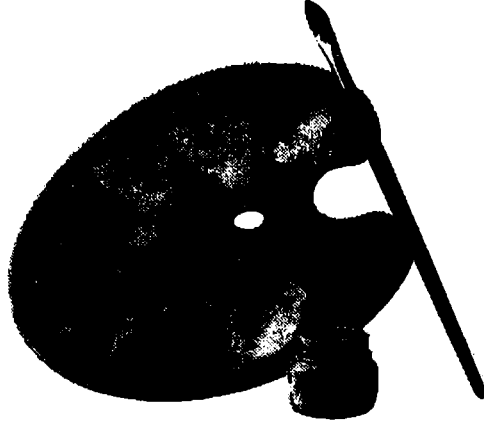
“Olay yerine denk gelirsem mesajı daha hızlı iletebileceğimi düşündüm. Eve dönerken, bilirsin işte.” Bana başını salladı. “King.”

“Tye.” Sağlık görevlilerinin Savannah’nın altına ince bir sedye yerleştirmesini izlerken ona şöyle bir baktım.

Nero ve Tye konuşmaya devam ediyorlardı ama ben iki yabancının karımı sedyeyle taşımalarını izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

Onu hareket ettirdiklerinde takip ettim.

Polisler beni durdurmaya çalıştığında, onlara bu dünyada beni karımla o ambulansa binmekten alıkoyacak hiçbir güç olmadığını söyledim.

SEKSEN ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SAVANNAH

King.

Adını söylemeye çalıştım ama bunu becerebildiğimi sanmıyordum.

Söyleyebileceğimi sanmıyordum.

Benim King'im.

Onu o kadar çok istiyordum ki.

Bana sarılmasını istiyordum.

Çok fazla gürültü var.

Kendimi bulmak için mücadele ettim.

Kendi bedenimin içinde kaybolmuş hissediyordum.

Neden bu kadar çok acı var?

Birisi koluma dokunduğunda nihayet sesimi buldum. Çığlık atmak için.

“Canını acıtıyorsun!” King’in öfkeli sesi kafamın içini doldurdu. Çok yüksekti ama ihtiyacım olan şey buydu.

King.

Hâlâ söyleyemiyordum ama kendime onu tekrar tekrar düşünmek için izin verdim.

Açılmaya zorladığım gözlerim kaşınıyordu.

Bulduğum oda neyse ki karanlıktı. Penceredeki perdelerin arasından az miktarda ışık içeri süzülüyordu. Bu yüzden gözlerimi daha fazla açmaya çalıştım.

Zihnim bulanıktı. Başım da ağrıyordu ama ufak tefek şeyler hatırlayabiliyordum.

Röntgen çekildiğini ve kırık bileğime sıkı bir atel takıldığını hatırlıyordum.

Muayene edildiğimi hatırlıyordum.

Bir erkek hemşire beni soymaya çalıştığında King'in bağırıldığını hatırlıyordum.

Ambulansta uyandığımı, King'in eline uzandığımı hatırlıyordum. Elimi tutmadığında onunkine baktığımı ve kanla kaplı olduğunu gördüğümü hatırlıyordum.

Bir de... *Hayatta olmanın verdiği rahatlamanın içimden akıp gitmesine izin verdim...* King'in tam zamanında geldiğini hatırlıyordum.

Dünyam kararmadan hemen önce onu gördüğümü hatırlıyordum. Biliyordum. King gelmeseydi, o adamın beni öldüreceğini *biliyordum*.

Başım zonkluyordu ama yan çevirip etrafıma bakmaya çalıştım.

Hâlâ hastane odasında olmalıydım ama ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

Bir sandalyenin çekilme sesi dikkatimi uzak köşeye çekince orada, karanlıkta oturan kocamı gördüm. Öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, başı önüne eğik haliyle... yenilmiş görünüyordu.

“King.” Boğazım o kadar acıyordu ki sadece *K* sesi çıktı. Ama başını kaldırmasına yetti.

Yüzündeki ifade gözlerimin dolmasına neden oldu.

Neden bu kadar üzgün görünüyor?

Bana baktı. Gözlerini sert çarşafın örtmediği her santimimde gezdirdi.

Başımın yan tarafında, basamağa çarptığı yerde baskı hissediyordum ve bunun bir yumru olduğundan emindim. Konuşmak için ağzımı açtığımda adamın bana vurduğu yerdeki morluğu hissedebiliyordum.

Yutkunmayı denerken o adamın beni boğmaya çalıştığı andaki acının boynumda gezindiğini hissettim.

Gözyaşlarım gözkapaklarımdan taşınca King sendeleyerek ayağa kalktı.

Bana doğru bir adım attı ama o kadardı. Aradaki mesafeyi kapatmadı.

Yanıma gelmedi.

“Çok özür dilerim.” King’in sesi çatladığında bu hayatımda duyduğum en kötü şeydi.

Başımı iki yana sallamaya çalıştım. Özür dilemesini gerektirecek hiçbir şey yoktu.

Ama hareket çok acı verince gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Kapı kolunun açılma sesi gözlerimi kapalı tutarken kordondan içeriye daha fazla ışık süzüldü.

Kapı kapandığında gözlerimi tekrar açtım.

King sırtı uzaktaki duvara gelecek şekilde hareket etmişti ve başucumda beni tedavi ettiğini düşündüğüm kadın duruyordu.

“Merhaba, Savannah.” Yanaklarımdaki yaşları süzmesini izledim. “Nasılsın?”

Dudağım titrerken kelimeleri çıkarmak için mücadele ettim. “Eve gitmek istiyorum.”

Yavaşça başını salladı. “Normalde seni yirmi dört saat boyunca burada tutmak isterdim ama kendi yatağında daha iyi dinleneceğini anlıyorum.” Dikkatini King’e çevirdi. “En az bir hafta boyunca zihnen ve bedenen hareketsiz kalması gerekiyor. Sıyrıkları ve çürükleri iyileşecektir ama beyin sarsıntısı ciddi. Bu yüzden yatakta kalması gerekiyor. Televizyon yok, telefon yok. Sadece dinlenmeli.”

Kadın onunla konuşurken King’in ellerini nasıl sıkıp gevşettiğini izliyordum. Bir şey söylemedi ama çenesini aşağıya eğerek doktorun dediğini yapacağını onayladı.

Doktor tekrar bana döndü. “Bileğini kontrol etmek için dört hafta sonraya randevu ayarlayacağım. Ama en az altı hafta boyunca ateli takacağını bil.”

“Tamam,” diye fısıldarken hayal meyal bana atel hakkında bir şeyler söylediğini hatırladım.

Doktor, King’e baktı. “Rahat kıyafetler getirdiniz mi?” King eğilip sandalyesinin yanındaki çantayı eline aldı. “Güzel.” Doktor odadaki boğucu sessizliğe alışkın görünüyordu. Ama ben değildim. Çok bunaltıcıydı. Eziciydi. “Yardım etmesi için bir hemşire göndermemi ister mi...”

“Hayır.” King kadının sözünü kestiğinde sesi biraz daha kendisi gibi çıktı.

Doktor başıyla onayladı. “Pekâlâ. Evrak işlerini halledip odaya tekerlekli sandalye göndereceğim.”

Doktor gidince King olduğu yerde kaldı. Odanın uzak tarafında duruyordu. Elinde çantayla.

Uzun bir süre sonra boğazını temizledi. “Giyinmene yardım etmem senin için sorun olur mu?”

Sorusu göğsüme bıçak gibi saplandı.

Bunu neden sorun edeyim ki?

Sanki bunu söylememe ihtiyacı varmış gibi hissederek dudaklarımı ıslattım. “Hayır.”

Sesim çatlak çıktı ama duyulabilirdi.

King'in göğsü aldığı nefesle genişledi. Sonra yatağımın yanına geldi.

Kalkmama yardım ederken iri elleri o kadar dikkatli, o kadar kahrolası dikkatliydi ki, gözyaşlarımın yeniden akmaya başlamasına engel olamadım. Bacaklarım yatağın kenarından sarkacak şekilde oturduğumda omuzlarımı sabitlerken avuç içleri o kadar nazikti ki.

Gözyaşlarımı gören King önümde çömeldi. "Canını mı yakıyorum?"

Görüşüm bulanıyordu. Dik durmak durumumu kötüleştirmişti. Bu yüzden cevap verirken gözlerimi kapattım. "Hayır. Bu..."

"Al." Tek gözümü açtığımda pipetli bir bardağı dudaklarıma uzattığını gördüm.

Minnettarlıkla bir yudum aldım. Soğuk su acıyan boğazımı rahatlattı.

Daha fazlasını söylemek, ona neden ölmüşüm gibi davrandığımı sormak için ağzımı açtım ama beni durdurdu. "Kendini yorma, Savannah."

Sadece Savannah.

Hastane önlüğünün bağlarını çözmek için King'in omuzlarımı bırakması gerekti.

Bu kayıpla dengemin bozulduğunu hissedince sağlam elimle uzanıp avucumu göğsüne koydum.

Dokunduğumda donup kaldı ve nedenini bilmiyordum. Sadece bundan nefret ettiğimi biliyordum.

King önlüğümü çıkarıp başımdan bol bir tişört geçirdi. Ona ait olduğunu fark ettiğim bir tişört.

Sonra elinde bir eşofman altıyla önümde diz çöktü ve onu bacaklarımdan yukarı çekti. Lastikli alt kısımları ayaklarımın üzerinden geçirdi. Böylece ekstra malzeme bileklerimde top-

landı. Bunun daha önce ondan aldığım eşofman altı olduğunu fark ettim.

Hâlâ oturduğum için uyluklarımın yarısına kadar çekti. Sonra kendi çoraplarından bir çifti çıkarıp giydirdi.

Ağlamam onu rahatsız ediyormuş gibiydi. Bu yüzden dudajımı ısırarak gözyaşlarımı tutmak için elimden geleni yaptım. Ama kendi kıyafetlerimi getirmek daha kolay olacakken bana onun kıyafetlerini giydirmesini izlemek... kalbimi düğüm düğüm ediyordu.

Ayağa kalkarken çantadan beklemediğim iki şey daha çıkardı.

Beyzbol şapkasının arkasındaki bağcığı çözüp olabildiğinde gevşettikten sonra yavaşça başıma geçirdi. Yıpranmış kumaş saçlarımın üzerinde hafifçe duruyor, yaramı rahatsız etmiyordu ama yukarıdan gelen ışığı engelliyordu.

Sonra eğilip pahalı görünen bir güneş gözlüğünü yüzüme yerleştirdi.

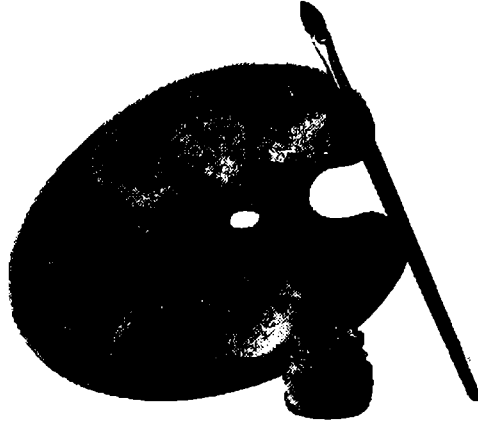
Büyüktü ve şakaklarımı sıkmadığı için onun olduğu belliydi.

Burnumu çekmeme engel olamadım ve doğruca önüme baktığım için boğazmın yutkunurken hareket etmesini izledim.

“Hadi seni kaldıralım, tamam mı?” Sözleri yumuşaktı ve neden böyle davrandığını bilmek istiyordum.

Yardımla ayağa kalktığımda King bir eliyle belimden beni sabit tutarken, eşofman altımı tamamen yukarı çekti.

Şu anki halimiz kucaklaşmaya o kadar yakındı ki, gözlerimi kapatıp öyle olduğunu hayal ettim.

SEKSEN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

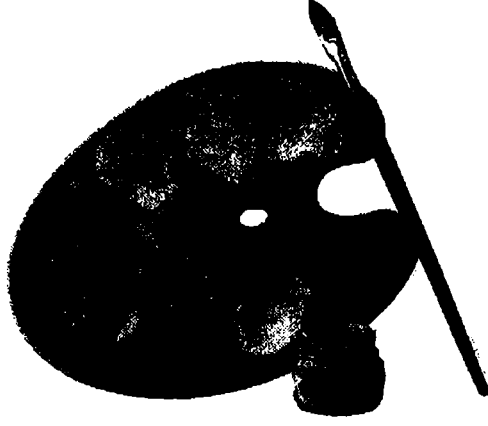
KING

Kapıda durmuş, Savannah’nın yatağımızda uyumasını izliyordum. Yanına gitmek istiyordum. Onu kollarıma almak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum.

Onu buraya taşırken yaptığım gibi sarılmak istiyordum. Ama bunu yapmama sadece uyuduğu için izin vermişti. Çünkü başka bir seçenek yoktu.

“Dinlen, bebeğim,” diye karanlık odaya fısıldadıktan sonra kapıyı kapattım.

**

SEKSEN BEŞİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

Gözlerimi açtığımda içerisi büyük oranda karanlıktı ama banyonun ışığının açık bırakıldığını ve kapının hafif aralık olduğunu anlayabildim.

Yataktaydım. Kendi yatağında. Çarşafar ağrıyan bedenime çok iyi geliyordu.

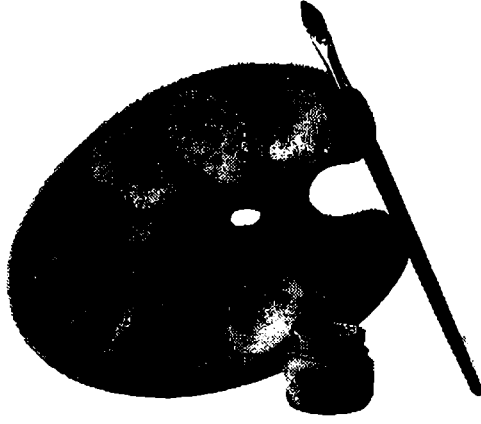
Ama yanımda yatan, King yerine bir köpekti.

Beni güvende tutacak devasa, tatlı ve koruyucu bir köpek.

“Merhaba, Dük.” Boğazım hâlâ çok acıdığı için neredeyse dudaklarımı oynatarak söylemişim ama yine de gözlerini açıp bana baktı.

Daha yakınına kayarak patilerinden birini elime aldım ve tekrar uykuya daldım.

**

SEKSEN ALTINCI BÖLÜM

KING

Dük, Savannah'nın yanına kıvrılmadan önce iki tur attı.

Gitmeliyim.

Sallanırken ellerim kapı pervazını kavradı.

Beş gece olmuştu. Beş gecedir başka bir odada uyuyordum. Beş gecedir içiyordum. Beş gecedir kendimi bok gibi hissediyordum.

Çünkü onu özliyordum.

Çünkü onu arzuladığım kadar eşliğini de arzuluyordum.

Dük başını kaldırıp bana baktı. Sanki, *Kapıyı kapat, sık kafalı*, der gibiydi.

Bu rutinimiz haline gelmişti. Hava karardığında Dük'ü odaya getiriyordum. Güneş doğana kadar onu burada, onunla birlikte tutuyordum. Dük rahatma bakarken ben burada durup karımın yanına gitmek istiyor ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Sonra oradan ayrıldığımda hüznümü alkolle boğuyordum. Ancak her geçen gün acıyı uyuşturmak için daha fazlası gerekiyordu.

Savannah örtünün altında kıpırdanınca geri çekilip odadan çıktım. O beni görmeden kapıyı sessizce kapattım.

Koridorda nefes almak için bir saniye durdum.

Ama işe yaramadı.

Ben de her zaman yaptığım şeyi yaptım. Uyuyan karımdan uzaklaşıp ofisime doğru ilerledim.

Uyumayacaktım. Bir süre daha. O yüzden çalışsam da olurdu.

Masama geçmiştim ki telefonum çalmaya başladı.

Bir an cevap vermemeyi düşündüm ama yine de *Yanıtla*'ya basıp hoparlörü açtım. Böylece kadehe viski doldurabilmek için iki elimi de kullanabilecektim.

"İş ortasında aramaya cevap vermeyeceğini umduğum için içki içtiğini varsayacağım." Nero'nun sesi odada yankılandı.

"Tam bir dedektifsin," diye cevap verdim bir yudum alarak.

"Dur tahmin edeyim." Nero daha söze başlamadan yeni bir en iyi arkadaş bulma zamanımın geldiğini anladım. "Orada olanlar yüzünden kendini hırpalıyorsun. Gerçeklerle yüzleşmek ve bunu aşmak yerine sarhoş bir aptal gibi davranıyorsun." Mırıldanır gibi bir ses çıkardı. "Ayrıca garip kahraman triplerine girip kanepede uyuduğunu da tahmin ediyorum."

"Senden nefret ediyorum."

"Yani haklıyım," diye homurdandı Nero.

"Misafir odasında uyuyorum," diye düzelttim sanki bu durumu daha iyi bir hale getiriyormuş gibi.

"Her şeyi yanlış yaptığının farkındasın, değil mi?"

"Ah, öyle mi?" diye tersledim.

"Hayatımı sikik bir morona emanet etmezdim. Yani evet, sanırım farkındasın."

“Teşekkürler,” dedim ciddi bir sesle.

“Cidden, ne bok yiyorsun sen? Var olmayan kılıcının üzerine düşmeyi bırak ve karına onu sevdiğini söyle. O kadar da korkutucu bir şey değil.”

Sevmek. O kahrolası kelimeyi söylememesi gerekiyordu.

Bardağı başıma dikip içkinin geri kalanını içtim.

Onu sevdiğimi biliyordum. Çünkü *sıkık bir moron* değilim.

Onu bir süredir seviyordum.

Sanırım onu kaçırdığım sırada taşaklarıma tekme attığında ona âşık olmaya başlamıştım.

Ama şunu da biliyordum... “Onu hak etmiyorum.”

Nero güldü. Tam bir piç kurusu gibi güldü. “Herhalde yani, onu hak etmiyorsun. King, o bir kadın. Biz hiçbirini hak etmiyoruz.”

“Aynen öyle.”

“Ama bu onları elimizde tutmamıza engel değil.” Nero bu dediğine tüm kalbiyle inanıyordu.

“Onu öylece elimde tutamam!” Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz yalan olduğunu anladım.

“Elbette tutabilirsin ve tutacaksın.”

Bir kadeh viski daha doldurdum ama sadece baktım.

“Payton’ı hayatın karanlık tarafına sürüklediğin için kendini hiç mi kötü hissetmiyorsun?” Nero’ya kalbimi yakan soruyu sordum.

“Hayır.”

Daha fazla açıklama bekledim ama Nero sözü uzatmadı.

“Hayır mı?”

“Hayır,” diye tekrarladı. “O bana ait. Ben de karanlıkta yaşıyorum. Yani o da oraya ait.”

“Ama...” *Bu sadece onun çılgınca konuşması. Değil mi?*

“Ayrıca...” Bu tonda konuşmaya başladığında aptal yü-

zündeki kendini beğenmiş ifadeyi görebildiğime yemin edebilirdim. “Karın onu ölü bir adamın önünde becermene izin verdi. O yüzden bir meleğin kanatlarını koparıyormuşsun gibi davranma.”

“Adam daha ölmemişti,” diye homurdandım.

“İyi argüman,” dedi Nero. “Şimdi bana karşı dürüst ol. Asıl sorun ne?”

“Bu yeterli bir sorun değil mi?”

“Sen de oradaydın,” diye hatırlattı bana. “Karım benim yüzümden kaçırılıp silah zoruyla alıkonulduğunda sen de oradaydın. Sevdğin insanı hayal kırıklığına uğratmanın nasıl bir his olduğunu bilirim. Ama anlamadığım şey neden sarhoş olup tek başına uyuduğun. Payton’a olanlardan sonra beni onun yanından kimse ayıramadı.”

“Hâlâ ayıramıyorlar,” diye homurdandım.

“King.” Nero adımı bir şeyler sakladığımı biliyormuş gibi söyledi.

Başımı eğdim. Tüm bunların utancı beni çökertiyordu. “İrkilerek benden kaçtı.”

Lanet olsun, bunu yüksek sesle söylemek canımı yakıyor.

“Ne zaman?”

“İlk uyandığında...” Nefes alarak o anı yüzüncü kez yeniden yaşadım. “Merdivenin dibinde yan dönüyordu. Ben de ona uzandım. Çünkü hareket etmemesi gerektiğini düşünüyordum. O da irkilip kaçtı.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Benden korkuyor!” diye bağırarak itiraf ettim.

Nero bir an sessiz kaldı. “Senden korkmuyor.”

“Bunu nasıl bilebilirsin ki?”

“Kolay,” diye yanıtladı. “Savannah senin dengin.”

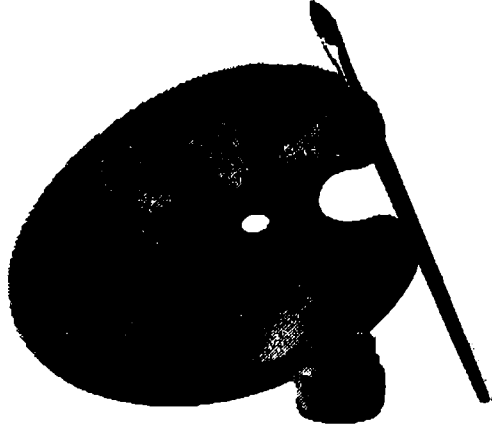
Benim dengim.

Yoğun duygular kalbimi sardı.

Keşke bu doğru olsaydı.

“Ayrıca,” diye devam etti Nero. “Eminim sizin yaptığınız ve benim bilmek istemediğim başka tuhaf şeyler de vardır.”

“Siktir git.” Uzanıp aramayı sonlandırdım.

SEKSEN YEDİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

Çıplak ayaklarımla koridorda yavaşça ilerledim.

Saldırıdan bu yana ilk kez bugün yatak odamdan dışarı adımımı attığımda Ginger'ı koridorun ortasında bir sandalyede oturmuş, bana yatağıma dönmemi söylerken bulmadım.

Bunu nihayet dolaşabilecek kadar iyileştiğime dair işaret olarak kabul edip merdivene ilerledim.

Uzun uyku nöbetleri arasında yatak odasının içinde tur atıyordum. Bu yüzden ayaklarımda üzerinde çok dengesiz durmuyordum. Ama merdiven...

Merdiveni düşününce midemin bulanması dürtüsünü bir kenara attım.

O yatakta bir hafta boyunca tek başıma uyuyabiliyorsam, bu merdivenden de inebilirim.

Ama tamamen tek başıma değildim.

King yatağa hiç gelmemişti. Beni görmeye hiç gelmemişti.

Ama her gece odaya biri geliyor ve Dük'ü içeri sokuyordu. Kapıyı arkasından kapatıyordu. Bana bir koruyucu vererek.

King olmalıydı.

Benden neden kaçtığımı bilmiyordum. Çünkü benimle konuşmuyor, hatta bana bakacak kadar yaklaşmıyordu.

Ama King hakkında bildiğim bir şey varsa, o da güvenliği ciddiye aldığıydı. Bunu düşünmek için bir haftam olduğundan, suçluluk duygusu yüzünden uzak durduğuna dair tüm dünyevi mal varlığım üzerine bahse girebilirdim. Yanlış yönlendirilmiş bir başarısızlık duygusu yüzünden. Muhtemelen kendini ondan nefret ettiğime ikna edene kadar da bunu çarpıtmıştı.

Ama bu aptalcaydı.

O aptalın teki.

Asla nefret edemezdim...

Hava ciğerlerimi terk etti çünkü merdivenin tepesindeydim ve...

Tırabzana tutunmak zorundaydım.

Basamaklar halı kaplıydı.

Gözyaşları... O kadar çok gözyaşı yanaklarımdan akıyordu ki.

Bir ayağımı dikkatle halı kaplı ilk basamağa koyduğumda malzeme o kadar yumuşak ve rahattı ki, neredeyse yaylanıyormuş hissi veriyordu.

Hıçkırığımı tuttum.

O kadar aptal bir adam ki.

Tüm iniş boyunca tırabzanı tuttum ve beklediğim korkuyu hiç yaşamadım. Aynı basamaklardan son kez indiğimde yaşadığım korkunç anıları tekrar yaşamadım. Çünkü bunlar aynı basamaklar değildi. Çünkü King bunu yapmıştı. Benim için.

Alt kata indiğimde yorgunluktan ve duygularımdan dolayı titriyordum ama dikkatimi toplayıp mutfığa ilerledim.

Cici'nin yaptığı çok sayıdaki yemekten ilkinin getirmesinden tam bir saat önce uyanmışım. Bu yüzden ondan önce davranıp burada yiyebileceğimi düşünmüştüm.

"Aman Tanrım, Savannah!" Cici beni görür görmez tezgâhın etrafından koşarak dolaştı. "Seni aptal, ne yapıyorsun sen?"

Alnımdaki teri hissetmeme rağmen bana aptal demesine gülümsedim. "Manzara değişikliğine ihtiyacım vardı."

Sanırım benim de *onun kadar aptal* olduğumla ilgili bir şeyler söyledi ama oturma odasına götürülüp kanepeye yatırılmakla o kadar meşguldüm ki, dikkatimi veremedim.

Gözlerimi kırıştırdığımda, önümdeki sehpanın üzerinde çırpılmış yumurta ve kızarmış patatesle dolu bir tabak gördüm. Onun yanında da BLT*'ye* benzeyen bir sandviç tabağı vardı. Ayrıca iki farklı aromalı şişelenmiş elektrolit içecek duruyordu.

"Kahvaltıyı atlamamanı tavsiye ederim." Ginger'ın sesiyle odanın diğer ucundan irkilerek yerimden sıçradım.

"*Tanrım.*" Koltuklardan birine oturmuştu ve telefonu kucağındaydı. "Uyurken beni mi izliyordun?"

Tek omzunu kaldırdı. "Aslında evet. King seni kanepede uyurken bulunca çıldırdı."

Bu doğrulmama neden oldu. "King burada mıydı?"

"Evet, seni gördüğünde ben de mutfakta yemek yiyordum. Yani *o yatağa gidene kadar burada oturmam şart.*" Son kısımda sesini kalınlaştırdı. "Görünüşe göre, Savannah görevine geri döndüm."

Nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

Benim için endişelenmesi... Eh, bu *bir şey* ifade ediyordu.

* Adını ana bileşenleri olan pastırma (*bacon*), marul (*lettuce*) ve domatesin (*tomato*) baş harflerinden alan bir sandviç türü. (ç.n.)

Beni önemseydiği anlamına geliyordu. En azından biraz. Ama burada benimle birlikte oturmak istememesi...

"Neden kendisi burada oturmadı ki?" diye sormaktan kendimi alamadım.

Ginger tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Çünkü senden kaçıyor." Ses tonu, gerçekten söylemesine gerek kalmadan, *Herhalde yani*, diyordu.

"Anlamıyorum," diye itiraf ettim.

Ginger mutfığa doğru bakınca ben de döndüm ama orada kimse yoktu.

"Tamam, şöyle bir durum var." Sesini alçaltmca onu duyabilmek için öne eğildim. "Cici bana bu işe karışmamamız gerektiğini söyledi. Çünkü King patronumuz ve ona sadakat borçluyuz. Ama benim için sen de bizim patronumuzsun. Ayrıca kadınlar birbirine destek olmalı." Son söylediğine sırtıttı. "*Olaydan* bu yana birkaç şey oldu." Bunu söylerken gözlerini irileştirdi. "Halıyı çoktan fark ettiğini farz ediyorum." Başımı sallarken bunu hatırlayınca dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ayrıca tüm mülkü sinyal bozucu bir şey için tarattı. Sonra da her iki evin etrafına da anti sinyal bozucu şeyler yerleştirtti." Şaşkın bakışlarım karşısında gözlerini devirdi. "Cep telefonu sinyallerinin çalışmamasıyla ilgili bir şey. Gerçekten bilmiyorum. Jamie bana anlatırken çok anlam ifade etmedi. Sonra... King *bunları* evin her yerine taktırdı," diyerek burnundan homurdandı. Duvarı işaret ettiğinde neye baktığını bulmam bir saniyemi aldı.

"Duvar telefonu mu?" Duvara monte edilmiş siyah plastik yeni görünüyordu ama kablolu tarzı seksenlerden kalmaydı.

"Hiç sorma." Ginger onayladı. "Bunlar ceptelefonlarının anti sinyal bozucu şeylerinin çalışmaması durumunda kullanılacak. Yani evdeki insanlara ulaşmanın yine de bir yolu olacak. Yatak odanızda da bir tane var."

Ona bakarken gözlerimi kırıştırdım. “Nasıl?”

“King’e duştan çıktığını haber vermek için banyo kapısında oturmak zorunda kaldım. Böylece delikleri açıp kabloları yerleştirebilecekti. İyi ki duşta çok uzun süre kalıyorsun.” Zamanımı harcayacak daha iyi bir şeyim olmadığı için bu iğnelemeyi duymazdan geldim. “Patronun kablo döşemeyi bildiğini bilmiyordum.”

“Ama... Sabit hat?” Buna hâlâ inanamıyordum.

“Jamie’nin *zamane çocukları* esprilerinin çoğunu kaçırdın. O yüzden kendini şanslı say.” Şapşal kocasmı düşünerek gülümsedim. Tahmin edebiliyordum. “Ama bu King’in yaptığı en çılgınca şey bile değil.” Neredeyse sormaya korkuyordum ama Ginger sormama fırsat vermedi. “İki köpek daha aldı.”

Ağzım açık kaldı. “Ne?”

“Evet. Dük’le aynı cins ama daha küçükler.”

“Ne...” Göğsüm sıkıştı. “İsimleri ne?”

Gözlerini devirdi. “Kont ve Baron.”

Bu çok aptalcaydı. Ayrıca komik. Ama neden birdenbire ağlamaya başladığımı bilmiyordum.

“Ah, kızım, yapma!” Ginger aceleyle sandalyesinden kalkıp kanepede yanıma oturdu.

“Özür dilerim.” Gözyaşlarımı sildim. “Ben sadece... giyinme odasında...” Burnumu çektim. “Anlamıyorum. Bütün bunları yapıyor,” dedim. Tüm mülkü kastederek önümü işaret ettim. “Ama yanıma gelmiyor. Ya da beni kontrol etmeye.”

“Şey, öncelikle...” Ginger bana bir mendil uzattı. “O köpeği her gece odana getiren kendisi. Bahis oynayan bir kadın olsaydım, tüm fişlerimi *onun orada durup seni izlediğine* yatırırdım.”

Bunu yapanın o olduğunu zaten tahmin etmiştim. Ama doğrulanması da güzeldi.

Burnumu silmek için bir süre durdum. “Yani, erkeklerin

tuhaf olduğunu biliyorum.” Ginger dudağını büktü. “Ama incindiğim için kendini kötü hissediyor olsa bile neden benden kaçtığını hâlâ anlamıyorum. Mesela neden en azından geceleri benimle uyumuyor?”

Ginger nefesini üfleyerek verdi. “Tamam, işte *etik olarak* muhtemelen sana söylememem gereken kısım.”

Yüzümü ona döndüm. “Ama yine de söyleyecek misin?”

“Tabii ki. Pekâlâ, iki gece önce geç saatlere kadar çalışıyordum çünkü öğleden sonra yeğenlerime bakıcılık yapmak için izin almıştım. Neyse, King’in Dük’ü senin odana koyduktan sonra merdivenden indiğini görmüş olabilirim. Bir de ofis kapısının önündeki koridorda duran resim çerçevelerini temizliyor olabilirim. O da telefonla konuşuyor olabilir...”

“Gizlice dinledin mi?”

Bana bir bakış attı. “Hikâyeyi öğrenmek mi istiyorsun, yoksa beni yargılamak mı?”

Ellerimi kucağımda birleştirdim. “Hikâye, lütfen.”

“Dediğim gibi, telefonda biriyle konuşuyordu. Muhtemelen kim olduğunu tahmin edebilirim ama o kapılar çok şey duyamayacak kadar sağlam. Bu yüzden çoğunlukla boğuk sesler vardı. Ama King aniden, *Benden korkuyor*, diye haykırdığında neredeyse çerçevelerden birini duvardan düşürecekdim.”

“Ondan korkmak mı? Ben mi?”

Tek omzunu kaldırdı. “Sonra yine boğuk saçmalıklar başlayınca ben de yeterince oyalandığımı düşündüm.”

“Ondan korktuğumu nasıl düşünebilir?” Avucuma sıkıştırdığım buruşuk mendili unutarak ellerimi yukarı kaldırdığımda soğumuş kahvaltı tabağımın üzerine düşmesini izledik.

Mantığımı anlamaya çalışırken bileğimdeki atele baktım. Sadece tek bir sonuca vardım.

“Erkekler aptal.”

Ginger tek kaşını kaldırdı. “Bunu anlamak için beyin sarstısı mı geçirmen gerekti?”

İçimden garip bir kahkaha yükseldi.

Gülmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi hissediyorum.

“Eh.” Ginger ellerini uyluklarına vurdu. “Artık uyandığına göre yukarı çıkmaya yardım etmemi ister misin?”

Bir hafta daha tek başıma sessizlik içinde oturayım diye mi? Hayır, teşekkürler.

Karnım guruldayınca öne eğilip sandviç tabağını kendime çektim. “İki şey istiyorum.”

“Tamam...”

“Birincisi yeni köpeklerle tanışmak istiyorum.” Pastırmadan bir ısırık aldım.

“Peki ya ikincisi?”

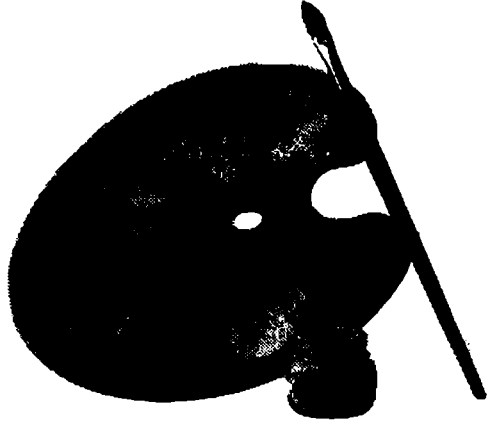
“Bir yatağa ihtiyacım var.”

“İl...” Ginger bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu.

“Kocam bizim odamızda uyumayacaksa ben de uyumam.”

“Peki yatağı nereye istiyorsun?”

“Stüdyoma.” Tabağı da alarak ayağa kalktım. “Yapacak işlerim var.”

SEKSEN SEKİZİNCİ BÖLÜM

KING

“Ne?” Alnım cama dayalı dururken viski kokan nefesim yüzeyi buğulandırdı.

Neden birinin kapımı çaldığını bilmiyordum. Bu misafir odasında kalmamın tek amacı gözlerden uzak olmaktı ama belli ki evim canı ne bok isterse onu yapan insanlarla dolup taşıyordu.

Bu oda ikinci kattaydı. Evin ana yatak odasının karşı ucunda ve ofisimin üzerindeydi. Yani Savannah’nın stüdyosunu kısmen görebiliyordum.

Tüm pencerelerin üzerine tül perdeler asmış olsa da o içerde hareket ederken gölgesini görebiliyordum. Fırça darbelerini seçemesem bile resim yaparken ana hatlarını izleyebiliyordum.

Çok fazla çalışıyordu. Günün ve gecenin her saati oradaydı. Yaşadıklarından sonra kendini fazla zorluyordu.

Şimdi olduğu gibi. Gece yarısını geçmişti ve stüdyosunun ışığı hâlâ yanıyordu. Tüm alanı göremiyordum. Bu yüzden ne yaptığından emin olamıyordum ama uyanıktı. Çünkü uyumak için ışıkları hep kapatırdı.

Bu da en kötü kısmıydı...

Derince alıp verdiğim nefes görüş alanımı yeniden buğulandırdı.

En kötüsü de artık yatağımızda uyumuyor olmasıydı. Tıpkı benim gibi o da orayı terk etmişti. Bu da onunla o birkaç özel anı yaşayamayacağım anlamına geliyordu. İyileşen morluklarını görebilecek kadar yakın olduğum tek anları. Onunla aramızda en ufak bir bağ hissedebildiğim tek anları.

Bu eziyet neredeyse bir haftadır sürüyordu.

Daha iyisini hak etmiyordum tabii.

Onun hiçbir parçasını hak etmiyordum.

Stüdyosunun köşesine yaptığı yatağı kaldırmaları için personeli ikna etmeye çalışmışım ama taleplerime doğrudan karşı çıkıp bunu kendim yapmamı söylemişlerdi.

Pencere pervazındaki yumruklarımı sıktım.

Neden kimse benim kararıma saygı göstermiyor?

Neden kimse bunu onun için yaptığımı anlamıyor?

Kapı bu kez biraz daha yüksek sesle bir daha çalındı.

“Ne?” Odada hışımla ilerledim. “Ne istiyorsun?” diye bağırarak kapıyı sertçe açtım.

Sonra da donup kaldım.

Çünkü karşımdaki oydu.

Benim Savannah’m.

Onu bu kadar yakından görmek ciğerlerimdeki tüm havayı çekip aldı.

Tam buradaydı.

Çok yakınımıdaydı.

“King.” Sesi o kadar alçak ve çekingendi ki, kalbimi sızlattı.

Hâlâ benden korkuyor.

Ona yaptığım her şey adeta aramızda yanıp sönüyordu.

Ayaklarının dibindeki kırık lazanya tepsi.

“Kes şunu.” Onu Leland’ın dairesinden uzaklaştırırken tutuşumu sıkılaştırdım. “Ağır severim.”

“Sana yardıma gelen herkesi vurmakla ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?”

Dük’ten korkmasını sağlamam.

Benden kaçarken basamaklardan kayarak düştüğünde attığı çığlık.

Ona sevdiklerinin fotoğraflarını gösterişim.

“Benimle evleneceksin.”

Düşmanlarımdan birinden kaçarken başı merdivene çarpmadan önceki çığlığı.

İrkilip benden korkması.

Kendimden nefret etmem.

“Konuşabilir miyiz?” Sesi titriyordu. Kendimi gözlerinin içine bakmaya zorladım.

Morluklarının çoğu geçmişti. Yaşadıklarının kanıtı olarak sadece kolundaki atel kalmıştı.

Ama yorgun görünüyordu. Bitkin.

“Yatağına git, Savannah.” Kelimeleri ağzımdan çıkarabildiğime bile şaşırdım.

O daha fazlasını söyleyemeden, benden daha fazlasını isteyemeden kapıyı kapattım. Sonra da kilitledim.

Bu çok çocukçaydı. Ama bariyere ihtiyacım vardı. Çünkü benimkiler başarısız oluyordu. Biraz daha yaklaşırsa, bana ne kadar karşı koymuş olursa olsun onu kollarıma alırdım. O zaman da kendimden nefret etmekten fazlasını yapardım.

Penceredeki duruşumu tekrarlayarak alnımı kapıya dayadım.

“Neden odamıza gelmiyorsun?” Sorusu ahşapta yumuşak bir titreşime neden oldu.

Aramızda kapı varken ve görüntüsü zihnimde çok tazeyken cevap verdim. “Çünkü artık anlıyorum.” Kalbimin etrafında bir yumruk sıkıldı. “Düşündüm ki... Düşündüm ki ben seni...” Gözlerimi kapattım. “Gitmene asla izin veremeyeceğim, Savannah. İnsanların eskiden bana ait olduğunu bilmelelerine izin vererek normal bir hayat yaşama şansını mahvettim. Bunu düzeltemeyeceğim için de üzgünüm. Ama seni yalnız bırakacağım.”

“Eskiden?” Sesi çatladığında tam olarak ne hissettiğini bilmiyordum. Kapı için minnettardım çünkü hissettiği şey rahatlamaysa... bunu görmeye dayanamazdım.

“Her zaman bir korumaya ihtiyacın olacak. Ama istediğini yapmakta özgürsün. Sana bu kadarını verebilirim.”

Ahşabın diğer tarafından yumuşak bir gümbürtü sesi gelince onun da benimle aynı şekilde durduğunu gözümün önüne getirdim.

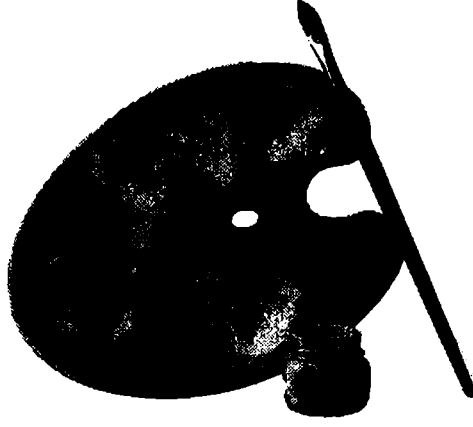
“Anlamıyorum.” Sözleri daha yumuşaktı, neredeyse duyulmuyordu.

Başımı onunkiyle aynı hizada olacak şekilde aşağı kaydırdım. “Belki de bunu görmemi hiç istemedin. Ama ben gördüm.” Gözlerimi daha da sıktım. “İrkilerek benden kaçtın.” *Siktir, kalbim acıyor.* “Ama sorun değil, bebeğim. Benden korktuğun için seni suçlamıyorum.”

Ardından gelen duraksama her şeyi anlatıyordu.

“Yatağına git, Savannah.”

Kapıdan uzaklaşıp müzik setini açarak odayı yüksek sesle doldurdum, böylece onun sessizliğini dinlemek zorunda kalmayacaktım.

SEKSEN DOKUZUNCU BÖLÜM

SAVANNAH

“İrkilerek benden kaçtın.” *Sesi çok incinmiş geliyordu. Görüldüğü kadar incinmiş.* “Ama sorun değil, bebeğim. Benden korktuğun için seni suçlamıyorum.”

Ne halattan bahsettiğini anlamaya çalışarak duraksadım.

Demek istediği şey olamazdı...

“Yatağına git, Savannah.”

Ağzım cevap vermek, ona sikik bir aptal olduğunu söylemek için açıldı ama yüksek sesli müzik kapıyı titretmeye başladı.

“Siktiğimin salağı.” Yine de söyledim.

Şimdi her şey yerine oturmuştu.

Aptalcaydı. Ama birden her şey çok mantıklı gelmeye başladı.

Hastanede uyandığımda hatırlayacak kadar kendimde değildim ama o gecenin her anını yeniden yaşamak için yatak odamda tek başıma bir hafta geçirmiştım. İyisiyle kötüsüyle.

Yerde uyandığımı, hırıltılar duyduğumu ve tenin tene çarptığını hatırlıyordum. King'e bir şey olmuş olabileceğinden korkuyordum. Bu yüzden yan dönmüştüm. Ama döner dönmez bileğim zonklamaya başlamıştı. Acı inanılmazdı. Vücudumdaki her şeyden çok daha kötüydü ve odaklanabildiğim tek şey buydu.

Ta ki King oraya gelip bana doğru uzanana kadar. *Kırık koluma uzanana kadar.*

İrkilip kaçmıştım.

Ama ondan korktuğum için değildi.

Çünkü yaralanmıştım. Elimi tutarsa ve ben acıyla çığlık atarsam kafayı yiyeceğini biliyordum.

Alnımın tekrar ahşaba çarpmasına izin verdim. "Lanet olası aptal." Bu sefer fısıldadım.

İçeride gerçek bile olmayan bir şey için kendini parçalıyordu.

Kapıdan uzaklaştım.

İyi ki onun düşündüğü kadar kırılgan değilim.

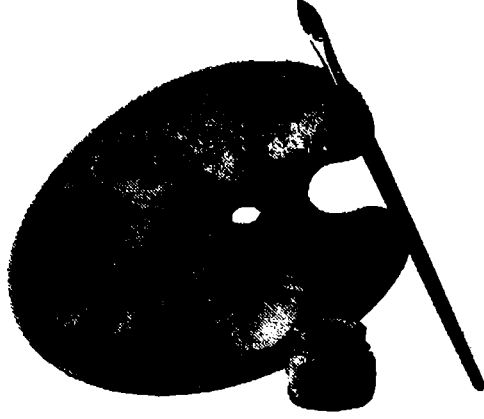

Telefon açılmadan önce iki kez çaldı.

"Merhaba, Savannah."

"Nero." Nefes aldım. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Çıkardığı kıkırdama hatırladığımdan daha az korkutucuydu. "Hiç sormayacaksın sanıyordum."

DOKSANINCI BÖLÜM

KING

İçime bir sıcaklık sızdığında bilinçaltım bu duygudan zevk aldı.

Hâlâ uykuyla uyanıklık arasındaki, gerçekliğin bana zarar veremeyeceği o yerdeydim ama yine de bunun en rahat olduğum an olduğunu biliyordum. Şeyden beri...

Zihnim bunu düşünmememi söyleyerek beni dürttü.

Sahte ya da değil, bu mutluluğu korumak isteyerek zihnimin kazanmasına izin verdim. Sakinliğe gömülürken kötü düşünceleri dışarı ittim. Savannah'ya olan bağımı sıkılaştırarak.

Bağım...

Yavaşça, balın içinde yüzer gibi parçaları bir araya getirdim.

Sıcaklık gerçektir.

Ait olma hissi gerçektir.

Kollarımdaki Savannah gerçektir.

Gözlerimi hızla açtım. Orada, göğsümün hemen üzerine yayılmış altın sarısı saçlar vardı.

Onu itmeliydim. Ya da çekilmeliydim. Yataktan çıkıp gitmeliydim.

Ona daha sıkı sarılmalıyım.

Ben de öyle yaptım.

Onu olabildiğince yakınımnda tuttum.

Onu yan tarafıma bastırıp olduğu yerde tuttum.

Onu içime çektim. Yumuşak kokusunun ciğerlerimi doldurmasına izin verdim.

Çünkü o burada.

Benimle birlikte.

O buradaydı ve ben nasıl olduğunu bile bilmiyordum.

Bu odaya erişimi olan tek kişinin ben olduğumu kesinleştirmiş, iki kez kontrol etmişim.

Nero. Tabii ki Nero'ydu.

Ama bu sadece geçici bir an olsa bile, Savannah'nın beni teselli edecek kadar kötü hissettiği kısacık bir an olsa da bunu kabul edecektim.

Açgözlülükle kabul edecektim.

Sol kolu göğsüme dolanmıştı. Ateli üstümde duruyordu.

Boştaki elimin parmaklarını rahatsız edici sert materyalin dış hatlarının üzerinde gezdirdim.

Perdeleri açık bıraktığımdan oda sabahın ilk ışıklarıyla doluyordu.

Ne kadar zamandır burada olduğunu bilmiyordum ama uzun süredir ilk kez uyumuşum gibi hissediyordum.

Kalın cırcırtlı kayışlardan birinde parmağımı gezdirdim.

Hâlâ yaralı olduğu gerçeğine katlanamıyordum. Bu yarayı birkaç hafta daha taşıyacak olmasına da. Onunla yer ya da bedenlerimizi değiştirebilseydim, tüm acılarını alabilseydim bunu yapardım. Ama bunu yapamayıp diğer eli olmadığı için

şükrediyordum. Stüdyoda kendisini bu kadar zorlamasmdan memnun değildim ama hâlâ böyle bir ifade yoluna sahip olduğu için mutluydum. Çünkü resim yapamasaydı... Savannah olmazdı.

“Ses en kötü kısmıydı.” Alçak sesi donup kalmama sebep oldu. Yumuşak olsa da uyku sersemi değildi. Sanki bunca zamandır uyanıkmiş gibiydi. “Sen gelmeden hemen önceydi.” Parmak uçları tenime baskı yaptı. “Sen oraya gelip onu durdurmadan hemen önce bileğim merdivenle temas etti ve hissetmeden önce sesi duydum. Korkunç bir çatırtıydı ve kırıldığını anladım.”

Yutkunarak onu kazara daha fazla incitmek istemediğim için elimi yatağa indirdim.

Devam etti. “Bana uzandığında...” Sözleri karşısında bedenim gerildi. “Kes şunu,” diye beni nazıkçe azarlarken eliyle ufak bir daire çiziyordu. “Bana uzandığında, havada olan kırık kolumdu. Senden korkmadım, King. Tanıştığımızda bile, muhtemelen senden korkmam gerekirken bile korktuğumu sanmıyorum.” Gözlerim başının üzerinde sabit kaldı, onu daha fazla görmek istesem de o beni göremediği için minnettardım. “Bayılma sürecinde olmayan bir parçam, bana dokunursan ve ben de acıyla çığlık atarsam muhtemelen aklını kaçıracağını düşündü. Bu yüzden geri çekildim. Şimdi geriye dönüp baktığımda, beni incittiğin için kendini kötü hissetmene izin vermeliydim... tüm bunlar yerine.”

Sözleri mantıklıydı.

Ona inanmak istiyordum.

Ama... inanır mıydım bilmiyordum.

“Sana bir şey göstermeme izin verir misin?” Sorusu alçak sesliydi ve reddetmem için hazırlandığını hissedebiliyordum.

Başımı onaylar anlamda salladığımda beni göremese de kabul ettiğimi hissetmiş olmalıydı.

Ellerim otomatik olarak omuzlarına giderek doğrulmasına yardım etti. Böylece elini kullanmasına gerek kalmadı. Giydiği kıyafetlerin... benimkiler olduğunu fark ettim.

Onu hastaneden alıp eve getirdiğimde giydirdiğim kıyafetlerdi.

Göğsümün içindeki çürümüş organ sıkıştı.

Benden nefret ettiğine kendimi inandırmak için iki hafta harcamıştım.

Bu mümkün olabilir mi...?

Savannah daha fazla açıklama yapmadan odanın içinde yürüyüp başparmağını kilit okuyucuya bastırdı. Açılan kapıyı koridora çıkarken o şekilde bıraktı.

Bana göstermek istediği şey her neyse başka bir yerde olmalı.

Neden ilk düşüncemin bana başka bir yarasını göstermek istediği olduğunu bilmiyordum. Sanki hastanedeyken vücudundaki her bir sıyrığı tek tek listelememişim gibi.

Savannah'nın giydiklerine uyan bir eşofman altı kaparak aceleyle bacaklarımdan yukarı çektim çünkü her ne konuşacaksak, kırmızı ipek *boxer*'dan daha fazlasını giymem gerektiğini hissediyordum.

Ama zaten çok vakit kaybetmiş gibi hissettiğimden tişörtle uğraşmadım.

Koridora çıktığımda Savannah çoktan merdivenin tepesine varmıştı.

Boğazım düğümlendi.

Yetişmek için koşturdum.

Merdivende tek başına olmamalı.

Arkasından gümbürdeyen ayak seslerimi duyan Savannah merdivenin yarısına gelince durdu ve dönüp bana baktı.

Bir basamağın ortasında durmuş, iki büküm bana dönmüştü.

“Kahretsin, Savannah!” Ona ulaşmak için basamakları üçer üçer inerken kalın halı sesi bastırıyordu. “Tırabzana tutun!”

Sanki delirmişim gibi bana bakarak gözlerini irileştirdi.

“Ciddiyim!” diye bağırdım. Gülümsediği zaman gözlerimi kısıtım. “Bütün merdiveni söküp yerine asansör yaptıracağım. Beni zorlama.”

Savannah gözlerini devirdi. “Bu halı o kadar kalm ki, kendimi en yukarıdan atıp hiç sarsılmadan en aşağıya inebilirim.”

Sonra hafifçe sıçradı. Basamakla tekrar birleşmeden önce ayaklarının altında birkaç santim boşluk olacak kadar. Ama bu hayatımdan on yılı götürmeye yetti.

Kolumu uzatıp beline doladım ve onu ön tarafıma doğru çektim.

Kelimeleri bir araya bile getiremiyordum. Onu merdivenlerin geri kalanından indirirken ayakları basamakların üzerinde sallanıyordu. Bense sadece küfredebiliyordum.

Her şeyin bu şekilde başladığını unutmuş değildim. Onu kaçırdığımda da böyle taşıdığımı. Ama buna odaklanamayacak kadar stresliydim. Ayaklarını sağ salim yere bastığını görmekten başka bir şey düşünemeyecek kadar kalp krizine yakındım.

Aşağı ulaştığımızda, onu yere bırakmadan önce bir an tereddüt ettim. Bana yaslanmasının verdiği histen çok keyif alıyordum.

Ama vücudum tepki vermeye başladığında onu yere indirdim.

Şu anda ihtiyacı olan son şey onu mıncıklamamdı.

Başını kaldırıp bana baktığında gözlerinin ardında söylenmemiş kelimeler dönüyordu. Ama onları dile getirmek yerine sağlam eliyle elimi tuttu. “Hadi gel.”

Parmaklarım onunkileri sıkıca kavradı.

Evin içinde onu takip ederken kendimi aptal gibi hissediyordum. Sanki içinde bulunduğum durum her neyse ona daha fazla kapılmam gerekirmiş gibi geliyordu. Belki son birkaç gündür tükettiğim alkolden, belki de aptallığımdandı ama kendimi kaybetmiş durumdaydım.

Bana neden iyi davrandığını anlayamıyordum.

Neden elimi tuttuğunu da.

Mutfığa doğru döndüğümüzde işte o zaman aptal beynim stüdyosuna gittiğimizi anladı.

Cici adanın başında, bir çeşit hamur işi yapıyordu. Biz geçerken başını kaldırıp baktı. Gözleri benden Savannah'ya gittikten sonra tekrar bana döndü ve aşağı çevrildi.

“Gözlerini kocamdan uzak tut lütfen,” dedi Savannah beni peşinden sürüklemeye devam ederken kayıtsızca.

O beni... Bu kıskançlık mıydı?

Stüdyoya yaklaşırken sessiz kaldım.

Geceleri buraya gelip onu kontrol etmek istemiştim. Uyumasını izlemek. Ama Dük'ü her gece buraya kendi başına getirdiğini biliyordum ve Dük'ün varlığımdan onu haberdar etmesini istemiyordum. Bu yüzden buraya hiç girmemiştim. Aslan koleksiyonu odayı doldurduğundan beri.

Savannah kapıyı açıp elimi bıraktı. Böylece önce o girebilecekti.

Ama bana hiçbir şey göstermeden sadece kenara çekildi.

“Ne...” Gözlerim parlak kırmızı bir tuvale takıldı.

Odanın içine bir adım daha attım.

Büyük tuval bir köşeden diğerine kırmızının tonlarıyla kaplanmıştı. Tablonun merkezindeki nesne de...

Söylenmemiş sözler boğazıma dolandı.

Bu bir taçtı.

Boyadan mükemmel şekilde yontulmuş bir taçtı. Bordo çizgiler, parlak yüzeyden damlayan kan damlaları gibi görünüyordu.

Sertti. Ayrıca cesurdu. Bir o kadar da vahşi.

Ama aynı zamanda her nasılsa sıcaktı.

Yaptığı şey bu muydu...?

Gözlerim kırmızı olanı geçip bir sonraki tuvale odaklandı.

Bir adım ilerledim.

Bu arka planda çok renkli bir günbatımı olan, sanki havada süzülüyormuş gibi görünen altın rengi, mükemmel bir taçtı. Sanki elimi uzatsam havadan alabileceğim gibiydi.

Dönüp yavaşça bir daire çizerek koleksiyonun tamamım inceledim.

Çok fazla vardı.

Çimlerin üzerinde, dumandan yapılmış gibi görünen bir taç.

Bir *boş otel odası* tabelasının kenarında duran bir taç.

Dev bir elmas yüzüğün tepesinde duran taç.

Nefesim kesildi.

Bunlar bizim anlarımızdı.

Birlikte geçirdiğimiz tüm anlar.

Daha küçük bir tane vardı ve ne olduğunu görmek için yaklaşmak zorunda kaldım.

Jelibon ayıcık. Başında tacı olan, gülünç derecede gerçekçi bir jelibon ayıcık.

Yapamıyorum...

Anlamıyorum.

Köşede bir tane daha vardı. Bu farklıydı.

Savannah'ın tüm tabloları çerçevesiz olurdu. Tuval ahşap yapının etrafına gerilir, böylece kenarları boyunca boyayabilir, bu yüzden görünür bir çerçeve olmazdı.

Bu hariç.

Bu tamamen beyazdı. Beyaz arka plan üzerine beyazın tonlarında basit bir ta resmiydi, tıpkı...

Bir adım ne ilerleyip tuvalin dışına tutturulmuş koyu renkli ahşaba dokundum. Parmaklarım siyaha bulandı. Çünkü ahşap alazlanmıştı.

Çünkü bu yaktığı tablonun erevesiydi.

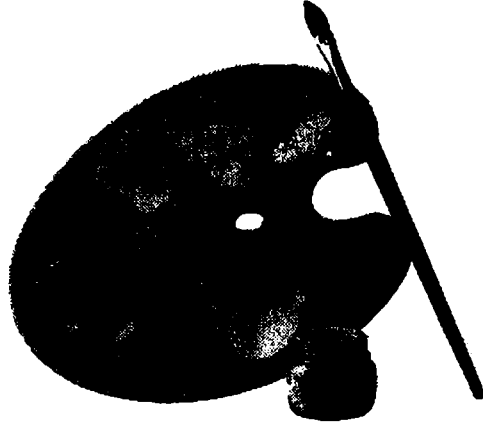
Her şeyi başlatan tablonun erevesi.

şimdi de buradaydı.

Sadece birkaç adım ileride duran Savannah'ya döndüm.

Göğsümde bir duygu seli ağıldıyordu. Bu yüzden çıkara-bildiğim tek kelimeyi söyledim. "Neden?"

Tek omzunu kaldırdı. "ünkü sana âşık oldum."

DOKSAN BİRİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH

King bana inanamıyormuş gibi bakıyordu.

Sanki bana *inanmayacakmış* gibi.

Boğazının hareket etmesini izledim. “Nasıl?”

“Çünkü bana başka seçenek bırakmadın,” dedim dürüstçe. “Senden nefret etmeye çalıştım. Gerçekten çalıştım. Ama yapamadım.” Ona yaklaşmak istiyordum. Bana sarılmasını istiyordum. Ama buna cesaret edemedim. Henüz olmazdı. “Senden hiçbir zaman korkmadım, King. Sadece incindim.”

“Benim yüzümden.” King’in titreyen sesi odanın içinde yankılandı.

Başımınla onayladım. “Evet, o adam senin yüzünden peşime düştü. Ama sen onu durdurdun. Bir daha peşime düşen olursa, onları da durduracaksın.”

“Bir daha incinmene asla izin vermeyeceğim.”

“Beni şu anda incitiyorsun.” Sesim sonunda çatlayarak

tüm acı, sevgi ve ıstırabımı ortaya çıkardı. “Beni aldın. Kendine ait kıldın. Sıcaklığına alıştım. Sonra da onu benden aldın.” Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. “Artık üşümek istemiyorum.”

“Savannah.” Bana doğru aksak bir adım attı.

“Seni sevmemi sağladın,” diye suçladım onu. “Benimle gurur duyduğunu söyledin.”

“Seninle gurur duyuyorum.” Bir adım daha yaklaştı.

“Sana en çok ihtiyacım olduğunda beni hep kurtardın.”

“Tatlım...” Artık sadece bir adım uzağımdaydı.

“Lütfen beni uzaklaştırmayı bırak. Beni henüz sevmiyorsan sorun değil. Sadece yapma...”

King aradaki mesafeyi kapatıp büyük avuçlarıyla yüzümü kavradı. “Henüz diye bir şey yok, Savannah bebeğim.” Başparmakları yanaklarımı okşuyordu. “Lütfen ağlamayı bırak. Seni ağlarken izleyemeyecek kadar çok seviyorum.”

Çok seviyorum...

Bunlar duymayı beklediğim sözler değil, duymak istediklerimdi.

Belki de gerçek olamayacak kadar iyiydi.

“King.” Uzanıp kollarının ön kısımlarını kavradım. “Söylemek zorunda değilsin...”

“Konuşmayı kes.” Göğüslerimiz birbirine değecek kadar yaklaştı ve başımı arkaya yatırdığında gözlerim onunkilerden ayrılmadı. Sesi benimki gibi boğuk çıkıyordu. “Sana asla yalan söylemeyeceğim. Sen benim karımsın. Benim kraliçemsin. Seni iğrenç kalbimin tamamıyla seviyorum.” Daha fazla gözyaşımı sildi. “Seni hak etmiyorum. Ya da...” Etrafımızdaki tablolara doğru başını sallarken boğazının hareket edişini izledim. “Sanatım hak etmiyorum. Gülümsemelerini de. Neşeni de. Sana yaptığım onca şeyden sonra... Bebeğim, hak ettiğim son şey senin sevgin. Ama bunda ciddiysen. Güzel ru-

huna girmeme izin vermenin bir yolunu bulduysan, o zaman orada kalacağım.”

Elimden geldiğince başımı salladım. “Ciddiyim.”

Geniş göğsü aldığı büyük nefesle şişti. Nefesini bıraktığında alnını benimkine doğru indirdi.

“Seni uzaklaştırdığım için özür dilerim.” Özü çok yumuşaktı. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm. Birçok kez.”

“Uğratmadın,” diye fısıldadım.

“Uğrattım,” diye fısıldayarak karşılık verdi. “Ama seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bedenimde nefes olduğu sürece seni bir daha asla yüzüstü bırakmayacağım.”

Bırakmadı.

Bırakmayacak da.

El üstünde tutulma hissi kalbimi doldururken yüzümü kaldırıp dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Beni öperken o kadar nazik ve o kadar şefkatliydi ki, kelimeleri tekrar söylemesine gerek yoktu.

Ama o yine de söyledi.

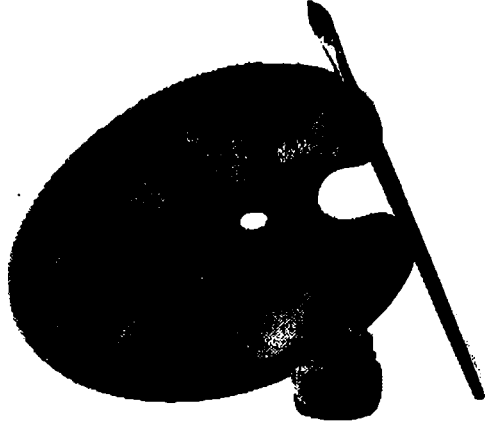
“Seni seviyorum, Savannah.”

Avucum kalbinin üzerine gelecek kadar elimi kolundan yukarı doğru ilerlettim. “Sana inanıyorum. Bunu hissedebiliyorum.”

Çıkardığı ses gözlerimden yaşlar akmasına neden oldu.

“Benim King'im,” dedim. “Aşkım.”

Eğilip dudaklarını boynuma bastırırken ellerini aşağı kaydırarak kıcımlı kavradı ve beni yukarı kaldırdı. “Her şeyine ihtiyacım var. Şu anda her şeyine ihtiyacım var.”

DOKSAN İKİNCİ BÖLÜM

KING

Karımı stüdyonun köşesine yerleştirdiği yatağa yatırırken kendimi hiç olmadığım kadar canlı mı hissediyordum, yoksa çoktan ölmüştüm de bir şekilde cennete mi gitmiştim bilemiyordum.

“Seni özledim.” Bunu söylerken dudakları benimkilerden hiç ayrılmadı.

Gömleğini vücudundan çıkaracak kadar geriye çekildim. “Özür dilerim,” dedim tekrar onu öperken. “Ben de seni özledim. Hem de çok.”

“Özür dilemeyi bırak,” diyerek eşofman altına bastırdı.

Giydiği eşofmanı bacaklarından aşağı çekmek için öpüşmemize yeniden ara verdim. “Hayatımızın geri kalanı boyunca senden özür dileyeceğim.”

Tekrar üzerine çıkmak için hareket ettim ama eliyle göğsüme vurdu. “Çıplak.” Eşofmanıma uzanamıyordu. Bu yüzden

ayaklarını kullanarak çıkarmaya çalıştı. “Soyunarak özür dileyebilirsin.”

Ağzımın kenarında ufak bir gülümseme belirdi ve bu çok iyi hissettirdi.

“Çok otoriter bir karım var,” dedim itaat ederken.

Vücutlarımız birbirine uzandı.

Kolları boynuma dolanarak beni kendine çektiğinde üzerine çıktım.

Bacaklarını açmak için kolumu dizinin altından geçirirken dili ağzımın içine kaydı.

“Yapmam gereken...” Geri çekilmeye çalışsam da Savannah beni biraz daha yakınına çekti.

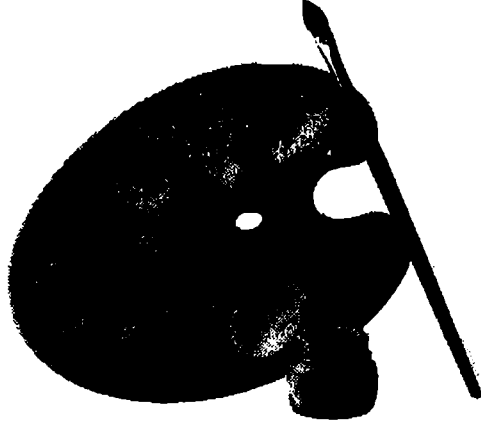
“Ben hazırım.”

Aletimin ucu merkezine dokunduğunda bana doğruyu söylediğini anladım.

“Seni hak etmiyorum,” diye fısıldadım ağzımın içine. İleri doğru kayıp sıcaklığını uzunluğumla doldurdum.

İkimiz de inlediğimizde ses göğüslerimizin arasında yankılandı.

“Ama seni bırakmıyorum.”

SONSÖZ I

SAVANNAH

“Aman Tanrım!” Yatağa doğru yay gibi kıvrıldım.

“Tanrın değil.” Kocam bir iniltiyle içime girdi.

Açık ağzımla gülümsedim. “Benim King'im.”

“Aynen öyle, bebeğim.” King ağırlığını üzerime bıraktı.

“Ben senin kahrolası King'inim.”

Kaldığımız küçük su üstü bungalovunun pencereleri açıldı ve sabahın erken saatlerindeki ılık hava çıplak bedenlerimizin üzerinden akarak ortamı neredeyse büyüdü hale getiriyordu. Evdeki serinleyen havadan sonra çok güzel bir değişiklikti. Birkaç ay gecikmiş olması da umurumda değildi. Bu mükemmel bir balayıydı.

Ya da belki de kocamın yüzü uyluklarımın arasında uyan-
dığımdan bana öyle geliyordu.

King'in uzunluğu içimden çıkınca onu yakında tutmaya çalışarak sırtını tırmaladım.

Bir elini kığımın altına kaydırıp kalçalarımı onunkilerle buluşacak şekilde kaldırdı.

Aleti içimde ekstra derin bir noktaya çarptığında haykırdım.

“Sessiz olmalısın, tatlım.” Ağzı omzumda gezindi.

Ayaklarımı arkasma doladım. “Bana sessiz olmamı hiç söylemezsin.”

Hareket etmeye devam ederken her hamlesi beni zirveye daha da yaklaştırıyordu.

“Nero’yla Payton’ın seni duymalarını istemezsin diye düşündüm.”

İkimiz de nefes nefeseydik. Bu yüzden sözlerini algılamam biraz zaman aldı.

“Neden bahsediyorsun sen?” Ellerim sırtından kayarak omuzlarına geçti.

King kalçamı sıkıca kavradı. “Dün gece yan odaya yerleştiler.”

“Ne?” Omuzlarını ittirdim.

King onu itmeme izin verdi ama sadece üst kısmını.

Topuklarına oturup belimi kavrayarak beni aletinin üzerine oturttu.

“King!” Azarlamam kulağa hiç de öyle gelmedi. “Geldiklerini bana neden söylemedin?”

Bir elini göğsüme kapatarak parmaklarıyla meme ucumu sıktı. “Daha önce söyleseydim sürpriz olmazdı.”

Elini uzaklaştırmaya çalıştım ama o tamamen iyileşmiş bileğimi kavradı.

“Şaka yapıyorsun.” Hisler vücudumda dolaşırken gözlerimi açık tutmaya çalışıyordum.

“Şaka yapmıyorum.” King elimi ikimizin arasında indirmek için tuttuğu bileğimi kullandı. “Şimdi acele etmeni ve o küçük klitorisi benim için ovalamanı istiyorum. Çünkü fazla vaktimiz yok.”

Onun önünde kendime dokunmamı ilk kez istemiyordu. Bu yüzden zihnim karmaşık olsa bile vücudum otomatik pilotta tepki verdi.

Parmaklarım kaygan klitorisimle birleşince nefesimi tuttum. “Ne için vakit?”

King uzandı ve iki elini de kullanarak meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarladı. “Bu muhteşem memelerle oynamam için vakit çünkü bir saat sonra sahilde olmamız gerekiyor.”

“Bir saat mi?” Klitorisimle oynamaya devam ederken ve sınıra bu kadar yakinken bu konuşmaya odaklanmak çok zordu. “Bir saat içinde ne olacak?”

Ellerini göğsümden çekti ve tekrar üzerime çıktı. “Bir saat içinde,” dedi kalçalarını bana doğru yuvarlayarak. “Yeminlerimizi yenileyeceğiz.”

Başımı kaldırıp ona bakarken parmaklarım öylece kaldı. “Ne?”

Bana o gülümsemesiyle baktı. Çok sevdiğim gülümsemesiyle. Kendisiyle gurur duyduğunu gösteren gülümseme.

“Yeminlerimiz mi?” diye sordum.

“İlk seferinde yapmamız gereken şekilde yapacağız.”

“Sahilde mi?” Gözlerim yaşlarla dolmaya başladı.

“Sahilde.” Eğilip yoğun bir öpücükle dudaklarına benimkine bastırdı.

Bu benim hayalimdi. Her zaman yaşamak istediğim düşün.

“Nereden biliyorsun?” diye sordum kalçaları hâlâ gidip gelirken.

King sırtıttı. “Val’in son gelişinde...”

Eli inip kıpırdamayan elimin yerini alarak klitorisimi ovalamaya başladığında geçmişini düşünmek zordu.

“Kulak misafiri mi oldun?”

Kızarak attığı kahkahanın sesi zorlama geldi. “Bebeğim, sarhoşken çok yüksek sesle konuşuyorsun.”

Yan tarafını çimdikledim ama o da bana klitorisimi çimdikleyerek karşılık verdi.

“Yani,” dedim nefes nefese. “Hayalimdeki düğünü yeniden mi yaratıyorsun? Öylece?”

“Öylece.” Dudaklarını indirip benimkilere değdirdi. “Ama bu bizim yeni başlangıcımız olduğu için yeminlerimizi gün doğarken edeceğiz.”

Aşk kalbimin etrafını sardı.

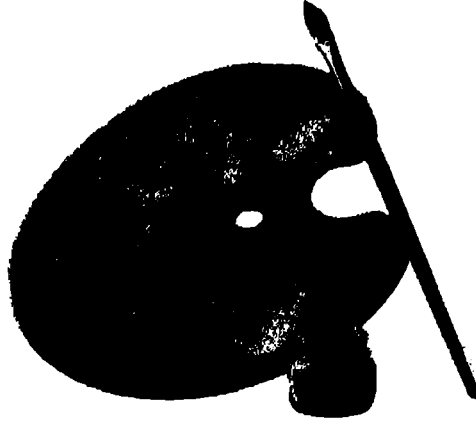
Sarhoş olduğumda bir günbatımı düğünü hakkında konuştuğumu duymuştu ve bunu çok daha iyi hale getirmişti.

Gerçek hale getirmişti.

“Seni seviyorum,” dedim usulca.

“Ben de seni seviyorum. Şimdi iyi bir eş ol ve bu aletin üzerine boşal.”

Bana doğru şekilde dokunurken dudaklarını dudaklarıma mühürlediğinde, tam olarak King’imin emrettiği gibi yaptım.

SONSÖZ 2

SAVANNAH

Nero'nun aptal köpeği hakkında hiç durmadan konuşmasını dinlerken telefonum kulağıma dayalıydı. Sanki o küçük itin Dük'ün yanında etkileyici olma şansı varmış gibi.

“Sana sürekli söylüyorum,” deyip gözlerimi devirdim. “O küçük pisliği eğitime götür.”

“O küçük bir pislik değil,” diye tersledi Nero. Bu durum gülmeme neden oldu.

“Bir büyük boy sade kahve ve büyük boy hindistancevizli ballı *latte*,” diye seslendi tezgâhın ucundan pantolon askılı bir çocuk.

İçecekleri almak için telefonu kulağımla omzumun arasına sıkıştırdım. İnce karton bardakları sıcak tutuyordu ama taşınamayacak kadar sıcak da değildi. Ekim ayının soğuk havasını düşünürsek güzel olacaktı. Hepimizin geçen hafta döndüğü tropik tatil kadar güzel değildi ama dürüst olmak zorunday-

dım. Tatilleri Savannah'yla geçirmeyi dört gözle bekliyordum. Hava soğuk olsa da olmasa da.

“Bu yola çıktığın anlamına mı geliyor?” *Latte*'sini aldığı-mı duyan Nero'nun az önceki kızgınlığı gitmişti.

“Evet.” Hans'ın son görülme olayının üzerinden geçeceğimiz için ofisine kahve götüreceğime söz vermiştim.

Kapıyı açmak için dirseğimi kullandım. “On beş dakika içinde orada olurum.”

Nero başka bir şey hakkında konuşmaya başladı ama onu duymuyordum. Çünkü önümdeki kaldırımda az önce çıktığım kafeye girmek için hazır bekleyen belediye başkanı duruyordu.

Yanında da erkek kardeşi.

İkisi de beni gördüğü için şaşırmişti.

Ama şaşırmamalıydılar. Çünkü o belediye başkanı olabildi ama burası *benim* şehrimdi. Ben de Christopher Devon'a alacağı tek uyarıyı vermiştim.

Gözlerimi küçük kardeşe sabitleyerek Nero'nun sözünü kestim. “Üzgünüm ama başka bir sefere ertelemek zorundayım.”

“Ne? *Latte*'mi aldın zaten, seni pislik.”

“Gerçekten başka bir şey çıktı.”

İki adam da dönüp aceleyle belediye başkanının sokağa park edilmiş arabasına doğru ilerledi.

Kısa süreli zafer duygularının tadını çıkarmalarına izin vererek uzaklaşmalarını izledim.

“Bu şekilde buluşmaya son vermeliyiz.”

Sözlerim üzerine Christopher'ın başını kaldırdığında elleri hâlâ sabunla kaplıydı.

Wisconsin otoyolundaki dinlenme tesisinin tuvaletinde yansımamı gördü. Loş ışık kimliğimi gizlemeye yaramıyordu çünkü yakındım.

Çok yakındım.

Kaçmaya çalışmadan sırtına bastırarak onu öne ittim ve uyluklarını lavabonun seramik kenarına bastırdım. Aynı anda sağ kolumu ona sarılacakmışım gibi savurdum.

Ama elimdeki bıçak önce göğsüne çarptı. Ucu kaburgalarının arasına gömülerek tam kalbine saplandı.

Karıma dokunan adam ağzını açtı ama hiçbir ses çıkmadı.

“Seni bir daha görürsem ne olacağını söylemişim.” Diğer elimi kaldırdığımı görebilecek kadar hayattaydı.

Boğazını öyle bir keserim ki, kafan vücudundan önce yere düşer.

Sonra da söz verdiğim gibi yaptım. Keskin çeliği boğazından geçirip omurgasına kadar kestim.

Geri çekildiğimde arkaya doğru büküldü. Kafası vücudundan önce kirli fayans zemine çarptı.

SON TEŞEKKÜR

Öncelikle kapak için kullanılan fotoğrafa teşekkür etmek istiyorum. Yüce Tanrım.

Ayrıca ARC ekibimdeki, *BeanBag* grubumdaki *IG*, *Facebook* ve *TikTok*'ta paylaşım yapan tüm harika insanlara teşekkür etmem gerekiyor... Hepinizin bu basıma kazandırdığı heyecan gerçek dışı. Bu satırları kitabın yayınlanmasına birkaç hafta kalmışken yazıyorum ama daha heyecanlı olamazdım.

Anneme teşekkür ettiğimi biliyorsunuz. Bilmeyenler için söyleyeyim, annem her kitabımı ben yazarken okur. *Sleet Kitten*'dan *King*'e kadar her gece yazmayı bitirdiğimde ona yeni bölümü gönderirim, o da sabah okuyup kahvesiyle birlikte düzenlemeler yapar ve geribildirimler verir. Evet, tüm o edepsiz kısımları da okur. Ayrıca evet, bu kitaptaki *o sahneyi* okudu ve bitirdikten sonra, "Bu çok berbat bir sapkınlık," diye cevap verdi. Ama hepimiz biliyoruz ki bunu seviyor. Bu

yüzden de müstehcen yazılarıma verdiğin tüm emekler için teşekkür ederim, anne.

Teşekkürler, G. Marie. Benim karanlık romantizmle ilgili fikirlerimi dinlediğin ve sadece *beni anladığın* için. Çarpık fikirlerimi destekleyen bir arkadaşına sahip olmak kendimi daha az edepsiz bir ucube gibi hissetmeme yardımcı oluyor. (Şimdi sen karanlık romantizmini bitirmelisin ki ben de onu övebi-leyim!)

Teşekkürler Kerissa, bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaş ve KA olduğun için. Seni ve beynini çok seviyorum.

S.L. ve Elaine, tüm desteğiniz ve olay örgülerim hakkında uzun uzun saçmalamamı dinlediğiniz için teşekkür ederim.

Tüm muhteşem ARC okuyucularıma teşekkür ederim. Bu kitap bir kasırgaydı ve kendi kendime dayattığım zaman çizelgem gerçekten çok çılgıncaydı. Nisan ayında King ve Savannah'nın dünyasına tamamen dalarak saçmalık derecesinde çok saat geçirdim ve hâlâ oradaymışım gibi hissediyorum. Bu yüzden beynim saymak istediğim tüm önemli isimlerin üzerinden geçmeme izin vermiyor ama lütfen sizi takdir ettiğimi bilin. Karşılığında hiçbir şey almadan bana ve kitaplarıma ayırdığınız zaman, gösterdiğiniz özveri için minnettarım.

Kitaplardaki erkek arkadaşların bazen hayatımı ele geçirebileceğini anladığı için kocama teşekkür ederim.

Romantizmin artık benim tüm kişiliğim olduğunu anlayan aileme ve arkadaşlarıma teşekkür ederim.

Teşekkürler Brittni, saçmalıklarıma her zaman katlandığın, harika bir editör ve arkadaş olduğun için. Teşekkür ederim Beth, bana bir şans verdiğin ve sıkışık programına aldığın için.

Her iki muhteşem kapağım için de teşekkürler, Lori Jackson. Beynimde kira ödemededen yaşıyorlar.

Teşekkürler Wander, böyle seksi fotoğraflar çektiğin için.

Wordsmith'ten Jen, tüm yardımların ve sabrın için teşekkür ederim!

Hayatımızdaki tüm tüylü bebeklere de özel bir teşekkür. Benim tatlı Laney'm, *Nero*'nun yayınladığı gece vefat etti. Kalp rahatsızlığı vardı ve ani ölümün bir olasılık olduğunu biliyorduk ama yine de beklemiyorduk. Bu olay gerçekleşmeden önce *King*'in elli sayfasını yazmıştım ve neredeyse iki ay oldu ama ben hâlâ iyi değilim. Onu her düşündüğümde hâlâ ağlıyorum. *King*'in hikâyesinin geri kalanını yazarken duygularım çok yoğundu ve eminim *Dük*'ü yazmamda da Laney'nin rolü vardı. Çünkü Laney zeki bir kızdı, lafımı hiç dinlemese bile. Bu yüzden evinizde evcil hayvanınız varsa, gidip ona sarılın. Cebinizde biraz ekstra paranız varsa, gidip onları şımartın. O parayı harcayacak başka bir yere ihtiyacınız varsa, desteklemek için yerel bir kurtarma merkezi bulun. Çünkü kurtarılmış köpekler en iyi köpeklerdir. Doğrudan bağış yapacağınız bir yere yönlendirilmeyi tercih ederseniz, Minnesota Boxer Rescue harika bir organizasyondur: <http://mnboxerrescue.rescuegroups.org/>. Laney'nin vefatından iki ay önce, MN Boxer Rescue'dan sahiplendiğimiz *boxer* cinsi yaşlı Coleman'a veda etmek zorunda kaldık ve onunla geçirdiğimiz bir buçuk yıl çok kısa sürdü. Hayat vefasıdır. Ayrıca kısa. O yüzden sevdiğiniz şeyleri yaparak geçirin. Bir de iyi kitaplar okuyarak.

YAZAR HAKKINDA

Tüm kitaplarının geçtiği gibi S. J. Tilly doğup büyüdüğü görkemli Minnesota eyaletinde yaşıyor. Dondurucu soğuk kışlardan kaçınmak amacıyla S. J. ister okumak ister yazmak ya da dinlenmek için olsun, kafasını kitaplara gömmekten hoşlanıyor.

Çağdaş müstehcen kitaplarını yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda, kocası ve kurtardıkları *boxer* cinsi köpek sürüsüyle tembellik ederken bulunabilir. Hava uygun olduğunda, ne yaptığını biliyormuş gibi davranarak organik gübrelerini bahçede kullanmayı seviyor. Komşuları bahçesindeki çiçekli kargaşadan hoşlanmayabilir ama arılar kesinlikle hoşlanıyor. Gerçekten bu daha önemli.

Tilly'le ilgili her şeyden haberdar olmak için onu sosyal medya hesaplarından takip etmeyi ve istediğiniz zaman etkileşime geçmeyi unutmayın!

S. J. TILLY

Haber bültenine kaydolmayı unutmayın. <https://sjtilly.com/newsletter>

İnternet sitesindeki her şeyin bağlantıları için: www.sjtilly.com

